COLECȚIA

Iubiri de poveste

Autoare tradusă în 25 de limbi

CHRISTINA DODD

Ispita

Lost in Your Arms
Christina Dodd
Copyright © 2002 Christina Dodd

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Ispita
Christina Dodd
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Justina Bandol
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DODD, CHRISTINA
Ispita / Christina Dodd. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-583-8
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

CHRISTINA DODD

Ispita

Traducere din limba engleză
Adela Crăciun

Alma

Capitolul 1

Londra, 1843

– Te rugăm, doamnă MacLean, ne spui și nouă despre nunta *matale?*

Cu gura plină de prăjitură, Enid se uită în jur la chipurile feminine adunate în cerc în salonul lui Lady Halifax, toate radiind de fericire, și la fata blondă cu obraji bucălați în cinstea căreia se strânseseră laolaltă. Fata care-i adresase întrebarea. Cea care, în mai puțin de două săptămâni, avea să devină soția ajutorului de majordom aflat în slujba lui Lady Halifax.

Înghiți mai întâi ce-avea în gură.

– Nunta mea? A, dar nu cred că vă interesează cum a fost la nunta *mea.*

– Ba da! răspunseră ele înflăcărate, laolaltă.

Din corul acesta făceau parte toate servitoarele care lucrau pentru Lady Halifax: subretele din camerele de sus, din camerele de jos, fetele de la bucătărie, toate niște gâsculițe cu capetele pline de vise roz-bombon.

Enid, matură la cei douăzeci și șase de ani ai săi, era cu cel puțin cinci ani mai în vârstă ca ele și cu cinci sute mai cinică.

– Nunta matale a fost la fel de frumoasă cum va fi și a mea? întrebă Kay, împreunându-și mâinile la piept.

Dichisită cu floricele și panglici în păr, era înconjurată de cadourile primite de la prietenele ei și radia de fericirea dragostei.

Enid încercă cu disperare să schimbe subiectul.

– Nimic n-o să se compare cu nunta ta, va fi cea mai frumoasă. Din bucata aia de dantelă pe care Lady Halifax m-a rugat să ți-o dau drept cadou de nuntă o să-ți poți face un guler foarte cochet pentru rochia de mireasă.

– Da, o să fie tare frumos, răspunse Kay, mângâind dantela croşetată la maşină pe care i-o adusese Enid. Lady Halifax este o stăpână grozavă, şi te rog să-i mulţumeşti din partea mea. Doamnă MacLean, mata ai avut rochie de dantelă la nuntă?

Ei bine, problema era că Enid se considera o femeie foarte misterioasă.

Bun, poate nu chiar aşa. De trei ani locuia în casa din Londra ca îngrijitoare pe lângă Lady Halifax. La început n-avusese prea multe de făcut, doar să-i dea bastonul şi s-o aprovizioneze cu batiste curate. După un timp însă, boala o slăbise mult pe Lady Halifax, iar Enid se transformase în locţiitorul ei. Îi raporta situaţia activităţilor din gospodărie şi transmitea servitoarelor instrucţiunile stăpânei. Dar niciodată nu povestise nimănui ceva din trecutul ei.

Era la curent cu speculaţiile care circulau în jurul ei. Pentru că avea un accent aristocratic, era educată şi avea maniere elegante, servitoarele o credeau o lady căreia i se întâmplase o nenorocire şi care fusese nevoită să se întreţină singură. Enid nu încercase niciodată să le schimbe impresia.

Acum o încolţiseră cu ceai şi prăjitură, cu speranţele şi închipuirile lor fabuloase.

– Te rugăm, doamnă MacLean, o imploră Sarah, una dintre servitoarele de la etaj.

– Te rugăăăm... spuse şi Shirley, fata de cincisprezece ani de la ţară, bătând din palme, drept pentru care răsturnă farfuria cu chec din poală pe jos.

Săriră toate în picioare, dar Enid încercă să le liniştească şi le ajută să strângă mizeria.

– Nu s-a întâmplat nimic, draga mea. Vezi? N-ai stricat nimic. Apoi, văzând că Shirley izbucnise în lacrimi, încercă să-i distragă atenţia: Dacă plângi, n-o să mai auzi ce-am să povestesc despre nuntă.

Shirley îşi suflă nasul în batistă.

– Îhî.

– Povesteşte-ne! insistă Kay.

Enid n-ar fi putut niciodată să mărturisească adevărul. Trebuia să inventeze o minciună.

– Te-ai măritat într-o biserică mare? o întrebă Ardelia – o fată simplă, durdulie şi oacheşă –, culegând ultimele firimituri de prăjitură cu degetul mare.

Enid lăsă furculiţa jos, aşează farfuria pe măsuţa de lângă ea şi hotărî că, dacă tot trebuia să mintă, putea foarte bine să spună o minciună cât ea de mare.

– M-am măritat într-o *catedrală*, şi slujba a fost oficiată de un *episcop*.

– Într-o catedrală? întrebă Sarah, căscând ochii căprui.

– Era o dimineaţă frumoasă şi senină de iunie, iar eu aveam un buchet de trandafiri roz în braţe. Toate prietenele mele au fost acolo.

– Ai avut rochie albă ca regina Victoria? întrebă Ardelia, cu vocea tremurând de emoţie.

– Nu, nu albă.

Fetele oftară dezamăgite.

– Maiestatea Sa nu se măritase încă, iar albul nu era la modă. Dar am avut o rochie din muselină albastră, foarte diafană – „purtată doar de încă două femei înainte" –, cu o fustă lungă splendidă şi mănuşi negre din dantelă „împrumutate de la soţia vicarului", şi o pălărie din catifea albastră cu voal negru – „primit de la Stephen şi luat cine ştie de unde, pe căi legale, sper". Şi, purtată de valul entuziasmului, Enid adăugă: Iar ghetele mele negre erau atât de lustruite, că îmi vedeam chipul în ele.

– Cu ochii matale albaştri şi cu păru' negru, cre' că arătai splendid, doamnă MacLean, o flată Gloria, o fată cu un chip comun, care o admira la culme pe Enid. Cum ai avut păru'?

Enid îşi atinse cocul strâns la ceafă sub o plasă neagră.

– E aşa de fragil părul meu, că mai mult de-atât nu-l pot aranja.

– De ce n-ai rugat-o pe servitoarea matale să ţi-l facă? întrebă Ardelia, cu ochi mari şi inocenţi.

Pornită să născocească pentru ascultătoarele ei cea mai dramatică poveste pe care o auziseră vreodată, Enid continuă pe acelaşi ton:

– N-aveam servitoare.

Fetele schimbară între ele priviri cu subînţeles.

– Familia mea trecuse prin momente grele... spuse Enid, tamponându-şi ochii perfect uscaţi.

O, Doamne, fetele astea ar crede orice!

– Aaa... Sarah aprecia ca nimeni alta poveştile melodramatice şi ştia cum trebuie să se termine şi asta. Familia matale şi-a pierdut toţi banii, şi Stephen te-a salvat.

Iubirea nu salvase niciodată pe nimeni. Dacă Enid ar fi fost o femeie de treabă, le-ar fi spus adevărul fetelor acestora, ca să nu-şi mai facă iluzii. Ştia însă că oricum n-ar fi crezut-o. Cei tineri nu credeau niciodată. Nici *ea* nu crezuse.

– Părul matale e drăguţ aşa, doamnă MacLean, spuse Shirley.

– Mulţumesc, Shirley.

Ardelia se aplecă înainte, cu ochii scăpărând de curiozitate.

– Tăicuţu' matale te-a condus la altar?

– Nu, tata era mort. „Aşa-i trebuie." Dar oricum mie nu-mi trebuia decât Stephen.

– Soţu' matale era înalt şi arătos? întrebă Dena, şi pieptul voluptuos i se umflă de emoţie.

– Avea un păr bălai care strălucea mai ceva ca soarele şi pielea albă şi fină.

Enid privi pe geam, spre grădina lui Lady Halifax. Nu văzu florile îmbobocite, ci încercă să şi-l aducă aminte pe Stephen MacLean aşa cum fusese în ziua aceea, cu nouă ani în urmă. În memoria ei, imaginea era ştearsă de vreme. Nu putea însă să le spună aşa ceva acestor fete care credeau din tot sufletul în poveştile cu feţi-frumoşi.

– Ochii lui... n-o să uit niciodată culoarea ochilor lui... Cel puţin asta era adevărat. Avea ochii de un verde adânc, precum culoarea mării într-o zi cu furtună, şi străbătuţi de licăriri aurii, ca fulgerele de pe cer.

– Verde ca al mării şi fulgere aurii, repetă Ardelia, vădit copleşită.

– Şi nu era deloc înfumurat. Stephen fusese cel mai înfumurat om pe care-l cunoscuse Enid, dar în varianta aceasta era un prinţ din poveşti. Râdea şi spunea că nici un bărbat cu urechi atât de clăpăuge ca ale lui – zise ea şi făcu un gest sugestiv cu mâinile – n-ar putea fi considerat frumos, dar el radia întotdeauna un soi de energie aventuroasă cuceritoare.

– Era un aventurier? întrebă Shirley cu sufletul la gură.

– O, da. Făcea parte dintr-o familie nobilă, dar un văr ticălos îi furase pământul, așa că acum cutreiera drumurile Angliei ajutându-i pe bătrâni și pe cei săraci.

– Ca Robin Hood, zise Sarah.

– Chiar așa, replică Enid, aproape convinsă de propriile-i vorbe.

– Și te-a cucerit din prima, cum a făcut și Roger al meu? întrebă Kay.

– Desigur. Imediat după ce ne-am cunoscut mi-a mărturisit că eram exact femeia pe care o căuta.

Din păcate, era purul adevăr. Doar că Enid nu înțelesese motivul care îl determinase să-i facă o asemenea declarație.

– M-a cerut de soție chiar în noaptea aceea, dar eu eram hotărâtă să nu-i cedez ușor. L-am refuzat timp de două săptămâni, râse ea la amintirea nesăbuinței sale din tinerețe. Aveam doar șaptesprezece ani pe atunci. Două săptămâni însemna foarte mult pentru mine.

– Și eu am șaptesprezece ani! exclamă Kay. Și mi se pare o veșnicie pân-o să mă mărit cu Roger.

– Timpul trece repede, îi promise Enid.

Kay se strâmbă.

– Vorbești taman ca maică-mea, doamnă MacLean.

Cuvintele lui Kay o dezumflară pe Enid, căreia îi venea acum să se prăbușească mai ceva ca un sufleu scos înainte de vreme din cuptor. Avea douăzeci și șase de ani, și o copilă o comparase deja cu o mamă? Cum de trecuse atât de repede de la indiscreția tinereții la înțelepciunea omului trecut prin viață? Cum de ajunsese să semene cu o mamă când ea nici măcar nu ținuse un bebeluș în brațe... și, mulțumită lui Stephen, nici nu avea să țină vreodată?

Refuzase întotdeauna să se gândească la asta, și totuși iat-o acum, înconjurată de un cârd de gâsculițe care, încet-încet, se îndreptară de spate pe scaunele lor și își plecară privirile în podea.

– Doamnă MacLean, ești... bine? o întrebă timid Kay.

Enid se ridică și se duse la geam, încercând să-și ascundă expresia feței.

– M-au copleșit amintirile...

Adevărat – și foarte rău.

Sarah rupse clipa aceea scurtă de tăcere înfricoșată.

– Doamnă MacLean, să nu te superi pe mine că te-ntreb, da' ce s-a întâmplat cu soțul dumitale?

Enid ezită, întoarse capul şi se gândi cum să-şi încheie povestea. În cele din urmă, continuă pe un ton discret:

– Într-o zi şi-a luat calul şi... şi...

– S-a dus să salveze vreo bătrână sărmană?

Kay se întoarse furioasă spre Ardelia.

– Şşşt!

– Şi nimic, schiţă Enid un zâmbet curajos. De atunci nu l-am mai văzut.

Dena îi trase un cot în coaste lui Shirley.

– Ţi-am zis eu că e ca eroinele alea tragice care-ţi plac ţie aşa de mult.

Enid ştia că avea să ardă în iad pentru atâtea minciuni, dar tot nu se putu abţine de la încă o declaraţie teatrală – şi adevărată în felul ei.

– Nu trece zi să nu mă gândesc la el, şi în fiecare noapte îmi doresc să-i mai văd o dată chipul.

Se întoarse cu faţa spre servitoare şi, cu un gest dramatic, îşi încleştă mâinile, de o parte şi de alta a corpului, de marginea aurie a perdelei.

– Aş da orice să-l mai văd măcar o dată.

Servitoarele oftară zgomotos la unison.

Din prag se auzi vocea tremurată a lui Lady Halifax.

– Enid, draga mea, iată-l pe domnul Kinman, venit să-ţi îndeplinească dorinţa cea mai fierbinte.

Ah, ce ruşine! Să fie surprinsă chiar în mijlocul unei scene teatrale – şi de către Lady Halifax, femeia pe care o admira atât de mult.

Era limpede: nu mai avea nici o scăpare din iad.

Enid îşi abandonă brusc poza. Chircită de durere în scaunul ei cu rotile, Lady Halifax o privi cu neîncredere şi tristeţe.

În spatele ei stătea un străin îmbrăcat într-un costum de tweed maroniu clasic, cu o înfăţişare servilă. Pe faţa roşie, ca de boxer, avea o expresie solemnă.

Enid avu un moment de panică. Ce spusese Lady Halifax? „Cea mai fierbinte dorinţă..."

Servitoarele începură să murmure îngrijorate.

Enid făcu o reverenţă scurtă, apoi întrebă:

– Ce vreţi să spuneţi?

– Domnule Kinman, spuse Lady Halifax, făcându-i semn însoțitorului său. Vreți să-i explicați situația doamnei MacLean?

– E adevărat, răspunse domnul Kinman, răsucindu-și pălăria maronie în mâinile cu degete butucănoase. L-am găsit pe soțul dumneavoastră, Stephen, trăiește.

Îmbrăcată în hainele ei de călătorie, trainice și închise la culoare, Enid își lăsă valiza pe podea, lângă ușa care dădea în dormitorul lui Lady Halifax. Ciocăni încet, apoi intră în camera iluminată slab. Noua îngrijitoare se ridică de pe scaunul de lângă pat și veni spre ea.

– Lady Halifax se odihnește, îi zise ea încet, dar a refuzat să se culce până nu vă vede.

O bătu pe umăr prietenește, apoi ieși din cameră închizând ușa după ea.

Până când ochii i se obișnuiră cu lumina aceea chioară, Enid trase în piept mirosul bine cunoscut de lavandă, sirop de tuse, bătrânețe și suferință îndurată cu bărbăție. Se apropie de pat în foșnet de jupoane.

Lady Halifax stătea întinsă pe spate, strângând cu degetele ca niște gheare pătura trasă până sub bărbie. Ochii întunecați îi străluciră.

– Un *soț*, Enid? De ce nu mi-ai spus?

Puteai fi sigur că Lady Halifax va trece direct la subiect.

Enid îi strecură o pernă pe sub umerii osoși, ca s-o ajute să respire mai bine.

– Un mariaj eșuat nu-i ceva de laudă, iar femeia care nu este în stare să-și țină bărbatul nu poate primi din partea celorlalți decât cel mult milă.

– Milă? Tu? Lady Halifax râse până o înecă tusea. Ai supraviețuit și ai prosperat. N-ai de ce să te temi de mila celorlalți.

Enid îndreptă noptiera și reflectă la vorbele stăpânei. Își dădea seama că reușise acolo unde alte femei s-ar fi lăsat poate păgubașe. Era o persoană independentă. Bineînțeles, își pierduse în același timp o mare parte din candoarea tinereții. Devenise cinică. Sarcastică. Nu-și permitea niciodată să se abandoneze laturii sentimentale a firii ei, nu mai știa nici măcar dacă această latură exista.

Dar bineînțeles că exista. Dovada se afla, rezemată de perne, chiar sub ochii ei. Lady Halifax, uscată, cu limba ascuțită, irascibilă în cel mai bun caz, avea locul ei neștirbit în inima lui Enid.

– Milady, nu vreau să vă părăsesc, spuse ea încet.

– Dar trebuie, draga mea, replică Lady Halifax, mângâind-o pe obraz cu un deget tremurat. Indiferent ce a făcut, acest Stephen este până la urmă soțul tău.

În cursul chinuitoarei discuții din biblioteca lui Lady Halifax, Kinman îi spusese lui Enid că fusese trimis după ea, iar când aceasta insistase să afle detalii, nu reușise să scoată de la el decât că soțul ei fusese rănit. Era evident că el își închipuise că Enid se va grăbi să-și regăsească bărbatul. Asta era, la urma urmei, datoria oricărei soții.

Lady Halifax era vizibil de aceeași părere.

– E de datoria ta să te duci la Stephen. Are nevoie de îngrijirile și de dragostea ta.

– Dragoste... pufni Enid cu dispreț.

– Nu cred că te-ai măritat fără să-l iubești.

– Am fost îndrăgostită, dar mi-a trecut repede. Nimic nu ucide dragostea mai repede ca văicărelile unui bărbat care se plânge-ntruna că toată lumea îi e împotrivă, că nimic din ce i se întâmplă nu-i din vina lui, totul e numai fiindcă îl urmărește ghinionul și fiindcă mai-marele clanului MacLean nu-l place. Fără să-și dea seama, Enid începuse să vorbească deja cu accent scoțian. Iar el e un MacLean, pe cinstea mea, și nu orice MacLean, ci unul de pe insula Mull.

Lady Halifax rămase cu gura căscată, apoi se chinui să se ridice într-un cot.

– Te-ai... te-ai măritat cu unul din *ăia*? Cunosc bine familia MacLean. Pe vremuri am vânat în Scoția.

Enid îi vârî mai bine pătura sub picioare.

– Și sunt atât de măreți și trufași pe cât îi lăuda Stephen?

– Trufași e puțin zis. Au supraviețuit pretinzând că se dau după legea engleză, dar, când dau nas în nas cu vreunul dintre noi, se poartă de parcă li s-a oferit o farfurie cu lături. Sunt sigură că mariajul vostru l-a mâniat pe capul familiei.

– Da, așa a fost. Mi-a trimis o scrisoare în care mă informa cu un dispreț ucigător că o orfană lacomă ca mine nu va împărtăși niciodată viața sau averea clanului MacLean, zise Enid, încleștându-și

involuntar pumnii la amintirea acelui moment umilitor. De parcă pe mine mă interesa să fac parte din familia lor!

– Credeam că o orfană își dorește să facă parte dintr-o familie.

Lady Halifax avea dreptate, bineînțeles. Enid visase la clipa când avea s-o întâlnească pe mama lui Stephen, pe mătușa lui, pe verii lui. Visase să locuiască în castelul MacLean, pe moșia familiei, veche de sute de ani, și se închipuise părtașă la această tradiție. Strânse din buze și clătină din cap. Nu recunoștea nimic.

Lady Halifax își clătina întruna capul între perne.

– Sora asta nouă nu prea se pricepe. Știi că nu-mi place să-mi rămână agrafe în păr când mă culc. Desfă-mi-le.

Enid făcu întocmai, apoi îi pieptănă părul cu o perie și-i împleti șuvițele lungi cărunte.

Lady Halifax răsuflă ușurată și se lăsă încă o dată cu capul pe pernă.

– Ești foarte muncitoare, Enid. Nu miroși la fel de rău ca fata de dinaintea ta și nici nu mă necăjești decât foarte rar cu jalbe mărunte.

Lady Halifax să laude pe cineva!

– Dar ești prea economicoasă. Strângi fiece penny. Te îmbraci prea simplu, niciodată hainele tale n-au nici un chichirez, continuă ea, apoi o privi cu mare atenție. Pentru ce faci atâtea economii?

Enid îi aruncă o privire cu coada ochiului. „De ce nu i-aș spune?"

– Vreau pământ.

– Pământ? Adică... o moșie? Vrei să te măriți cu un bogătaș? întrebă Lady Halifax, țâțâind neîncrezător din buze. Ești o fată inteligentă, dar nu ești nici suficient de arătoasă, nici suficient de tânără pentru asta.

– Pfff! Ce să fac cu doi soți? Eu vreau *pământ*. Un pogon sau două, nu mai mult, dar pe gustul meu. Un râuleț, un deal, pământ bun și la soare.

– Și ce-o să faci cu el?

– O să mă duc în vizită la vecini. O să merg la biserica din sat, construită acum cinci sute de ani, și o să-l ascult pe același vicar tot restul vieții mele. O să cresc ierburi medicinale. O să fac alifii și siropuri. O să le vând și n-o să mai muncesc niciodată pentru altcineva. O să am casa mea.

Enid simți un fior superstițios pe șira spinării în timp ce își dezvăluia cea mai intimă dorință. Oare era ca și cum și-ar fi încredințat-o unei stele îndepărtate de pe cer? Oare pentru că dăduse glas celui mai arzător vis al ei își atrăsese ghinionul... sau poate deja ghinionul o găsise de când soțul ei înviase din morți?

– Ai face mai bine să te măriți cu un bogătaș, declară Lady Halifax.

– Sunt deja măritată.

Enid nu-i dorise moartea lui MacLean – nu-l ura chiar atât de tare –, dar îndrăznise să viseze că într-o zi va fi liberă.

– Dacă ar fi să rămân văduvă, nu văd ce motive aș avea să repet experiența căsniciei.

– Tinerelor din ziua de astăzi le lipsește simțul decenței, zise Lady Halifax, strâmbându-se de parcă ar fi mușcat dintr-o lămâie, și ridurile de deasupra buzei de sus i se adânciră ca niște tăieturi în piele. Auzi la ea, să facă alifii... E un plan prostesc.

– Nu chiar atât de prostesc. Aș fi stăpână pe viața mea, replică Enid, și inima i se strânse la gândul a ceea ce o aștepta. Mă tem că, în momentul în care voi descoperi cât de mari sunt datoriile lui MacLean, o să sărăcesc din nou.

– Degeaba îți faci griji. O să fii răsplătită dacă faci ce trebuie, dacă nu pe pământ, atunci în rai.

Enid mai auzise promisiuni de genul acesta în urmă cu câțiva ani, de la lucrătorii voluntari din orfelinat, care o îndemnaseră să se supună sorții. Refuză și acum cu aceeași tărie ca atunci.

– Sunt o ființă săracă și bătută de soartă care vrea să ajungă în rai, dar nu încă și nu murind de inaniție.

Lady Halifax o bătu ușor pe mână.

– Îți promit că așa ceva n-o să se întâmple. O să ai bucata ta de pământ.

Enid se imagină plimbându-se prin grădina de pe moșia ei, cu foarfeca în mâna înmănușată și cu un coș în celălalt braț.

– Da, o s-o am. Sper doar ca MacLean...

– N-are rost să-ți faci încă griji, spuse Lady Halifax, foindu-se între perne. O să afli destul de curând cum stau lucrurile.

Enid îi văzu cearcănele de sub ochi și-i netezi pătura, într-un efort zadarnic de a o alina printr-un gest ordonat.

– Milady, nu vreau să plec din casa Halifax.

Enid își dădu seama că vocea îi tremura puțin și că se atașase nu numai de casa aceasta, ci și de stăpâna ei.

– Da, însă nevoile sunt cele care ne conduc.

Lui Lady Halifax nu-i plăcea să plângă de milă – nici lui Enid, nici sieși.

Și totuși sentimentul dintre ele se formase în nopțile nedormite și în zilele de suferință, care oricum pentru Lady Halifax nu aveau să mai fie multe. Probabil că Enid n-avea să-și mai vadă stăpâna în viață. Amândouă știau acest lucru. Acesta era iadul de care se temea Enid. Îi era frică de această despărțire, de durerea sufletească pe care i-ar fi putut-o aduce o misiune nedorită.

Își înghiți lacrimile. Nu voia s-o mâhnească și mai tare pe Lady Halifax devenind sentimentală.

– V-am lăsat un borcan cu cremă de rozmarin. Să-i spuneți surorii celei noi să vă dea în fiecare noapte cu ea pe spate și să vă întoarcă regulat pe partea cealaltă. Ridică mâna bătrânei doamne și-i depuse un sărut de adio pe încheieturile noduroase ale degetelor. Dumnezeu să vă aibă în pază, milady!

– Nu fi așa siropoasă și sentimentală, MacLean. Nu-mi face nici o plăcere, zise Lady Halifax întorcând capul în partea cealaltă, dar nu înainte ca Enid să-i zărească umbrele de sub ochi.

Se grăbi să iasă din cameră, înainte să se lase copleșită de îndoieli. În urma ei, Lady Halifax rămase singură.

Capitolul 2

O poartă mare din fier forjat cu inițiala T înconjurată de niște ornamente înflorate păzea intrarea în iad. Trăsura iadului avea suspensii bune, banchete tapițate cu catifea și perdele asortate, care, la insistențele lui Kinman, rămăseseră trase aproape pe tot parcursul călătoriei. Doar acum, în timp ce așteptau ca paznicul să se apropie, însoțitorul ei îi permisese lui Enid să tragă cu ochiul afară.

Iadul acesta semăna mult cu comitatul Suffolk. Flori de vară scânteiau pe dealurile unduitoare, iar drumul de țară dinaintea lor sugera izolarea aceea de la țară. Suffolk – ca și iadul – era cunoscut

ca un loc uitat de lume, pentru că mlaștinile dinspre nord și pădurea Epping la sud îngreunau construcția căii ferate și a unei rețele substanțiale de drumuri. Dacă Enid ar mai fi avut puterea să simtă ceva special – căci în acest moment nu se mai credea în stare de nici o emoție deosebită –, s-ar fi minunat să descopere că nu era chiar floare la ureche să ajungi în iad. Auzise întotdeauna că până la urmă toate drumurile duceau acolo.

Paznicul se apropie de trăsură, iar Kinman lăsă geamul în jos.

– Salutare, Harry.

Vocea lui aducea vag cu un accent din estul Londrei.

– Am adus nevasta.

Lui Enid vorbele acestea îi sunară rău prevestitor, aproape de parcă ea ar fi fost un colet, ambalat frumos în hârtie de împachetat și legat cu sfoară.

Harry sări pe treaptă și se uită înăuntru. Arăta bine, era tânăr și avea trăsături dure. Cercetă interiorul, văzu că pe podea nu se aflau decât patru picioare și geanta lui Enid, dădu din cap aprobator, apoi spuse cu un accent educat:

– Prea bine. Duceți-vă direct în grădină.

Privirea îi zăbovi asupra costumului maro îngrijit al lui Enid, a pălăriei ei de paie și a mănușilor din piele argăsită de ied.

Și domnul Kinman o privea la fel de insistent.

În privirea lor se citea un amestec de speranță și precauție, care lui Enid îi dădu o senzație de greață – nu că nu i-ar fi fost deja greață la gândul că avea să-l revadă pe Stephen.

Harry sări înapoi pe pământ.

– Dați-i drumul!

– E un paznic cam ciudat, spuse Enid, încercând să facă conversație în timp ce treceau printr-o pădurice de pini, apoi urcau pe un deal.

– Harry e un om bun. Puteți avea încredere în el, replică Kinman, iar chipul lui dârz radia de sinceritate. Toți cei pe care vi-i voi prezenta sunt oameni de bună-credință, dar vă rog, doamnă MacLean, să nu aveți încredere în străini.

– Dar cu câți străini urmează să mă întâlnesc? se interesă Enid.

Gulerul alb și apretat al lui Kinman păru să înceapă să-l strângă, pentru că își vârî un deget pe sub el, încercând să-l slăbească.

– Cu nici unul, doamnă. N-o să întâlniți nici unul.

Cu excepția lui MacLean, care îi era cel mai străin dintre toți. Enid se temea că el o va izbi iar ca un tren scăpat de pe șine, o va zdrobi și o va lăsa să se zvârcolească în ruinele propriei vieți, după care va porni mai departe în aceeași viteză către o nouă aventură, o nouă cucerire.

Gândul că avea să-l vadă din nou îi dăduse dureri de stomac, care, combinate cu zgâlțâielile de pe drum, o făcuseră să-și dorească nespus ca această călătorie să se termine cât mai repede.

Trecură pe lângă un deal în vârful căruia se aflau ruinele unui castel, acoperite cu iederă și caprifoi.

– Blythe Hall este un loc frumos, zise Kinman pe un ton serios, aproape de coastă și de malul râului Blythe.

– Aș fi putut să jur că era râul Styx, spuse ea.

Kinman se încruntă, încercând din răsputeri să-i înțeleagă aluzia enigmatică la râul care curge prin infern.

– Nu, doamnă, nu știu de ce ați crezut așa ceva. E râul Blythe. Proprietatea se numește Blythe Hall. Gazda dumneavoastră este domnul Throckmorton, om cu stare și unul dintre supușii loiali ai Maiestății Sale.

– Dânsul o să-mi dea detalii despre soțul meu?

– Da, doamnă.

Întrebările și comentariile ei îl făcură pe Kinman să se simtă vizibil stingherit, și, dacă momentul și împrejurările ar fi fost altele, poate că lui Enid i s-ar fi făcut milă de el. Acum însă și aici, nu. Lăsase singură o femeie pe moarte ca să vină aici să-l vadă pe Stephen MacLean. Pentru binele lui, ar fi fost bine să nu fie vreo altă șmecherie de-a lui, altfel avea să aibă ea grijă să-l facă să sufere de-adevăratelea.

– Domnul Throckmorton a dat ordin să vi se aducă tot ce doriți, absolut orice, continuă Kinman. Noi toți cei care lucrăm pentru domnia sa ne vom da toată silința să vă facem pe plac. Ne vom îngriji ca șederea dumneavoastră aici să fie cel puțin suportabilă.

Suportabilă? Enid își întoarse capul spre fereastră. Nu, ceea ce făcea acum nu era deloc suportabil. Greșeala căsniciei ei din tinerețe avea s-o bântuie toată viața.

Drumul era destul de întortocheat și ducea printre crânguri și grădini. La un moment dat, Enid zări conacul, înalt și măreț în lumina după-amiezii târzii de vară. Dar ei se îndreptară spre o grădină

înconjurată de ziduri. Aici trăsura se opri, iar de sub un spalier acoperit cu iederă apăru un domn. Înalt, osos, cu pielea închisă la culoare, degajând un aer de autentică autoritate.

– Domnul Throckmorton este un om foarte direct, îi spuse Kinman lui Enid în timp ce valetul deschidea portiera trăsurii.

Dar Enid nu se clinti. Nu simţea nevoia să iasă în întâmpinarea acestui moment. Mai ales când Kinman o îndemna din spate, iar Throckmorton arăta mohorât ca moartea în timp ce înainta spre ea cu mâna întinsă.

Nu avea încotro însă, aşa că oftă şi se dădu jos din trăsură.

Muşchii coapselor o dureau. De când plecase din Londra îşi proptise călcâiele în podea, într-o încercare zadarnică, necontrolată de a întârzia cât de puţin întâlnirea cu propria soartă.

– Doamnă MacLean, îmi face o deosebită plăcere să vă cunosc, spuse Throckmorton, făcând o plecăciune în timp ce o cântărea din priviri. Rămâi la trăsură, se adresă el lui Kinman. Ne întoarcem repede şi o poţi conduce la căsuţă.

Kinman îşi duse mâna la frunte precum un soldat care îşi salută comandantul, apoi, spre surprinderea lui Enid, o salută şi pe ea la fel.

Throckmorton o conduse în grădină, unde margarete galbene ca spicul îşi plecau capetele pe marginile cărăruii, iar tufe înalte de lavandă înfloreau pe lângă zidurile acoperite de iederă.

– Kinman vă place; asta-i de bine. Omul acesta se pricepe să citească firea omului. Eu unul, ştiind că sunteţi despărţită de soţul dumneavoastră, m-am cam temut să vă contactez.

– De unde ştiţi că suntem despărţiţi? Cum m-aţi găsit? Sunteţi prieten cu MacLean?

– Cu soţul dumneavoastră? Da, prieten şi coleg. Vreţi să luăm loc? întrebă el, arătând spre o bancă sub un umbrar.

– Am stat jos tot drumul.

Era evident că Throckmorton cunoştea multe despre MacLean. Asta însemna că ştia multe şi despre ea, fapt care lui Enid nu-i făcea nici o plăcere. Anonimatul, descoperise ea, era de o sută de ori mai bun decât celebritatea.

– Dacă nu vă supăraţi, aş prefera să stau în picioare.

– Cum doriţi.

Throckmorton o luă de braţ şi o conduse pe aleea rotundă care străbătea grădina.

– Îmi închipui că v-a tulburat vestea că MacLean este rănit.

– A fost îngrozitoare, spuse Enid. Trebuise s-o părăsească pe Lady Halifax. Domnule Throckmorton, cât apreciaţi că va fi necesară prezenţa mea aici? Mi-am lăsat o pacientă foarte dragă într-un moment dificil şi aş dori să mă întorc la căpătâiul ei în cel mai scurt timp posibil.

Throckmorton ridică din sprâncene, aruncându-i o privire de sus.

– Distinsa Academie a Guvernantelor i-a trimis deja o altă îngrijitoare, nu-i aşa?

– Lady Halifax îşi pierde puterile văzând cu ochii, iar eu ştiu cum gândeşte şi de ce are nevoie, răspunse Enid, şi simţi cum inima i se strânge la amintirea bătrânei doamne care o trimisese aici cu atâta curaj. Aş vrea să fiu lângă ea.

Throckmorton o observă cu atenţie, apoi îşi rosti concluzia cu voce tare:

– Sunteţi o soră medicală bună.

– Sunt.

– Soţul dumneavoastră are nevoie de o soră acum.

Fusta lui Enid se învolbură peste capetele plecate ale florilor. În starea în care era acum ar fi putut foarte bine să le strivească sub talpă. Bietele flori, să ispăşească ele pedeapsa în locul netrebnicului de Stephen MacLean!

– Dar ce-a făcut de fapt MacLean? întrebă ea caustic. A intrat pe fereastră în dormitorul care nu trebuia şi a fost împuşcat de un soţ enervat? A pariat că poate să-şi gonească caii pe vreun drum important şi s-a răsturnat cu tot cu trăsură? S-a îmbătat şi a fost abandonat de tovarăşii lui?

Ironiile ei nu-l mirară pe Throckmorton. Din contră, îi răspunse ca şi cum ieşirea ei ar fi fost cel mai normal lucru cu putinţă.

– A fost implicat într-o explozie.

Lui Enid îi trecu prin cap că ar fi trebuit să-i fie ruşine de acuzaţiile ei. Dar nu-i era. Cunoscându-l pe Stephen MacLean, nu exagerase cu absolut nimic.

– O explozie... S-a jucat cu artificii?

– A fost o bombă. În Crimeea. S-a aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. A declanşat-o un agent rus. Tovarăşul lui MacLean a fost ucis.

– Un agent rus?

Enid se opri şi se holbă la domnul Throckmorton. Acum înţelegea de unde atâta autoritate. Nu se mai mira nici că ştia atât de multe despre mariajul lor şi că ştiuse unde s-o găsească. De fapt, nu mai cunoscuse pe nimeni asemănător înainte; după MacLean, căutase cu asiduitate o viaţă liniştită, departe de ochii lumii. Citise însă ziare şi tabloide care-i aprinseseră imaginaţia cu relatările lor despre spioni, în ţară şi în străinătate, iar acum se afla chiar lângă un asemenea personaj. Apoi o lovi un gând: „Să fie MacLean spion?"

– Nu, începu domnul Throckmorton, după ce îşi drese glasul, oarecum deranjat de perspicacitatea ei. Celălalt bărbat... dar nu pot să spun mai mult.

Efemerele speranţe ale lui Enid se năruiră.

– E prea mult să sper că MacLean ar fi făcut un serviciu nobil în slujba guvernului Maiestăţii Sale. Şi totuşi aş fi zis că soţul meu trebuia să fie atras de o activitate atât de periculoasă.

– Trecea absolut întâmplător pe acolo, o asigură domnul Throckmorton. Dar acum are nevoie de dumneavoastră.

– Cred că nu înţelegeţi. Soţul meu nu-şi doreşte ca eu să vin să am grijă de el. Îşi doreşte să nu mă mai vadă niciodată, spuse ea şi trase adânc aer în piept. Şi nici eu pe el.

– Ba înţelegem, dar starea în care se află MacLean nu-i permite să vă refuze, replică domnul Throckmorton, după care se opri şi-i luă mâna înmănuşată într-a lui. Doamnă MacLean, soţul dumneavoastră este pe moarte.

Capitolul 3

– E pe moarte?

Enid îşi duse instinctiv mâna la gură. Era straniu, dar, în ciuda a tot ce îi spusese până acum Throckmorton, nu se gândise că MacLean ar putea fi pe moarte. Mânat de o energie debordantă copilărească

şi de o lipsă de griji la fel de infantilă, MacLean niciodată nu mergea, ci fugea. Nu vorbea, ci ţipa. Nu zâmbea, ci râdea în hohote. Moartea ar fi fost pentru el aventura supremă. Lui Enid chiar îi trecuse prin cap de câteva ori că soţul ei nu-şi dorea decât să-şi ajungă moartea într-un gest dramatic ultim, ca o lovitură de teatru.

– Accidentul s-a petrecut acum patru săptămâni, spuse domnul Throckmorton, conducând-o spre banca pe care mai devreme ea refuzase să se aşeze.

Enid se lăsă să cadă.

– Ce s-a întâmplat? A rămas fără membre? De ce... e pe moarte?

– Faţa şi pieptul i-au fost sfârtecate de aşchii de sticlă. A suferit o fractură la un picior. Mi s-a spus că osul îi ieşise prin piele.

Enid se cutremură. Fracturile deschise erau de obicei mortale.

– Şi cum a ajuns înapoi în Anglia?

– Cu vaporul. A fost o călătorie teribilă pe o mare agitată. Îşi revenea din inconştienţă cel puţin o dată pe zi, dar acum... este tare slăbit şi îşi revine din ce în ce mai rar, spuse el, neluându-şi privirea de la ea. Dacă nu-i putem da hrană, n-are nici o şansă. Nu vă cerem să faceţi munca cea mai grea. Avem deja o soră, iar doctorul vine la el zilnic.

– Şi atunci de ce m-aţi chemat?

– Sperăm ca sunetul vocii dumneavoastră să-l readucă printre noi.

– Acum, când e la un pas de moarte? Slabe şanse. Vă spun adevărul. Nu este în nici un fel legat de vocea mea.

Dar Enid ştia că poartă o bătălie deja pierdută.

– Refuz să renunţ la speranţă. Toţi cei care îl cunoaştem refuzăm să ne dăm bătuţi.

– Desigur.

Enid ştia ce înseamnă speranţa. Fusese binecuvântată – sau blestemată – cu un suflet în care, în ciuda tuturor chinurilor, speranţa înflorea de fiecare dată. Indiferent de câte ori se dojenise singură, de cât de des îşi impusese să fie mai înţeleaptă, întotdeauna crezuse că viaţa ei avea să fie mai bună... de a doua zi. Vicarul din Londra îi spusese că avea o capacitate nesfârşită de a crede. Ea îşi spunea că probabil suferea de prostie incurabilă.

– Dar dacă, aşa cum bănuiesc, nu-l voi putea ajuta...

– Dacă nu-l puteți ajuta și este condamnat la o moarte nemeritată... atunci familia va dori ca trupul neînsuflețit să-i fie transportat în Scoția. Iar dumneavoastră, ca soție, va trebui să-l însoțiți.

Din lac în puț. Enid protestă cu vehemență.

– Lady Halifax are nevoie de prezența mea. Iar... iar clanul MacLean nu vrea să aibă de-a face cu mine.

– E posibil ca Stephen MacLean să vă lase ceva prin testament.

Insinuarea aceasta că ar fi fost poate motivată de lăcomie o făcu pe Enid să se albească la față. Se ridică și-l înfruntă pe Throckmorton de aproape.

– Am fost măritată cu Stephen MacLean și vă pot asigura că este mult mai probabil să îmi lase o groază de datorii.

– Familia MacLean este înstărită, replică acesta. Poate vor vrea să vă ajute cumva.

– Iar eu aș accepta orice ajutor, domnule Throckmorton, pentru că, în cele trei luni cât a durat mariajul nostru, eu mi-am întreținut soțul. N-ar fi decât o compensație de mult restantă. Nu mă aștept însă la nici un ajutor din partea familiei MacLean. După ce ne-am căsătorit, capul familiei mi-a trimis o scrisoare extrem de clară, în care mi-a scris că soțul meu n-are nici un ban și că el, Kiernan MacLean, ar prefera mai degrabă să putrezească în iad decât să ofere vreun fel de ajutor unei creaturi atât de oportuniste ca mine.

Pentru prima dată pe parcursul acestei discuții, Throckmorton rămase perplex.

– Sunt sigur că n-a vrut...

– Ba a vrut. Nu, domnule Throckmorton, sunt o femeie singură care n-a murit de foame până acum doar pentru că a muncit din greu, și nu vreau să am de-a face cu rudele lui din Scoția.

Throckmorton se îndreptă de spate și o privi de sus în jos.

Enid nu-i ocoli privirea.

– Dacă socotiți că putem încheia această discuție, domnule Throckmorton, aș vrea să mă duc să-mi văd pacientul. Cu cât se înzdrăvenește mai repede, cu atât pot și eu pleca mai repede.

Throckmorton se mulțumi să remarce:

– Doamnă MacLean, nu vă intimidați prea ușor.

– Nu, replică ea, îndreptându-se spre ieșirea din grădină.

Kinman se plimba pe lângă trăsură – un munte de om care își purta hainele de parcă l-ar fi strâns, incomode și strâmte. Se lumină la față când o zări și sări imediat s-o ajute să urce în trăsură.

– V-am zis eu că domnul Throckmorton o să vă explice pe îndelete, spuse el cu mândrie.

– Da, ați avut perfectă dreptate, răspunse Enid, luând loc în cabină.

Trăsura se lăsă în jos în momentul în care Kinman se urcă și el.

– Credeți că îl puteți ajuta pe MacLean?

– Mai întâi trebuie să-l văd, răspunse ea furioasă, cu privirea ațintită înainte.

– Doamnă MacLean! o strigă Throckmorton, alergând dinspre grădină către trăsură. Vreau să subliniez faptul că faceți un serviciu guvernului Maiestății Sale. Veți fi plătită. Indiferent de ce va conține testamentul soțului dumneavoastră, după ce vă veți fi încheiat munca veți fi remunerată.

Kinman părea șocat de discuția despre bani, dar Enid își lăsă capul în jos ușurată.

– Vă mulțumesc, domnule Throckmorton. E bine de știut.

– Iar cât sunteți aici, dacă aveți nevoie de ceva, orice, spuneți-i lui Kinman.

– Sunt gata oricând să vă ajut, răspunse morocănos Kinman.

– L-am cazat pe MacLean într-una dintre căsuțele de pe proprietate. Eu mă însor pe întâi septembrie, spuse Throckmorton zâmbind, apoi redeveni la fel de rapid serios. Căsuța este mai retrasă și mai potrivită pentru un om suferind decât conacul, care e năpădit de tot felul de negustorași.

„Căsuța e mai ușor de apărat", se pomeni Enid că gândește, după care își aminti și de cele două santinele care păziseră ușa compartimentului ei de tren de la Londra.

Throckmorton și Kinman păreau că se tem de ceva – sau de cineva.

Oare o mințiseră? Era cumva în pericol?

Se abținu însă să-i întrebe. Erau bărbați. Cei mai buni bărbați considerau că femeile trebuie protejate de adevărurile neplăcute, iar cei mai răi erau convinși că toate femeile bârfesc și nu pot ține un secret. După părerea ei, Throckmorton și Kinman făceau parte din

prima categorie, iar dacă o minţiseră până acum, aveau s-o mintă şi de aici înainte.

– Nu vă faceţi griji, domnule Throckmorton, se mulţumi ea să spună. O să am grijă de mine, precum şi de pacientul meu.

Trăsura ajunse în apropierea unei căsuţe încântătoare de piatră, înconjurată de un gărduleţ alb, acoperit de trandafiri căţărători roz. Kinman îşi apropie faţa de fereastră şi scrută zona.

– Am transformat mansarda într-un fel de salon de spital. Ne-au trimis de la Londra pe cel mai bun doctor pentru MacLean, dar nu cred...

Trăsura se opri brusc. Enid se ridică în picioare înainte ca Kinman să termine ce avea de spus şi deschise portiera înainte ca valetul să se fi dat jos de pe capră. Odată ce aflase de gravitatea rănilor, ardea de nerăbdare să vadă cu ochii ei cât de rea era situaţia de fapt.

Observă cât de repede sări valetul să lase treapta în jos şi cât de prompt o ajută Kinman să coboare. De o parte şi de cealaltă a porţii stăteau servitorii, care făcură plecăciuni şi reverenţe în timp ce trecea. Îi salută şi ea din cap, dar fără să se oprească. Omul rănit dinăuntru era singurul care conta.

Trecu pragul casei şi intră într-o cameră spaţioasă şi plină de lumină. Geamurile erau deschise, lăsând să intre aerul verii. Lângă şemineul unde clocotea o oală se afla o masă cu banchete. Într-un colţ era un pat. Dar pe Enid nu o interesă nimic aici; atenţia i se îndreptă către scara de lemn, dreaptă şi lată, care se înălţa din mijlocul încăperii până spre o deschizătură abia vizibilă în tavan. Puse piciorul pe prima treaptă, întrebându-se ce o aştepta sus. Urma să-şi reia viaţa tumultuoasă alături de soţul ei... sau să fie văduvă.

Pe măsură ce urca, atmosfera era din ce în ce mai rigidă şi mai sufocantă din cauza mirosului greu de boală. Păşi în mansardă. Toate perdelele erau trase, iar în cameră pătrundeau doar câteva raze de lumină. Când ochii i se obişnuiră cu semiîntunericul, Enid zări patul şi o siluetă nemişcată zăcând în el. Podeaua scârţâi sub tălpile ei când bâjbâi să se apropie.

După cum îi spusese Throckmorton, chipul şi pieptul bolnavului erau acoperite de bandaje. Restul trupului era ascuns sub pătură. Stătea atât de nemişcat şi de liniştit, încât Enid nu-şi putu da seama nici măcar dacă respira. Se aplecă tematoare peste el şi-l apucă încet de braţ. Era cald încă. Trăia.

– MacLean, spuse ea.

Nici un răspuns. Carnea lui era *prea* caldă; mușchii brațului îi atârnau atrofiați. Moartea plutea amenințător deasupra lui. Într-un acces de furie, Enid se repezi să tragă perdelele și să deschidă larg geamul. Imediat camera fu invadată de lumină și de aer curat.

– Heeei! chițăi o voce de femeie.

Enid se întoarse către sora pe care n-o zărise până atunci și care tocmai se ridica de pe un scaun din colț.

– N-aveți voie! spuse femeia vânjoasă, cu ochii cârpiți de somn. Dom' doctor...

– ... Nu e sănătos dacă așa v-a poruncit să faceți, completă Enid, auzind bocănitul ghetelor lui Kinman care ajunsese în capul scării. Duceți-vă și deschideți cealaltă fereastră! i se adresă ea. Cum vreți ca omul să se dea jos din pat dacă nici nu știe că soarele e sus?

Kinman rămase cu gura căscată, apoi o închise.

– Nu știu dacă e bine.

– Domnule Kinman, faceți ce vă spun!

El se supuse.

Enid se întoarse spre MacLean și-i trase păturile la o parte.

– Are febră! protestă sora.

– N-am nici o îndoială că are. Cine n-ar face febră, înfofolit mai ceva ca o mumie egipteană?

– Uite ce-i, donșoară, nu-ș' cine ești mata, dar eu îți spui că...

– Sunt soția lui, spuse Enid, accentuând fiecare cuvânt, ca să-l facă să sune ca o amenințare.

Femeia se făcu mică. Își reveni însă repede și înaintă încrezătoare spre Enid.

– Ești nevastă-sa? Păi mata înseamnă c-ai venit să vorbești cu el, nu să le zici ălor mai pricepuți ca mata cum să-și facă treaba.

Mirosul emanat de soră o făcu pe Enid să se dea un pas în spate.

– Domnule Kinman, dați-o afară de aici, vă rog. Miroase a gin, doarme în post, iar camera e murdară și dezorganizată.

Kinman se înclină ușor și o luă de braț pe femeie.

– Nu puteți să mă dați afară, lucrez pentru don' doctor Bridges! țipă femeia în timp ce ieșea din încăpere. O să vedeți voi!

Enid nu-i mai ascultă protestele din ce în ce mai îndepărtate. Se aplecă peste soțul ei și începu să-l examineze. Fruntea și o mare

parte din față îi erau bandajate, dar nu conta; oricum nu l-ar mai fi recunoscut. Avea nasul spart. Toate trăsăturile îi erau desfigurate și umflate. Bucățile de pânză care-i înfășau pieptul erau brăzdate de sânge. Trase încet păturile de pe el și observă că bandajele mergeau în jos până la stomac și mai departe, până sub izmenele scurte și largi cu care era îmbrăcat. Iar piciorul... piciorul îi era imobilizat cu o atelă și așezat pe niște perne. Trupul emana prin toți porii un miros greu de transpirație și boală.

Oare ce fusese în capul lor, să-l trateze ca pe un călător anonim pierdut undeva pe cărarea vieții? Dacă asta era tot ce putuse face guvernul Maiestății Sale, însemna că acest guvern al Maiestății Sale era plin de filistini și șarlatani. Enid se apropie de scară.

– Domnule Kinman! strigă ea.

– Da, doamnă, răspunse el, surprins de ferocitatea vocii ei.

– Am nevoie imediat de apă fierbinte!

– Da, doamnă. Kinman se apropie de scară și se uită în sus spre ea cu o privire aproape de venerație. Domnul Throckmorton vine imediat, doamnă.

– Bine. Am să-i spun câteva vorbe domnului Throckmorton.

Și chiar avea. În timp ce desfăcea încet primul bandaj, repetă ceea ce se pregătea să spună.

– Dacă vrei să salvezi viața unui om, nu angajezi ultima șleampătă de soră medicală și un vraci ignorant. Incompetenți și nepăsători...

Doamne, Dumnezeule! Mâinile i se opriră în timp ce dezvăluia fața lui MacLean de sub bandaj. Nu l-ar fi recunoscut niciodată. Suflul exploziei îl lovise din dreapta, căci pe partea aceea fața îi fusese tăiată de o duzină de cioburi. Fiecare rană fusese cusută cu grijă, dar umflăturile și vânătăile îi desfigurau obrazul. Rămăsese fără lobul urechii, dar barba crescută de-a valma îi ascundea orice posibilă rană de pe falcă. Febra mare săpase șanțuri adânci în buzele cândva pline.

– MacLean?

Enid se apropie mai mult de fața lui și-l studie cu atenție. Îl atinse doar cu vârful degetelor. Căldura aceea mare nu era doar febră. Căldura aceea era în mare parte dorința lui de a trăi. Dacă ar fi fost în stare să se miște, ar fi înhățat viața cu ambele mâini și nu i-ar mai fi dat drumul.

Ea trebuia să facă asta în locul lui.

Nu-i plăcea însă deloc cum arătau rănile lui.

– Domnule Kinman! îl chemă ea.

– Da, doamnă!

Kinman se strecurase în sus pe scară şi acum se apropia tiptil de ea. Adusese cu el prosoape şi un lighean pe care îl ţinea cât mai departe de el.

– Puneţi ligheanul pe noptieră.

El făcu întocmai.

Enid desfăcu bandajele de pe gâtul, pieptul şi braţele lui MacLean. Unele se încăpăţânau să rămână lipite de piele, şi ea aruncă o privire în jur.

– Cârpe curate, spuse. Prosoape.

Kinman i le aruncă, apoi se depărtă cât putu de mult, rămânând totuşi în cameră.

Enid înmuie cârpa în apă caldă, apoi îi şterse cu blândeţe chipul inert, căutând măcar o urmă din bărbatul care fusese înainte. Sub pielea inflamată descoperi pometii proeminenţi, fruntea lată şi falca osoasă care o atrăseseră atât de mult la soţul ei. Nasul lui însă, aşa zdrobit cum era, părea mai mare şi mai ascuţit decât şi-l amintea ea. Trecerea timpului, efectele exploziei, propriile amintiri o trădau.

– MacLean, ce-ai făcut? murmură ea.

Teancul de bandaje înroşite de sânge de lângă pat se mărea văzând cu ochii.

– Domnule Kinman, îmi trebuie o găleată să arunc bandajele, iar după ce termin să-l curăţ, o să am nevoie de ajutor să-i schimb aşternuturile.

Kinman scoase un sunet ciudat, iar Enid se întoarse spre el.

Însoţitorul ei rămăsese, fascinat şi îngrozit, cu privirea fixată asupra rănilor acelora îngrozitoare. Faţa i se albi ca ceara, dădu ochii peste cap ca un cal nărăvaş şi se prăbuşi cu zgomot la podea.

Cu atât mai rău. I-ar fi prins bine un ajutor. Acum însă nu era timp să-şi facă griji pentru el. Kinman avea să-şi revină singur; pacientul ei zăcea inert lângă ea.

– Prietenul tău nu mi-e de nici un folos, să ştii, îi spuse Enid lui MacLean pe un ton cât se poate de normal. E un om de treabă şi probabil că în luptă e destoinic, dar acum a leşinat. Mie mi se pare amuzant. Ţie nu? îl întrebă ea, sperând că el îi va da un semn cât de mic că o aude.

Nimic.

– Explozia aia te-a smotocit rău, continuă ea, examinându-i cu băgare de seamă coastele. Dar să ştii că ai avut noroc. S-ar putea să ai nişte coaste fisurate, dar nici una nu e ruptă.

Îl curăţă peste tot, îl şterse cu grijă şi-l înveli înapoi cu pătura.

De fiecare dată când îl atingea, simţea legătura dintre ei devenind tot mai vie. Cât timp fusese sănătos şi fusese soţul ei, nu simţise niciodată aşa ceva. Poate că tragedia aceasta îl schimbase sau poate că toţi anii trecuţi îl maturizaseră, îi impregnaseră într-atât esenţa, încât acum ea îi putea discerne, ca pe inelele din trunchiul unui copac. Poate că ea se schimbase, se mai înmuiase, învăţase să lase de la ea. Sau poate că îşi dădea seama că deasupra lui plana moartea, asemenea unui corb mare şi negru care abia aştepta să-l înhaţe înainte ca ei doi să mai apuce să facă ceva împreună.

De jos se auzi forfotă. Sosise cineva, care acum urca scara. În spatele ei Kinman începuse să-şi revină şi mormăia ceva, ditamai omul care leşinase când văzuse sânge. Dar acum nu mai conta decât un singur lucru: ca MacLean să mai capete o şansă de a lupta pentru supravieţuire.

– MacLean.

Îi repetă numele, gândindu-se că la asta trebuia să răspundă în primul rând.

– Cioburile puteau să-ţi scoată ochii, dar şi de data asta ai avut noroc. Iar rana de la picior a fost cumplită.

Auzi paşii apropiindu-se şi se apucă să-i desfacă bandajul de la picior.

– Nu ştiu prin ce minune ai scăpat fără să faci vreo infecţie. O să poţi merge din nou. Aşa că te rog, MacLean, spune-mi, de ce nu te trezeşti?

– Nu se trezeşte, domnişoară, din cauza loviturii de la cap.

În capul scărilor stătea un domn cu favoriţi, îmbrăcat într-un costum maro de stofă şi mirosind a tutun. Un domn cu nasul pe sus, care părea gata-gata să ia la rost pe oricine cu dispreţ.

– Sunt doctorul Bridges şi aştept să-mi spuneţi ce faceţi aici!

În umbră, în spatele lui, stătea Throckmorton. Enid i se adresă doar lui.

– Domnule Throckmorton, tocmai îl spălam pe MacLean. Era foarte murdar, spuse ea, aruncând cârpa în lighean. Domnule

Kinman, pot să vă rog să aruncaţi mizeria asta şi să-mi mai aduceţi apă caldă şi curată?

Kinman mormăi din nou, apoi se târî până la ea şi întinse mâinile. Enid îi înmână ligheanul şi-l avertiză:

– Aveţi grijă să nu vărsaţi apa pe drum.

– N-o vărs, şopti el.

Se îndreptă de spate şi porni spre scară.

Mustaţa bogată a domnului Bridges dârdâi de indignare că stăpânul ei fusese ignorat.

– Tânără doamnă, sunt medic cu şcoală, am absolvit Oxfordul, iar ce faci dumneata aici nu e bine deloc.

– Poate că nu-i, dar ceea ce aţi făcut *dumneavoastră* până acum a fost mult mai rău.

Enid vorbea încet, pentru că, dacă ar fi început să ţipe, şi-ar fi deranjat pacientul.

Aruncă o privire spre chipul descompus al lui MacLean.

Poate că avea totuşi să ţipe până la urmă, dacă aşa ar fi reuşit să-l trezească.

– Chiar şi un om bolnav merită să fie spălat şi să zacă într-un pat curat, adăugă ea.

– Bandajele erau singurele care-l ţineau să nu se inflameze şi mai tare, replică doctorul Bridges, arătând spre MacLean. Uitaţi-vă la el! I le-aţi scos pe toate şi acum o să se umfle ca o broască!

Aşa era, recunoscu Enid în sinea ei cu inima îndoită. Dac-ar fi avut mai mult timp la dispoziţie să-şi inspecteze pacientul, înainte de a-şi înfrunta oponentul şi judecătorul!

– O să-l împachetez în gheaţă şi o să se dezumfle. Domnule Throckmorton, puteţi să-mi faceţi rost de gheaţă?

– Cum să nu, răspunse Throckmorton, se duse la scară, chemă pe cineva şi dădu ordin, după care reveni la Enid şi la doctor, cântărindu-i cu severitate pe amândoi din priviri.

Kinman se întoarse. Îşi mai revenise parcă şi era mult mai interesat de discuţie. Aşeză ligheanul pe lada de la capul patului, apoi îi întinse lui Enid cârpe curate şi un şervet mic plin cu gheaţă. Ea le luă, iar el clătină uşor din cap spre ea, în semn de încurajare.

Nici lui nu-i era prea simpatic doctorul.

Se retrase apoi lângă Throckmorton.

Enid aşeză prosopul peste nasul şi ochii lui MacLean şi se asigură că bolnavul putea respira în voie. Udă cârpa şi începu să-l şteargă pe picior. Locul pe unde osul ieşise din piele se cicatrizase şi se vedea bine. Dar osul se lipise corect la loc. Dacă MacLean avea să supravieţuiască, avea să meargă din nou – mare minune!

– Geamuri deschise când îl spălaţi! exclamă doctorul Bridges, uitându-se ca la un meci de tenis de la o fereastră la alta. Aerul o să-l omoare.

Enid se revoltă din nou.

– Încăperea asta semăna mai mult cu un mausoleu decât cu camera unui bolnav. De unde să ştie când să se trezească la viaţă dacă e ţinut într-o închisoare?

– Să se trezească? Credeţi că o să se mai trezească? Tânără doamnă, abia reuşim să-i vârâm puţină apă pe gât, şi aş vrea să văd cum aţi face-o dumneavoastră! Favoriţii doctorului tremurau de indignare. I-aţi desfăcut bandajul de la picior. Sper că nu i-aţi stricat şi piciorul.

Enid îi tamponă uşor piciorul cu un prosop curat, gândindu-se la situaţia în care era. Throckmorton nu avea nici un motiv să se încreadă în aptitudinile ei, de vreme ce doctorul Bridges avea o diplomă de la cea mai prestigioasă şcoală de medicină din Anglia. Dar ea *trebuia* să stea cu MacLean. El avea nevoie de ea pentru a supravieţui. Mai mult, îi păsa de fiinţa aceea inconştientă şi stoarsă de vlagă de pe pat. Nu ştia de ce; n-ar fi trebuit să simtă faţă de ea nimic mai mult decât pentru un pacient obişnuit.

Adevărul era că, dacă MacLean trăia, ea ar fi fost în continuare legată de el, în timp ce, dacă murea, ar fi fost liberă. Şi totuşi ceva din omul acesta o sâcâia. Chiar aşa inconştient, emana o aură de putere, de forţă, şi ea se simţea atrasă irezistibil de el. Ar fi făcut orice – l-ar fi implorat pe doctor, s-ar fi certat cu el, chiar i-ar fi urmat întru totul sfaturile – doar pentru a-l readuce pe MacLean în simţiri. Nu putea să renunţe.

Aşa că, deşi fără voie, Enid îi întinse o ramură de măslin.

– Aţi făcut o treabă excelentă cu piciorul, domnule doctor Bridges, spuse ea. Adevărul era că, oricât ar fi părut de uimitor, doctorul chiar reuşise. A fost o fractură complicată. Felicitări!

În cameră se aşternu liniştea, iar Enid ridică privirea.

– Un medic arab i-a aranjat piciorul, spuse Throckmorton.

Doctorul Bridges se roti pe călcâie spre el.

– Oricum o să moară! Ce mai contează?

Throckmorton se crispă vizibil. Privirea îi deveni atât de rece, încât în cameră se făcu parcă brusc frig.

– Vreți să spuneți că dinadins mi-ați tratat *prietenul* cu indiferență, pentru că ați crezut că nu mai poate fi salvat?

Doctorul Bridges nu prea avea intuiție, așa că îndrăzni să răspundă.

– Am făcut ce-am putut pentru el, dar n-am văzut în viața mea răni atât de urâte. Sunt convins că n-are nici o șansă.

Throckmorton pocni din degete, apoi se mută lângă Enid.

Imediat, Kinman îl luă pe doctor de braț și-l trase în jos pe scară.

– Special am solicitat cel mai bun medic, șuieră Throckmorton printre dinți, și asta am primit?

Enid se liniști puțin și spuse atent, pe un ton care nu condamna pe nimeni:

– Doctorul Gerritson, cel care m-a pregătit pe mine, obișnuia să spună că problemele încep în momentul în care doctorii cred că dețin adevărul absolut.

– Acest doctor Gerritson este un om inteligent. Cum ați ajuns sub aripa lui protectoare?

– După ce MacLean m-a abandonat, a trebuit să-i plătesc datoriile. L-am ajutat pe medicul din sat la tot felul de boli și de răni. Nu leșinam când vedeam sânge – văzusem deja prea multe la orfelinat ca să mi se facă rău prea ușor. După ce l-am ajutat să pună la loc clavicula grăjdarului, mi-a propus să lucrez cu el. Soția lui spunea că e prea bătrân ca să mai muncească atât de mult. A avut dreptate. A murit trei ani mai târziu.

Throckmorton privea în tăcere spălatul rănilor.

– *Dumneavoastră* puteți să-l salvați pe MacLean?

– Nu știu. MacLean este într-o stare gravă. Nu știu nici măcar dacă va rezista noaptea asta. Dar am să mă străduiesc.

El nu-i reproșă nimic.

– Vă pot fi de vreun folos? se mulțumi el să întrebe.

Ah, dacă toți bărbații ar fi fost la fel de perspicace ca Throckmorton!

– Am nevoie de o îngrijitoare, o femeie zdravănă şi cu bun-simţ care să mă ajute să-l mişc, să-i dau să bea apă şi să mănânce până când va fi în stare să se hrănească singur.

– V-o trimit pe doamna Brown. E bonă la copiii noştri, şi cea mai decentă femeie pe care am cunoscut-o vreodată.

– Dar nu vreau să vă las copiii fără bonă.

– Fiica, nepoata şi vă asigur că şi logodnica mea de-abia aşteaptă să aibă grijă de ei.

Şi Throckmorton zâmbi atât de ciudat, încât Enid nu-şi dădu seama dacă era încântat sau stresat.

– Logodnica mea este fosta lor guvernantă, înţelegeţi dumneavoastră.

Enid nu înţelegea, dar nici nu-i păsa. Atâta vreme cât Throckmorton îi respecta doleanţele, el şi logodnica lui n-aveau decât să facă şi să fie ce voiau ei.

– Dacă doamna Brown e cea mai bună opţiune pe care o aveţi la dispoziţie, sunt bucuroasă să pot lucra cu dânsa. Mai am nevoie de nişte servitoare care să facă curat aici, ca să pot să pun în ordine alifiile, aşternuturile şi... Enid arătă spre harababura din jurul ei.

Pentru îndeplinirea unei sarcini atât de importante, totul trebuia să strălucească de curăţenie şi să fie ordonat, altfel sufletul ei metodic s-ar fi răzvrătit.

– Servitoare. Cât mai repede. Şi plante medicinale.

– Vi-l trimit pe grădinar.

Enid dădu mulţumită din cap, apoi se aplecă din nou peste MacLean.

– V-aş ruga, cât staţi aici, să rămâneţi în căsuţă şi să nu ieşiţi decât însoţită de unul dintre oamenii mei.

Enid îi aruncă o privire pătrunzătoare. Alte precauţii.

– Nu cred c-o să am chef să plec nicăieri până când MacLean nu se înzdrăveneşte.

– Cred că va trebui să vă cer să faceţi o plimbare zilnică în grădină, zise Throckmorton, apoi îşi dădu haina jos şi îşi suflecă mânecile. Întrucât n-o avem încă pe doamna Brown, o să vă ajut eu să schimbaţi aşternuturile.

În timp ce ei dădeau la o parte cearşafurile murdare de sub MacLean şi aşezau altele curate, întorcându-l cu foarte mare prudenţă

de pe o parte pe cealaltă, soarele după-amiezii începu să bată în geam, ajungând în cele din urmă pe chipul vlăguit al bolnavului.

Cu un icnet lung şi gâjâit, MacLean deschise ochii.

Ochii lui aparte, verzi-aurii.

Capitolul 4

De câte ori se trezea, o vedea sclipind ca o lumânare în întuneric. La început ochii îl dureau de strălucirea aceea interioară a ei, dar o privea cât de mult putea înainte de a aluneca iar în neant.

Mai târziu auzi o voce de femeie care vorbea cu el, şi ştiu că era tot ea. Îi umplea mintea cu imagini de copaci înfloriţi, de oameni morocănoşi şi de oameni veseli, de cântece fredonate sâmbăta seara. Fiecare imagine îi aluneca prin minte de îndată ce încerca s-o prindă şi fiecare efort îl durea fizic. Îl dureau piciorul, pieptul, faţa. Era obosit de cât se lupta cu durerea, aşa că se refugia în neant.

Atunci ea îl dojenea, îl striga, iar amintirea vagă a acelui chip radios îl aducea înapoi. Ea era acolo de fiecare dată când deschidea ochii.

Întotdeauna venea asupra lui, îl ridica şi turna tot felul de lichide în el. Activitatea asta îl deranja. Corpul lui nu tânjea după nimic. Dar mintea îi cerea s-o vadă, iar dacă preţul pentru asta era să se lase hrănit, foarte bine.

Întotdeauna îşi respectase obligaţiile.

De obicei îşi revenea din inconştienţă ziua, dar se trezise şi într-o noapte, când auzise mugetul unui tunet.

Şi atunci i se păruse frumoasă, cea mai luminoasă flacără într-o cameră plină de lumânări. Se mişca cu mare graţie şi se apleca deasupra lui cu halatul roz uşor desfăcut şi cu părul împletit într-un fel de coroniţă neagră ca abanosul. Pielea ei lucea asemeni celei mai fine şi mai palide catifele, în obraji îi lucea o nuanţă roz-deschis, buza de jos, plină, părea pudrată cu un roz puţin mai închis, iar despicătura decolteului strălucea parcă într-o nuanţă aurie. Fiecare fulger dezvăluia şi mai mult din ea: pavilioanele delicate ale urechilor, compasiunea divină a degetelor ei.

În noaptea aceea simţise pentru prima dată că îşi doreşte să fie ridicat şi să i se dea să bea apă sau supă, sau orice altceva ar fi vrut ea să-i toarne pe gât. Pentru că, dacă îl ţinea ea, cu capul sprijinit de pieptul ei şi înlănţuindu-l cu braţele, el ar fi putut muri fericit.

Se încruntă.

Să moară? N-avea de gând să moară.

Nici nu fusese vorba vreodată de aşa ceva.

– Ce dimineaţă frumoasă, domniţă, după furtuna de azi-noapte! zise doamna Brown dând buzna în camera însorită. Peste rochia maro din bumbac purta un şorţ alb, iar în mâini ţinea tava cu micul dejun pentru Enid. Bătrânii din ceruri au jucat popice toată noaptea.

Cu mâinile ridicate, Enid se întoarse din faţa oglinzii spre femeia care-i fusese cel mai mare sprijin pe parcursul ultimelor două săptămâni, lungi şi grele.

– Ştiu, n-am dormit.

Abia aştepta să-i împărtăşească veştile – deşi nu chiar pe toate. Era mai bine ca unele lucruri să rămână secrete.

Doamna Brown lăsă tava pe masa de la geam şi se grăbi s-o ajute pe Enid să-şi prindă părul. Părul acela greu şi întunecat, care-i trecea de coapse, părea că are o viaţă a lui, dar nici doamna Brown nu crescuse de pomană nouăsprezece copii. Înaltă şi robustă, femeia răsuci cosiţele în mâinile ei puternice până când Enid strânse din ochi şi se ridică pe vârfuri de durere. Nu se plânse însă; bucuria nouă de a fi tratată cu o grijă de mamă era mult mai mare.

Doamna Brown îi aranjă plasa şi i-o prinse cu agrafe, apoi o întrebă:

– L-a supărat furtuna, domniţă?

Şi arătă serioasă spre MacLean, care nu scotea nici un sunet.

Enid rânji cu gura până la urechi.

– M-am trezit la miezul nopţii şi l-am văzut cu ochii deschişi.

– Ei, chiar aşa?

Doamna Brown îi ascultă raportul cu seninătatea ei tipică, dar Enid îi descifră mulţumirea în ochii blânzi. Judecata ei sănătoasă şi atitudinea optimistă o ajutaseră pe Enid să depăşească oboseala şi deznădejdea care altfel ar fi făcut-o să izbucnească în plâns. Doamna Brown avusese grijă şi de ea, o trimisese la plimbare, îndrumase servitoarele să rezolve treburile mărunte, să spele aşternuturile şi hainele murdare şi să calce rochiile lui Enid.

– Sunt veşti bune, spuse doamna Brown, apucând-o de umeri şi împingând-o spre tava cu micul dejun. E prima dată când se trezeşte fără ca dumneata să-i fi spus ceva.

– Sunt într-adevăr veşti foarte bune, replică Enid, aruncând o privire spre trupul nemişcat al lui MacLean.

– Ai primit o scrisoare, mai spuse doamna Brown.

Enid îi smulse plicul alb şi rupse sigiliul. Citi la repezeală primele rânduri. Lady Halifax pretindea că se simte bine şi, de fapt, era suficient de bine ca să facă observaţii acide despre noua îngrijitoare, despre cum mai mergeau lucrurile în gospodăria ei sau în lume în general. Misivele săptămânale înăbuşeau remuşcările lui Enid, şi umorul bătrânei doamne o făcea întotdeauna să râdă. Lăsă scrisoarea pe masă.

– O să-i trimit un răspuns în după-amiaza aceasta. Cred că MacLean îşi revine, spuse ea, scuturându-şi şervetul.

Îşi revenea într-adevăr, pentru că, după ce ea terminase să-i dea supa şi se aplecase peste el să-l mute iar în poziţie orizontală, MacLean îşi strecurase mâna în halatul ei şi o apucase de sân! Fără să insiste sau cu brutalitate, ci cu încrederea relaxată a unui bărbat îndrăgostit în permanenţă de femei.

Ea sărise cât colo şi rămăsese cu gura căscată, iar el căzuse pe o parte şi închisese ochii, ca şi cum efortul l-ar fi epuizat.

Enid rămăsese departe de pat, ţinându-se de marginile halatului, şi-l certase cu voce tare, consternată:

– Sir! Sunteţi cu totul deplasat!

De parcă ar fi putut s-o audă. Sau de parcă i-ar fi păsat, chiar şi dacă ar fi auzit-o.

Şi de când căpătase MacLean asemenea apucături? Goana lui nebunească prin viaţă inclusese şi goana prin patul conjugal, când de obicei pe ea o lăsa în urmă, în furia şi nebunia lui.

– Sigur că se simte mai bine, domniţă. Îţi răspunde. Reacţionează la vocea dumitale, spuse doamna Brown în timp ce îi trăgea scaunul şi lua capacele de pe mâncare. La atingerea dumitale.

– Cred că aveţi dreptate, se entuziasmă Enid.

Reuşise. MacLean o atinsese. MacLean avea să trăiască.

– Ia, mănâncă aici. Esther ţi-a trimis special prima piersică din vara asta.

Esther, bucătăreasa, îi trimitea lui Enid cele mai bune și mai fine preparate, de trei ori pe zi. Uneori între mese îi mai trimitea și câte o farfurie cu biscuiți calzi sau o felie de plăcintă rece. Milford, grădinarul, îi aducea orice plantă medicinală îi cerea pentru poțiuni, plus câte un buchet de flori proaspăt culese în fiecare zi. Kinman trecea și el destul de des, deși nu rămânea niciodată suficient cât să observe ritualurile, iar cei trei domni care păzeau căsuța erau și ei respectuoși și drăguți.

Pe Enid însă n-o interesa decât pacientul. Chiar și acum, când mânca plăcintă cu carne de porc și cartofi și bea cidru de mere, privirea ei era îndreptată tot către MacLean. Își revenea de obicei o dată pe zi, de cele mai multe ori spre asfințit, când soarele îi atingea chipul. Se holba la ea minute în șir, dar niciodată nu-i spusese nimic. Bea apa sau supa pe care i-o dădea, fără să miște vreodată nici un deget ca s-o ajute să-l hrănească. Era ca și cum corpul lui cerea atenție, iar el îi răspundea, dar mintea lui încă nu-și reluase funcționarea ca să poată avea o existență normală.

Throckmorton începuse să-și piardă speranța.

MacLean era însă deja printre ei. Enid era convinsă de asta. Îi simțea pofta de viață, forța și spiritul hotărât. Îi vorbea acestui spirit în fiecare zi, povestindu-i viața ei, citindu-i ziarul, comentând vremea, exprimându-și părerile politice. La început doamna Brown reacționase ca și cum ar fi crezut-o nițel țăcănită, apoi, încet-încet, femeia aceasta masivă, cu păr cărunt și trăsături domoale, se convinsese că el auzea. Când Enid pleca să se plimbe, doamna Brown vorbea și ea cu el despre tot felul de întâmplări petrecute pe proprietate sau în sat.

– Dar, domniță, îi place mai mult să te asculte pe dumneata, spunea ea de multe ori. Știu eu ce spun.

Acum doamna Brown se duse lângă pat și-i puse bolnavului o mână pe frunte.

– N-are febră. Se încruntă la el în timp ce-și turna niște ulei în palmă. Mă mănâncă palmele să-l spăl pe păr chiar acum, în lighean. E așa de murdar că nici nu știu ce culoare are.

– Pe vremuri era blond-cenușiu.

Doamna Brown îl privi cu ochii mijiți.

– Sub tot uleiul ăsta, mie-mi pare mai degrabă castaniu.

– Poate s-a mai închis la culoare cu vârsta. Enid își aminti de ceva și chicoti. Tot timpul era speriat că o să-i cadă părul. Se holba la firele care-i rămâneau în perie și se văita zgomotos.

– Se pare că s-a înșelat.

– Când se mai înzdrăvenește și poate să se miște, putem să-i facem baie în cadă, zise Enid, mângâind coaja rozalie a piersicii și adulmecându-i mirosul dulce și copt. Cred că o să-i facă plăcere.

– Bărbații-s niște creaturi tare ciudate. Am avut un fiu care a stat o lună în aceeași pereche de indispensabili și a făcut scandal când i-am luat apoi și i-am aruncat pe foc, spuse ea pe un ton rar și măsurat, ca un ghid care explica curioșilor ciudățeniile masculine.

Enid își încreți nasul dezgustată.

– MacLean o să fie atât de slăbit, că nu va putea să se pună cu noi.

– Cred că o să fie atât de vlăguit că nici capul n-o să poată să și-l ridice. Doamna Brown luă brațul bolnavului și începu să-i maseze mușchii. Trebuie să te readucem în formă, îi vorbi ea. Un bărbat înalt și puternic ca domnia ta să zacă aproape două luni în pat... Cred că te-ai plictisit de moarte.

Mâinile ei voinice se mutară treptat în sus spre umeri și apoi peste cicatricele de pe piept, după care se apucară să-i întindă brațul. De două ori pe zi făceau exerciții cu el, pentru a împiedica atrofierea mușchilor.

Enid se uita gânditoare. Chiar și acum, după câteva săptămâni, tot îi venea greu să creadă că acela era soțul ei. Fața i se dezumflase în urma aplicării constante a compreselor cu gheață. Cicatricele de pe piept și de pe umărul drept își schimbaseră culoarea din roșu în roz, și din când în când câte un ciob i se mai ridica la suprafață și îi ieșea prin piele. Vânătăile i se vindecaseră toate, iar piciorul i-l mișca doar cu mare atenție, dar și cu tot mai multă siguranță.

Trăsăturile lui însă, mutilate de explozie, se schimbaseră enorm. Doar forma obrazului și a urechilor, care fuseseră întotdeauna mari și proeminente, era aceeași. Și, bineînțeles, ochii. Ar fi putut recunoaște ochii aceia oricând – un verde ca iarba crudă de primăvară, brăzdat de raze aurii de soare. Ochii aceștia îi atrăseseră atenția și acum nouă ani și tot lor li se rugase zi de zi să se deschidă și s-o privească limpede.

– Te-ai simți mai bine, sir, dacă te-ai trezi și ai mânca, zise doamna Brown, întorcându-l cu blândețe pe burtă pentru a-i masa spatele. Un bărbat ca domnia ta are nevoie de cartofi și carne de vită, nu de porțiile alea de supă pentru bebeluși pe care le tot turnăm în dumneata.

– Doamnă Brown! Enid fu cât pe ce să se înece cu piersica. Sunt convinsă că nu i-ar plăcea să vă audă că-l faceți bebeluș.

– Păi atunci să se trezească și să mi-o spună în față.

– Da, așa ar trebui să facă, zise Enid cu fructul parfumat în mână, apropiindu-se de pat. Capul lui era întors într-o parte pe pernă. Cred că ar avea o groază să ne spună dacă s-ar trezi, spuse ea, dându-i cu piersica pe la nas. Miroase fructul ăsta, MacLean. Nu miroase ca o dimineață de vară în livadă? Îți mai aduci aminte cum e să culegi piersici și să simți cum puful lor ți se lipește de pielea de pe gât și te mănâncă? Nu ți-ai dori să fii acolo, întins în iarbă, să mănânci o piersică ruptă din pom și să privești soarele printre frunze în timp ce obrajii îți sunt alintați de briza proaspătă?

Mâinile doamnei Brown îl mângâiau încet pe spate cât timp Enid vorbi.

Absorbită de imaginea pe care o crease, Enid îngenunche lângă pat și-i șopti cu pasiune la ureche:

– E foarte frumos afară. E o vară cum n-a mai fost și n-o să mai fie, iar tu o ratezi dacă mai stai mult în pat.

Îi dădu la o parte o șuviță de pe față, dorindu-și din tot sufletul să-l vadă deschizând ochii și vorbindu-i. Se străduise prea mult să-l întremeze ca să-l lase să lâncezească în starea aceasta de inconștiență. În profunzime, mintea lui se trezea, și ea ardea de dor să comunice cu el, să descopere dacă aura aceea de putere și onoare pe care o emana acum era într-adevăr reală... sau era doar o închipuire a ei, plăsmuită din frânturi de singurătate și de tânjire. Încerca să-l ademenească spre trezie cu vocea ei, cu cuvinte, cu atingeri.

– Am putea râde amândoi, ca doi leneși ce suntem, am putea să spunem povești despre alte veri, mai frumoase ca aceasta, dar am știi amândoi că am minți, pentru că acum e cea mai bună vreme din câte au fost vreodată. Soarele este al nostru, cerul e albastru, miresmele te îmbată, toți pomii sunt plini de fructe date în pârg, iar florile au explodat pur și simplu. Întoarce-te la mine, MacLean, și o să te duc acolo.

MacLean deschise ochii.

– Bine, du-mă acolo. Dar mai întâi spune-mi: tu cine eşti?

Capitolul 5

Femeia îl privi pierdută cu ochii ei albaştri şi cu gura întredeschisă de uimire. Trase aer în piept, apoi repetă:

– Cine... sunt... eu?

Dacă ar fi fost bărbat, el i-ar fi smuls capul pentru asemenea stupiditate, dar avea o slăbiciune pentru femei, pentru toate femeile, iar muieruşca asta îl avea pe vino-ncoace. Într-atât, de fapt, încât nu înţelegea cum de nu-i ţinea minte numele. O mai văzuse şi înainte şi se gândise cum să facă s-o atingă, dar se mulţumise doar s-o privească pentru că... pentru că... de ce nu-şi aducea aminte de ea? Îşi scotoci memoria. Memoria lui remarcabilă, care nu-l trădase niciodată. De ce nu-şi amintea de ea?

„Ce mi-a făcut?"

– Cine eşti? întrebă din nou, cu vocea aspră de bănuială. Îmi aduc aminte de tine, radioasă, cu părul desfăcut peste umeri, dar... nu-mi aduc aminte... cum te cheamă.

– Slavă cerului, şi-a revenit! auzi el vocea unei alte femei, venită de undeva din spatele lui.

Încercă să se întoarcă să vadă cine era.

Toate încheieturile, muşchii şi piciorul îi zvâcniră de durere. Înjură de toţi sfinţii şi se prăbuşi pe spate.

Femeia care stătuse în genunchi lângă pat sări imediat în picioare şi-l prinse de umeri.

Cealaltă femeie îl înşfăcă şi ea zdravăn.

– Ai crampe musculare, sir, sunt normale în starea în care te afli, spuse ea.

Femeile acestea, oricine ar fi fost ele, erau călare peste el acum, ciripind în jurul lui şi ţinându-l de spate. Îi traseră încet piciorul, care-i provoca cea mai ascuţită durere, iar cea de-a doua muiere i-l ridică şi i-l aşeză pe o pernă. MacLean se trânti pe spate cu un icnet.

Cea de a doua femeie era mai în vârstă, durdulie şi cu o privire ageră, probabil o ţărancă autentică. Nu era o ameninţare, cel puţin nu deocamdată. MacLean se uită de jur împrejur. Prin ferestrele deschise unduiau crengi de copaci, tavanul avea grinzi şi era înclinat... deci îl ţineau într-o mansardă. De ce oare?

Ce se întâmpla cu el? Unde era?

„Cine sunt?"

Se simţi cuprins de panică, pe care şi-o înfrână imediat, şi de furie, pe care o lăsă să crească. Pentru că nu ştia răspunsul la cea mai simplă întrebare dintre toate. Dar avea să-l afle, şi încă repede.

Se uită din nou la femeia cea tânără. Îl privea cu ochi mari şi pătrunzători. O cunoştea, fir-ar să fie, doar că nu-şi aducea aminte numele ei. Îşi amintea că îi auzise vocea blândă răsfăţându-l cu tot felul de povestioare din viaţa ei. Îşi amintea că îi văzuse chipul deasupra lui ori de câte ori se trezise. Îşi amintea cum i se luminau ochii când zâmbea, cum mâinile ei îi netezeau păturile, cum părul ei negru şi bogat i se prăvălea peste umeri şi-l gâdila pe obraz. Îşi aducea aminte de conturul minunat al pieptului ei ascuns sub halat.

Dar nu-şi aducea aminte s-o fi tăvălit prin pat, şi ce alt motiv ar fi avut să şi-o aducă aminte aproape dezbrăcată? Ce se petrecea aici? Ce îşi amintea de fapt?

Nimic. „Nimic."

Încercă să se ridice – „de ce nu pot?" – şi întrebă hotărât:

– Eu cine naiba sunt?

Femeia scoase un ţipăt şi îşi strecură repede mâna sub capul lui.

– Vai, dragă domnule, spuse cealaltă, cea aflată în spatele lui, nu te poţi mişca singur, şi-l apucă de umeri.

– Vreau să mă ridic, spuse el, enervat la culme de slăbiciunea de care dădea dovadă. Ceaţa din mintea lui se lăsă şi mai deasă, până când îi umplu creierul de tot. Degeaba încerca din răsputeri, degeaba scotocea în memorie, nu-şi aducea aminte nimic.

Preluase comanda, aşa cum făcuse întotdeauna, dând ordine pe tonul acela răspicat care funcţiona de fiecare dată.

„Dar de unde ştiu asta?"

– Muierilor, spuneţi-mi chiar acum cine sunt şi ce caut aici.

O să le facă viaţa un calvar dacă nu-i răspund – dar cum?

„Cine sunt?"

– Uşurel. Mişcă-te încet.

Femeia cea frumoasă, cea cu ochii extraordinar de albaştri şi cu pieptul săltăreţ, se întinse peste el în timp ce el căuta să-şi găsească o poziţie confortabilă.

– Ai fost foarte bolnav, spuse ea.

– Asta am dedus şi eu, muiere bleagă ce eşti.

Ea pufni indignată şi se retrase imediat.

El n-avea însă nici un chef să se poarte mai cu tact.

– Sunt în pat. E miezul zilei. Eu nu zac în pat decât dacă-s bolnav, altfel am o groază de treburi.

„Dar chiar aşa, cu ce mă ocup?"

Cealaltă femeie, cea cu părul cărunt şi o faţă mămoasă – „şi pe ea o recunosc, dar de ce?" –, se apropie de el. Îl privi direct în ochi, apoi, cu o voce pe care trebuie să şi-o fi antrenat în nenumărate morale ţinute de-a lungul vieţii, îi spuse:

– Aveai o mutră care prevestea numai necazuri şi când erai leşinat. Acum ascultă la mine, flăcăule. Eu sunt doamna Brown. Mă duc să-l chem pe stăpân. El o să-ţi explice totul, dar între timp domniţa aceasta o să aibă grijă de matale. Să nu faci vreo prostie. Nu încerca să te ridici, că nu eşti în stare. Ascultă-mă şi fă întocmai cum îţi zice doamna aceasta drăguţă.

– De ce? întrebă el ca un puşti bosumflat.

– Pentru că ea e cea care te-a readus la viaţă, iar eu sunt cea care te-a şters la fund în tot timpul ăsta.

El se uită ţintă în ochii ei.

Ea se uită ţintă în ochii lui.

El ştia că e un luptător, iar un luptător recunoaşte când a fost înfrânt. Încuviinţă din cap, îmbufnat, şi, cu un târşâit moale, femeia mai în vârstă plecă.

Cea mai tânără îşi acoperi ochii cu o mână şi râse.

– Ce-o fi aşa amuzant? se răţoi el, de parcă n-ar fi ştiut.

Ea îşi înălţă capul.

– Ne-am făcut atâtea griji că n-o să te mai trezeşti niciodată, iar acum eşti mai mitocan ca oricând.

Lui două lucruri îi atraseră atenţia. Ea îl făcuse mitocan, deci îl cunoştea. Şi avea ochii umezi. Râsese, dar trebuia să fi şi plâns. Cam ciudat pentru o domnişoară.

Oricum, toate păreau cu fundul în sus astăzi. Trupul lui, care funcţionase ireproşabil înainte, acum îi zvâcnea şi-l durea. Şi faţa

îl durea când vorbea. Iar piciorul... ce naiba făcuse de-l durea aşa de tare? Abia reuşi să-şi ridice o mână, şi rămase holbându-se la ea. Schelet, nu altceva. Jalnic. Îşi dădea seama din ce în ce mai clar în ce stare deplorabilă era şi se înfurie. Aproape la fel de tare ca din cauza golului din creierul lui. Se întoarse spre femeie şi văzu că îl priveşte cu ochi gravi.

– N-am răbdare până vine stăpânul, spuse el. Tu ştii cine sunt. Spune-mi.

– Eşti Stephen MacLean de pe insula Mull, răspunse ea instantaneu şi se opri, aşteptând ca el să încerce numele acesta cu limba şi dinţii.

– Stephen MacLean. Silabele acestea îi erau oare familiare? Îl reprezenta acest nume? Clătină din cap. Nu înţeleg, răspunse el în scoţiană.

Ea chicoti, dar râsul îi fremăta de emoţie.

– Chiar ai *fost* bolnav, dacă te-ai apucat să vorbeşti în limba asta. Înainte nu ţi-a plăcut niciodată Scoţia.

– Cel mai bun loc de pe pământ, spuse el, apoi se încruntă. Nu-şi aducea aminte să mai fi rostit aceste cuvinte vreodată, dar acum le spusese instinctiv şi cu pasiune. Tu cine eşti?

Ea îl privi iar cu atenţie, ca şi cum i-ar fi măsurat forţele.

Cum îndrăznea măcar să-i treacă prin cap că avea dreptul să ia decizii în privinţa sănătăţii lui? A lui, care era... cine era el?

– Spune-mi chiar acum, zise el rar şi ameninţător, cine eşti.

Ea îi zâmbi dispreţuitor şi clătină din cap, apoi îl anunţă:

– Sunt nevasta ta.

Fără să-şi ia privirea vreo secundă de la ea, MacLean ignoră durerea şi se ridică anevoie într-un cot.

– Minţi.

Ea ridică din sprâncene. Întredeschise gura. Se holbă la el, apoi îşi dădu capul pe spate şi pufni în râs.

Dacă s-ar fi putut ridica în picioare, el ar fi strâns-o de gât.

Dar ea se opri repede din râs.

– Ei bine, mi-am imaginat de multe ori scena asta, dar nu mi-a trecut prin cap că o să-mi răspunzi aşa, zise ea, apropiindu-se cu precauţie de el. De ce crezi că mint?

– Nu-mi amintesc de tine.

– Tu susţii că nu-ţi aminteşti de nimic.

Femeia asta, muierea asta, mincinoasa asta nu-l credea că-şi pierduse memoria. Nimeni niciodată nu se îndoise de cuvântul lui, pentru că... nu ştia de ce, dar ştia că fusese un monument de onestitate şi integritate. *Fusese.*

– Îndrăzneşti, replică el, negru de furie, să-mi pui cuvântul la îndoială?

– Deci suntem chit.

O privi din cap până-n picioare. Purta o rochie kaki, asemănătoare cu o uniformă militară prin severitatea ei, aşa încheiată cum era până la gât. Era subţire în talie, şi, deşi coapsele îi erau ascunse de faldurile fustei, el îşi folosi imaginaţia pentru a şi le închipui. Arăta bine muierea. Poate un pic prea slabă, dar cu siguranţă făcuse ceva bine în copilărie de ajunsese atât de atrăgătoare.

Chiar dacă privirea lui cercetătoare o deranjase, ea nu reacţionă. Nu părea nici entuziasmată, nici măcar interesată cât de cât. Stătea cu mâinile împreunate în faţă şi se uita la el calmă, aşteptând un verdict.

Nevasta lui? Puţin probabil. Dacă era nevasta lui, i-ar fi zâmbit naibii măcar şi ar fi dat discret din gene la privirea lui indiscretă.

Se lăsă greu înapoi pe pernă. Însurat? Nu. Nu cu ea.

– Nu eşti soţia mea, spuse el fără vreo remuşcare. Nici un bărbat nu te-ar uita după ce ar face dragoste cu tine.

Ea nu tresări şi nici nu se înroşi, şi îi răspunse pe un ton la fel de rece ca briza dinspre Marea Nordului.

– Se pare că *tu* m-ai uitat.

Deci erau chit, şi erau la poluri opuse.

De ce îl mintea? De ce era el aici? Simţi un vag fior pe şira spinării încercând să-şi amintească... voia să-şi amintească... ce anume? Ceva rău, ceva periculos. Instinctul îl avertiza că se întâmplase ceva rău, iar instinctul nu-l înşelase niciodată până acum.

– Cum te cheamă? insistă el.

– Enid MacLean.

– Enid. Un nume frumos. Îi plăcea, chiar dacă poate îl minţise şi de data asta. Unde mă aflu?

– În Suffolk, Anglia.

Îi răspunsese cu promptitudine.

– Ce mi s-a întâmplat?

– Erai în Crimeea.

– Fără tine? întrebă el pe un ton neutru şi detectă o urmă de ezitare în vocea ei.

– Da. A avut loc o explozie. Tu ai fost rănit, iar un alt bărbat, ucis.

Crimeea. Nu-şi aducea aminte de o asemenea călătorie, deşi ştia că Crimeea era o zonă nisipoasă pe lângă Marea Neagră.

„De asta de ce-mi aduc aminte?"

O explozie. Încercă să se ridice şi să se uite la el însuşi, dar era deja epuizat de eforturile făcute mai devreme. Se înfurie din nou.

– Sunt întreg? întrebă.

– Da.

N-o crezu. Îşi mişcă degetele de la picioare. Îşi mişcă picioarele şi braţele care îl dureau. Îi spuse apoi:

– Dacă ai puţină decenţă, întoarce-te cu spatele.

Ea se întoarse, dar, după ce se pipăi peste tot, găsindu-şi toate părţile importante la locul lor, observă că şi ceafa lui Enid se înroşise.

– Nu-mi vine să cred că te-ai ruşinat, fetiţo. Mă ţineţi în nişte izmene tăiate de la genunchi, care de-abia stau pe mine.

– Ne-a fost mai uşor să-ţi îngrijim rănile aşa, se apără ea bătos.

– Poţi să te întorci.

Enid trase mai întâi cu ochiul, iar când îi zări mâinile deasupra păturii, se întoarse cu totul.

– Dacă erai într-adevăr nevastă-mea, te-ai fi bucurat că încă mai am cele trebuincioase ca să-ţi aduc plăcere.

– Dacă ar fi fost ceva de capul tău ca soţ, poate m-aş fi bucurat.

– Dacă aş putea să mă ridic din pat, n-ai mai îndrăzni să-mi vorbeşti astfel.

– Nu mă cunoşti deloc.

Dacă simţea măcar vreo umbră de afecţiune pentru el, şi-o ascundea bine de tot în spatele măştii aceleia inexpresive de soldat aflat la datorie.

Încă o dovadă că nu era soţia lui.

– Când a fost explozia?

– Acum şase săptămâni, aproape şapte.

El pufni.

– Hai, drăguţo, doar nu te aştepţi să cred aşa ceva. Aş fi fost de mult mort.

– Ar trebui să fii.

Nu arăta a escroacă, dar mai întâlnise el mincinoase frumoase... „unde?" Și se simțea bănuitor pentru că... „de ce?" Din ce cauză o privea atât de cinic, când de fapt toată ființa ei emana doar sinceritate?

– Ți-e sete, zise ea, grăbindu-se să ia urciorul și să-i toarne niște apă.

– Da, asta da.

Stomacul îi ghiorăi de foame și își dădu seama că necesitățile fiziologice le întreceau pe cele psihice.

– Și mi-e și foame! Am fost în închisoare? întrebă el, dornic să afle cât mai multe. Am făcut foamea pe-acolo?

– S-ar putea spune și-așa.

Veni lângă el și se așeză pe marginea patului, apoi își petrecu mâna pe sub umerii lui ca să-l ajute să se ridice. MacLean încercă să-i ia cana, dar ea o ridică pentru ca el să n-o poată ajunge.

– O s-o scapi.

– Cum să scap o cană?

– Tu cum crezi?

Îi veni să se cuibărească la pieptul ei. Parcă o mai atinsese și altădată. Recunoștea parfumul acela estompat de gardenie. Intimitate... o intimitate familiară.

O lăsă să-i apropie cana de buze și bău cu poftă, bucuros că apa era proaspătă.

Era posibil să se înșele? Să fi uitat oare că făcuse dragoste cu ea și că era soția lui?

Nu. Orice, dar asta n-ar fi putut uita.

– Domnul Throckmorton a comandat să ți se aducă apă tocmai de la un izvor din Yorkshire, îi spuse ea. Din când în când ți-ai mai revenit, cât să putem să te îndopăm cu apă și supă, dar nu ne-ai vorbit niciodată și nici nu ai dat vreun semn că ne-ai fi auzit pe noi vorbind, spuse ea. Mâna îi tremură, și-l lovi fără să vrea cu cana peste dinți. Acum îți aduci aminte? Începi să-ți amintești câte ceva?

MacLean termină de băut toată apa și oftă. Până și activitatea asta îl istovise.

– Nu, zise el și o prinse de mână. Cine-i domnul Throckmorton?

– Este stăpânul de la Blythe Hall, cel pe care s-a dus doamna Brown să-l aducă aici. E... prietenul tău?

Întrebarea ei sugera o altă întrebare: „Ți-l amintești?" MacLean scutură din cap că nu.

– Domnul Throckmorton este proprietarul casei unde te afli, continuă ea, trăgându-şi mâna din strânsoarea lui. Stai să-ţi aduc ceva de mâncare.

O luă spre scară, lăsându-l furios că îi scăpase aşa de uşor, dezolat că nu-i mai simţea atingerea şi înciudat că depindea atât de mult de o femeie, chiar dacă femeia în cauză susţinea că e nevasta lui.

– Ce-ai vrut să zici cu mitocan? o iscodi el.

Ea se întoarse spre el, clătinând din cap ca şi cum ar fi fost nedumerită.

– Poftim?

– Ai zis că acum sunt şi mai mitocan ca înainte.

– Ah, răspunse ea şi se uită spre scară ca şi cum ar fi vrut să evadeze, apoi făcu un pas mic spre el. Noi doi suntem despărţiţi.

– Prostii, răspunse el automat. Nu m-aş despărţi niciodată de nevastă-mea.

– Iar mă faci mincinoasă. Exact ce spuneam – un mitocan. Se roti dramatic pe călcâie şi se duse la scară. Am nevoie de un castron de supă, strigă ea. Şi cât mai repede!

În timp ce ea se întorcea, el îi zări flacăra arzând cu atâta intensitate încât îşi aduse aminte de ceva. Noapte. Fulgere. Sânul ei în palma lui. Sentimentul acut al posesiei, al îndreptăţirii.

Bun. Era posibil. S-ar fi putut să fie soţia lui. O soţie cam mincinoasă, dar, dacă se însurase cu ea, însemna că o îmblânzise o dată. Putea s-o îmblânzească din nou.

– Vino încoace, spuse el încet, dar autoritar.

Din nou, chiar dacă fusese impresionată, ea nu se trădă deloc. Îşi puse mâinile în şolduri.

– Ce vrei?

El nu credea că se va lăsa manipulată cu uşurinţă, dar, pentru că era prea slăbit ca să pună mâna pe ea, trebuia să-ncerce cu vorba.

– Ţi-e frică de mine. O muiere puternică şi voinică aşa ca tine, şi ţi-e frică de mine.

– Ba nu!

– Atunci vino lângă mine. Ştii că poţi să pleci oricând.

– Of, Doamne... Ea îngenunche lângă pat, în aceeaşi poziţie în care o văzuse când se trezise. Ce-i?

A, nu știa șmecheriile practicate de bărbați. O putea manevra mai ceva ca pe un pește prins în undiță. Se răsuci pe o parte și-i prinse fața în mâini.

Ea încercă să se ferească.

– Vreau să te sărut.

– De ce? Nu-s nevastă-ta. Sunt o mincinoasă.

– Mai ești și ironică, zise el, mângâind-o pe obraz. Iar tu crezi că și eu sunt mincinos, că-mi aduc aminte și nu vreau să recunosc. Suntem cam suspicioși noi doi. Adevărul însă este că nu-mi aduc aminte nimic. Nici cum mă cheamă, nici de unde sunt, nici de ce mă dor toate alea sau cum de am ajuns aici. Așadar, încerc să-mi împrospătez memoria, iar dacă ești nevastă-mea, tu ești cheia. Ești singurul lucru din Suffolk, Anglia, care îmi e cât de cât familiar. Așa că lasă-mă să te sărut, pentru că trebuie să știu cine sunt, iar eu sunt prea slăbit să te țin cu forța.

Obținu cu această rugăminte ceea ce nu putuse căpăta cu forța. Ea își mușcă buza, apoi oftă exagerat, închise ochii și își țuguie buzele.

El zâmbi și o trase ușor spre el. Ah, atingerea gurii ei moi! Nu mai conta că era un sărut împotriva voinței ei sau că nu-i făcea plăcere. Așa cum știa unde-i situată Crimeea, cum știa că era luptător și scoțian pe deasupra și că avea motive să fie suspicios în privința locului unde se afla, știa și cum să înmoaie o femeie reticentă cu un sărut.

O sărută încontinuu, încet și blând, fără să zăbovească, pe colțurile gurii, pe buza de jos, chiar și pe vârful nasului. Buzele ei strânse a dispreț se relaxară încetul cu încetul, pe măsură ce ea încerca să țină pasul cu el, să-i înțeleagă strategia. În momentul acela el își lipi gura de buzele ei. Se delectă cu conturul lor, cu textura lor de catifea, cu mica adâncitură dulce de pe buza superioară, cu lărgimea lor care excita orice bărbat. În tot acest timp ea își ținu periodic respirația, ca și cum s-ar fi speriat de avansurile lui. La un moment dat, lui îi trecu prin minte să se oprească o clipă și s-o întrebe de cât timp erau despărțiți. Apoi decise că ar fi fost o prostie din partea lui și-i apucă capul în palme.

Enid își dădu seama imediat că era ținută prizonieră. Încercă să se desprindă de el, dar el nu era chiar atât de slăbit pe cât ar fi vrut ea. Cel puțin nu când avea motive bune și drepte de a-și folosi

puterea. O ţinu strâns, o ademeni, o sili... o sărută din ce în ce mai adânc. Gura ei se deschise, şi el tresări de umezeala ei dulce, de gustul aromat şi de căldura ei minunată. Ea îşi retrase limba, aşa că el fu nevoit să pornească o adevărată expediţie în căutarea ei, cercetându-i şi găsindu-i toate locurile secrete de sub bolta palatină şi demonstrându-i cât de bine putea să se folosească de aceste secrete împotriva ei. Ea reacţionă la început timid, dar, după ce se obişnui cu el şi cu stilul lui nebunatic, ridică mâinile şi-i apucă şi ea capul la fel cum el îl apucase pe al ei.

Ţinut prizonier de o femeie. De o femeie care pretindea că îi este soţie şi care, chiar dacă nu era, în curând avea să ajungă sub el, gemând de plăcere.

Nimic pe lume nu se compara cu satisfacţia de a supune o femeie nărăvaşă.

Îi veni să râdă în gura mare când corpul lui, aşa rănit, slăbit şi suferind cum era, se trezi la viaţă. Abia îşi putea ridica capul, piciorul îi ardea şi, din câte îşi dădea seama, fusese la un pas de moarte. Dar mădularul lui, arţăgos şi agresiv, nu tocmai inteligent, îşi ţea deja capul, cerând imperios să fie satisfăcut. Ah, ce bine era să fii bărbat, să fii viu într-o asemenea zi însorită... şi să săruţi o femeiuşcă uscăţivă care îţi stârneşte pofta de viaţă.

Dar nu acum. De orice ar fi încercat acum s-ar fi ales, ruşinos, praful. Şi, în afară de asta...

Se retrase treptat. Îi sărută încheietura mâinii, îi dădu părul din ochi şi aşteptă până când ea deschise ochii. Pleoapele ei grele şi expresia confuză îi gâdilară orgoliul masculin şi pentru o secundă îi veni să se năpustească iar asupra ei. Dar nu era în stare, aşa că spuse doar:

– Draga mea, avem musafiri.

Capitolul 6

Lui Enid i se tăie respiraţia. Sări ca arsă în picioare şi îşi acoperi obrajii încinşi cu palmele.

Throckmorton. Kinman. Doamna Brown. Sally, una dintre servitoarele care veneau mereu cu tava cu mâncare. Paznicul acela cu o expresie dură – cum îl chema oare? Harry. Şi încă un străin pe care nu-l mai văzuse niciodată. Toţi erau aliniaţi şi-i priveau de parcă nu mai văzuseră în viaţa lor un bărbat sărutând o femeie.

Kinman rămăsese cu gura căscată.

De cât timp stăteau acolo? Şi cum de nu-i auzise când urcaseră?

De parcă n-ar fi ştiut de ce....

Pentru că tocmai avusese parte de cel mai delicios, exotic şi erotic sărut de după mulţi ani de zile.

Bine, bine. Din toată viaţa ei.

Chiar şi acum, mâinile încă îi tremurau, respira sacadat, iar faţa îi era roşie ca para nu numai de ruşine. MacLean reuşise s-o stârnească rău de tot, şi, dacă ar fi fost singuri, iar el, sănătos, atunci ar fi... dar, chiar aşa, cât de sănătos trebuia să fie un bărbat ca să poată presta în pat? Lady Halifax susţinea că toţi bărbaţii, indiferent de vârstă, inteligenţă sau vigoare, erau capabili de cele mai neruşinate gesturi.

Enid schiţă o reverenţă şi începu să se bâlbâie.

– Domnu... domnule Throckmorton! Vă rog să mă scuzaţi. Îmi pare rău. Nu v-am văzut.

– Te cred şi eu că nu l-ai văzut, bombăni doamna Brown.

– Vai, nu, vă rog, doamnă MacLean, dumneavoastră trebuie să ne scuzaţi *pe noi*, zise Throckmorton făcând o plecăciune plină de discreţie şi, făcându-i abia simţit cu ochiul, adăugă: Am întrerupt brutal o reunire mult-aşteptată.

„Ba nu, nu asta aţi făcut", vru Enid să-l contrazică. „Nu-l aşteptam deloc pe MacLean."

Nu ştia ce să facă să scape de senzaţia de jenă şi, când îl auzi pe MacLean chicotind în spatele ei, îi veni să se întoarcă şi să-i tragă una. Poate că uitase de aptitudinile ei pugilistice căpătate la orfelinat... sigur uitase şi de asta, dacă nu ţinea minte nimic altceva, dar ea i-ar fi împrospătat bucuroasă memoria.

– MacLean, zise Throckmorton, apropiindu-se de pat şi scuturându-i mâna slăbită. Ne-ai speriat pe toţi.

– Îmi imaginez, răspunse MacLean, fără să pară impresionat că un om de importanţa lui Throckmorton lăsase baltă orice altă activitate ca să vină la el. Îl privi cu răceală, încercând să-l evalueze înainte de a-i acorda încredere.

MacLean avea curaj, nu glumă... dar Enid știa deja asta.

Următorul care se apropie de el fu trupeșul Kinman, care-i zâmbi larg de la înălțimea privirii sale.

– Era și timpul să te trezești, zise el.

Probabil că MacLean nu-și aducea aminte nici de el, dar lui îi zâmbi.

– Mă știi cât sunt de leneș.

Kinman îl bătu cu grijă pe umăr.

– Te știu, repetă el cu vocea sugrumată de emoție.

Lui Enid i se strânse stomacul observând cât de important era MacLean pentru oamenii aceștia. În ultimele săptămâni fusese absorbită complet de MacLean. Îl văzuse bolnav, inconștient, rănit, dar fusese doar al ei. Acum își revenise, vorbea, asculta, se uita la toți. Ea fusese degradată până la statutul de îngrijitoare. Ceea ce și era, de altfel. Îi convenea să fie doar îngrijitoare.

„Bine măcar că nu i-a sărutat și pe ei", se gândi ea, înroșindu-se imediat de propria nerozie.

– Cum te simți? îl interogă Throckmorton.

– Ca și cum aș fi fost bătut bine și ținut nemâncat, răspunse MacLean, gesticulând spre servitoare. Ai adus ceva de mâncare pe tava aia?

– Sigur, domnia ta, spuse doamna Brown, țâșnind spre el cu Sally după ea. Stai să-ți mai strecor o pernă la spate și imediat îți servim supa.

MacLean se încruntă.

– Supă! Nu vreau supă, vreau mâncare adevărată.

Se trezise de-a binelea.

– Doamna MacLean are ultimul cuvânt în ce privește sănătatea dumitale, spuse doamna Brown, întorcându-se politicos spre Enid. Domniță, ce părere aveți?

– Poftim? Enid se smulse din vârtejul emoțiilor sale și reveni cu picioarele pe pământ. Ah! Acum supă și, după ce vedem că o digeră bine, începem și cu mâncare moale.

MacLean mârâi.

– Poftesc la piersici.

– Mâine, îi promise ea fără să-l privească. *Nu putea* să se uite la el. Încrezut și plin de sine. Când învățase să sărute așa? Și cu cine?

Și de ce era geloasă pe cine știe ce femeie fără chip după opt ani în care se rugase în fiecare zi să nu-l mai vadă niciodată pe MacLean?

Se duse s-o ajute pe doamna Brown să-l ridice în capul oaselor, dar se trezi dată la o parte de Throckmorton și de Kinman, care o ajutară fără nici un pic de efort. O văzu pe doamna Brown cum ia castronul de supă de pe tavă și decise că nu mai era nevoie de ea. Decise, în plus, că trebuia să se bucure de asta.

– Eu sunt Throckmorton, se prezentă stăpânul moșiei. Acesta este Kinman, mâna mea dreaptă. Cel de lângă ușă e Harry, care supraveghează poarta, iar tipul cu mâinile încrucișate la piept se numește Jackson. L-am angajat ca valet pentru tine – să aibă grijă de tine și de hainele tale, să te bărbierească și să-ți facă baie.

Un valet? Enid se uită la Jackson, care veni lângă pat și făcu o plecăciune. Era de înălțime și de vârstă medie, adus puțin de spate, cu păr castaniu și ochelari cu ramă aurie și avea cei mai impresionanți perciuni pe care-i văzuse ea vreodată. Părea de-a dreptul inofensiv, exceptând desigur aerul acela de superioritate pe care îl afișau de altfel aproape toți valeții.

Un valet. Deja Enid nu prea mai avea nimic de făcut.

Se dădu cu spatele spre scară, lângă Harry.

– MacLean s-a trezit, zise ea fără rost.

– Da, replică Harry, fără să-și dezlipească nici o secundă privirea de pat. O să se facă bine?

– E prea devreme să mă pronunț, ezită ea. Dar da, cred că da. Dacă voința pur și simplu este suficientă ca să te vindece, MacLean o să-și revină.

– Voință, repetă Harry sceptic. Chiar e important să ai voință?

– E esențial. Am avut foarte mulți pacienți, și doar voința e cea care îi ține în viață după ce medicina le-a prevăzut sfârșitul. Voința îi ajută să se însănătoșească. Cei fără voință își găsesc sfârșitul mai devreme decât o merită.

– MacLean a fost întotdeauna omul cu cea mai mare tărie sufletească pe care l-am cunoscut vreodată.

Tărie sufletească? Stephen MacLean avea așa ceva?

– Nu l-aș fi recunoscut niciodată, mai spuse el, întorcându-și ochii imenși spre ea. Dumneata?

Enid își dădu seama că nu-i plăcea de Harry. Nu-i plăcea sau n-avea încredere în el. Omul acesta privea prea insistent. Se îmbrăca

doar în haine închise la culoare. Era mult prea înalt și încordat tot timpul ca un arc de oțel. Dimensiunile lui impresionante și forța lui, tot ceea ce ar fi trebuit să-l recomande drept un bun paznic, ei îi sugerau mai degrabă o amenințare.

Dar nu-l cunoștea. Kinman avea în mod sigur încredere în el și, încă mai important, avea și Throckmorton.

Iar ea... ea avusese parte de prea multe schimbări în ultimul timp. Dormise prea puțin și se neliniștise prea mult. Ar trebui să nu uite că se dovedise un prost judecător al firii altora: se măritase cu Stephen MacLean. Așa că se limită să spună:

– MacLean s-a schimbat foarte mult.

– Enid! MacLean părea că vrea s-o încerce. Vino aici, Enid! Știi că-s atât de slăbit că nu pot ține singur cana.

Ea veni, dar faptul că el își recunoștea astfel slăbiciunea o făcu suspicioasă. Se apropie de el. Cei din jurul patului se dădură la o parte să-i facă loc să treacă. Parcă era un sultan printre perne. Ce ușor trecuse de la starea de comă la dominația asupra unei camere pline de oameni! Iar acum încerca să-și extindă dominația și asupra ei.

Își încetini pașii. Își dorea foarte mult să-l sfideze.

El se uită urât la ea, ordonându-i din priviri să se poarte supusă.

Cine se credea?

„Soțul meu."

Dar nu. O făcuse mincinoasă. Îi spusese că nu crede că sunt căsătoriți. Iar ea știa adevărul. Era soțul ei, Stephen MacLean – un desfrânat, un împătimit al jocurilor de noroc, un ticălos. Probabil jurase strâmb când zisese că nu-și aduce aminte de nimic. Stephen MacLean fusese întotdeauna genul de om care mai degrabă ar fi spus o minciună chiar și când adevărul ar fi fost suficient. Acum însă ceva din el – momentul de panică, furia irațională – o făcea să creadă că, în privința aceasta cel puțin, nu mințise.

Nu-i datora nimic mai mult decât îngrijirea pentru care era plătită – iar el avea cu adevărat nevoie de îngrijire. Abia își revenise. Oricând ar fi putut să cadă din nou în inconștiență.

Luă cana din mâna doamnei Brown și se așeză lângă el. Își petrecu mâna prin spatele capului lui și îi duse cana la gură. El bău supa cu aceeași poftă cu care băuse și apa, și ea întinse vasul doamnei Brown să-i mai toarne o porție.

MacLean se uită la ea, apoi la cei din jur.

– Iar acum, drăguţo, ai de gând să mă pui să râgâi?

Bărbaţii râseră, eliberaţi de tensiunea pe care le-o indusese imaginea unuia de-al lor hrănit ca un bebeluş.

Femeile schimbară priviri exasperate.

Enid luă şi cea de-a doua cană şi-l ajută s-o bea.

De data aceasta el sorbi mai încet. Enid îl observă cu atenţie, aşa cum o făcuse tot timpul în ultimele săptămâni, când, de fiecare dată, sperase că el avea să digere mâncarea şi se rugase să-l vadă trezindu-se definitiv.

Acum se trezise, dar ea părea să nu-şi poată stăpâni în continuare vigilenţa.

Nu era sănătos pentru un bărbat să fie centrul existenţei cuiva; bărbaţii oricum aveau senzaţia că sunt buricul pământului.

Throckmorton se întoarse spre angajaţii lui.

– Ştiţi deja, dar vreau să mai subliniez o dată cât de important este să păstrăm secretul. Nimeni nu trebuie să sufle o vorbă despre faptul că MacLean a revenit la viaţă. Nunta mea se apropie cu paşi mari. Blythe Hall o să fie plin de oaspeţi. O singură greşeală, şi îi puteţi pune din nou viaţa în pericol.

Toţi păreau foarte serioşi. Toţi încuviinţară tăcuţi din cap. Toţi, cu excepţia lui MacLean; el îl privea pe Throckmorton cu un interes cinic.

Nici Enid nu dădu din cap. Se întrebă în schimb din nou de ce soţul ei era atât de protejat.

– Vreau să vorbesc între patru ochi cu MacLean, spuse Throckmorton.

Sally făcu o plecăciune scurtă şi plecă prima. Fu urmată de doamna Brown. Jackson salută şi el, apoi coborî scările. Kinman se îndreptă spre uşă şi se opri lângă Harry, care nu se clintise din loc şi-i privea ţintă când pe MacLean, când pe Enid.

Felul în care acest Harry îi privea o făcea să nu se simtă deloc în largul ei. Îşi dădu seama că MacLean îşi sprijinea capul de braţul ei. Asta probabil că o făcea să pară protectivă şi... drăgăstoasă.

Vru să-şi retragă mâna.

MacLean i-o prinse imediat şi o ţinu bine.

Sigur că, dacă ar fi vrut, ar fi scăpat imediat de el. Muşchii lui erau prea atrofiaţi. Dar, din puţinul pe care îl cunoştea despre acest

MacLean, știa că el n-ar fi renunțat la nimic fără luptă, iar o asemenea luptă ar fi fost dezonorantă.

Kinman își puse palma pe umărul lui Harry.

– Hai să mergem să bem ceva! Dup-aia ne întoarcem la posturi. Mai avem o groază de făcut în săptămânile rămase până la nuntă.

Paznicul mai scrută o dată încăperea și pe ocupanții ei, apoi se urni și coborî scările.

Enid dădu să lase cana ca să plece și ea, dar MacLean o strânse ușor de degete.

– Tu nu, spuse el, vrând parcă să-l provoace pe Throckmorton. Tu ești soția mea.

– Acum sunt soția ta? îl îngână batjocoritor Enid. Acum o oră ziceai exact pe dos.

– Sigur că sunteți soția lui, interveni Throckmorton, și ar trebui să rămâneți.

MacLean își frecă obrazul de palma ei.

– Uite, vezi? Acum avem confirmarea din partea unei autorități. Suntem căsătoriți.

Enid vru să mai comenteze, dar se simțea deja prea mică între cei doi bărbați. Intensitatea și puterea pe care o degajau amândoi o uluiră. Era normal ca Throckmorton să posede acel aer de comandant, dar de unde până unde și MacLean...?

– Am auzit că va fi o nuntă aici, zise MacLean. Cine se însoară?

– Eu, răspunse Throckmorton, apoi, ducându-se la deschizătura în podea, închise ușa care dădea înspre scări și înspre camera de dedesubt. Doamnă MacLean, aș vrea să țineți ușile acestea încuiate de fiecare dată când sunteți singură cu soțul dumneavoastră.

– De ce? întrebară Enid și MacLean într-un glas.

– O să vină foarte mulți invitați la nunta mea, și aș sta mai liniștit dacă aș ști că nu vă găsește nimeni aici.

Nu era deloc un răspuns, dar Enid nu mai apucă să-l descoasă, pentru că MacLean i-o luă înainte.

– Te felicit pentru viitoarea căsătorie. Nu-mi pot imagina ce fel de fată ar fi atât de fraieră încât să se lege de un urs ca tine, zise MacLean, mirat el însuși de tonul prietenos al vorbelor care-i ieșiseră pe gură.

– Stai s-o vezi, spuse Throckmorton. Celeste e frumoasă. E încântătoare. E chiar prea inteligentă. Chiar e greu de priceput ce-o fi în capul ei.

– Eşti bogat?

Throckmorton făcu semn că da.

– Iar ea?

– Săracă de n-are după ce bea apă. Dar mă iubeşte pentru cine sunt, zise el fără nici un dram de ironie. Era un bărbat fericit şi nu-i păsa de gura altora.

MacLean se strâmbă.

– Tu chiar *crezi* asta?

Enid tresări şi-l mustră:

– MacLean, nu fi grosolan!

MacLean îi luă mâna de pe umărul lui şi i-o sărută.

– Sunt cam grosolan de felul meu.

Throckmorton nu părea ofensat de insolenţa lui. Se sprijini în pumni pe pat şi se aplecă spre MacLean.

– Chiar dacă n-ar fi aşa, tot nu-mi pasă. Aş fi în stare s-o şi mituiesc dacă de asta ar fi nevoie ca să se mărite cu mine. Aş face orice ca să fiu cu Celeste.

– Înseamnă că eşti un mare fraier, zise MacLean.

Throckmorton rânji.

– Ai minţit – ca măsură de siguranţă, n-am nici un dubiu. De fapt, îţi aminteşti totul.

Enid tresări. Oare chiar aşa era?

– Nu, răspunse MacLean, privindu-l direct în ochi. Nu-mi amintesc.

Speranţa se stinse din nou. Enid suspină.

Se aşternu liniştea. Nu era o linişte aşa cum fusese aici în ultimele două săptămâni, ci o linişte încordată. O linişte plină de precauţie.

Enid îi privi pe rând, gândindu-se cum avea să reacţioneze Throckmorton, iar pe MacLean văzându-l cum aşteaptă, aparent relaxat, o reacţie.

Throckmorton se îndreptă de spate.

– Eşti suspicios. Tot timpul ai fost aşa. Asta a fost una dintre calităţile care mi-au atras atenţia la tine.

– Sunt? Nu-mi aduc aminte.

– Zici că nu-ţi aduci aminte, dar întotdeauna ai privit cu scepticism căsătoria.

– La fel gândesc şi acum, deşi n-aş putea să spun de ce, replică MacLean, uitându-se la Enid. Mai ales când văd ce nevastă nurlie am.

Throckmorton se uită de la unul la altul.

– Desigur, mi-a zis că suntem despărţiţi.

– Eu... da, aşa e, zise Throckmorton, făcând câţiva paşi în lături.

– Poate aşa se explică faptul că sunt cinic, spuse MacLean şi închise ochii o clipă, ca şi cum toată agitaţia aceasta l-ar fi obosit.

Throckmorton replică pe un ton aproape sec:

– A trebuit s-o aduc aici pe doamna MacLean în speranţa că te va pune pe picioare.

– Cum s-a şi întâmplat. Minunata ei voce m-a readus în simţiri, spuse MacLean, zâmbindu-i lui Enid atât de sfredelitor, încât parcă o tăie cu cuţitul. Dar memoria nu mi-a revenit.

Throckmorton se apropie din nou de tăblia patului şi se prinse cu mâinile de ea.

– O să fiu sincer, MacLean. Să ştii că te suspectez că de fapt îţi aduci aminte de toate, dar te temi că te-am trădat. Însă, dacă aş fi avut vreo legătură cu explozia, acum erai mort. Eşti pe moşia mea. N-ar fi fost nici o problemă să-ţi vin de hac.

– Poate deţin informaţii importante pentru tine, replică MacLean sec.

– Deţii.

Enid se făcu mică.

– Credem – sperăm – că ştii câte ceva despre cine a pus bomba aceea de pe urma căreia un om a fost ucis, iar tu, rănit. Dacă n-aş fi vrut să se ştie cine, te-aş fi omorât. Acum, că ştii toate astea, te mai întreb o dată: este adevărat că nu-ţi aduci aminte de nimic?

Enid îşi ţinu respiraţia.

– Nimic, şopti el cu tristeţe, iar pleoapele i se lăsară grele. Nu-mi aduc aminte de nimic.

– Foarte bine, răspunse Throckmorton. Te cred. Nu am încotro.

– Unde... zise MacLean, care parcă făcea eforturi să nu adoarmă. Unde-mi sunt lucrurile?

Enid tresări.

– Ce lucruri?

– Sigur aveam ceva la mine. Dacă aș putea vedea, atinge, mirosi mărturiile acelea ale trecutului meu, poate mi-aș aminti...

– Când ai fost găsit după explozie aveai doar kiltul și *sporran*-ul[1] asupra ta.

– *Sporran*-ul meu. Da. Îmi vreau *sporran*-ul, zise MacLean și adormi la fel de repede cum se trezise.

Enid se sperie și își apropie fața de fața lui. Îi simți respirația pe obraz. Îi verifică pulsul la jugulară. Inima lui bătea cu forță. Ea se ridică și-i răspunse domnului Throckmorton la întrebarea care plutea în aer.

– E în regulă. E doar foarte obosit.

– O să se trezească, da?

– Nu există nici o garanție absolută când e vorba de sănătate, dar da, așa cred.

Throckmorton oftă. Se duse la fereastră și rămase cu privirea pierdută spre grădină.

– Cât o să dureze până o să-și recapete memoria?

– Nu știu. Nu am nici un fel de experiență cu misterele minții omenești, răspunse Enid. Lăsă cana pe tavă și constată că mâna îi tremura. Am auzit de pacienți care susțineau că nu-și aduc aminte nimic, dar întotdeauna am crezut că-s născoceli de-ale lor pentru a-și masca vinovăția sau nebunia.

Throckmorton o privi în față.

– MacLean, spuse el pe un ton ofensat, nu are nici un motiv să se simtă vinovat.

– Sper că nu.

Oricum, nu din cauza a ceva petrecut recent.

– Și nu e nici nebun.

– O, Doamne, nu! exclamă ea, clătinând din cap. Nu e nebun.

– Bine, zise Throckmorton luându-i mâinile. Dați-i să mănânce. Aveți grijă de el. Dacă trupul e sănătos, atunci și mintea i se va însănătoși.

– Așa sper și eu, replică ea, deși-i plăcea mai mult soțul acesta vlăguit decât cel dinainte. Așa cred.

---

[1] Traistă de piele sau de blană purtată la curea peste costumul tradițional scoțian (n.tr.)

– V-o trimit pe doamna Brown, zise Throckmorton şi se duse la trapă, pe care o deschise. Încuiaţi-o în urma mea şi deschideţi doar după ce verificaţi cine este.

Enid se uită lung după el, apoi se grăbi să facă întocmai. Zăvorul solid se închise cu zgomot. Situaţia în care era prizonieră devenea din ce în ce mai încurcată şi mai periculoasă. Se temea că va da de necaz. Mai mult, în ciuda asigurărilor date de Throckmorton, se temea că MacLean era în pericol, iar, după cum se cunoştea pe ea însăşi, era sigură că, văzându-l neajutorat, ar fi făcut orice să-l apere, chiar riscându-şi viaţa pentru el.

Îşi spuse că la fel ar fi procedat cu orice pacient. Da, la fel. Nimic din bolnavul de acum, inclusiv sărutul acela, n-ar fi putut şterge cu buretele cei opt ani pe care-i trăise în sărăcie şi datorii.

– Ce părere ai despre Throckmorton?

La auzul vocii grave a lui MacLean, Enid sări ca arsă. Se întoarse spre el şi-l văzu că abia îşi ţinea pleoapele deschise, iar tenul îi era alb ca pergamentul. Era încă treaz, dar numai prin exerciţiul voinţei.

– Trebuie să te odihneşti, spuse ea. Nu eşti încă suficient de întremat pentru asemenea eforturi.

– Ce crezi despre Throckmorton?

Neputincios ca un mieluşel, dar încăpăţânat ca un catâr! MacLean n-avea să renunţe, aşa că era mai bine să-i răspundă.

– Mie-mi place de el.

MacLean izbucni într-un râs şuierat.

– Dar spune adevărul?

– Da. Adică aşa cred. Nu mi-a dat nici un motiv să mă îndoiesc. Veni lângă MacLean, îi săltă capul şi-i mai dădu o gură de apă. Are dreptate. Dacă voia, putea să te omoare până acum.

– Dacă eu deţin anumite informaţii pe care el le doreşte şi care există doar în creierul meu, atunci e foarte posibil să vrea să mă ţină în viaţă până când i le furnizez. După aceea poate să mă omoare liniştit.

– Ah, replică ea. Nu se gândise la asta. N-am fost niciodată prea bună la logică.

– Las' că mă ai pe mine pentru asta, zise MacLean, iar pleoapele îi căzură iar şi vocea îi păli. E posibil ca Throckmorton să nu-mi fie aliat. Poate foarte bine să-mi fie călău.

– Aşadar chiar nu-ţi aduci aminte.

El îi zâmbi şi clătină din cap că nu.

Enid însă începu să priceapă prin ce labirint de neîncredere şi scepticism rătăceau.

– Dar eu lucrez pentru Throckmorton, iar tu nu-ţi aduci aminte că-ţi sunt nevastă.

– Văd că ai totuşi puţină logică, îi dărui el zâmbetul acela crud şi ascuţit al lui. La urma urmei, şi tu ai putea să-mi fii călău. Ochii i se închiseră. Iar eu, pur şi simplu, n-am ce face.

Adormise.

Enid rămase în picioare lângă el, privindu-l. Chipul i se mai dezumflase, iar oasele i se acoperiseră cu un strat de carne sănătoasă. Pielea însă-i era brăzdată de cicatrice, nasul i se coroiase în locul în care-i fusese spart, iar barba îi era foarte ciufulită şi printre firele blonde şi castanii i se amestecau şi unele cărunte. Buzele lui... când îl revăzuse, în prima zi, erau crăpate de febră. I le dăduse cu alifie, iar acum prinseseră o culoare palidă şi se înmuiaseră. Adevărul era că se îndrăgostise puţin de buzele lui. Nu chiar atât de mult încât să-şi mai dorească un sărut, dar îi plăceau forma lor, textura lor catifelată, felul în care ar fi făcut-o să se simtă dacă ar fi atins-o pe gât, pe piept, pe... în fine, deci îi plăcea textura lor catifelată.

În continuare nu-l recunoştea în acest om pe Stephen MacLean, dar, cu fiecare zi care trecea, se concentra tot mai mult asupra bărbatului din pat, astfel că amintirile începură să i se estompeze. Probabil că el n-avea să mai semene niciodată cu bărbatul cu care se căsătorise, dar poate ăsta era un lucru bun. Deja îi dăduse de înţeles că aştepta de la ea... lucruri pe care Enid încă nu era pregătită să i le ofere.

O sărutase. Mai important, ea îi răspunsese la sărut. Sărutul acela fusese reuşit pentru că MacLean o luase prin surprindere. Da, asta trebuia să fie explicaţia. O prinsese cu garda jos, iar răspunsul ei fusese mai degrabă o reacţie la anii de privaţiune emoţională decât un gest de pasiune. N-avea voie să uite cine era el. Ce făcuse. Ce îi făcuse ei. Şi altora. Stephen MacLean nu se omorâse niciodată să respecte adevărul sau proprietatea celorlalţi. Se certaseră mult pe tema asta, şi el o luase de multe ori în râs spunându-i că era doar o orfană care nu înţelegea cum trăiesc ceilalţi, cei mai înţelepţi ca ea.

Când memoria avea să-i revină, omul acesta avea să-şi recapete firea neisprăvită. Ştia. Nimeni nu se putea schimba atât de mult. N-avea voie să uite, pentru că altfel... pentru că, dacă rămânea aşa cum era acum, s-ar fi îndrăgostit de el.

Suferise deja când se îndrăgostise prima dată şi fusese aproape complet răvăşită. Gândul că ar putea cădea din nou în această capcană o înspăimânta aşa cum n-o mai înspăimântase nimic în ultimii opt ani. Rămase cu privirea aţintită asupra bărbatului aceluia inconştient, îşi eliberă degetele din mâna lui şi se depărtă de pat.

Chinuit de un coşmar, el tresări. Gemu. Pleoapele îi fluturară, deschise ochii şi privi îngrozit în jur. Apoi o zări şi suspină.

– Stai cu mine.

Enid percepu nuanţa de disperare din vocea lui. Nu voia să simtă milă faţă de el. Nu voia să facă promisiuni.

MacLean se căzni să se ridice într-un cot.

– Stai, insistă el.

– O să fiu aici când te trezeşti.

MacLean întinse mâna spre ea.

Ea se întoarse, neputând să reziste unui asemenea gest.

El o apucă de mână.

– Am nevoie de tine.

Nu era nimic rău într-o promisiune nevinovată.

– N-am să plec.

El se linişti şi adormi imediat. De data asta căzu într-un somn adânc, dar nici chiar aşa nu-i dădu drumul.

Enid oftă, agăţă cu piciorul un scaun pe care îl trase lângă pat şi se aşeză.

– Vreau să înţelegi ceva foarte clar, se adresă ea bărbatului adormit, nu am promis pentru totdeauna.

Capitolul 7

MacLean deschise ochii în lumina unei lumânări. Îşi dădu seama imediat unde se află. Era într-o mansardă din Suffolk, trupul îi fusese răvăşit de o explozie, iar mintea ştearsă – iar chipul femeii

care susținea că-i e soție plutea deasupra lui, aproape, ca un duh fără astâmpăr.

– Ce s-a întâmplat, femeie? se răsti el.

Enid se îndreptă și făcu un pas încet în spate; spatele îi înțepenise de cât stătuse aplecată deasupra lui.

– Ai dormit mult, zece ore de azi dimineață. Ne-am speriat că nu te mai trezești.

– N-aveți voi norocul ăsta.

Piciorul îl durea, iar fundul îi amorțise. Începu să bâjbâie după încă o pernă să și-o pună la spate.

Enid îi sări imediat în ajutor.

– Când ești în stare de inconștiență ești cel mai drăguț om din lume.

Țăranca pe care el o cunoscuse mai devreme – doamna Brown, așa o chema – stătea la picioarele patului și comentă și ea, neinvitată.

– Așa sunt aproape toți bărbații. Și aproape toți copiii.

Pe chipul lui Enid apăru imediat un zâmbet larg.

– Cred că putem lesne trage o învățătură de aici.

Oricât de mult ar fi vrut să se oțărască la ea pentru asemenea obrăznicie, MacLean era prea captivat de gropița din bărbia ei, de tonul vocii, de dinții ei strălucitori ca să mai poată îngăima ceva. Doamne, când era fericită, era fericită cu toată făptura!

Nu-i mai zâmbise niciodată până atunci. Nici măcar o dată. Niciodată.

Cum ar fi putut s-o uite?

La naiba! La naiba! Numele lui. Casa lui. Mama lui, tatăl, rudele lui. Ce-i făcuse explozia aceea? Uitase tot. Chinuit de deznădejdea lucidității, își duse mâinile la frunte.

Enid i le luă cu blândețe și-l privi în ochi.

– Te doare capul?

Nu-l privea cu vreun interes amoros; îi verifica pupilele. Era nevasta lui. Susținea că este nevasta lui, dar cum era posibil ca nevasta lui să-l privească cu ochii aceia albaștri și reci și să-i vorbească pe un asemenea ton rece? Îi spusese că erau despărțiți, dar chiar nu avea nici o amintire plăcută despre el?

Doamna Brown îi dădu lui Enid o cană aburindă care mirosea a pătrunjel și a carne de vită.

MacLean simți brusc că îi plouă în gură și se întinse spre cană.

Enid o ținu bine.

El o înghiți atât de repede că se fripse și-i simți pe limbă gustul sărat și consistent.

– Te doare capul? repetă Enid.

MacLean se uită spre doamna Brown, care stătea în picioare în partea cealaltă a încăperii, lângă masă, și împăturea așternuturile. Nu avea cum să-l audă vorbind.

– Mai mult mă doare sufletul, recunoscu el în șoaptă. Nu știu cine sunt.

Se înjură imediat în gând că se arăta slab în fața lui Enid. Femeile îi disprețuiau pe bărbații slabi.

Enid însă nu se arătă disprețuitoare.

– O să am grijă de tine până o să știi cine ești, răspunse ea cu blândețe.

Era îmbrăcată tot cu rochia aceea verde-închis, care se mai șifonase între timp, și își suflecase mânecile până la cot. Lumina lumânării îi cădea pe chipul încercănat, iar de sub plasa care-i ținea părul îi evadaseră câteva șuvițe. El o luă de mână.

– Și după aceea, zise el mai mult ca un ordin decât ca o rugăminte.

– Dacă ai să mă mai vrei, replică ea, pe un ton care sugera că avea mari îndoieli.

În pâcla din mintea lui prinse vag contur o altă amintire. Enid, aplecată peste el, cu halatul alunecându-i de pe umeri, cu lumina lumânărilor licărindu-i pe sâni.

De ce nu-și putea aminti ce se întâmplase după aceea? Fragmentul acela de memorie îi trezi mădularul la viață, și simți o nevoie aprigă să-și aducă aminte de ea mai mult decât de orice altceva din viața lui.

Ar fi vrut să-i sărute degetele, s-o ia de talie și s-o ducă într-un loc ferit, unde s-o iubească până când expresia aceea îngrijorată și autoritară a ei s-ar fi topit și s-ar fi transformat în pasiune.

Ar fi vrut să facă toate aceste lucruri, dar privirea îi alunecă spre palmele lor împreunate, iar diferența dintre realitate și imaginație îl făcu să tresară. Ea avea degete lungi, unghii scurte, iar pielea îi era rozalie și sănătoasă. Mâinile lui erau scheletice, albe și bolnăvicioase, ca de invalid. Nu avea puterea s-o ia cu sine, și, mai important, nici o femeie nu l-ar fi dorit în starea în care era.

Îl fulgeră un gând, şi, pentru o clipă, se simţi copleşit de panica pe care o ţinea de obicei sub control.

– Câţi ani am?

– Stai să mă gândesc, spuse ea încruntându-se. Ai treizeci şi cinci, răspunse după ce numără ceva pe degete.

MacLean răsuflă uşurat.

– Adică nu-s bătrân.

– Nu, deloc.

– Doar îndărătnic ca un diavol, interveni şi doamna Brown.

MacLean pufni zeflemitor.

– Vă recunoaşteţi stăpânul, deci?

Doamna Brown îşi văzu de treabă, fără să se simtă ofensată.

– Ah, mare păcătos mai eşti, domnule MacLean!

Enid îi aduse o oglindă.

Îşi văzu întâi cicatricile. O jumătate a feţei îi era brăzdată de liniuţe.

– Arăt ca monstrul lui Frankenstein.

Enid nu răspunse.

El se uită sfidător la ea.

– Ce-i?

– Ai citit *Frankenstein?*

– Da.

– Cine-a scris-o?

– Mary Shelley, răspunse el, înţelegând unde bătea. Nu ştiu de ce ştiu asta, pur şi simplu ştiu. Aş putea cita versete din Biblie, sute de versete, sau monologul lui Hamlet. A fi sau a nu fi, recită el pe un ton teatral, iată-ntrebarea. Este oare mai de laudă să suferi în sinea ta săgeţile şi praştia norocului vrăjmaş, sau mai degrabă să te-narmezi...

– ... în faţa unei mări de zbucium şi prin luptă s-o răpui? îl întrerupse ea. Când spui că-ţi aduci aminte de Hamlet te cred.

MacLean îşi continuă ideea.

– Ştiu cum se prinde un iepure în capcană şi cum se jupoaie, ştiu să fac vreo douăzeci de tipuri de noduri. În schimb habar nu am cine sunt, şi asta e ceea ce vreau să aflu.

– Bine.

El n-o crezu că ea îi luase vorbele de bune, aşa că, pe tăcute, îi ceru să-l creadă.

– Bine! exclamă Enid, gesticulând. Recunosc că nu înţeleg ce se întâmplă cu tine. Sper că-mi dai voie să mă îndoiesc din când în când.

– Poţi să te îndoieşti de ce vrei tu, dar nu de mine. Sunt singurul om care-ţi spune doar adevărul.

– De unde ştii?

– Aşa îmi spune instinctul, răspunse el, lăsând-o pe ea să înţeleagă ce voia din această afirmaţie.

Ridică din nou oglinda şi începu să-şi pipăie cicatricele. Acum înţelegea de ce îşi simţea obrajii înţepeniţi şi dureroşi când vorbea. Făcu ochii mari, închise şi deschise gura, dădu din cap. Bărbatul din oglindă se mişca întocmai, dar el nu-l recunoştea. Nimic din ce vedea în oglindă – trăsături dure, cicatrici palide şi o barbă închisă la culoare – nu i se părea familiar.

Dar Enid nu părea să vadă nimic neobişnuit pe faţa lui.

– Te recunoşti?

– Deloc.

– Eşti un bărbat în floarea vârstei, comentă doamna Brown în timp ce umbla prin cameră, punând nişte aşternuturi în ordine.

– Dacă tot a trebuit să ştergeţi la fund pe careva, măcar bine că am fost eu ăla, nu? o necăji el.

– MacLean! icni Enid.

Doamna Brown însă chicoti fără ruşine.

– Oi îmbătrâni eu, domnule, dar ochii mi-s încă buni şi am avut ce vedea.

– Doamnă Brown!

Enid părea încă mai uluită de bătrâna servitoare decât de MacLean.

Rănitul şi doamna Brown îşi rânjiră unul altuia.

El îi dădu oglinda înapoi lui Enid.

– M-am temut pentru o clipă că mi-am dormit aproape toată viaţa.

– Mai degrabă ţi-ai jucat-o la jocuri de noroc.

El se încruntă. Nu înţelegea.

– Eu nu joc jocuri de noroc.

– Ăsta-i viciul tău.

El nici asta nu înţelegea. Ştia de jocurile de cărţi, auzise de bărbaţi care pierdeau zile şi nopţi în saloane pline de fum de ţigară,

pariindu-şi toată viaţa pe o singură aruncătură de zaruri, dar el nu era aşa. Îl durea insinuarea ei că era un tip fără voinţă ca... Gândul i se risipi aproape la fel de repede cum îi apăruse. Cu cine semăna? Al cui era chipul agitat ce îi răsărise în minte, care pusese rămăşag totul pe o iluzie?

Se pleoşti repede. Chipurile care-i treceau efemer prin minte păreau desprinse de orice context, ca într-un vis, iar până nu avea să-şi recapete amintirile din străfundurile fiinţei, nici n-avea să le înţeleagă.

Neajutorat... era atât de neajutorat, fir-ar să fie!

Îi întinse cana lui Enid.

– Mai vreau supă, iar de data asta pune şi ceva mâncare în ea.

Enid reluă, imitându-i vocea profundă:

– Te rog, Enid, poţi să-mi mai pui nişte supă?

– Dacă nu te implor mă laşi să fac foamea?

– Nu vreau să mă implori, vreau să mă tratezi cu un minim de respect. Ah, dar era să uit! zise ea, trosnindu-şi degetele. Tu nu te porţi frumos decât dacă-ţi iese ceva.

Problema era că ea părea totuşi să aibă dreptate. Lui i se părea normal să vorbească tuturor pe un ton autoritar. Să nu aibă răbdare. Cuvinte sau expresii precum „te rog" sau „mulţumesc" îi erau total străine.

– Te rog, Enid, zise el pe un ton mustind de furie, îmi mai pui nişte supă?

– Cu cea mai mare plăcere, răspunse ea, luându-i castronul din mână.

– Şi de data asta pune şi altceva decât zeamă chioară.

Flacăra ei ardea vie şi neliniştită, dar domesticită de voinţă, şi zâmbetul ei fu plin de aroganţă. Îşi zvârli capul pe spate, şi câteva şuviţe îi scăpară de sub plasă şi i se împrăştiară pe umeri. Fusta îi foşni ca un şfichi când coborî treptele.

El se uită după ea până nu-i mai zări nici măcar o şuviţă.

– Unde a plecat? o întrebă el pe doamna Brown.

– Jos avem o vatră de foc şi este cineva acolo pregătit tot timpul cu ceva de mâncare, dacă ţi se face dumitale foame. Veni lângă pat, cu braţele pline de aşternuturi, cu zâmbetul ei simplu şi plin de bunătate. Domnul Throckmorton a avut de tras o grămadă cu domnia ta.

– Pun rămăşag că a avut. Sunt şi paznici jos?

– Zi şi noapte. Îşi bate capul zdravăn.

– E de părere că merit să şi-l bată.

– Tare înfumurat mai eşti dumneata, zise ea privindu-l scrutător până i se păru că parcă îi vede prin piele. Eşti speriat de moarte, aşa-i, milord?

El tresări violent, iar mişcarea îi stârni un val de durere prin tot corpul.

– Cum adică?

– Toţi se-ntreabă dacă nu cumva te prefaci când zici că nu-ţi aduci aminte. Eu ştiu că nu minţi, pentru că altfel n-ai mai ţipa şi n-ai mai fi atât de afurisit numai ca să-ţi ascunzi frica.

– Nu mi-e frică!

Şi nu-i era.

– A, nu, bineînţeles. Am crescut o groază de băieţi şi oricum nu ştiu nimic despre bărbaţi, zise ea, lăsând un teanc de prosoape pe masa de lângă pat. Astea-s pentru baia de mâine.

– Nu fac nici o baie.

– Am discutat deja eu şi cu doamna MacLean şi o să-ţi facem o baie zdravănă, aşa cum facem şi noi o dată la două zile.

– O să-mi faceţi pe naiba!

N-avea de gând să-şi expună trupul palid şi vlăguit în faţa nimănui, cu atât mai mult în faţa unei femei care cândva fusese topită după puterea lui virilă, atât de topită încât se măritase cu el, dacă era să se ia după ce îi spusese.

Zâmbetul doamnei Brown se lăţi.

– Aha, văd că iar ai început. Eşti atât de speriat că sari ca ars din orice.

– Asta nu-i chiar orice, răspunse el printre dinţi.

– Uite cum stau lucrurile, băiete: mie mi-i tare drag de doamna MacLean. Am văzut-o cum te-a smuls din ghearele morţii, cum îţi vorbea când eu o credeam ţicnită, cum îţi întorcea corpul mare şi molâu ca să nu faci răni de atâta stat în pat, când ea e atât de fragilă că nici ceaşca de ceai n-ar trebui să şi-o ridice singură, zise doamna Brown, punându-şi mâinile în şold. Înţeleg că şi bărbaţii au fricile lor şi mai înţeleg şi că eşti un bărbat obişnuit să comande tuturor, dar, când aud cât de urât te porţi cu doamna MacLean, îmi vine

să mă apuc să-i explic cât eşti de speriat, ca să nu se simtă prea amărâtă.

El se holbă la doamna Brown, simţindu-i duritatea sub masca aceea de bunătate. Tocmai îl ameninţase că o să-l pârască lui Enid că în spatele atitudinii de mitocan se ascundea de fapt un băieţel mic şi speriat. Bineînţeles că Enid ar fi fost drăguţă în continuare cu el, dar ştia că asta n-ar fi fost decât şfichiul condescendenţei cu care toate femeile îi tratau pe bărbaţii slabi.

El nu era un bărbat slab. Nu-i era frică de gaura neagră din mintea lui sau de faptul că risca să nu se mai regăsească niciodată. Nu era adevărat. Dar nu conta. Doamna Brown ar fi susţinut că era, iar protestele lui ar fi fost zadarnice.

– Sigur, eu sunt doar o servitoare. Ar trebui să-mi ţin gura. Chipul ei îşi pierduse toată drăgălăşenia şi părea malefic de-a dreptul. Şi mi-aş ţine fleanca dacă aş vedea că dumneata te porţi puţin mai civilizat cu domniţa MacLean.

O înţelegere! Doamna Brown îi oferea un târg! Iar el găsi ocazia să-l mai îndulcească puţin.

– Dacă mă scăpaţi de baie.

– Miroşi urât.

– Femeile exagerează cu curăţenia.

– N-ai mai făcut baie de cel puţin şapte săptămâni. Până şi animalele din grajd s-au plâns de miros.

– N-o las *pe ea* să mă spele, zise el clar şi răspicat.

– A! Pe *ea* n-o laşi. Bine, asta se poate aranja.

Doamna Brown se depărtă înainte ca el să mai apuce să zică ceva. Enid urca scările. Până intră ea în cameră, doamna Brown era deja în partea cealaltă a camerei şi ştergea masa.

Enid avea în mână o cană şi la subraţ ceva împachetat în hârtie maro. Ajungând lângă el, îi întinse cana. Era aceeaşi.

N-avea să mai soarbă. Privi cana cu atâta furie de parcă ar fi fost sălaşul unor puteri supranaturale.

– Nu mai vreau supă.

– E îngroşată cu terci, îl asigură Enid.

Excelent! Terciul i se părea acum o adevărată mană cerească.

Ea îl lăsă pe el să ia cana, susţinând-o în echilibru ca şi cum el ar fi fost un copil care putea să-şi verse totul pe piept. Ceea ce s-ar

fi putut să și fie, de altfel. Mâinile îi tremurau foarte tare, și ar fi vrut să dea gata totul dintr-o înghițitură.

Dar ea nu-l lăsă. După fiecare sorbitură îi luă cana și-i dădu apă să bea.

Stomacul i se umplu rapid. Nu-i venea să creadă că se săturase cu o cană de supă îngroșată cu griș.

Enid îl înțelese fără ca el să spună ceva. O vedea pe doamna Brown în fundal, aruncându-i priviri neliniștite care contraziceau asprimea de dinainte. Enid îi dădu ei cana.

– N-o puneți prea departe.

– O să mai vrei, îi zise doamna Brown lui MacLean. Stomacul ți s-a micșorat, iar terciul ăla e mai mult decât tot ce ai mâncat la un loc în ultimele săptămâni.

El își privi din nou mâinile. Și le întinse în față, apoi în laturi, apoi din nou în față. Mușchii îi tremurau de efort, dar se gândi că va putea să-i antreneze din nou. Despre cealaltă parte a lui nu știa ce să creadă. Mintea.

– O să-mi recapăt memoria?

– După ce o să-ți recapeți forțele, îl asigură Enid.

– Așa a zis doctorul?

– L-am dat afară pe doctor.

– Deci știi despre ce vorbești.

– Nu.

El îi aruncă o privire contrariată. Îndrăzneață femeie, să-și închipuie că se pricepea mai bine decât un doctor.

Cunoscuse și el doctori de-a lungul timpului. Nu că și-ar fi adus aminte detalii, dar toți fuseseră niște proști și niște îngâmfați. Prefera să își lase viața pe mâinile ei decât ale idioților ălora.

– Bine, zise el sec.

Enid se relaxă, iar el își dădu seama că se așteptase s-o certe.

– Doamna Throckmorton, spuse ea înmânându-i pachetul, ți-a trimis asta.

Trebui să taie sfoara care lega pachetul, dar, când el despături foaia maronie, nu recunoscu rămășițele arse ale kiltului său. Stofa era roșie cu un verde atât de închis încât părea aproape negru și cu dungi galbene. Blana *sporran*-ului era arsă, iar închizătoarea de piele atât de deformată, încât nu mai putea fi deschisă, dar erau lucrurile lui, deși n-ar fi știut să spună de unde știa.

Enid luă prosoapele de pe noptieră şi-i dădu cu ele pe la nas.

– O să faci baie.

MacLean aruncă o privire doamnei Brown, care-i făcu semn din cap. Împături la loc hârtia peste resturile trecutului său şi aşeză pachetul pe noptieră.

– N-am de gând să mă dezbrac în faţa ta, fătuco.

Enid ridică din sprâncene.

– Nu înţeleg de ce.

– Nu eşti prea inteligentă, şi n-o să-mi faci baie.

– Nu-s prea inteligentă? întrebă Enid, mijind ochii. Măcar îmi dau seama când duhnesc.

MacLean se simţea într-adevăr groaznic de murdar, iar de când doamna Brown îi atrăsese atenţia, sesiza şi el mirosul pe care-l emana. N-avea de gând însă să recunoască.

– E un miros normal, foarte bărbătesc.

– Asta în cazul când bărbaţii ar mirosi ca o grămadă de gunoi, replică ea sec. Poate tu nu simţi miasma, dar spune-mi, continuă ea persuasiv, nu ţi se pare că ai o crustă pe piele?

MacLean nu avea de gând să lase o femeiuşcă să-l răsucească pe toate părţile ca pe o bucată de carne. Mai ales pe Enid, care deja îi dovedise că îl poate excita la culme cu un simplu sărut. Care susţinea că îi este nevastă, dar pe care el o bănuia că minte, deşi îşi dorea să nu fie aşa, pentru ca la un moment dat în viitor să fie îndreptăţit s-o tăvălească prin pat.

– O spălătură rapidă nu e de ajuns, zise el cu viclenie. Dacă tot vrei să mă faci să mă simt prost, măcar lasă-mă să fac baie în cadă.

– Nu putem. Tu nu poţi merge. Eşti slăbit, dar tot nu te putem ridica ca să te băgăm în cadă.

– Cheamă oamenii să aducă o cadă. Pe Kinman şi pe băiatul acela, Harry, şi pe valetul pe care domnul Throckmorton l-a angajat pentru mine. Jackson.

– O să te rănească. O să te lovească la picior. Dar se vedea că Enid cedează, demonstrându-i astfel cât de rău trebuia într-adevăr să miroasă.

– Doamna Brown poate să rămână să-i supravegheze, hotărî el. O să facă ce le spune ea.

Evident tentată, Enid ezită.

– Are dreptate, domniță Enid, interveni cu tact doamna Brown. Putem lua cada din dormitorul domnului Throckmorton. Domnul MacLean se poate aproape întinde în ea, atât e de mare. Servitoarele o să încălzească apă, iar bărbații o s-o care sus, apoi o să am eu grijă ca domnia sa să nu pățească nimic.

– Păi atunci...

Enid își mușcă buza și se uită la el.

– Mâine după-amiază, când e cald afară, zise doamna Brown, luându-i prosoapele din mână.

– Perfect, zâmbi el spre Enid, mulțumit că totul decursese conform planului și sigur că ea se bucura că preluase el inițiativa. Atunci rămâne stabilit.

Enid nu-i zâmbi, ci îl privi fix.

– De ce doamna Brown, și nu eu?

MacLean se uită disperat spre doamna Brown.

– Pentru că în prezența mea n-o să i se scoale nimic, răspunse doamna Brown.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! De parcă eu... Enid își mușcă buza.

– De parcă tu... ce?

„De parcă nu te-aș mai fi văzut înainte." O și auzea rostind cuvintele acestea pline de condescendență. Dar ea nu-și terminase propoziția și, observă el, parcă se înroșise puțin. Îl văzuse în timpul căsătoriei, dar asta se întâmplase cu ani în urmă. Poate că îl văzuse și acum, cât timp el zăcuse inconștient, dar până și o fată atât de puritană ca Enid trebuia să-și dea seama că diferența ar fi putut fi uriașă – da, acesta era cuvântul, *uriașă*.

– Nu poți nici măcar să-ți ții cana. Cine-o să-ți țină plosca? îl întrebă ea pe un ton atât de arogant, că lui îi veni s-o strângă de gât.

– O să mă piș pe jos, se răți el.

Doamna Brown îi întrerupse cu un chicot.

– Strigă tare dacă ai nevoie de ceva, domnule, și o să vină cineva să te ajute.

Enid își mută privirea furioasă de la MacLean la doamna Brown. Femeia aceasta mai în vârstă o suporta cu umor, și, chiar când el credea că până la urmă câștigase runda, Enid se răzbună.

Se adresă doamnei Brown ca și cum el n-ar fi fost de față.

– Dacă tot nu-i facem baie, o să-i facem puțină gimnastică.

MacLean se încordă la loc instantaneu.

– Parcă ai vorbi despre o păpuşă, afirmă el. Cum adică să-mi faceţi gimnastică?

Enid îi luă o mână şi-i răsuci încheietura în ambele direcţii.

Doamna Brown făcu acelaşi lucru cu mâna cealaltă.

El nu-şi putea trage mâinile, ştia că ar fi o prostie din partea lui şi că trebuia să-şi mişte membrele pentru a nu anchiloza de tot. Le era chiar recunoscător pentru grija pe care o avuseseră pentru el. Ura însă atât de tare starea asta de neputinţă! Nu-i plăcea deloc să se tragă de el în toate părţile, să fie mutat şi împins, incapabil să se mişte singur.

Ca un spectator, se uită la ele în timp ce îi ridicau încet mâinile deasupra capului. Îl dureau muşchii. Stomacul i se strânse de ciudă că era atât de neajutorat şi, chiar dacă ele făceau practic toată treaba în locul lui, parcă nici să respire ca lumea nu putea.

– Hai să-i dăm nişte apă, zise Enid.

– Da, hai, replică el sarcastic.

Ele îl priviră, surprinse parcă să-l audă vorbind, iar el îşi jură în gând că aşa ceva n-avea să se mai întâmple vreodată. Începând chiar de a doua zi avea să facă singur exerciţii. Trebuia să tragă de el până la limită. Trebuia să înceteze să-şi mai facă griji pentru mintea lui şi să se concentreze asupra trupului, până când fiecare încheietură şi fiecare muşchi aveau să funcţioneze ca un mecanism puternic şi perfect calibrat.

Acceptă morocănos cana de apă, o bău pe toată, apoi se uită la cele două femei cum trec la membrele inferioare. Îi traseră cearşaful peste şolduri, îi ridicară picioarele şi începură să-i mişte întâi gleznele, apoi îi flexară genunchii spre abdomen. Enid se ocupa de piciorul rănit; îl mişca încet şi ritmic, dar el închise ochii de durere şi-l trecură toate transpiraţiile.

– O să mai pot să stau vreodată pe piciorul ăsta? întrebă el după ce se opriră.

– Da! exclamă Enid, uşor surprinsă de întrebarea lui. Doar să nu fie vreo hibă invizibilă, dar altfel o să poţi sta şi merge din nou.

MacLean îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu prosopul pe care i-l dădu Enid, iar apoi se uită din nou cum cele două femei îl ştergeau pe tot corpul cu cârpe uscate. Ar fi vrut să le critice iar, dar în afară

de piciorul care chiar îl durea, simți că mușchii i se pătrundeau de o oboseală plăcută și descoperi că savura să fie în centrul atenției.

– O să-ți aduc aminte de ce mi-ai promis, fetițo.

– Așa să faci, zise ea netezindu-i păturile. Așa să faci.

Capitolul 8

Enid se legăna în scaunul-balansoar, ascultând scârțâitul podelei și prefăcându-se că citește din exemplarul ei uzat din *Abația Norhanger*. Era după-amiază, și soarele încălzea bine mansarda, iar prin geamurile larg deschise pătrundea o briză ușoară. Era pentru prima oară în șase săptămâni – ba nu, în opt ani – când avea câteva minute libere. Și nu știa ce ar fi putut face cu ele.

Privirea îi alunecă spre patul în care se întinsese MacLean. Baia îl epuizase, dar îi făcuse bine. Throckmorton comandase operațiunea, și totul decursese conform planului. Doamna Brown fusese supraveghetorul-șef. Harry, Kinman și Jackson îl transportaseră pe MacLean la cadă. El stătuse la înmuiat în apă caldă, în timp ce o armată de servitoare îi primeniseră așternuturile, spălaseră podelele, ba chiar îi schimbaseră salteaua cu una tare, umplută cu puf.

Lumina se reflecta în suprafețele lustruite ale mobilei și zăbovea în fiece colț. Doamna Brown plecase, mansarda nu mai mirosea ca un salon de spital, iar MacLean dormea ca un prunc.

Se descurcaseră fără ea. Făcuseră absolut totul fără ea. Ea se plimbase prin grădină, se bucurase de soare, mirosise florile... se uitase pe geam, își frământase mâinile așteptând să fie chemată.

Ce ciudat i se părea să se simtă trădată de faptul că bărbatul pe care îl îngrijise șase săptămâni se putea descurca o oră fără ea...

MacLean arăta mult mai bine. Obrajii i se mai împliniseră, iar ochii nu-i mai erau afundați în orbite. Părul castaniu proaspăt spălat strălucea de curățenie, iar cicatricele care-i brăzdau fața păliseră și se vindecaseră. Jackson îi tunsese barba, iar bărbia pătrată îl făcea să semene cu un buldog hotărât. Pomeții îi ieșeau ascuțiți prin piele, iar bietul lui nas spart devenise coroiat, dându-i aerul unui tâlhar fără milă. Poate că, după ce se tundea și se bărbierea, avea să semene

din nou cu Stephen MacLean, nu să fie un străin care făcea inima să-i bată mai tare.

Enid zâmbi şi îşi coborî privirea spre mâinile ei. Făcea inima să-i bată mai tare cel puţin atunci când îl vedea dormind. Când era treaz rămânea o pacoste arogantă şi antipatică.

Se gândi că probabil aşa se simţea orice mamă când copilaşul ei mult iubit făcea primii paşi şi spunea primul lui cuvânt – şi acest cuvânt era „nu!"

Auzi un mormăit şi îşi ridică privirea spre pat.

MacLean se întindea încet de tot, cu ochii spre ea.

– Cu zâmbetul ăsta faci orice bărbat să se simtă nelalocul lui.

Enid îşi încleştă degetele pe carte. De fiecare dată când MacLean era treaz, îşi simţea sângele clocotind în vene, îi era frică până şi să respire şi se temea în fiecare clipă de cuvintele aspre pe care el ar fi putut să i le spună. Trăia cu frica lor... şi totuşi aşteptându-le. Căci ceva din ea, probabil nişte rămăşiţe ale unei nebunii pe care o credea dispărută din viaţa ei, se bucura de întoarcerea lor. Îi răspundea cu aceeaşi monedă. N-avea să-i mai permită niciodată s-o trateze cu insensibilitatea aceea nechibzuită a lui. Nu erau nici invalid şi soră medicală, nici soţie nedorită şi soţ nemernic. Erau MacLean şi Enid, oponenţi care aveau acelaşi scop – însănătoşirea fizică şi psihică a lui MacLean.

După ce el avea să-şi amintească... atunci totul avea să se schimbe.

MacLean termină de întins, dar o privea în continuare ţintă cum se balansa încet, înainte şi înapoi, cu scaunul.

Enid nu voia să se legene mai repede doar pentru că el o făcea să se simtă nervoasă. Voia să menţină cu orice preţ impresia de seninătate.

– De cât timp suntem căsătoriţi? se interesă el.

Enid îngheţă. Scaunul balansoar se opri. Ea îşi legănă degetele de la picioare pe podea, întrebându-se dacă nu cumva mintea lui, care fusese absentă atâta timp, îşi sătura vreodată foamea nestăpânită de informaţie.

– Nouă ani.

– Infidelitate?

– Nu cred, zise ea, mijind ochii spre el, deşi cred că de atunci a fost cazul deseori.

– Mă referam la tine! se stropşi el.

– Ah! exclamă ea şi toată seninătatea i se spulberă. Începu să se balanseze rapid. Nu, sigur că nu. De parcă mi-ar fi păsat suficient ca să te înşel.

Îl atinsese în orgoliul său masculin – Enid îşi dădu seama după cum i se strânseră buzele. Dar nu-i păsă. După părerea ei, MacLean avea mult prea mult orgoliu şi mult prea puţine motive care să-l justifice.

Ştia bine. Împărţise patul cu el şi nu avusese parte de nimic special. Sărutul perfect de cu o zi înainte nu putea schimba acest adevăr, iar ea, şi trupul ei, ar fi făcut bine să îşi aducă aminte ce se întâmplase ultima oară când cedase stăruinţelor acestui bărbat. Sfârşise prin a se mărita cu el şi se trezise la începutul unui drum lung, singuratic şi marcat de sărăcie.

Dar totuşi felul în care o privise MacLean cu o seară în urmă... nu adormise imediat, aşa cum crezuse ea că va face. O urmărise cum se fâţâise prin cameră şi cum făcuse puţină ordine înainte să se culce. Când se dusese în spatele paravanului să se schimbe în cămaşa de noapte fusese permanent conştientă că el îi asculta mişcările şi foşnetul rochiei. Se surprinsese că se dezbracă extrem de încet şi cu mare grijă să nu îşi expună mai deloc trupul gol. De parcă el ar fi putut-o vedea...

Îşi pusese halatul şi se furişase desculţă pe după paravan, fără să verifice cu adevărat dacă el se uita după ea, dar ştiind că da. Stinsese toate lumânările, mai puţin una, pe care o lăsase aprinsă în caz că el s-ar fi trezit în cursul nopţii şi ar fi avut nevoie de ea. Şi ştiuse că lumânarea aceea dădea suficientă lumină pentru ca el să o vadă, dacă ar fi vrut, cum îşi scoate halatul şi se bagă în pat.

Şi o văzuse, desigur. Enid n-avea nici cea mai mică îndoială.

Amintirea aceasta o împinse să se ridice în picioare.

– Pot să-ţi aduc ceva de mâncare.

– Da. Aparent, morala ei din ziua anterioară avusese un oarecare efect, pentru că el adăugă: Te rog.

– Bun, zise ea. Îşi lăsă cartea pe scaun şi făcu puţină conversaţie politicoasă: Mă bucur că ţi-e foame.

– De ce? El stătea tolănit în pat şi rânjea la ea. Dacă îţi sunt indiferent, de ce-ţi pasă dacă trăiesc sau nu?

Cam asta fusese conversaţia politicoasă.

– Cu cât mănânci şi bei mai mult, cu atât riscul să mori scade, şi, cu toate că eşti un netrebnic, asta nu poate decât să mă bucure. Am muncit prea mult să te readuc la viaţă ca să mă mulţumesc cu mai puţin.

N-are decât să-şi bată capul cu ce a vrut să spună!

– Mă întorc, adăugă ea.

Drumul până la parter îi luă doar un minut şi, deşi nu-i plăcuse că nu putuse fi în preajma lui când făcuse baie, acum îşi dădu seama că nu mai avea nici o tragere de inimă să se întoarcă la el. De ce trebuia să fie atât de dezagreabil? Dacă chiar nu-şi aducea aminte de mariajul lor, asta era. Dar de ce trebuia s-o interogheze aşa, ca apoi să nu creadă nimic din ceea ce ea îi spunea? Se închipuia o persoană mai bună decât era, iar prin însuşi acest fapt o acuza pe ea că e mai rea decât era în realitate. Nu era drept, şi, în timp ce urca înapoi scările cu o oală aburindă şi un polonic, îşi îndreptă umerii şi spatele.

MacLean n-o aşteptă nici măcar să intre cu totul în cameră şi se repezi la ea.

– Suntem despărţiţi.

– Da, răspunse ea şi lăsă totul pe masă, apoi luă una dintre cănile lăsate de doamna Brown.

– Locuieşti în casa mea?

– Nu.

– Femeilor le place să discute, zise el, vădit iritat. Niciodată nu le tace gura. Tu de ce nu vorbeşti?

Enid lovi cana atât de tare cu polonicul încât o crăpă.

– Vorbeşte cu mine, femeie! Unde ai fost? Ce ai făcut în tot timpul ăsta?

Cu o răbdare neobişnuită pentru o femeie atât de ponegrită, Enid luă o altă cană şi o umplu cu mâncare.

– Am locuit în Anglia.

– Singură?

Ea se opri cu castronul în mână şi se uită la el.

– Mă acuzi că am avut un amant?

Privirea lui zăbovi asupra buzelor ei, iar gura lui schiţă un zâmbet strâmb.

– Nu. E puţin probabil.

Ce voia să spună cu asta şi de ce zâmbea?

– Cât ai trăit în Anglia?

– Toată viața.

– N-ai mai mult de douăzeci și cinci de ani.

– Douăzeci și șase.

– Câți ani aveai când te-ai măritat?

– Șaptesprezece.

– Erai o copilă!

– E o scuză, zâmbi ea strâmb. De obicei îmi spun că am fost o proastă.

– Am fost împreună mai puțin de un an?

– Foarte bine! îl felicită ea. Oi fi tu amnezic, dar mai știi aritmetică. Am fost împreună trei luni.

În pofida nepoliteții ei, MacLean avu totuși puterea să răspundă cu înfumurare.

– Uau, în sfârșit vorbești!

Lui Enid îi trecu prin cap să-i verse în vintre tocana clocotită. Dar n-avea s-o facă. Numai pentru că n-ar fi fost corect acum, căci el n-ar fi putut sări în picioare să-și toarne repede apă rece pe el. Dar, după ce se făcea bine...

MacLean nici nu sesiză în ce pericol fusese sau cât de tare se abținea ea să nu izbucnească.

– Nu știu dacă se poate mai rău de-atât. Asta demonstrează că orice alianță între Anglia și Scoția este imposibilă. Nu cred că suntem căsătoriți, se încăpățână el, ca un măgar, să repete. Sunt prea deștept să fi luat o saxonă.

Măgar neghiob. Bărbat nerod.

– Dacă domnul Throckmorton ar fi organizat o conspirație împotriva ta, de ce crezi că ar fi încercat să te păcălească prezentându-ți o nevastă care să-ți fie atât de vizibil neplăcută?

– Nu-mi ești neplăcută, zise el, având insolența s-o mângâie pe mână. Ești doar o femeie dificilă și cu limba ascuțită.

– Iar tu ești un exemplu de înțelepciune și de politețe, replică ea, trăgându-și mâna. Nu am avut nici un motiv să ne închipuim că o să te trezești cu mintea goală.

– Nimic nu-i mai rău decât o femeie cu logică, recunoscu el.

– Ba da – un bărbat fără.

El nu reacționă. Cum ar fi putut să se recunoască atins? Un bărbat să admită că o femeie era mai inteligentă decât el? Niciodată!

Ca şi cum ea nici nu vorbise, MacLean spuse pe un ton imperios:

– Acum vreau să mănânc.

– Iar ţi-ai uitat pe undeva bunele maniere.

– Vă rog, doamnă, pot căpăta şi eu ceva de mâncare?

Se uită la ea cum ridică lingura spre gura lui, apoi îi sugeră mieros:

– N-aş refuza ceva cărniţă sau un dram de varză şi puţin vin.

– Supa e îngroşată cu morcovi şi cartofi pasaţi.

Şi îi dădu în gură până când el îi smulse cana din mână şi mâncă singur.

– Dacă stomacul tău nu face urât, mâine o să-ţi adaug şi ceva carne mărunţită.

El termină de mâncat şi se şterse la gură cu un şervet pe care i-l dădu ea.

– Azi, mai târziu.

– Poate, zise ea şi-i mai puse o porţie.

El mâncă până nu mai putu, după care lăsă cana pe noptieră.

– Dar piersici când capăt? întrebă el. Am visat că mâncam piersici, şi tare mi-ar plăcea să-mi înfig dinţii în pulpa lor dulce şi moale.

Deşi o privise direct în ochi, Enid ar fi putut jura că se referă la altceva, nu la piersici.

– Cea mai scurtă cale către inima unui bărbat trece prin stomac, citä el cu un rânjet.

– Cea mai scurtă cale către inima unui bărbat trece prin piept, zise Enid şi se aplecă mai aproape de el, apoi adaugă, doar ca să fie sigură că o înţelegea perfect: Cu un pumnal.

– Scorpie ce eşti!

– Să nu uiţi asta.

Deja se impusese în faţa lui, şi asta-i făcea mare plăcere. Ochii lui verzi-aurii o priviră drept în ochi, şi Enid se trezi prinsă într-un joc care pe care, ca să vadă cine cedează primul.

La început îl privi cu hotărâre, vrând să-i demonstreze încă o dată, chiar şi printr-un gest minor, că nu se lăsa intimidată.

Apoi tăcerea se aşternu între ei din ce în ce mai grea, şi Enid îşi dădu seama că era vorba nu doar de un război al voinţelor. Era un proces de seducţie. MacLean o privea ca şi cum ea ar fi fost o bucăţică apetisantă, iar el, un înfometat... şi, mai rău, ea ştia că este înfometat. Flămând după mâncare. Flămând de dragoste... nu,

nu de dragoste. De desfrânare. Cu opt ani în urmă, MacLean își dorise să fie adorat și ascultat, nicidecum iubit.

Dar, dacă știa asta, de ce era totuși tentată să se strecoare în tăcerea dintre ei și să-i atingă barba neagră țepoasă și buzele? De ce își imagina cum ar fi să-și lipească sânii de pieptul lui, să se piardă într-un sărut prelung, încet și plin de pasiune și să-i simtă mâinile pe pielea ei goală?

Întredeschise gura și începu să respire mai repede. Se încălzi și pielea i se înroși. Tensiunea pe care o simțise în fiecare clipă de când el se trezise crescu și se scurse încet pe toate terminațiile ei nervoase, instalându-i-se în matcă asemeni unei poveri vii ce respira, se mișca și cerea atenție.

Acum și-ar fi dezlipit privirea – dacă ar fi putut. L-ar fi lăsat bucuroasă să câștige această confruntare minoră, doar să știe că scăpa de această... de această ce? Umilință? Capcană?

„Plăcere?"

– Doamnă MacLean, ciripi o voce feminină necunoscută din camera de jos.

Vraja se rupse. Enid clipi. Mâinile i se odihneau pe salteaua lui, se întinsese spre el... smuci din cap.

– *Bonjour, madame!* Sunteți acolo?

Enid se uită în jur, buimăcită de revenirea aceasta subită cu picioarele pe pământ, dar recunoscătoare că cineva – o femeie, o străină – o salvase.

– Sunt aici, răspunse ea și dădu să se îndrepte spre scară.

Dar MacLean o prinse de mână și nu-i dădu drumul până când ea nu se uită la el.

O privea fără să zâmbească.

– Ai scăpat, șopti el. De data asta.

Capitolul 9

Enid se prefăcu a nu fi înțeles, dar lui MacLean nu-i păsa. Înțelesese foarte bine. Știa ce fusese pe cale să se întâmple. Pasiunea dintre ei pulsa și ardea revigorată.

Își coborî lasciv degetul pe brațul ei până în punctul unde, la încheietură, îi zvâcnea pulsul.

Ea își smulse mâna și se apropie de scară, de unde se auzea zgomotul de pași.

Din deschizătura trapei apăru capul zâmbitor al unei femei frumoase, care radia atâta naturalețe și bucurie încât îi molipsea și pe cei din jur. Văzând-o pe Enid, spuse:

– *Madame* MacLean?

– Da, eu sunt Enid MacLean.

Când tânăra femeie pătrunse în cameră, MacLean observă că era minionă și frumușică și-și dădu seama, încă înainte ca ea să se prezinte, că era viitoarea soție a stăpânului moșiei. Nici o altă femeie nu l-ar fi putut face pe bătosul ăla de Throckmorton să se însoare nemaiținând cont de avere și de titlul nobiliar.

MacLean tresări. Ce revelație! *Trebuia* să-l fi cunoscut pe Throckmorton dinainte și să fi fost prieteni, pentru că altfel nu s-ar fi putut gândi la el cu umorul degajat al tuturor bărbaților deveniți victime ale iubirii.

Victime... Se uită pe furiș la Enid. Era însurat. Cu ea. Poate, într-adevăr, nu-i convenea lui că se însurase cu o englezoaică, dar ea avea dreptate. Dacă Throckmorton ar fi vrut să-l tragă pe sfoară, l-ar fi prezentat o fecioară răpitoare cu vorba dulce, nu pe zgripțuroaica asta.

Simțea, pe lângă nerăbdare, amărăciunea că nu reușise să-și facă aleasa fericită. Nu-și aducea aminte de trecut, dar Enid era nevasta lui, și avea să-și creeze amintiri noi cu ea. Trebuia să-și facă un plan s-o seducă și de abia aștepta să se gândească la asta.

Părul auriu al lui Celeste era aranjat într-un stil întortocheat care ar fi iritat orice bărbat normal, cu tot felul de șuvițe împletite și înfășurate în jurul urechilor și pe cap, prinse cu agrafe cu diamante care sclipeau atât de tare, încât lui MacLean îi venea s-o roage să-și stingă luminile.

Bleaga de Enid îi aruncă nou-venitei o privire și își duse îndată mâinile la plasa neagră în care-și strânsese părul, într-o tentativă eșuată de a-și aranja cascada de păr brunet.

– Nu! țipă Celeste cu un vag accent franțuzesc. Stai! Se repezi înainte, fluturându-și fusta largă, de un roz aprins, și ținând strâns

buchetul de flori din braţe. Lasă-mă pe mine, zise ea şi scoase agrafele din părul lui Enid, apoi îi trase plasa de pe cap.

Şuvoiul de păr se revărsă în neorânduială pe umerii lui Enid, care ridică mâinile să-şi prindă şuviţele răzleţite. Stând aşa, cu mâinile în sus şi cu expresia aceea de uimire pe chip, Enid semăna atât de mult cu o femeie surprinsă în faţa oglinzii în timp ce-şi făcea toaleta, încât MacLean aproape gemu de dorinţă. Îşi îndoi un genunchi ca să salte pătura, ascunzându-şi astfel mădularul care începuse să reacţioneze şi se uită ca un voyeur cum Celeste dă la o parte mâinile lui Enid şi-şi înfige degetele în părul care-i ajungea până la talie. O mai văzuse despletită şi cu o noapte în urmă, la lumina lumânării, dar acum îi venea să-i mângâie fiecare şuviţă, să-i sărute buzele, s-o acopere...

– Ce minunăţie! exclamă Celeste. Eşti aşa de norocoasă! Părul meu e drept şi fragil, dar al tău... este incredibil! *Monsieur*, zise ea, întorcându-se spre MacLean, nu sunteţi înnebunit după părul ei?

„Astăzi. Noaptea trecută. Mâine, împrăştiat şi ciufulit pe perna mea." Dar nu spuse decât:

– E minunat.

Enid îi aruncă o privire speriată. Probabil că excitaţia pe care şi-o ascundea cu genunchiul îi răsunase şi în voce, pentru că Enid se făcu roşie ca racul şi se grăbi să-şi ia înapoi plasa aceea ridicolă.

– Aşa ziceam şi eu! râse Celeste, răspândind căldură şi drăgălăşenie. *Madame* MacLean, nu am apucat să mă prezint şi probabil că vă întrebaţi cine sunt. Numele meu este Celeste Milford. Urmează să mă căsătoresc cu Throckmorton.

Voioşia ei era molipsitoare. MacLean zâmbi, şi chiar şi Enid, care era preocupată să-şi vâre iar părul în plasă, chicoti.

– Ştiu, răspunse ea, zâmbindu-i.

– V-a spus el? se interesă Celeste, ţopăind de fericire.

– Ne-a spus, răspunse Enid.

Celeste îşi împreună palmele în dreptul genunchilor şi râse pe înfundate.

– Nu-i minunat că mă iubeşte?

– Aş zice mai degrabă că te iubeşte pentru că eşti minunată, replică Enid.

Cele două femei se uitară una la cealaltă, şi în acel moment între ele înmuguri prietenia, căci izbucniră în râs şi se îmbrăţişară.

Lui MacLean îi aduseră aminte de sora lui şi de prietenele ei caraghioase, care râdeau tot timpul din te miri ce şi vorbeau întruna, chiar dacă n-aveau nimic de spus. Acum le vedea... Îşi încleştă mâinile pe cearşaf în timp ce imaginea i se contura destul de clar în minte. Sora lui, stând pe o stâncă de pe malul mării şi dând din mâini ca o pasăre în timp ce vântul îi răscolea părul roşcat...

– Throckmorton mi-a zis să nu vă deranjez pe nici unul, flecărea Celeste, pentru că sunteţi ocupaţi şi nu aveţi nevoie să mă vâr între voi.

MacLean ridică privirea. Îşi amintise de ceva. Chiar îşi amintise, dar cele două femei nu remarcaseră.

– Asta înseamnă că vrea să-mi văd de treabă. M-am gândit deci să aduc buchetul acesta pe care tata l-a cules special pentru voi ca să vă pot întâlni, zise Celeste şi împinse buchetul în braţele lui Enid. Îţi plac?

Iar MacLean nu avea de gând să le spună ce amintire nepreţuită îi răsărise din abisurile minţii. Nu încă. Întâi trebuia să-şi dea seama de semnificaţia ei, dacă era doar o revelaţie unică sau dacă era doar capătul unui filon ascuns care avea să se lărgească tot mai mult cu timpul.

Enid primi buchetul cam pălit cu un entuziasm care lăsa impresia că nu mai primise niciodată flori înainte.

– Am şi o scrisoare pentru tine, spuse Celeste, cotrobăindu-se prin buzunar, de unde scoase o foaie îndoită şi pecetluită.

Enid îi aruncă o privire, o luă şi şi-o strecură imediat în buzunar, de parcă ar fi conţinut cine ştie ce mesaj preţios care trebuia să rămână secret.

– Îţi mulţumesc! Aşteptam scrisoarea asta!

– De la cine e? se interesă MacLean. Cine ţi-a scris?

– O prietenă veche, răspunse Celeste, apoi i se adresă lui Celeste: N-am nici o vază, aşa că o să umplu un castron cu apă.

– E perfect, răspunse Celeste.

Scrisoarea. Enid evita scrisoarea. Ea trebuia să aibă legătură cu trecutul ei, cel de care MacLean nu avea habar.

– N-o citeşti acum?

Enid se întoarse încruntată spre el, de parcă ar fi ruşinat-o.

– Avem musafiri.

MacLean se conformă, dar avea să ţină minte.

Celeste umplu castronul cu apă din urcior. Enid încercă să le aşeze, şi MacLean îi văzu chipul serios şi de obicei înţepat cum se luminează de râs când florile căzură în toate direcţiile.

Celeste le tăie din cozi şi le aranjă, în timp ce Enid o asculta cu atenţie şi fără nici un pic de ostilitate. MacLean nu şi-ar fi putut închipui niciodată o transformare atât de radicală, dintr-o soră medicală plină de responsabilităţi într-o fată lipsită de griji.

– MacLean, îl strigă ea, ai nevoie de ceva?

Lui nici nu-i trecea prin cap să le întrerupă tocmai acum, când îi putea studia comportamentul faţă de cineva pe care ea îl considera prieten.

– Cred că mă culc puţin.

– Trebuie să facem linişte, şopti Celeste în timp ce mergeau tiptil spre scaunele de lângă fereastră. Ş̧ş̧ş̧, îi făcu ea semn să se aşeze lui Enid.

Din fericire pentru el, MacLean avea un auz foarte fin.

– Eşti de la Distinsa Academie a Guvernantelor, spuse Celeste.

– Da, Lady Bucknell mi-a găsit ultima slujbă.

Ros de curiozitate, MacLean nu se putu abţine.

– Distinsa Academie a Guvernantelor? Ce mai e şi asta?

– Parcă dormeai, i-o tăie Enid pe un ton care sugera că ştiuse că el avea de gând să tragă cu urechea.

– Încă nu, răspunse el pe un ton cât se poate de inocent.

– Noi îi spunem Şcoala Guvernantelor. E o afacere condusă de Lady Bucknell, care găseşte de lucru pentru multe fete tinere, îl informă Celeste, după care se întoarse dezinvoltă înapoi spre Enid ca şi cum MacLean nici n-ar fi existat. Şi eu am fost la Distinsa Academie a Guvernantelor. Chiar Lady Bucknell s-a ocupat de pregătirea mea, apoi m-a trimis în Franţa, de unde m-am întors pentru că Throckmorton avea nevoie de o guvernantă, iar eu voiam să mă căsătoresc cu fratele lui.

– Deci te măriţi cu fratele lui Throckmorton? întrebă din nou MacLean, nedumerit.

– Nu, se mărită cu domnul Throckmorton, zise Enid şi scutură din cap ca şi cum trebuia să dea explicaţii unui nătărău.

Dar el o auzise foarte clar pe Celeste zicând că se întorsese la Blythe Hall ca să se mărite cu fratele lui Throckmorton. Cum de reuşeau femeile să se înţeleagă vorbind atât de ciudat?

– Când te-ai întors din Franţa? se interesă Enid.

– Abia acum câteva luni. Throckmorton m-a tot curtat, deşi nu voia de fapt, dar acum s-a răzgândit şi vrea să ne căsătorim cât mai repede cu putinţă. Mama lui, *chère* Lady Philberta, n-a vrut ca noi doi să locuim împreună, pentru că şi-a făcut griji că am avea prea repede un copil. Aş putea să-i spun că o să avem, dar n-aş vrea să strice surpriza.

– Ah! exclamă Enid, sărind în picioare şi îmbrăţişând-o. Ce veşti minunate! Când?

– Bravo, Throckmorton! rânji MacLean. Cine-ar fi crezut că Throckmorton e în stare să încalce regulile doar ca să se strecoare în patul fetei ăsteia?

– Sunt sigură că toate celelalte sarcini ale mele vor dura nouă luni, dar primul bebeluş se va naşte după maximum şapte, râse Celeste, făcând gropiţe în obraji. Nu mă spui lui Throckmorton, promiţi?

Consternat, MacLean se ridică într-un cot.

– Dar tatăl ştie?

Celeste se înroşi.

– Culcă-te!

– Mă culc, dar ar trebui să-i spui cât mai repede. Nouă ne-ai spus, iar lui nu.

Cele două femei se uitară una la cealaltă, apoi ridicară la unison din umeri.

– Femeilor le place să împărtăşească astfel de veşti mai întâi unei alte femei, îi explică Enid. Bărbaţii nu înţeleg.

MacLean îşi masă fruntea.

– Ba sigur că înţelegem. O să aibă un copil. E un lucru firesc.

– Exact asta nu înţeleg bărbaţii, clătină Celeste cu tristeţe din cap. Ei cred că e o funcţiune naturală a unei femei. Ba chiar îşi închipuie că au ceva de a face cu asta.

– Noi... *ceva de a face?* Păi sigur că avem, se bâlbâi MacLean. Aş vrea să te văd făcând singură copii!

Enid îşi duse mâna la piept, ca şi cum vorbea din toată inima.

– Copiii sunt o minune de la Dumnezeu.

Celeste o aprobă din cap, concediindu-l definitiv pe MacLean.

– Exact. Aşa că *chère* Lady Philberta m-a alungat înapoi la Paris, de unde mi-am cumpărat trusoul, zise Celeste, arătându-şi fusta. Asta e ultima modă. Nu-ţi place?

– E frumoasă, răspunse Enid, atingând materialul. Cred că e voal.

De unde știau femeile lucrurile astea? Se uitau la vreo tovarășă de-a lor, îmbrăcată în cine știe ce rochie care arăta oricum ca toate celelalte, și decretau că are culoarea piersicii, a untului sau a vaniliei, sau a vreunei alte substanțe care era oricum ceva de mâncat, nu o culoare. Știau toate materialele și țesăturile, știau dacă cealaltă poartă jupă cu dantelă și numele croitoresei care o cususe. Și toate astea pentru o amărâtă de rochie!

Dacă ar fi vorbit despre cai, atunci ar fi fost de înțeles.

– Mânecile și corsetul sunt din catifea. Nu știu dacă pe timp de zi îmi place sau nu materialul, dar croitoreasa mea de lux a insistat că e șic, și lui Throckmorton îi place când...

Celeste își duse repede mâna la gură și se uită spre MacLean, care se prefăcea că adormise.

– Eu am foarte puțină experiență cu bărbații, se confesă Celeste în șoaptă, dar Throckmorton este foarte viril. E foarte pasional de fiecare dată. Soțul tău e tot așa?

Ah, abia aștepta s-o audă răspunzându-i!

– Era interesat mai mult de jocuri de cărți sau de zaruri, răspunse Enid, nesinchisindu-se să vorbească în șoaptă, și MacLean fu sigur că ea știa că nu doarme.

– Mă mir. Throckmorton îl apreciază foarte mult pe soțul tău, și el nu e de acord cu jocurile de noroc sau cu o viață dezordonată, răspunse Celeste dezamăgită, după care se înseninâ iar. Acum, dacă domnul MacLean a uitat tot, poate își va aduce aminte cum să facă amor.

– Poate, răspunse Enid, dar pe un ton plin de îndoială. Dar lasă-l pe el. Ziceai că și tu ai fost la Școala Guvernantelor.

– Da, și știi pe cine am întâlnit aici, la Blythe Hall? Pe fondatoarele Distinsei Academii a Guvernantelor!

Lui Enid i se tăie respirația.

– Serios? Sunt deja legendare. Cum arată? Despre ce vorbesc?

– Sunt tinere, frumoase, deștepte, bineînțeles...

Pe jumătate ațipit, MacLean le mai auzea flecărind doar cu o ureche. Era proaspăt spălat, tocmai reușise să citească câte ceva din gândurile soției lui și își adusese aminte că are o soră. Fusese o zi productivă. Mâine avea să afle ce era cu scrisoarea aceea și să-și

amintească totul despre el, despre familia lui... şi despre soţia lui. Atât de dificilă, de complexă şi de atrăgătoare.

Capitolul 10

De data aceasta se trezi în miezul nopţii. O singură lumânare era aprinsă, alungind toate umbrele din cameră. Enid dormea pe patul de lângă perete, cu capul într-o parte pe pernă şi cu o palmă uşor deschisă. Sforăia.

MacLean râmji. Sforăia – desigur, încet, dar tot se chema că sforăie. Se simţi încălzit de faptul că soţia lui perfectă avea cel puţin un punct slab.

Îi era foarte sete, dar nu voia s-o trezească dintr-un somn atât de adânc. Măsură din priviri distanţa dintre patul lui şi masa pe care se afla ulciorul. Nu erau mai mult de cinci paşi. Exceptând câteva junghiuri şi zone dureroase, şi slăbiciunea din piciorul rănit, se simţea sănătos. Doar cinci paşi. Sigur putea să ajungă până acolo să-şi toarne într-un pahar apă.

Îşi coborî picioarele şi îşi sprijini o mână pe noptieră. Capul i se învârti preţ de un minut, dar îşi reveni.

Era sigur că avea să se descurce.

Se ridică – şi afurisitul de picior îl trădă. În cădere, se lovi dureros de podea, şi impactul reverberă în toate scândurile duşumelei şi îi zdruncină toţi muşchii şi oasele. Noptiera se răsturnă odată cu el, prosoapele zburară cât colo şi vasul de porţelan în care se spăla se sparse în mii de cioburi care se împrăştiară prin cameră.

În secunda următoare Enid era lângă el.

Furios şi ruşinat, străpuns de durere, MacLean spuse:

– N-am nimic. N-am nimic!

Enid nu-l credea.

– Eşti rănit? Ţi-ai rupt ceva?

Îşi frânsese sigur orgoliul masculin – nici o pagubă.

– Am spart vasul în care mă spălam, se răţoi el.

– Tu dacă ai păţit ceva! îl mustră ea. Eşti rănit?

– N-am nimic, repetă el. Ai grijă la cioburi.

În capul scărilor apărură doi bărbaţi, cu pistoalele la vedere.

Instinctiv, MacLean o trase pe Enid la podea. Ea scoase un sun ca un cotcodăcit.

Bărbaţii scotociră camera cu privirea, şi MacLean îşi dădu seam că erau paznicii lui. Îi dădu drumul lui Enid, care se ridică imedia

– Ce faci? Ai înnebunit? îl întrebă ea, după care îşi îndrep privirea spre cei doi, care tocmai îşi puneau pistoalele la loc în teac Ah! Nu-ţi face griji, spuse, reluându-şi rolul de îngrijitoare. Su Harry şi Sanderman. Nu-ţi fac nimic.

MacLean ar fi vrut să-i spună că nu-i plăcea deloc să fie alintat un ţânc trezit de un coşmar, mai ales în faţa altor bărbaţi, dar ea luase protector de umeri ca să-l ajute să se ridice, şi braţele ei era cel mai confortabil loc din lume.

Enid îl ţinu ca pe un copil care căzuse şi-şi spărsese capul.

– Voi doi! Harry, Sanderman! îi chemă ea. Ajutaţi-mă să-l b înapoi în pat.

MacLean găsi resurse s-o împingă de lângă el.

– Du-te şi încalţă-te. O să te tai.

– Îl luăm noi, domnişoară.

MacLean îl recunoscu pe cel care vorbise. Harry.

– Faceţi ce v-a spus MacLean, încălţaţi-vă! adăugă acesta.

– Vreau să vă ajut...

MacLean observă atunci că cei doi paznici se uitau insiste spre tavan. Îi aruncă o privire lui Enid.

Dumnezeule, în afară de cămaşa de noapte transparentă, nu m avea nimic pe ea!

O privi, pentru că nu se putu abţine. Şi savură priveliştea, pent că orice bărbat ar fi trebuit să fie mort ca să n-o savureze.

– Du-te şi pune-ţi un halat, zise el rar şi tacticos.

Enid se uită la cămaşa ei de noapte.

– Bărbaţi! exclamă ea, profund dezgustată de aceste creatu care se puteau gândi la nuditatea unei femei chiar şi în momen de criză.

MacLean i-ar fi putut spune că bărbaţii erau în stare să gândească la muieri dezbrăcate şi când erau torturaţi, în audien la regină sau trăsniţi de fulger. Dar a şti prea multe era uneori r pentru o femeie.

Enid se răsuci pe călcâie, în timp ce paznicii își fereau în continuare privirea, și, de îndată ce o văzură plecată, Harry îngenunche lângă MacLean.

– V-ați rupt ceva?

– Nu.

– Sângerați?

– Nu.

– Bine.

Îl urcară amândoi în pat făcând cât mai puține mișcări.

MacLean gemu simțind dureri noi, dar nu păți nimic grav, așa că aruncă o privire spre paznicii lui. Harry fusese în cameră atunci când el deschisese ochii și, deși acum nu mai avea revolverul în mână, MacLean nu putea să uite cât de în largul lui arăta înarmat.

– Sunteți tot timpul jos? îi întrebă el.

– Dacă nu noi, atunci altcineva, răspunse Harry, uitându-se în spate. Vine.

Enid își pusese halatul roz și pantofii în timp-record, așa că Harry și amicul lui se dădură la o parte s-o lase să treacă. Se aplecă îngrijorată peste MacLean. Cosița îi căzu pe umăr și MacLean simți o clipă mirosul de flori și de vânt primăvăratic pe care părul ei îl căpătase în timpul plimbării pe afară.

– Ai căzut din pat?

– Nu, am încercat să mă duc să-mi iau niște apă, răspunse MacLean.

– Nu fi caraghios. Nu-i nimic de râs să cazi din...

Și clătină din cap, ca și cum abia acum o ajunsese sensul răspunsului. Își dădu seama, din cine știe ce motiv, că el îi mărturisise adevărul și, chiar acolo sub ochii lui, se transformă dintr-o soră medicală grijulie într-o nevastă revoltată. Își strânse cordonul halatului.

– Adică vrei să zici că, la două zile după ce ai început să mănânci mai de Doamne-ajută și așa rănit cum ești, ai crezut că poți să mergi până la masă?

– Nu-s mai mult de trei pași.

Scăzuse doi din estimarea inițială.

– N-ai mai mers de două luni! Ai piciorul rupt! se revoltă ea. Chiar n-ai nici un pic de minte?

– Nu! răcni el. N-am! Sunt doar un bărbat prost care nu știe cum se fac copiii, ți-amintești?

Liniștea se așternu teribilă. Cei doi paznici se uitară unul la celălalt, apoi își lăsară privirile în podea.

Enid se uită îndelung la el, apoi la ceilalți. Își mută din nou privirea asupra lui și începu să râdă.

MacLean răsuflă ușurat. Detectase o nuanță de isterie în râsul ei, dar era mai bine așa decât – după cum se gândise el – ca ea să-i rupă din nou piciorul rănit.

Enid își acoperi fruntea cu mâna.

– Ai crezut că poți ajunge la apă, zise ea, apoi se duse împleticindu-se spre fereastră și izbucni din nou în râs.

– De ce sunteți înarmați, băieți? întrebă MacLean pe un ton relaxat.

– Cineva a încercat să vă ucidă în Crimeea, lucru care a îngrijorat profund guvernul Maiestății Sale, răspunse Harry.

– Doar trei pași, strigă Enid.

MacLean constată că era surprinzător de calm.

– Și guvernul Maiestății Sale se așteaptă la o nouă tentativă, aici, în Anglia?

– Poate.

Harry îi dădu un ghiont amicului său și amândoi coborâră scările.

– Nu știe de unde vin copiii, continuă Enid, și se vedea că veselia ei se transformă în amărăciune.

N-avea să mai dureze mult. Păcat, pentru că MacLean știa că acum aveau să înceapă acuzele. Își mută pe furiș privirea spre geam.

Enid se așeză pe pervaz, își încrucișă brațele și se uită la el.

Nu-și aducea el aminte să fi fost căsătorit, dar știa câte ceva despre cum trebuie să te porți cu femeile.

– Îmi pare rău, spuse el. Am căzut ca prostul, doar din vina mea.

Enid își trecea degetele prin păr.

MacLean încercă din nou.

– M-ai făcut să mă simt foarte bine într-un timp foarte scurt, și mi-am supraestimat forțele.

Enid oftă și se duse spre urcior.

– Îmi dai și mie apă, te rog? întrebă el.

Ea se întoarse atât de repede că din podeaua de lemn aproape săriră scântei.

– E chiar aşa de greu să ceri? „Te rog, Enid, dă-mi puţină apă.“ „Apă, Enid, apă.“ Sau chiar „Mişcă-te şi dă-mi apă, femeie!“ Nu-mi place când te porţi ca ultimul necioplit, dar ţi-am refuzat vreodată ceva? Zi! Ţi-am refuzat?

MacLean nu se aşteptase ca ea să mai izbucnească.

– Ai exact ceea ce îşi doreşte orice bărbat de la o soţie, zise el, pe un ton menit s-o liniştească.

– Ba nu, nu am. Ai avut grijă întotdeauna să îmi dovedeşti asta. Dar sunt o îngrijitoare foarte bună, zise ea, venind cu paşi mari către el şi dându-i un pahar cu apă. Poftim!

El luă o înghiţitură, apoi, când o văzu cât de ameninţător se uită la el, dădu restul paharului de dușcă.

– Te-ai rănit? îl interogă ea, de data asta pe un ton mai rezonabil.

– M-am umplut de vânătăi, recunoscu el. Dar nimic grav.

Ea îi luă paharul şi i-l umplu din nou.

– Ţi-e foame?

– Te rog, îmi dai nişte pâine?

Enid îi anticipase rugămintea, pentru că luase deja şervetul care acoperea pâinea de pe masă, rupsese o bucată din ea şi acum i-o întindea.

MacLean se uită cu poftă la crusta aurie.

– Nici n-am sperat că o să-mi dai pâine. Mi-ai zis că n-o să primesc decât supă şi legume.

Enid dădu să-i ia pâinea.

MacLean se feri.

– Dar o păstrez.

– Să mănânci încet, îl sfătui ea, apoi îngenunche să strângă cioburile de pe jos.

MacLean se simţi jenat. Nu-i plăcea s-o vadă în genunchi cum curăţă după el. Îl făcea să se simtă... ciudat.

– Cheamă o servitoare să strângă.

– Dorm toate, răspunse ea cu capul plecat. Oricum, am făcut eu munci şi mai înjositoare.

Pâinea avea un gust bogat de drojdie şi era atât de bună, că lui îi venea să şi-o îndese pe toată în gură. Dar curiozitatea îl opri. Trebuia să-i pună câteva întrebări.

– Te referi la munca de guvernantă? o chestionă el.

– N-am lucrat niciodată ca guvernantă.

– Dar ai zis că ai lucrat pentru Distinsa Academie a Guvernantelor.

– Nu, am zis că ultima slujbă pe care am avut-o mi-a fost oferită de Lady Bucknell, răspunse Enid în timp ce arunca cioburile la gunoi. Luă apoi mătura și fărașul dintr-un colț. Sunt soră medicală.

MacLean era un om mândru, și știa asta foarte bine. Cum de-și lăsase soția să se înstrăineze de el? Și femeia aceasta fusese silită să trudească printre străini? Ca soră medicală? Surorile erau cu doar o treaptă mai sus decât prostituatele.

Enid îi citi parcă gândurile. Se opri din spălat pe jos și-l întrebă:

– Ai fi preferat să fiu întreținută de un bărbat?

– Nu.

Se uită la ea. Era zveltă, dreaptă și avea o privire limpede. Părea să nu fi fost atinsă vreodată de un bărbat, la fel cum părea să nu fi fost atinsă de mizeria camerelor de bolnavi. N-o credea că lucrase ca soră medicală. Nu putea să creadă că el lăsase să se întâmple așa ceva.

Și totuși... ea radia dispreț, indignare, neîncredere – față de el. Cu siguranță nici o femeie n-ar fi putut simula ceva atât de intens.

– Ai avut grijă de... oameni. De cine?

– De bolnavi.

Știa ce voia el să spună, dar îl zgândărea cu răspunsuri lapidare.

– Bărbați?

– Da.

Îi venea să țipe la ea. Se abținu și încercă s-o lingușească.

– Enid, vorbește cu mine!

Ea se sprijini de mătură și oftă.

– La un moment dat n-am mai avut grijă de bărbați. Chiar și cei mai în vârstă, aflați la un pas de moarte, se dădeau la mine.

El urî ceea ce auzea. Furia i se încolăci în stomac, dar era furios pe împrejurările de viață care îi despărțeau, pe amnezia lui, pe neputința lui de a o face să-l ierte. Nu voia să audă – și în același timp trebuia să înțeleagă.

– Cum de te-ai făcut... soră?

– Era un medic în satul în care noi doi am locuit o perioadă.

– Tu și cu mine?

– Da, răspunse ea, apoi mătură pe sub pat și pe sub noptieră, vânând și cele mai mici cioburi.

– Într-un sat din Scoția?

– Nu, în Little Bidewell, la nord de York.

– De ce locuiam în Anglia?

– Probabil pentru că ai fost alungat din Scoția, zise ea, strângând cioburile cu fărașul. O să găsim ciobulețe luni întregi de acum înainte.

– Enid... spuse el, încercând s-o facă să-i povestească tot.

– N-are să-ți placă ce-o să auzi, îl avertiză ea, și păru să regrete puțin că trebuie să-i spună. Erai un aventurier. Un împătimit al jocurilor de noroc. Umblam din loc în loc. Ne instalam undeva, stăteam, să zic, maximum două săptămâni, apoi îți pierdeai popularitatea bătându-l pe polițaiul local la cărți sau câștigând toată argintăria hangiului de pe urma vreunui rămășag, așa că trebuia iar să ne mutăm.

– Nu pot să cred așa ceva.

Dacă era să-i dea crezare lui Enid, însemna că fusese exact genul de bărbat pe care-l disprețuia. Și totuși... totuși nu putea să *n-o* creadă. El nu știa cine fusese. Nu-și aducea aminte de nimic din trecut. Mai mult decât atât, după ultimele zile de discuții în contradictoriu și de îngrijiri din partea ei, ajunsese să aibă încredere în ea.

Enid împrăștia o aură de lumină ca o lumânare din seul cel mai limpede. Își făcea treaba fără să-și plângă de milă. Strânsese vasul spart, pusese mătura și fărașul la loc, îi dăduse să mănânce la orice oră, îi răspunsese inteligent de fiecare dată. Replicile ei fuseseră reci și șfichiuitoare ca un val înghețat. Ea îl pusese pe gânduri, îl făcuse să simtă, să dorească. Ar fi vrut să-și încălzească mâinile de ea, s-o țină lângă el până când ea l-ar fi umplut cu lumina ei – până ar fi umplut-o el cu propriul lui sine.

– De când ai revenit la viață, spuse ea, am crezut că te-ai schimbat.

Trebuia să existe un motiv pentru care ea îl disprețuia atât de tare pe fostul MacLean. Nu se putea ca el să fi fost atât de rău.

O privi țintă – o femeie atractivă, îmbrăcată cu un halat roz uzat, frumoasă datorită inteligenței și personalității ei puternice. Genul de femeie care mai întâi privea bine situația, o cântărea pe toate părțile, după care ținea la opinia ei, indiferent de cât de eronată ar fi fost. Altfel nu-și putea explica discrepanța dintre cel care era el și cel de care-și amintea ea. Ea privea relația lor din trecut cu ochii tinereții radicale; era imposibil ca amintirile ei să corespundă realității.

Da, asta trebuia să fie. După ce avea să-şi aducă aminte, avea să descopere probabil că mariajul lor fusese o serie de erori de tinereţe, alterate în mintea ei de trecerea timpului şi care acum, cu maturitatea pe care le-o aduseseră anii, puteau fi remediate.

Atenţia i se îndreptă din nou spre ea când o auzi vorbind:

– Sper ca, în anii aceştia în care am fost separaţi, să te fi împăcat cu familia ta. Întotdeauna ai susţinut că nu te interesează soarta lor, dar toate acţiunile tale erau conduse de nevoia de a-i sfida.

– Eram certat cu familia mea?

MacLean ar fi putut să jure că era un om pe deplin dedicat familiei. Probabil că ea se înşela şi în privinţa asta.

– De-aia te-ai şi însurat cu mine. Nu eram deloc mireasa pe care clanul MacLean să şi-o fi dorit, spuse ea, schiţând un surâs amar, apoi puse mătura şi făraşul deoparte. Vărul tău, capul familiei MacLean, s-a opus foarte tare căsătoriei noastre.

– Aveam un văr...

Amintirea fetei de pe stâncă îi răsări din nou în minte.

– Mai am şi alte rude? o iscodi el. Mamă, tată, soră?

– Ai mamă, dar o tratai cu total dezinteres. Vorbeai doar de Kiernan. Kiernan era un cretin. Kiernan era convins că e cel mai deştept din lume. Aveai să-i arăţi tu. Erai ros de invidie.

– Kiernan, repetă el încet. Numele îi spunea ceva. Îmi aduc aminte de el.

Ea veni repede lângă el.

– Da? întrebă ea cu speranţă în glas.

– Nu. Adică... cred că numele îmi sună cunoscut, asta-i tot.

Încerca din răsputeri să-şi amintească; amintirea era acolo pe undeva, dar nu putea ajunge la ea. La fel ca şi celelalte persoane sau obiecte din trecut, Kiernan se pierduse în ceaţa din mintea lui.

Se trânti pe spate, epuizat de efort.

– Nu ştiu.

Enid se încruntă.

– Vrei să-l anunţăm că eşti în viaţă? Sunt sigură că familia ta e îngrijorată.

– Din ce mi-ai povestit, nu prea par să fie.

Poate că era o cruzime din partea lui să-şi renege familia, dar n-avea de gând să se ducă să dea ochii cu nişte persoane pe care

nu şi le mai aducea aminte sau să încerce să-şi justifice viaţa ironică, dacă într-adevăr trăise aşa cum susţinea Enid.

– Povesteşte-mi despre doctorul acela. Cel care te-a învăţat meserie.

– Doctorul Gerritson avea peste şaptezeci de ani şi trăise toată viaţa în Little Bidewell. Trata orice vietate, om sau animal. Am rămas alături de el. L-am ajutat să-şi trateze pacienţii şi am învăţat tot ce am putut de la el.

MacLean o prinse de vârful cozii şi o trase spre pat.

– Şi după aceea ce ai făcut?

– Am avut grijă mai ales de bătrâni şi de cei foarte bolnavi.

El îşi încolăci degetele în părul ei, minunându-se de textura lui mătăsoasă.

– În ultimii trei ani am locuit cu Lady Halifax, ca îngrijitoarea ei personală.

Enid locuise cu o femeie.

– E o bătrânică simpatică?

– Aş zice că nu. E dezagreabilă, cârcotaşă, insistentă şi dificilă. Dar e inteligentă, perspicace, corectă şi o femeie cu suflet foarte bun. O admir mult.

– De la ea e scrisoarea?

– Da.

Măcar în privinţa asta putea sta liniştit.

– Dar e şi foarte bolnavă. Nici să scrie nu mai e în stare, îi dictează noii îngrijitoare, zise Enid şi se uită spre mâinile lor împreunate. Am lăsat-o pe ea ca să vin la tine.

Vocea ei plată exprima mai bine decât orice altceva resentimentul îndârjit pe care i-l purta. MacLean o strânse şi mai tare de păr.

– Ai prefera să ai grijă de o femeie bătrână decât de mine. Ai prefera să strângi după o bolnavă şi să ţii de mână pe cineva în pragul morţii decât să trăieşti cu mine. Indiferent de cât de nenorocit am fost, cum ai putut să mă părăseşti ca să trăieşti aşa?

– Ai înţeles greşit. Nu eu te-am părăsit, spuse ea şi se depărtă de el. Tu m-ai abandonat.

Capitolul 11

– Știi ce-l roade mai rău ca un vierme, domniță? întrebă doamna Brown.

Stătea în șezlong și-l privea pe MacLean cum se ridica a douăsprezecea oară în mâini, sprijinit de tăblia patului.

– De dimineață până seara trage să-și facă mușchi, ca și cum, dacă n-ar face-o, o să i se întâmple ceva rău.

– Cred că vrea să poată din nou să meargă, zise Enid în timp ce pregătea prosoapele pentru baia lui MacLean. În ultimele trei săptămâni, el făcuse baie în fiecare zi după ce-și terminase gimnastica. De când a căzut, și-a promis să se pună pe picioare singur.

Doamna Brown îi aruncă o privire furișă lui Enid.

– Va trebui să-i dai voie să încerce la un moment dat.

– Știu, răspunse Enid, cântărind așternuturile pe care le ținea în brațe. Mă îngrijorează fractura aia de la picior. Eu n-am mai avut de a face cu așa ceva, dar bătrânul doctor Gerritson tratase astfel de fracturi și spunea că pacientul ar trebui împușcat pur și simplu, ca un cal, ca să rezolvi problema dintr-odată. Nu vreau ca MacLean să moară.

– Nu după cât ne-am chinuit cu el până acum.

Doamna Brown băgă ața albă în ac și se apucă să coasă tivul de la fustița unei fetițe.

– Dacă era să moară, murea până acum, și, fiindcă îl cunosc cât de cât și știu cât e de hotărât, cred că n-am fi avut nici una cum să ne împotrivim.

– Aveți dreptate. Sunt de acord, răspunse Enid, deși în sufletul ei gândea exact pe dos. În fiecare noapte când nu putea dormi se gândea la ce-i mai rău: MacLean prăbușindu-se la pământ, MacLean murind din cauza unui cheag, MacLean luând-o razna. Presupuneri absurde, știa, și totuși nu putea opri aceste fantome ale nenorocului să-i bântuie mintea.

Câtuși de puțin atent la cele două femei, MacLean își văzu în continuare de ridicat greutățile pe care i le adusese Throckmorton. După ce termina cu ele, urmau exercițiile cu membrele inferioare; le ridica și le îndoia, ignorând complet fractura. Își reconstruia trupul

că și cum se pregătea pentru o întâlnire decisivă cu destinul – și, într-adevăr, poate că asta îl și aștepta.

– Arată mai bine, spuse doamna Brown. A mai pus puțină cărniță.

Puțin spus. MacLean ridica întruna greutățile deasupra capului, încordându-și și relaxându-și pe rând mușchii umerilor și ai brațelor.

– Bineînțeles că, după cât mănâncă, ar trebui să se pună pe el, adăugă doamna Brown.

Pe oasele lui masive se adunaseră mușchi lungi, netezi și întinși, care îl transformaseră dintr-un schelet într-un adevărat zeu grec. Iar Enid fusese prea mult timp singură dacă ajunsese să-l compare pe Stephen MacLean cu Apollo pentru alte motive decât viața de plăceri pe care o dusese.

– Ar trebui să-și pună o cămașă pe el, bombăni Enid.

Doamna Brown îl studie cu atenție.

– De ce? Unei femei de vârsta mea i se întâmplă destul de rar să-și clătească ochii cu așa o privelițte.

Enid fu șocată de comentariul direct al acestei femei deja vârstnice – ea știa că, după o anumită vârstă, femeile n-ar mai fi trebuit să fie interesate de bărbați.

– Doamnă Brown!

– Ar trebui să fii oarbă sau moartă ca să nu-ți placă, chicoti doamna Brown. Bănuiesc că de aceea vrei să se îmbrace. Abia dacă-ți vorbește, așa încât nu cred că împărțiți patul.

– Nu-i treaba dumneavoastră, protestă Enid.

– Asta înseamnă că nu, decise doamna Brown. Bănuiam eu. Dacă ați fi făcut-o, ați fi fost amândoi mai puțin dificili.

Enid nu avea nevoie de o confidentă și nici de un consilier. Se pricepea să-și conducă viața fără ajutorul altcuiva.

Desigur, ar fi vrut să spună cuiva care era adevărata problemă a lui MacLean și să vadă dacă acela ar fi fost de părere că soțul ei o va putea ierta vreodată. Căci din cauza ei începuse MacLean antrenamentul acesta nebunesc. Îi spusese cine fusese, iar el nu se bucurase deloc să afle că-și irosise timpul jucând jocuri de noroc, trișând și cutreierând ca un vagabond. Se înfuriase rău când auzise de toate aceste ticăloșii. Iar când ea îi spusese că o abandonase, el o numise escroacă. Impostoare. Ipocrită.

Ei îi păruse rău de el. Se vedea că fusese şocat de vorbele ei. Aşa că îl lăsase s-o copleşească cu injurii fără să scoată un cuvânt, iar acum care-i era răsplata? El abia dacă mai răbda s-o privească. Abia mai schimbau câteva cuvinte.

De parcă o testa să vadă dacă îi mai tolerează accesele de furie.

Mai mult, se antrena ca să poată pleca să afle adevărul şi să i-l azvârle apoi în faţă. Enid ştia că în curând el avea să ceară să se ridice în picioare şi că, deşi se temea că piciorul nu i se va fi vindecat complet, ea urma să-l lase. Se mira că nu încercase deja să se sprijine în el.

Indiferent de ce se întâmpla, nu putea să i se confeseze doamnei Brown, deşi doamna Brown nu aştepta să fie rugată ca să comenteze situaţia tensionată dintre ei. Femeia aceasta, nu se ştie de ce, o trata pe Enid ca pe fiica ei, aşa că se simţea datoare să îşi reverse sfaturile înţelepte asupra ei, chiar dacă Enid nu era interesată de ele.

– Nu ştii cum să-l iei pe soţul dumitale, începu doamna Brown.

– Dar nici nu vreau să-nvăţ.

– Atunci eşti tare bleagă. Orice femeie trebuie să ştie cum să se poarte cu soţul ei. Cum altfel ne-am descurca noi cu neghiobii ăştia şi cum i-am convinge să facă ce vrem noi?

– Eu nu vreau să facă nimic, zise Enid, deşi simţea că vorbeşte cu pereţii.

Iar doamna Brown părea exasperată.

– Trebuie să renunţi la obiceiul ăsta de a spune lucruri neadevărate, doamnă MacLean. Nu face bine la sufleţel. Eu nu ştiu ce i-ai spus domnului MacLean de l-ai enervat atât de tare, dar...

– I-am spus că a fost un târâie-brâu de prima mână.

– Păi da. Nu-nţelegi? Nu trebuie să-i spui lucruri din astea. Dacă îi spuneai că a fost un prinţ, poate se comporta ca atare. Dar dumneata ţi-ai lăsat obida să scoată la iveală toate necazurile...

Enid se luă cu mâinile de cap.

– Tocmai mi-aţi spus să nu mai mint, după care mi-aţi spus că trebuia să-i zic că a fost prinţ.

– Dacă-i spui soţului ceva neadevărat nu înseamnă că-l minţi. E un fel de deformare a adevărului. Dumnezeu te iartă dacă faci aşa ceva pentru a-ţi face soţul fericit.

– Nu-mi pasă dacă e sau nu fericit.

– Ba sigur că-ţi pasă! E soţul domniei tale. N-ai încotro. Căsătoria se face pentru totdeauna, şi ai face bine să te linişteşti şi să-ţi dai silinţa s-o scoţi la capăt, ca femeie măritată ce eşti.

Enid n-o mai auzise niciodată pe doamna Brown vorbindu-i atât de franc.

– Dumneavoastră aşa aţi făcut? V-aţi dat silinţa s-o scoateţi la capăt?

– Da, draga mea. M-am măritat cu cineva sub condiţia mea. Aşa fac toate femeile.

Termină de cusut fustiţa, pe care o scutură de aţe, şi clătină mulţumită din cap.

– Dacă nu mai ai nevoie de mine astăzi, domniţă, mă duc să stau cu copiii, cu donşoara Penelope şi donşoara Kiki. Mai sunt doar patru săptămâni până la nuntă, şi amândouă sunt în culmea extazului.

– Cred şi eu.

Enid ascultase cu plăcere detaliile organizatorice de la Celeste, care o vizita de cel puţin două ori pe săptămână. De fiecare dată îi aducea câte ceva, ba flori, ba un pieptene, uneori câte o carte. În mod normal Enid s-ar fi simţit recunoscătoare, dar acum MacLean vorbea doar cu Celeste. Pe ea o tachina, iar ea se săturase să fie ignorată şi invidioasă pe o prietenă, obosise să se simtă vag vinovată şi neliniştită de fiecare dată când îl vedea cu câtă furie se concentrează să-şi recapete forţele.

Cu alte cuvinte, i se cam acrise.

– Duceţi-vă şi aveţi grijă de copii. Mă ocup *eu* de domnul MacLean.

– Cred că eşti un pic cam prea obosită, replică doamna Brown, impasibilă ca de obicei. Poate-ar fi mai bine să nu te mai cerţi cu el. Nu aşa o să-l câştigi.

Enid ar fi vrut să mai comenteze, dar, dacă bănuia că pe MacLean putea să-l învingă cu tot cu resentimentele lui stupide, împotriva pragmaticei doamne Brown ştia că n-are nici o şansă. Îşi lăsă mâinile şi capul în jos, mimând supunerea, şi spuse:

– O să-i citesc ziarul londonez.

– Îi place, zise doamna Brown în timp ce împacheta fusta şi o punea în coş. Îi trece timpul mai repede când se antrenează.

– De unde ştiţi? întrebă Enid.

– El mi-a zis, răspunse doamna Brown îndreptându-se spre scară. Ar trebui să mai vorbeşti şi dumneata cu el din când în când, domniţa mea. Să ştii că de fapt e un om bun.

Om bun. Era MacLean om bun tot atât cât un cuceritor roman care cotropea un sat. Şi, în cursul unei singure dimineţi, Enid îl asemuise cu un zeu grec şi cu un cuceritor roman. Urma să-l mai compare cu un cavaler medieval, deşi el n-avea nimic în comun cu cavalerii. Absolut nimic.

Îi aruncă o privire şi constată că şi el se uita la ea în timp ce îşi sucea trunchiul dintr-o parte în alta, ducând cotul la genunchiul opus. Avea expresia aceea care sugera că era gata să-i sfredelească, dacă ar fi putut, capul şi să examineze de aproape ce era în mintea ei.

Mda, interesant! MacLean tocmai se hotărâse să se arate interesat de ea. Oare nu s-ar speria dacă chiar ar afla ce gândeşte ea acum?

Luă ultimul număr din *Sunday News of the World* – Throckmorton îl trimitea săptămânal – şi se apropie de patul lui.

– Vrei să-ţi citesc?

MacLean dădu din cap că da, ca întotdeauna, pentru că voia să-şi exerseze atât mintea, cât şi trupul. Asculta articolele de ziar, cerea explicaţii, iar uneori făcea câte un comentariu care dovedea că-şi aminteşte... câte ceva. Insista însă că nu-i revenise memoria, iar ea n-avea nici un motiv să se îndoiască de asta. La urma urmei, dacă şi-ar fi amintit, s-ar fi lămurit cine era şi cine fusese şi şi-ar fi cerut scuze că se îndoise de ea.

Mulţumită să descopere că avea încă simţul umorului, Enid zâmbi.

Trase un scaun lângă pat, se aşeză, luă publicaţia şi citi un articol despre vaporul *Great Britain*, primul vas cu aburi şi cocă dublă din oţel, lansat pe 19 iulie[1].

MacLean comentă neîncrezător:

– Nu va reuşi să traverseze Atlanticul.

Enid citi apoi despre statuia lordului Nelson, ridicată în vârful coloanei din nou construita piaţă Trafalgar din Londra.

[1] 1845 (n.tr.)

– Era și timpul, decise el, curbându-se în sus, apoi relaxându-se și din nou ridicându-se încârligat, până când pe Enid o duru stomacul numai la vederea lui.

Ea începu apoi un articol care îl ataca pe prințul Albert pentru că era străin, dar MacLean o întrerupse brusc.

– De unde e familia ta?

Absolut tipic. O întrebare foarte indiscretă pusă cât se poate de brutal. Enid lăsă ziarul în poală.

– E prima dată în trei săptămâni când îmi pui o întrebare personală, și te-ai găsit să mă chestionezi despre familia mea?

Nici un: „Îmi pare rău că m-am purtat ca un ticălos", nici un „Mi-a fost dor de conversația cu tine", ci direct „De unde este familia ta?"

Impasibil, MacLean ridică din sprâncene și din greutățile cele mai mari pe care le avea.

– Deci, din ce familie provii?

Ca de obicei, trecuse direct la subiect. Voia să știe de ce șeful clanului din care făcea el parte o considerase o nevastă total nepotrivită.

Bine. Nu-i era greu să-i spună.

– N-am nici o familie.

– Toată lumea are familie.

– Nu și bastarzii.

Afirmația îi captă atenția. Lăsă greutățile și-i aruncă o privire critică.

Ce mai conta dacă afla și asta despre ea? Oricum avea s-o sâcâie pe această temă după ce-și recăpăta memoria. Întotdeauna o necăjise.

– N-ai mamă? N-ai tată? întrebă el. Pieptul gol i se umfla zgomotos, inhalând suficient aer ca să-i hrănească trupul puternic.

Enid se uită la el, îi văzu mușchii pulsând, stratul de păr creț care-i acoperea pectoralii și își imagină cum va arăta după ce-și va recăpăta complet forma.

– Nu... nu am ce spune despre ei, replică ea, încercând să se concentreze asupra discuției, și nu a priveliștii. Mama a murit în chinurile facerii. Tatăl meu mi-a plătit școlarizarea la Școala pentru tinere domnișoare a doamnei Palmer, pe care am frecventat-o până la paisprezece ani.

– Carevasăzică *ai* un tată. Cine e?

– A fost, MacLean. Onorabilul conte de Binghamton.

– Deci prin vine îți curge sânge de nobil englez, zise el, îngroșându-și accentul scoțian. Sânge de aristocrat cuceritor neghiob, orgolios și care face degeaba umbră pământului.

– Sunt englezoaică până în măduva oaselor și mă mândresc cu asta, spuse ea cu tărie. Nimic din ceea ce faci sau vei face nu va putea schimba asta. Dar o copilă crescută printre cele mai bune decât ea nu va fi niciodată nobilă.

– Colegele de școală erau mai bune decât tine?

– Așa credeau ele, spuse ea, revăzând cu ochii minții coridoarele lungi ale școlii doamnei Palmer, unde fete insipide, pline de coșuri și cu dinți stricați o priveau cu dispreț pe domnișoara Enid cea-fără-nume-de-familie, fiice legitime de conți și baroni, de clerici și cavaleri, de comercianți înstăriți. În ochii societății toate sunt mai bune decât mine.

– Deci, dacă ele frecventau școala doamnei Palmer, înseamnă că era o școală de prestigiu, nu?

– Da, avea această reputație.

– Asta-mi lămurește multe despre tine, zise el, privind-o ca și cum ar fi putut să-i străpungă stratul aparent de calm și sânge rece și să vadă fetița speriată care se ascundea adânc sub el. Vorbești cu un accent aristocratic. I-ai citit pe clasici, știi să coși și te-am auzit vorbind franțuzește cu domnișoara Celeste. Impresionant.

Enid nu fu deloc încântată că un târâie-brâu obraznic și rudimentar îi recita cu atâta nonșalanță calitățile, un individ a cărui singură aptitudine fusese să joace zaruri pe podeaua grajdului. I se adresă cu aroganță (măcar atât învățase de la cele mai bune ca ea):

– Nu uita că știu să cânt și la pianină și să dansez vals.

MacLean îi aruncă o privire ascuțită.

– Aș mai putea să adaug că ești foarte spontană – îmi închipui că ți-ai dezvoltat această aptitudine pentru a te apăra de celelalte fete și de înțepăturile lor. Datorită contelui Binghamton ai intrat în cercuri înalte. Cu siguranță îi ești recunoscătoare pentru asta.

– Recunoscătoare, repetă sarcastic Enid. I se spusese mereu în primii ani de viață că ar trebui să fie recunoscătoare pentru că tatăl ei o ajutase. Ea nu simțise recunoștință, ci refuzase cu îndârjire să-l considere generos și chiar onorabil pe un bărbat care toată viața nu-și putuse ține închis șlițul de la pantaloni. În mod sigur

nu-i lăsase nimic după moartea lui şi avusese grijă să nu dea ochii niciodată cu ea.

– Nu-i eşti recunoscătoare? Nu eşti proastă deloc, doamnă MacLean.

– Vai, vă rog, domnule MacLean. Nu mă mai flataţi aşa, că o să-mi suciţi minţile de tot.

El rânji aproape radios, amuzat la maximum.

Enid tresări. MacLean nu zâmbise deloc în ultimele trei săptămâni, iar trecerea de la posomoreala aceea permanentă la şarmul prietenos de acum aproape că o sperie. Dacă se comporta aşa tot timpul ar fi putut s-o convingă să şteargă cu buretele tot ce se întâmplase şi să se îndrăgostească de el aşa cum nu se îndrăgostise nici pe departe prima dată.

Din fericire pentru ea, şarmul lui nu putea dura prea mult.

– Ai zis că ai stat la doamna Palmer până la paisprezece ani. După aceea ce s-a întâmplat?

– Binghamton a murit. Am fost dată afară din şcoală şi trimisă la Casa pentru copii sărmani. Un loc pe lângă care holurile pline de snoabe ale şcolii doamnei Palmer păruseră nişte coridoare spre rai. Soţiei contelui şi copiilor lui legitimi nu le-a mai păsat să-mi acorde vreun ajutor.

MacLean lăsă greutăţile pe masa de lângă pat.

– Cred că a fost un şoc, zise el blând.

– De ce, pentru că am ajuns de la o şcoală unde profesorul de dans venea marţea şi ceaiul era servit cu precizie la ora trei în fiecare zi într-un loc plin de copii murdari şi bolnavi de tot felul de boli, unde singura variantă ca să nu mori de foame era să furi şi unde supraveghetorul mă pocnea de fiecare dată când vorbeam fără greşeli? întrebă ea cu amărăciune în glas. Da, a fost un şoc.

Spre uşurarea ei, MacLean nu se arătă nici surprins, nici mişcat de dezvăluirile ei.

– Şi cum ai supravieţuit?

– Soţia supraveghetorului a găsit o cale de a face bani şi, în ziua în care am împlinit şaisprezece ani, m-a vândut soţiei vicarului ca guvernantă. Femeia avea pretenţii; voia ca odraslele ei să înveţe să vorbească „într-un accent de lume bună", cum zicea ea. Enid zâmbi mai senin de data asta. Cât am stat acolo, mi-am dat seama că vocaţia mea adevărată n-avea nici o legătură cu predatul.

– După care m-ai întâlnit pe mine.

– Cred c-ar fi mai bine pentru amândoi dacă am da uitării cum ne-am întâlnit, replică Enid, apoi împături ziarul și se pregăti să se ridice.

Nu mărturisise niciodată nimănui povestea ei, abia dacă-și permisese ei înseși să-și amintească de acea perioadă. Dar acum, scăpate din chinga controlului, cuvintele i se rostogoliseră pe limbă. Avu însă mândria și bunul-simț să nu continue. Îl întâlnise pe MacLean și se comportase absolut prostește. Fusese incredibil de naivă. Îi venea să plângă pentru fata care fusese și nu voia să împărtășească nimănui povestea căsniciei sale – nici măcar celui cu care se măritase.

– Ai zis că te-am abandonat, zise el și o prinse de încheietura mâinii înainte ca ea să apuce să se ridice. Povestește-mi ce s-a întâmplat.

– Și asta ar fi mai bine să uităm.

– *Eu* am uitat ce s-a întâmplat. Am uitat tot ce s-a întâmplat, dar tu ești atât de pornită din cauza aceasta încât n-o să uiți niciodată, spuse el și-i mai slăbi strânsoarea, dar fără să-i dea de fapt voie să se elibereze. Așa că cel mai bine ar fi să-mi spui, ca să știm amândoi.

– Nu, șopti ea, privindu-l în ochi. Nu vreau.

Nu se referea la discuție, ci la faptul că MacLean o trăgea inexorabil spre el.

– MacLean, te rog, oprește-te!

– Să mă opresc din ce? întrebă el și o luă de talie ca s-o ridice la nivelul lui. Ce să nu fac?

Transpirase, iar acum era lipicios. Mirosea ca un bărbat care depusese efort fizic. Enid își strecură mâna pe sub capul lui de pe pernă și-l privi în ochi.

– De ce faci asta? Încerci cumva să te răzbuni pe mine pentru că ți-am spus adevărul în ce te privește?

– Ești soția mea. Ești jumătatea mea. Dacă aș încerca să mă răzbun pe tine mi-aș face mie însumi rău.

Respirația lui îi atinse pielea. Vocea lui era gravă și șoptită. Apropierea lui vibra în ea seducătoare, și, prostită, ei îi venea să-l sărute așa cum o sărutase și el în urmă cu câteva săptămâni.

– Căsătoria este un legământ pe viață. Nu pot să te ucid, indiferent de cât de tare mi-aș dori uneori s-o fac.

Enid încercă să scape de lângă el, dar se lovi de bariera braţelor sale, aşa că îi răspunse vlăguită:

- Eu mi-o doresc ceva mai des.

El o strânse şi mai tare în braţe.

- Nu putem scăpa unul de celălalt, aşa că va trebui să învăţăm să ne înţelegem reciproc.

În sfârşit, ei îi pică fisa.

- Ai stat de vorbă cu doamna Brown.

- Da. Şi tu.

- Da, recunoscu Enid fără nici o tragere de inimă.

- Are dreptate. Ştiu că are, spuse el şi-i dădu părul din ochi. Şi tu ştii.

- Nu vreau să mă leg de tine, zise ea, reuşind să păstreze cu încăpăţânare câţiva centimetri între trupurile lor.

- O să te pârăsc doamnei Brown că ai zis asta.

- Să nu îndrăzneşti!

- Doar dacă mă săruţi, râse MacLean. Un sărut, Enid. Ştiu că vrei.

Voia, naiba să-l ia, aşa că se aplecă spre el cu buzele întredeschise şi închise ochii. El îşi lipi imediat gura de a ei, încât ea îi simţi gustul în aceeaşi clipă şi savură senzaţia de căldură şi umiditate a acestei intimităţi. O stare de extaz îi mătură mintea, sufletul şi vintrele. Îşi strecură limba adânc în gura lui, iar el i-o supse încet. O încurajă cu mâinile lui, care o mângâiau uşor pe spate – şi era atât de bine... şi de rău în acelaşi timp. Ispita. Păcatul. Plăcerea.

Cei câţiva centimetri dintre ei dispărură şi Enid se prăbuşi cu totul peste el. Gemu încet, surprinsă să simtă un alt corp atât de aproape de al ei. Nu mai fusese niciodată atât de excitată; ar fi vrut să-l soarbă şi să-l devoreze, să-l absoarbă cu toată fiinţa ei. Îşi dădu seama că abia îşi mai trăgea sufletul de emoţie, dar nu i-ar fi dat drumul pentru nimic în lume – de parcă el ar fi vrut sau ar fi putut să scape de ea! –, aşa că îi luă capul în mâini şi îşi înălţă ea însăşi capul spre el... dar chiar atunci îi zări zâmbetul triumfător.

Ce măgar! Ce măgar impertinent! Îndrăznea să-şi afişeze... tupeul. Ca şi cum pasiunea ei ar fi fost... ar fi însemnat că se dăduse bătută. Ca şi cum el ar fi putut s-o supună, el, vagabondul, aventurierul şi seducătorul femeilor.

Cum de putuse să uite?

Se smulse din braţele lui şi se năpusti către scări.

Kinman tocmai urca atunci când ea se repezi în jos. Îi zâmbi cu amabilitate, aşa cum o făcea de fiecare dată când se întâlneau. În mână avea o foaie de hârtie sigilată.

– Doamnă MacLean, tocmai veneam să vă aduc o scrisoare de la Lady Halifax.

Ea i-o smulse din mână, făcându-i o scurtă reverenţă în semn de mulţumire.

– Vă mulţumesc, e plăcut să vezi că pe lumea asta mai există măcar un domn, zise ea şi fugi fără să mai privească în urmă.

Capitolul 12

Kinman rămase să se uite după ea cu mâinile în şolduri şi întrebă pe tonul nedumerit al burlacului fericit:

– Ce-o fi apucat-o?

– Chiar mai e nevoie să întrebi? replică MacLean, ridicându-se în capul oaselor şi dându-şi picioarele jos din pat. E femeie.

Kinman îi aruncă o privire şi se întunecă la faţă.

– Asta nu-i o explicaţie. Te cunosc. Iar ai supărat-o tu cu ceva.

– Încercam s-o fac foarte fericită, zise el, reflectând acru la iraţionalitatea tuturor femeilor şi în special a soţiei lui. Habar n-are ce-i prieşte.

Kinman se grăbi să ajungă lângă noptieră, luă din spatele ei un baston şi i-l dădu celuilalt.

– Nu ştiu ce-i cu tine, MacLean. Ai o nevastă frumoasă căreia îi pasă de tine – ca şi cum chiar *ai merita* să te salveze –, iar tu ce faci? O pui pe fugă.

MacLean îşi puse picioarele pe podea cu mişcări atente şi se ridică.

– În curând o să cădem la pace.

Era hotărât să ajungă acolo. În ultimele trei săptămâni o pedepsise pentru că îi spusese ceea ce ea considera a fi adevărul. Enid îi acceptase morocăneala şi avusese grijă de el în ciuda resentimentelor.

Bineînţeles că, de câte ori se luase de ea, ea îi răspunsese la fel de obraznic, şi uneori el se abţinuse cu greu să nu izbucnească în râs la comentariile ei înţepătoare.

Kinman îşi ţinu mâna aproape sub braţul lui vreme de câţiva paşi, dar după aceea îl lăsă singur.

– În curând n-o să mai ai nevoie de baston.

– Nici acum nu prea am.

Picioarele îi tremurau, coapsele îl dureau, iar piciorul rupt îi pulsa puternic, dar oricum se descurca de minune având în vedere că mai bine de două luni fusese ţintuit în pat. Agăţându-şi bastonul de antebraţ, începu să facă ce făcea de fiecare dată când Enid pleca la plimbare.

Enid... acum ştia de ce, în trecutul acela îndepărtat şi înceţoşat, se însurase cu ea.

Deşi încercase din răsputeri să n-o placă, nu reuşise. În ciuda credităţii ei englezeşti încărcate, dacă ar fi întâlnit-o azi, ar fi urmărit-o fără şovăire. Îi studiase silueta în detaliu. În fiecare noapte o aştepta să iasă din spatele paravanului îmbrăcată într-o cămaşă transparentă de noapte şi cu halatul acela roz ponosit pe deasupra şi, deşi nu-şi aducea aminte de nici o altă femeie, ştia că vederea aceasta a ei îl stârnea mai mult decât o noapte de plăceri cu oricare alta.

Îl prinsese în mreje.

Avea să facă absolut orice ca să se asigure că ea nu-şi dădea seama de asta, pentru că altfel l-ar fi manipulat imediat după bunul ei plac, trecând la cârma mariajului. Soţia lui avea deja tendinţa de a fi dominatoare, în loc să fie supusă, ca toate celelalte femei. Data viitoare când avea să ajungă la fel de aproape de ea – curând, în orice caz – îşi propuse s-o linguşească şi s-o seducă şi să transforme căsnicia lor într-una frumoasă, în ciuda trecutului nefericit.

Kinman trase cada din colţul în care se afla.

– Vrei s-o faci fericită pe doamna MacLean? Spune-i că poţi merge.

– Încă nu.

În ultimele câteva săptămâni, simţul pericolului i se accentuase. Dezastrul pândea undeva la orizont, fără ca el să ştie de ce sau cum, dar voia să fie pregătit, iar trupul lui nu avea încă întreaga sa vigoare. Nu voia ca toţi ceilalţi să-şi dea seama de ce era în stare. Avea nevoie de elementul-surpriză de partea sa.

– Unde-i Throckmorton? se interesă el.

Căci Throckmorton venea în fiecare zi şi-l punea la curent cu evenimentele, dar în acelaşi timp – MacLean ştia asta – îl şi testa să vadă dacă i-a revenit memoria.

– E pe drum, răspunse Kinman. Credeam că-l găsesc aici, dar invi taţii la nuntă au început deja să sosească. A fost foarte prins astăzi.

– Deja? întrebă MacLean în timp ce se plimba prin cameră şi-ş număra cu grijă turele. Mai sunt patru săptămâni.

Kinman scutură din umeri.

– Aristocraţii ăştia n-au nimic altceva de făcut decât să se plimb pe la casele mari, iar ospitalitatea lui Throckmorton e ireproşabilă.

MacLean egală numărul de ture pe care le făcuse cu o zi înaint şi se apucă să facă zece în plus.

– Are lichior bun?

– Cel mai bun.

MacLean făcu semn cu capul spre scări, iar Kinman coborî câtev trepte, apoi se întoarse.

– Nu-i nimeni în jur.

MacLean se sprijini în baston şi începu să urce şi să coboar scările până îl dureră toţi muşchii. Coapsele mai ales îi ardeau d efort, dar nu renunţă până nu îşi depăşi propriul record. Reven apoi în cameră şi începu din nou să facă ture, forţându-şi corpul să asculte. Se opri doar în momentul în care se temu ca Enid să nu s întoarcă. Se prăbuşi pe un scaun.

– Eşti gata de baie? îl întrebă Kinman.

MacLean dădu din cap că da, apoi trase în piept câteva guri d aer, mulţumit de progresul făcut astăzi, dar blestemându-şi în acelaş timp slăbiciunea. Trebuia să fie pregătit. Nu ştia pentru ce, da trebuia să se pregătească *acum*.

– Atunci îi chem cu apa.

Kinman se aplecă pe fereastră şi făcu un semn din mână, ş aproape instantaneu din încăperea de dedesubt începură să s audă zgomote. La ora asta apa fierbea deja în cazan. Se auziră voc bărbăteşti, şi în foarte scurt timp în mansardă îşi făcu apariţi primul dintr-un lung şir de valeţi care cărau găleţi cu apă cân fierbinte, când rece. Cele două servitoare, Sally şi Jennifer, şterser praful şi spălară pe jos, apoi schimbară aşternuturile şi-i luar schimburile murdare. Jackson aduse rufărie curată, o cămaşă albă

fără guler și manșete, și o pereche de pantaloni până la genunchi, toate bine călcate.

Pe MacLean îl apucă râsul când îl văzu pe valet cum pufnește și se strâmbă dezgustat la vederea pantalonilor lui. Jackson era cu adevărat bătut în cap, un englez cu umerii căzuți. MacLean ar fi vrut să-l dea afară în șuturi, așa cum merita, dar n-o făcea pentru că omul era un geniu cu briciul. În pofida cicatricilor de pe obraz și gât, Jackson reușea să-l bărbierească perfect, iar MacLean refuza să-și rişte pielea cu altcineva doar pentru că viermele ăsta își dădea aere.

MacLean își frecă barba nerasă de o zi. Nu putea să rămână așa. Pielea lui Enid era moale și delicată ca o piersică și el nu voia să rişte s-o zgârie data viitoare când avea s-o sărute – adică în curând.

Cu o mișcare bruscă din încheietură, Jackson așeză prosopul pe o masă lângă lighean și își aranjă briciul, cana și peria. Bătu din palme și arătă spre unul dintre servitori:

– Am nevoie de apă fierbinte!

Servitorul îi turnă apă din găleată, stropind din belșug masa.

Jackson scoase un oftat prelung și afectat, după care șterse. Apoi îl bărbieri pe MacLean cu eficacitatea care-i caracteriza toate mișcările.

Throckmorton nimeri în mijlocul acestui haos și-i salută pe fiecare în parte. După ce cada fu plină, iar servitorii, plecați, își împachetă și Jackson lucrurile și plecă și el.

– E unul dintre rarii valeți care prestează o muncă într-adevăr atât de utilă pe cât susțin ei, zise Throckmorton.

– E foarte bun, replică MacLean, ștergându-și obrazul mătăsos. Dar nu prea știe ce sunt acelea vorbe potrivite.

Kinman se strâmbă dezgustat.

– Dacă se pricepe la bărbierit, el de ce nu se bărbierește? Arată de zici că are omizi pe față.

Throckmorton râse.

– Câtă vreme își face treaba, poate să arate cum vrea. Ți-ai făcut plimbarea, MacLean?

– Și încă una lungă, răspunse Kinman. Nici nu mai are nevoie de ajutorul meu.

– Ba să stai cu el, te rog, insistă Throckmorton. N-aș vrea să am de-a face cu doamna MacLean dacă i se întâmplă să cadă.

– Dacă se întâmplă să cad şi să-mi rup ceva, să puneţi capăt suferinţei mele imediat, pentru că, dacă încap pe mâna doamnei MacLean, o să mă tortureze până la moarte, zise MacLean şi începu să se dezbrace.

Throckmorton şi Kinman se întoarseră cu spatele şi îşi aţintiră privirile afară pe fereastră. MacLean se băgă în cadă.

– S-ar putea să fie nevoie să te mutăm de aici, zise Throckmorton.

MacLean se aşteptase la asta.

– Din pricina musafirilor?

Apa caldă îi relaxa muşchii dureroşi. I-ar fi plăcut să stea mai mult la înmuiat, dar începu imediat să se săpunească. De fiecare dată se temea că Enid se va întoarce mai devreme şi-l va surprinde în cadă – motiv să-l ia la întrebări de ce baia dura atât de mult.

– Cu cât mai mulţi oameni ştiu că eşti aici, cu atât rişti mai tare să nu mai fii în siguranţă, zise Throckmorton, clătinându-se pe călcâie, cu mâinile prinse la spate. Cu permisiunea ta, am făcut nişte aranjamente să te întorci în Scoţia.

MacLean scăpă săpunul din mână.

– În Scoţia?

– Mă gândesc că, dacă te întorci acasă, îţi vei recăpăta memoria.

– Aha, replică MacLean, scoţând săpunul din cadă. Dacă sunt un târâie-brâu, aşa cum m-a descris Enid, nu cred că o să se bucure cineva să mă vadă.

Throckmorton se opri din clătinat. Urmară câteva clipe lungi de linişte, în care MacLean îi văzu pe Kinman şi Throckmorton schimbând priviri.

– N-aş zice că erai un târâie-brâu, zise Kinman.

– Nu în ultimul timp, adăugă şi Throckmorton.

Amândoi erau prevăzători. Parcă ar fi conspirat. „M-au mințit."

– Dar voi cum m-aţi descrie?

– Un domn care s-a schimbat, zise cu tărie Throckmorton.

„Vai, ce interesant!"

– Se impunea o schimbare în comportamentul meu?

Throckmorton şi Kinman schimbară din nou o privire.

Throckmorton vru să spună ceva, dar MacLean i-o luă înainte.

– Cred că a sosit momentul să-mi spuneţi adevărul.

Throckmorton oftă.

– Încă nu.

MacLean se înfurie.

– Încă nu? Îmi ascundeți informații doar așa, dintr-un *capriciu?*

– Nu e un capriciu. Vrem să te protejăm.

– Îmi vine al naibii de greu să vă cred, zise el, deși în ultimele câteva săptămâni aflase că acest Throckmorton nu se lăsa convins nici cu forța, nici cu lingușirea. Și când aveți de gând să-mi spuneți?

– În Scoția. Kinman va merge cu tine. O să-ți spună totul.

MacLean termină baia nervos.

– Nu-i deloc frumos să minți un om amnezic.

– Am crezut că amnezia se va rezolva de la sine până acum, spuse Throckmorton. Am crezut că o să-ți aduci aminte.

– Ați *crezut*, îi bombăni MacLean, ridicându-se din cadă. În afară de momentul acela fantastic când își adusese aminte de sora lui, nu mai avusese nici o tresărire de memorie. Toate eforturile lui fuseseră zadarnice. Toate frustrările lui n-avuseseră nici un rost. Singurul lucru pe care îl știa cu siguranță era caracterul lui – și Enid pretindea că această amintire era greșită. Prin urmare, nu știa nimic.

Își înfășură prosopul pe talie.

– Soția mea – și ea mă minte?

– Doamna MacLean e exact așa cum pare că e, îl asigură Throckmorton.

Așadar, nici femeia cu chip frumos și limbă ascuțită nu-l mințise. O parte din furie, aproape toată, i se mistui.

Se uscă și se îmbrăcă.

– Deci Enid nu e în slujba voastră?

– Adică, dacă e vreo actriță angajată să joace rolul de nevastă? îl întrebă Throckmorton. Nu, nici pe departe.

– Gata, m-am îmbrăcat, zise MacLean și așteptă ca amândoi să se întoarcă spre el, apoi își încrucișă mâinile la piept și le spuse: Acum o să facem ca voi. Dar vreau și eu niște asigurări. Vreau să dețin și eu controlul asupra situației. Vreau să am niște lucruri, pe care aș vrea să mi le procurați chiar acum.

Enid tocmai se întorcea la căsuță, când, după colț, dădu peste Celeste, care mergea agale la braț cu un elegant cuplu mai în vârstă.

Celeste se arătă brusc speriată.

Enid fu *îngrozită*. Nu uitase avertismentele pe care le primise la venire și nici că MacLean ar putea fi în pericol, dar în plimbările

ei de până atunci nu se întâlnise niciodată cu un străin şi ajunsese să se simtă în siguranţă în locurile acestea.

Ar fi trebuit să fie mai atentă.

Îşi plecă capul, făcu o reverenţă scurtă şi vru să se îndepărteze, sperând că hainele ei o vor face să semene cu o servitoare, fie ea şi dintre cele mai sofisticate, şi că perechea de aristocraţi o va ignora.

Dar aceştia reacţionară exact pe dos.

Femeia, înaltă şi robustă, era înveşmântată în şantung de culoarea lavandei de la vârful umbreluţei de soare cu volănaşe până la poalele fustei lungi, iar bărbia dublă îi tremură când o privi pe Enid prin monoclu.

– Cine-i tânăra aceasta, Celeste?

– Este... o prietenă de-a mea de la Distinsa Academie a Guvernantelor, răspunse Celeste.

Lui Enid îi veni s-o sărute pentru răspunsul acesta spontan. Nu le spusese chiar o minciună, dar îi conducea pe o pistă greşită.

– Milord, milady, nu vreţi să mergem să vedem crizantemele? continuă Celeste, făcând semn spre pajiştea aurie şi portocalie care se zărea în capătul aleii şerpuite.

– Mai întâi prezintă-ne-o pe această tânără încântătoare.

Lordul se apropie cu paşi nesiguri de Enid, se uită cu atenţie la ea, apoi o ciupi de obraz.

Probabil că, atunci când Lady Halifax zicea „şi bătrân, şi prost", se referea strict la acest bărbat. Slab, înalt şi cu cel mai înalt joben din câte văzuse Enid până atunci, domnul acesta îi zâmbea afectat şi clipea des către ea ca şi cum ea n-ar fi fost decât o tinerică al cărei scop în viaţă era să flirteze cu lorzii. Şi asta în faţa soţiei lui!

Îi veni să-l pocnească, dar nu putea.

– Să v-o prezint? Ah, să v-o prezint, da, sigur, ce scăpare din partea mea! Celeste zâmbi cu totul prostește. Uneori neglijez cele mai simple reguli de bună-cuviinţă. Cred că din cauză că sunt fiică de grădinar. Da, să vă fac cunoştinţă.

Enid îşi dădu seama că se va da de gol dacă îşi va spune numele de familie.

Celeste trase aer în piept.

– Lord şi Lady Featherstonebaugh, dânsa este...

Enid spuse, pe un ton foarte sigur, tipic unei femei care nu îşi pierdea timpul cu politeţuri gratuite:

– Este o plăcere să vă cunosc, milord, milady. Mă numesc Enid Seywell.

Lady Featherstonebaugh căzu pe gânduri, apoi se lumină brusc.

– Seywell? E numele de familie al contelui Binghamton.

Enid tresări. Dumnezeule mare, oamenii ăştia îl cunoscuseră pe tatăl ei!

– Sunteţi rudă cu contele de Binghamton? o iscodi Lordul Featherstonebaugh.

– Cred că da, zise Enid calmă, deşi simţea că tot pieptul, gâtul şi vârful urechilor i se înroşiseră.

Lady Featherstonebaugh îşi ridică monoclul la ochi şi o examină din cap până în picioare, insistând asupra obrajilor roşii.

– Îmi aduc aminte de scandalul de la moartea lui Binghamton, acum câţiva ani. Ceva legat de o fiică nelegitimă.

– Da, şuieră printre dinţi Lordul Featherstonebaugh. Şi eu îmi aduc aminte. Familia lui a descoperit că el o ajutase cu bani pe fată şi nici unul dintre ei n-a fost prea încântat.

Celeste îşi frânse mâinile.

– Lady Binghamton era atât de zgârcită, că ar fi putut stoarce o guinee în mâini până se topea aurul din ea, zise Lady Featherstonebaugh, apoi se întoarse spre soţul ei. Nu Enid o chema pe fată?

– Ba cred că da, răspunse Lordul Featherstonebaugh, aruncându-i o privire scrutătoare lui Enid. Ce chestie, draga mea, cred că ai nimerit-o de data asta. Seamănă cu Binghamton la ochi.

„Ba nu." Dar Enid îşi ţinu gura. Nu voise să fie recunoscută, nu voise ca acest cuplu în vârstă s-o bârfească sub ochii ei. Nu voise nici ca Celeste să-i descopere trecutul, şi în nici un caz astfel! Stomacul i se strânsese ca un nod şi nici nu mai îndrăznea să se uite spre Celeste. Nu mai putea face nimic, căci scandalul acesta era un paravan după care se putea ascunde MacLean.

– Este ca şi cum l-aş vedea pe pungaşul ăla bătrân încă viu, zise lordul Featherstonebaugh. Spune-ne, draga mea, eşti fiica lui Binghamton?

De dragul siguranţei lui MacLean, Enid se gândi că putea să-şi sacrifice şi bruma de demnitate care-i mai rămăsese.

Avea de gând însă să-l facă să plătească pentru acest serviciu.

– Da, răspunse ea.

Enid auzise că soții care petrec mult timp împreună ajung să semene unul cu celălalt. Probabil că Lordul și Lady Featherstonebaugh erau căsătoriți de foarte multă vreme, pentru că expresia de încântare de pe chipurile lor fu identică.

– Domnișoară Seywell, aș fi încântat să vă conduc la cină, zise Lordul Featherstonebaugh.

– Trebuie să mă întorc la Distinsa Academie a Guvernantelor, minți cu seninătate Enid.

Lady Featherstonebaugh se îndreptă de spate și interveni cu asprime:

– Sunt sigură că nu e ceva urgent. Mai puteți rămâne o zi.

Enid își păstră zâmbetul.

– Nu pot. Îmi pare rău.

– Enid munceşte, așa că trebuie să plece, interveni Celeste, venind lângă ea și luând-o de braț. Și-mi pare tare rău să-mi pierd prietena înainte de nuntă, dar, ce să-i faci, chemarea datoriei!

– Ah! exclamă Lady Featherstonebaugh aranjându-și umbreluța. Păcat! Aș fi vrut să mai sporovăiesc cu dumneata, domnișoară Seywell.

– Și eu, spuse și Lordul Featherstonebaugh.

Enid îl găsea cât se poate de libidinos, dar făcu o reverență în timp ce cuplul se întoarse să plece.

– Luați-o înainte, spuse Celeste. Vă prind din urmă.

Cele două tinere se întoarseră pe călcâie și porniră cu iuțeală în direcția opusă, fără să schimbe o vorbă până când ieșiră din raza vizuală a cuplului.

– Nu trebuia să ies, zise Enid, mușcându-și buza. Își spuse că nu avea de ce să-și facă griji cu privire la MacLean, afurisitul acela cu ochi ispititori din cauza căruia ieșise din casă.

– Nu e vina ta, replică Celeste.

– Nu mi-am dat seama că sunt vizitatori pe moșie, și nu mai puteam rezista nici un minut în căsuță.

Pentru că l-ar fi sărutat la nesfârșit și pentru că o femeie ar fi trebuit să fie nebună să-l sărute.

– Nici măcar vina mea nu-i, deși cred că Garrick o să fie de altă părere.

– Cine? A, te referi la Throckmorton. MacLean e pur și simplu cel mai mojic dintre mojici.

Iar ea, Enid, cea mai nebună femeie.

– Garrick îmi spune tot timpul că aduc numai necazuri, de parcă aș face-o intenționat! zise Celeste, cu ochii scăpărând. Nu-s eu fata cu capul în nori și minte puțină pe care și-o dorește el.

– Bineînțeles că nu ești! Și nici eu nu sunt doar o bucățică bună de alintat sau de neluat în seamă, după plac.

Indiferent de cât de plăcut ar fi fost alintatul.

– Nu știu să ne aprecieze, zise Celeste și se opri brusc în dreptul unei bănci de lângă o salcie uriașă. Se uită la Enid și spuse cu o voce plină de înțelegere: Orice necaz se întâmplă din cauza unui bărbat.

Enid se săturase să se poarte ca un adult. Voia să se poarte fără menajamente. Ca MacLean.

– Toți bărbații sunt la fel, afirmă ea îmbufnată.

Celeste își atinse buza inferioară cu degetele, reflectând.

– Măcar dacă ar fi adevărat, dar de fapt fiecare este exasperant în felul lui.

– M-am săturat să stau lângă MacLean să-i dau lecții de bună purtare. A venit vremea să-l las să învețe cum să se poarte singur în lumea civilizată.

Da, cum să se poarte în toate privințele. Ea nu mai voia să aibă de a face cu el. MacLean se simțea bine. Sosise timpul să plece de lângă el. Da, să-l părăsească așa cum o părăsise el și să se întoarcă acolo unde era într-adevăr nevoie de ea.

Își băgă mâna în buzunar și pipăi scrisoarea de la Lady Halifax. În toate misivele pe care i le trimisese o dată pe săptămână, Lady Halifax încercase să pară la fel de hotărâtă și curajoasă ca întotdeauna, dar Enid știa adevărul. Era la un pas de moarte, și nici una dintre scrisorile pline de voioșie pe care i le trimisese și ea drept răspuns nu-i puteau înlocui prezența lângă bătrâna doamnă arțăgoasă.

Dar mintea ei refuză să-și imagineze scena în care îi spunea lui MacLean că pleacă, așa că își lăsă pentru o clipă propriile probleme și își îndreptă atenția asupra lui Celeste.

– Throckmorton te adoră. Sunt sigură că de aceea este atât de irațional.

Celeste se așeză pe bancă.

– Vrei să spui că bărbații au nevoie de o scuză ca să se comporte irațional?

Enid zâmbi și se așeză lângă prietena ei.

Celeste se mai domoli.

– Cei doi Featherstonebaugh ne sunt prieteni de familie vechi şi sunt nişte bătrânei simpatici...

– N-am remarcat, i-o tăie Enid cu răceală.

– Da, cu tine n-au fost prea simpatici. Îmi pare rău, zise Celeste, uitându-se de jur împrejur. Ca să fiu sinceră, nu-mi place de ei aşa cum îmi place de restul familiei Throckmorton. Throckmortonii îi scuză spunând că sunt cei mai buni bârfitori din toată ţara, dar am încăput şi eu o dată în gura lor şi n-a fost deloc plăcut.

– Şi nu au nici o scuză, replică Enid, încercând să abordeze subiectul cu delicateţe. Trebuie să-ţi mulţumesc că nu te-ai dezis de mine. Ştiu că nu-i deloc plăcut să descoperi că persoana cu care te-ai purtat frumos e copil nelegitim, dar...

Celeste îi aruncă o privire mai mult decât indignată.

– Nu mai spune nimic, pentru că mă supăr. Eu nu-mi aleg prietenii în funcţie de părinţii lor, la fel ca şi tine. Altfel nu te-ai purtat atât de generos cu mine, care sunt fiică de grădinar.

– Nici nu mi-ar fi trecut prin cap.

– Nici mie, zise Celeste şi se ridică, scuturându-şi fustele. Deci ne-am înţeles. Eşti prietena mea, avem multe în comun, şi cred că în curând vei pleca, dar vrei, te rog, să-mi promiţi că după ce totul se va termina vei veni să mă vizitezi?

– Promit.

Celeste îi puse mâna pe umăr.

– Acum trebuie să mă duc să-i găsesc pe Lordul şi pe Lady Featherstonebaugh şi să le abat atenţia de la tine, iar apoi trebuie să-i spun lui Garrick că ai fost văzută şi să-l aud cum îmi face capul mare.

Schiţă o grimasă, îi făcu lui Enid cu mâna şi plecă.

Declaraţia lui Celeste o înduioşă pe Enid şi-i aduse aminte de scrisoarea din buzunar. O scoase, îi privi sigiliul Halifax care-i era atât de familiar, apoi o întoarse şi dădu cu ochii de un scris necunoscut. Lady Halifax îi dictase unei alte servitoare. Enid desfăcu cu grijă sigiliul şi despături foaia de hârtie.

Citi primul rând. Îl citi din nou. Îşi aruncă ochii pe restul textului, se ghemui cu capul pe genunchi şi începu să plângă.

Capitolul 13

MacLean recunoscu paşii lui Enid şi nu mai aşteptă nici măcar până când creştetul ei ajunse în capul scărilor, ci se răsti la ea:

– Pe unde naiba ai umblat?

Enid se dădu la o parte să-i facă loc lui Sally, care plecă grăbită.

– Prin iad, bineînţeles.

Mansarda era prost luminată, dar Enid părea întreagă, şi faptul acesta, plus răspunsul ei rece şi ironic îl înfuriară la culme pe cel care o aşteptase neobişnuit de răbdător după o ceartă în realitate măruntă. Trase un pumn grămezii de perne de care se sprijinea şi spuse:

– M-ai lăsat să te-aştept.

– Ca să ce? Dacă ai nevoie de ceva poţi chema oricând pe altcineva.

– Încerci cumva să te răzbuni pe mine pentru că am încercat să te sărut?

Enid se uită la el cu ochii scăpărând, apoi, cu un gest demonstrativ, trânti trapa atât de tare încât zgudui toată podeaua.

– Nu.

Răspunsul ei nu făcu decât să-l întărâte şi mai tare.

– Te porţi ca un copil. Eşti nevastă-mea, ceea ce înseamnă că pot să te sărut când vreau.

Enid trase zăvorul cu piciorul, apoi îşi măsură cu grijă cuvintele.

– Doar dacă mă poţi prinde.

MacLean se ridică în coate.

– Eşti al naibii de neobrăzată pentru o femeie care, acum mai puţin de şase ore, şi-a vârât limba în gura mea.

– N-am vrut să te sărut! Am fost doar politicoasă.

MacLean râse.

– Hai aici lângă mine şi mai arată-mi cât de politicoasă poţi fi.

– Mai bine mor!

Se duse la lighean şi se spălă pe mâini, apoi bâjbâi după un prosop. Nu găsi unul imediat, aşa că se şterse de fustă.

Lui MacLean nu-i venea să creadă. Enid îşi şterse mâinile de haine. Femeia asta, atât de pretenţioasă încât îl boscorodea şi când

bea apă direct din urcior, se ştersese acum de fustă. Ceva era în neregulă.

Îşi mai îndulci tonul.

– Nu exagera. A fost doar un sărut.

Enid îşi trosni degetele şi se întoarse cu spatele la el.

– Nici măcar atât.

Gata, îl concediase. Pur şi simplu. Îi venea să se scoale din pat şi s-o zgâlţâie de umeri.

Dar ea deja tremura. Era doar un tremur fin al degetelor, pe care şi le ascunse imediat în buzunare, ca el să n-o vadă.

– Dacă n-a fost nici măcar atât, de ce te comporţi de parcă ţi-aş fi cerut să-ţi îndeplineşti datoria conjugală?

– Nu eşti încă suficient de sănătos ca să-mi ceri nimic, cu atât mai puţin să-mi îndeplinesc datoria conjugală.

MacLean ar fi putut să se ridice din pat să-i demonstreze contrariul, dar ori lumina palidă din cameră îi juca feste, ori Enid plânsese. Avea ochii roşii şi nasul umflat.

Plânsese. La naiba! MacLean o studie. Nu era în apele ei. Ştia el o explicaţie simplă, dar, după ce trăiseră atât de mult în aceeaşi încăpere, el ajunsese s-o cunoască destul de bine şi ştia că perioada aceea neplăcută din lună trecuse de vreo zece zile. Deci ce se mai întâmplase?

– N-am chef să mă cert cu tine acum, zise ea, întorcându-se cu spatele la el.

MacLean încercă s-o provoace.

– Nu-mi vine să cred.

Enid nu muşcă momeala.

– Mă bag în pat.

MacLean se uită pe fereastra dinspre vest şi văzu o dungă roşie stinsă pătând cerul vineţiu.

– Soarele abia a asfinţit.

– Vreau să mă bag în pat.

Pentru că o sărutase? El nu mai spuse nimic, ci o privi iscoditor cât timp ea îşi scoase plasa de păr şi agrafele şi le trânti pe masă.

Părul întunecat i se rostogoli în bucle mari peste umeri. Enid îl dădu pe spate dintr-o singură mişcare a capului, apoi îşi trecu degetele prin el, pe deasupra scalpului, îşi prinse capul în palme şi închise ochii, de parcă şi-ar fi ţinut mintea în frâu cu mâinile goale.

Deschizând ochii, îl văzu atent la ea şi-i spuse pe un ton la limita răbdării:

– Ştii, eu nu am vrut să vin la Blythe Hall să am grijă de tine. Aveam locul meu lângă Lady Halifax. Aveam o responsabilitate faţă de doamna aceasta. Am părăsit-o ca să vin să am grijă de soţul meu. De soţul meu bun de nimic, care m-a abandonat acum nouă ani. Dacă cineva ar sta să se gândească, şi-ar da seama că e o ironie a sorţii aici. Eu însă nu vreau să mă gândesc la asta, zise ea şi se descheie la gât. Nu vreau.

Se descheie şi la manşete, pe care şi le aruncă neglijent lângă agrafele de păr. Ea, care până acum nu se descheiase nici măcar la un nasture în faţa lui, se dezbrăca fără să-i mai pese de nimic. Îşi scoase încălţările şi le aruncă şi pe ele cât-colo, apoi se aşeză lângă masă.

– N-ai de gând să-ţi aranjezi pantofii? întrebă el.

– Pentru ce? Nu-i ia nimeni de acolo până dimineaţă, răspunse ea, împingând micul teanc de haine mai încolo. Doar n-o să te duci *tu* să-i iei.

Femeia aceasta făcea veşnic curat în cameră, împăturea prosoape şi le punea bine chiar dacă peste cinci minute avea din nou nevoie de ele. „Toate au un loc şi toate trebuie să fie la locul lor", spunea tot timpul.

– *Tu* nici când puteai merge nu mişcai un deget să mă ajuţi.

Şi era crudă. Femeia aceasta care avusese atâta grijă de el era crudă. El ar fi vrut s-o întrebe ce se întâmplase – dar, tocmai atunci, ea îşi ridică fusta peste genunchi.

MacLean simţi că i se usucă gura.

– Ştii ce erai tu? Erai un jucător ambulant, spuse ea cu un dispreţ muşcător. Erai chipeş, impetuos, mai în vârstă decât mine. Îmi recitai poezii cu accent scoţian, m-ai ademenit cu promisiuni despre tot felul de aventuri, iar eu eram atât de săracă cu duhul că te-am crezut.

El s-ar fi simţit ofensat şi furios dacă nu i-ar fi zărit pantalonaşii albi, pulpele zvelte în ciorapi lucioşi şi jartiera prinsă deasupra genunchiului.

– Aveam o slujbă de guvernantă, dar am fugit ca să mă mărit cu tine, zise ea în timp ce îşi desfăcea jartierele şi îşi scotea ciorapii, lăsându-le pe toate să cadă pe podea.

Când se ridică și își scutură fusta, MacLean oftă întretăiat. Inima începu să-i bată repede și cu putere. Trase de câteva ori adânc aer în piept.

– Enid, asta s-a întâmplat demult. Doar nu mai ești supărată... ah... că...

Ea îi aruncă o privire nimicitoare, plină de furie și batjocură, apoi se duse la comodă și își scoase una dintre cămășile ei de noapte simplă și albă. O strânse la piept și-i spuse:

– Slujba de la Lady Halifax a fost a doua pe care am lăsat-o pentru tine, dar numai pentru că dânsa a insistat. Eu îmi învățasem lecția de prima dată când îmi abandonasem responsabilitățile de guvernantă și primisem ceea ce meritasem. Tu m-ai părăsit. Da. Îți mai spun o dată. *Tu* m-ai părăsit.

Îl provoca. Femeia asta mărunțică cu glezne subțiri și cu păr acela ca o mantie neagră îl zgândărea ca pe un urs de circ!

– De ce?

Enid se încruntă.

– De ce... ce?

Ar fi putut s-o întrebe de ce îl asmuțea, dar sigur n-ar fi căpătat un răspuns.

– De ce te-am părăsit?

Enid îl maimuțări grosolan, cu accentul lui scoțian.

– Pentru că, drăguța mea, îmi ești ca o ancoră de gât.

„Interesant."

– Păi și-mi erai ca o ancoră de gât?

– Evident. Eu voiam să mă așez la casa mea. Să fiu măritată într-o casă adevărată, cu grădină și gard. Să am copii. Să duc o viață normală.

Și el voia aceleași lucruri, începând cu făcutul copiilor.

– Dar tu voiai să fii nesăbuit, neisprăvit și imatur.

Mai întâi însă trebuia să dea de capăt acestui acces surprinzător și ilogic al ei. Erau singuri, ușa era încuiată, camera era plină de lumânări aprinse, iar prin ferestre intra o adiere cu parfum de vară. Era o noapte bună pentru confesiuni.

– Așa că, în Little Bidewell, ți-ai pierdut calul la un pariu, l-ai furat înapoi și ai fugit ca un hoț, ceea ce și erai, și m-ai lăsat pe mine să-ți plătesc datoriile.

MacLean aruncă o privire către urciorul de pe noptieră.

– Te rog, îmi dai puţină apă?

Enid porni hotărâtă spre el.

– A fost o mare mârşăvie din partea ta, Stephen MacLean, pentru care n-o să te iert niciodată. Ai tu idee cât de aproape am fost să ajung la azilul de săraci? întrebă ea în timp ce îi turna furioasă apă în pahar. Şi toţi anii aceia ruşinoşi, când nu m-am gândit decât că soţului meu îi păsa atât de mult de mine încât mă lăsase în sărăcie lucie, fără să se mai intereseze vreodată de soarta mea. După care, în sfârşit, ajung într-un loc în care stăpâna are nevoie de mine, chiar are nevoie... iar eu să trebuiască să plec ca să am grijă de tine? Nu-mi vine să cred, zise ea cu vocea tremurândă, că Lady Halifax a reuşit să mă convingă să vin aici când era atât de...

„Se apropie punctul culminant." MacLean o luă de mână şi o trase spre el.

– ... atât de bolnavă şi pe patul de moarte.

Deşi Enid se proptise bine pe călcâie, MacLean o trase cu putere pe pat, apoi îi luă paharul din mână şi-l lăsă pe masă.

Stăteau şold în şold. Ea nu se uita la el.

– Iar acum n-o s-o mai văd niciodată, şopti ea aproape imperceptibil.

Cum de interpretase el atât de eronat toate semnele? Problema lui Enid nu fusese izbucnirea de pasiune dintre ei, ci sentimentul de vinovăţie şi de durere cauzat de pierderea unei fiinţe dragi. Lady Halifax murise, iar soţia lui, atât de mândră şi de sfidătoare, se prăbuşea sub ochii lui.

– Vino aici, iubita mea.

O luă în braţe şi o trase lângă el, întinsă pe pat, cu capul pe umărul lui.

– Şşşt.

O sărută pe frunte şi-i dădu părul din ochi.

– Totul va fi bine, draga mea. Lady Halifax te-a trimis să faci ce trebuia să faci, iar tu ai ascultat de sfatul ei, ceea ce înseamnă că amândouă aţi fost curajoase.

– Dar a murit, şopti Enid cu vocea gâtuită de emoţie.

Se cutremură din tot corpul, apoi lacrimile pe care şi le suprimase până atunci se revărsară ca un torent. Îşi lipi gura de pielea lui, încercând să-şi înăbuşe suspinele.

MacLean o ridică și o așeză astfel încât să stea cu totul rezemată de el.

– Dumnezeu va avea grijă de ea. Tu trebuie să mă lași pe mine să am grijă de tine.

Enid avea încă în brațe cămașa de noapte, de care se ținea agățată ca și cum bucata aceea de bumbac moale și uzat i-ar fi adus alinare în lumea cea sumbră și pustie.

MacLean i-o luă din mână și o șterse la ochi cu un colț de material, apoi i-o duse la nas.

– Suflă, îi ordonă el.

Enid spuse printre suspine, cu oroare în glas:

– Nu... pot... să-mi suflu... nasul... pe... cămașa de... noapte.

Dacă situația n-ar fi fost atât de tragică, probabil că MacLean ar fi izbucnit în râs.

– Deci Enid cea pe care o cunosc e încă întreagă, se mulțumi el să remarce.

Enid se ridică, luă un prosop curat din teancul de pe tăblia patului și-și ascunse fața în el.

Nu înțelegea. Nici acum nu înțelegea. El o luă înapoi în brațe și-i lipi obrazul de pieptul lui.

– Nu contează de câte ori mă vei respinge, eu tot voi fi lângă tine la nevoie.

Enid plângea în hohote.

– E moartă... rece... singură în groapă. Eu... am văzut oameni murind.

Sigur că văzuse. Doar avusese grijă de oameni bolnavi. Dar MacLean nu se gândise niciodată la cum fusese afectată de experiența aceasta.

Își înfipse degetele în pielea lui și se zbătu ca și cum plânsul ar fi durut-o.

– În moarte toți suntem... atât de singuri.

El se simți îndurerat de mila ei. Își strecură piciorul peste piciorul ei, ca s-o învăluie și s-o consoleze, apoi o mângâie pe spate.

– Am vrut... aș fi vrut s-o țin de mână... când s-a stins.

El o mângâie mai departe, îi șopti vorbe liniștitoare în ureche – se minună de cât de mult ținuse ea la femeia aceea bătrână.

Și probabil că Enid avea dreptate. Probabil că el era un mare egoist, pentru că altfel n-ar fi ținut-o în brațe când plângea, vrând

o liniştească, dar în acelaşi timp dorindu-şi cu disperare devoţiunea aceasta numai pentru sine. Pe toţi sfinţii, avea să-l adore cu toată pasiunea şi fervoarea de care era în stare! Avea el să aibă grijă de ea. Deocamdată însă îşi mască intenţiile cu murmure şi mângâieri îndelungi şi blânde.

– Acum... nu... mai... pot... s-o ajut. Nu mai pot... să fac nimic, zise Enid pe un ton din ce în ce mai ascuţit, după care îl lovi cu putere în piept.

MacLean îşi ţinu respiraţia. Doamna lui îşi critica soarta, dădea vina pe el şi avea ceva forţă în pumn.

– Vreau să dau timpul înapoi. Vreau să fiu cu ea, zise ea, legănându-şi capul pe pieptul lui. Repară totul! Repară, te rog!

– O să repar.

Părul ei se agăţase în perii aspri din barba lui, emanând un parfum fin de trandafiri şi gardenii.

– O să repar totul, mai spuse el.

Plânsul ei se mai domoli în cele din urmă. Începu să sughiţe şi se şterse la ochi pe prosop. Îl mângâie cu degetele acolo unde îl lovise mai devreme şi şi le împleti în părul lui mătăsos de pe piept.

Era cu mintea în altă parte. Nu-şi dădea seama de ce face şi de efectul puternic pe care atingerea ei delicată îl avea asupra lui.

Era prima dată când el îi ţinea în braţe trupul dornic de atingere. Propriul lui trup ar fi vrut s-o aline într-un mod fizic. MacLean era însă suficient de înţelept ca să-şi ignore instinctele; mădularul lui cârmuia celelalte organe şi niciodată nu-l „învăţase" de bine. Se concentră şi încercă să dea dovadă de bun-simţ.

– Arată-mi scrisoarea.

Enid se ridică, scotoci prin rochia mototolită, găsi scrisoarea şi o mai ţinu câteva momente în mână, nevrând să-i dea drumul, după care i-o întinse încet.

– Este scrisă de avocatul doamnei Halifax. Aş fi vrut să poţi citi una scrisă chiar de ea. Făcea atâtea remarci pline de duh şi – vocea îi tremură din nou – de ironie, mai zise ea şi se lipi iar lângă umărul lui.

Ca şi cum acolo îi era locul. MacLean abia se abţinu să-şi ridice pumnul în semn de victorie. Luă un prosop, îl înmuie în lighean şi-i şterse obrajii încinşi.

– Te simţi mai bine?

Ea dădu din cap că da, apoi îi luă prosopul și și-l puse pe ochii umflați de plâns.

MacLean parcurse scrisoarea în liniște, apoi o împături la loc și i-o dădu înapoi.

– A ținut mult la tine. Ți-a lăsat ceva.

Enid își drese vocea și băgă scrisoarea la loc în buzunar.

– Sunt sigură că a lăsat câte ceva tuturor servitorilor ei.

N-ar fi trebuit să se subaprecieze atât.

– N-ai fost servitoarea ei. Ai fost tovarășa ei.

– Îmi imaginez că a lăsat câte un cadou tuturor angajaților.

– După tot ce ai făcut tu pentru mine, dacă ar fi să mor azi, aș vrea să-ți las lumea întreagă. Te cunosc, Enid MacLean, și sunt convins că ai făcut tot ce ai putut pentru Lady Halifax, spuse el, apoi luă prosopul, îl înmuie din nou și o șterse pe frunte. Moștenirea pe care ți-a lăsat-o nu e un simplu obiect, ci un simbol al afecțiunii pe care ți-a purtat-o.

– Sper. Mi-ar plăcea să-mi fi lăsat peria ei argintată. Îmi aduc aminte – vocea lui Enid tremură din nou, și ea trebui să aștepte câteva clipe să-și revină – că o pieptănam în fiecare seară înainte să se culce. Zicea că așa doarme mai bine.

Mâna ei trasă conturul pectoralilor lui. MacLean era sigur că o făcea fără să-și dea seama.

– Atunci poate că ți-a lăsat-o ție.

Degetele ei îi încercuiră mameloanele.

Că-și dădea sau nu seama, trebuia să se oprească. MacLean o prinse de mână și i-o luă de pe pieptul lui.

– Mă doare când te văd că plângi. Aș vrea să-ți fac viața mai bună, zise el și trase aer adânc în piept. Dar sunt bărbat. Sunt soțul tău. Vreau să te consolez așa cum știe s-o facă un bărbat. Înțelegi? o întrebă el și-i ridică fața spre el cu podul palmei.

Durerea ei se mai alinase, răcorită de prosopul umed, și lumina aceea interioară care reușise să-l scoale pe el din morți apăruse iar în ochii ei albaștri și radia din pielea ei mătăsoasă.

– Înțeleg, șopti ea.

Lumina aceea îl atrăgea irepresibil. Ar fi vrut să-și încălzească mâinile de trupul ei, s-o absoarbă în sine.

– Dacă mă mai atingi așa, spuse el cu vocea sugrumată de efortul de a se stăpâni, o să-ți aduc alinare așa cum soțul își alină soția,

și n-am să-ți dau voie după aceea să mă acuzi că am profitat de durerea ta.

Ea îl privi scrutător și se încruntă cu îndârjire.

Bun. Deci luase notă de intențiile lui bune. Poate avea să le și aprecieze, pentru că numai Dumnezeu știa cât îl costa să se abțină.

– M-am săturat, spuse ea cu voce șovăitoare, să fiu tristă, nervoasă și să-mi mușc limba de fiecare dată când tu... când te iei de mine.

MacLean ridică din sprâncene.

– Ți-ai mușcat limba?

– M-am săturat să fac tot timpul doar ceea ce trebuie, să fiu singură și să n-am... cu cine împărți patul.

MacLean își simți tot corpul nestăpânit fremătând.

– M-am săturat să tânjesc după... după...

Doar n-avea de gând să se oprească tocmai acum!

– După ce?

Ea îl împinse cât colo, se dădu jos din pat, se întoarse cu spatele la el și începu să-și frece brațele cu mâinile, de sus până jos.

Ah, Dumnezeule mare! Dacă voia să se răzbune pentru felul în care o tratase, o făcea cu vârf și îndesat. Îi venea să țipe la ea, dar nu putu când îi văzu umerii căzuți și capul plecat. În toate săptămânile de până atunci, ea se ținuse incredibil de tare. O Enid atât de fragilă era o experiență nouă pentru el, care-i atingea și sufletul, și trupul.

– Nu fugi. N-o să tabăr pe tine.

– Știu... Nu despre asta e vorba, zise ea și se întoarse spre el, privindu-l țintă cu capul ridicat semeț. Doar că... mi-am amintit cât de mult te-am iubit odată.

Chiar atât de groaznic fusese?

Sau voia să spună că s-ar putea să-l iubească din nou?

– Nu trebuie să stai acolo, spuse el, ridicând pătura. Poți să te întorci în brațele mele.

Ea se apropie încet de pat, îl luă de mână și își încolăci degetele între degetele lui.

El o mângâie în palmă cu degetul mare, remarcând bătăturile.

– Am renunțat la absolut totul pentru tine, pentru că ești soțul meu. M-am ales doar cu responsabilități și n-am avut nimic de câștigat. N-am avut parte nici de susținere financiară, nici de afecțiunea ta, nici măcar de prezența ta, zise ea, apoi își înălță privirea spre el. Așa că în noaptea asta o să facem ca mine.

Inima lui bătea ca un ciocan. O trase mai aproape.

Enid se aşeză pe pat lângă el.

– Nu-mi doresc decât să fiu cu tine.

Capitolul 14

– Adică aşa, ca bărbat şi femeie? întrebă MacLean, strângând-o uşor de mână. Dezbrăcaţi în pat?

– Amândoi.

Cât timp avusese grijă de el, Enid îşi dăduse seama după felul în care zâmbea, după forţa cu care o sărutase şi după zvâcnetul muşchilor lui că acest bărbat putea să-i ofere plăcere trupească.

– Nu cred că gândeşti prea limpede, o avertiză el.

– Ba da. Gândesc foarte limpede.

Acum, după ce tristeţea şi amărăciunea i se mai temperaseră, Enid era perfect conştientă de prezenţa lui. De muşchii lui tari de lângă ea. De mirosul de săpun de mentă al pielii lui.

– Mă tem că eşti prea slăbit ca să poţi face şi altceva decât să stai întins şi să mă laşi pe mine să-mi fac plăcerea cu tine.

– Dacă asta a fost o ameninţare, să ştii că nu mi-e frică.

– Ar trebui să-ţi fie.

Cicatricele de pe pieptul lui păros erau evidente, dar se vindecaseră frumos – iar el se împlinise neaşteptat de mult. Antrenamentele din fiecare zi îl transformaseră într-un bărbat vânos. Ea îi mângâie părul creţ de pe pectorali, apoi coşul pieptului, după care mâna îi alunecă sub cearşaf.

– Fiindcă vreau să te fac să suferi.

Poate pentru că fusese privată atât de multă vreme de atingerea unei alte făpturi omeneşti îşi dorea acum să absoarbă din el orice urmă de bunătate. Poate că era doar o femeie perversă care se agăţa cu disperare de orice şansă la fericire.

Îşi roti din nou degetele în jurul mameloanelor lui.

Poate avea nevoie de el.

– Ar trebui să fim decenţi.

Dar vocea lui păli când o văzu că se dă jos din pat. Perdelele trase se unduiau ușor mișcate de adierea de afară, și camera era învăluită în întuneric. Enid își desfăcu primul nasture de la gât.

– Ce contează?

Pentru ea nu conta. Nu acum. Își băuse paharul de amărăciune până la capăt, și acum voia să se bucure de viață.

– Mai vreau și altceva decât sarcini și responsabilități. E ceva rău în asta?

– Nu gândești limpede, spuse el cu vocea răgușită.

– Încetează cu bombănelile astea! Nu-i momentul să-mi ții predici.

„Mă dorește." Enid știa de mult asta, și nu doar pentru că o sărutase. Tot timpul îi arunca priviri provocatoare. Se îmbufna de câte ori o vedea râzând cu Kinman sau cu Harry. Și îl enerva tot mai mult faptul că ea îl îngrijea ca pe un invalid.

„Și eu îl doresc." Nu voia să fie așa, dar, din prima zi în care îl văzuse zăcând inconștient, din momentul în care își deschisese ochii aceia extraordinari, verzi-aurii, tânjise după atingerea lui, după trupul și dorința lui.

Enid purta lenjerie simplă, dar, după felul în care el o privea, ai fi zis că era îmbrăcată doar în mătase și dantelă. Mușchii gâtului i se încordară. Strânse pumnii. Întredeschise gura pofticios când o văzu cum își aruncă hainele pe podea cu o nonșalanță pe care n-ar fi putut-o niciodată afișa în zilele când era cu capul pe umeri.

Enid se bucura că îl lăsase cu gura căscată.

– În plus, spuse ea, suntem căsătoriți, nu? Sper că n-ai uitat.

– Nu, replică el, n-am uitat.

– Crede-mă pe cuvânt.

– Te cred. Te cred orice mi-ai spune. El o privea cu ochii plini de pasiune, dar vocea îi era aspră. Tu ești motivul pentru care sunt aici. Dacă n-ai fi fost tu, plecam de mult să mă lămuresc cine sunt.

Enid își lăsă rochia să cadă pe podea, apoi își întinse mâinile încet de tot de-a lungul umerilor lui.

– Doar nu te gândești serios să pleci?

– Nu știu cine sunt, zise el, luând-o de încheieturile mâinilor și ducându-i-le pe rând la gură. Nu știu ce-am făcut. Nu știu cine-i pe urmele mele. Îi sărută locul unde-i zvâcnea pulsul, un sărut lent, cald și umed care o făcu să închidă ochii de plăcere. Un bărbat

ca mine are nevoie de răspunsuri. Tu însă ai reuşit să mă ţii aici cu zâmbetele tale minunate şi cu limba ta ascuţită şi sinceră, cu legănatul coapselor tale şi cu atenţia ta neprecupeţită.

Oare credea că încercase să-l ademenească intenţionat?

– N-am încercat să te seduc, zise ea cu jumătate de gură.

– O, ştiu, replică el, frecându-i pielea umedă cu degetul mare.

Atunci ce voise să spună?

– Am vrut doar să te faci bine.

– M-am făcut bine.

El îi linse degetul mare, apoi îl muşcă uşor de vârf.

– O să-ţi demonstrez.

Când o atingea în felul acesta, Enid simţea că i se taie respiraţia. Când el o privea ca un lup flămând, de parcă ea ar fi fost o delicatesă, se topea toată. Dar încă mai mult voia să-i hrănească această foame... şi să se hrănească şi ea.

Se întoarse cu spatele la el şi-şi scoase pantalonaşii. Îşi duse mâinile la spate să-şi desfacă jupa, dar degetele lui i le dădură la o parte.

Se uită peste umăr la el. Se ridicase pe jumătate din pat, cu o faţă concentrată. Gura lui mare şi frumoasă avea o expresie serioasă. Îşi mişi ochii ca să vadă mai bine, o trase mai aproape şi o ajută să-şi desfacă jupa.

– Ai renunţat la tentativa de a te purta cu decenţă? râse Enid uşor, simţind cum îi clocoteşte sângele în vine.

– N-am nici urmă de decenţă când e vorba de tine, spuse el şi-şi plimbă mâna de-a lungul coapsei ei, până ajunse la marginea cămăşii albe.

Enid se întoarse spre el, îşi puse un genunchi pe pat şi-l împinse de umeri.

– Lasă-mă pe mine. Tu stai liniştit şi fă ce-ţi spun eu.

Privirea lui era îndreptată spre sânii care-i scăpaseră din corset şi împungeau pe sub cămăşuţă. Ea bănuia că erau aproape vizibili prin materialul acela transparent, pentru că deja sfârcurile ei reacţionaseră la prezenţa lui. Trase aer în piept adânc şi rar. Îl aţâţa cu trupul ei.

– Cere-mi să-ţi desfac corsetul, şopti el, pronunţând răspicat şi languros fiecare cuvânt în parte.

Enid îi urmări mişcările şi îşi dădu seama că îi venea să sară pe ea, însă, măcar o dată în viaţă, ea deţinea controlul. Avea să facă

îi spunea ea, pentru că, dacă nu, ea avea să plece de lângă el, iar el n-ar fi fost în stare s-o urmărească. Se simțea nemiloasă. Nesimțitoare. Voia să se răzbune și să ajungă pe culmile extazului și savura fiecare moment.

– Desfă-mi corsetul, îi comandă ea.

Mâinile lui tremurau ușor, dar reuși să slăbească șnururile și apoi începu, cu mișcări foarte încete, să o dezbrace aproape de tot. Pe sub corset mai avea doar cămășuța. Ea știa asta, și el știa și voia atât de mult s-o vadă goală, încât gândul acesta o făcu să se înfioare toată de senzația triumfului. Pielea i se îmbujoră pe tot corpul.

Își desfăcu panglica de la decolteul cămășii, care-i căzu peste un umăr.

MacLean se cutremură.

Enid își petrecu mâna de-a lungul decolteului și pe sub cămășuța largă. Fără să-și ia privirea de pe chipul lui, își trase cămașa în jos pe braț. Panglica se agăță doar o clipă de sfârcul ei, după care sânul zvâcni afară.

MacLean scoase un geamăt pe care sufletul avid de plăcere al lui Enid îl devoră cu nesaț.

Își plimbă ușor mâna de-a lungul propriului braț și apoi în jurul sfârcului deja întărit. Îl lovi blând cu unghia, în timp ce MacLean o privea ca vrăjit.

– N-ai de gând să termini de desfăcut corsetul? îl întrebă ea.

MacLean trase atât de tare, încât sfâșie pânza din jurul cheotoarei.

Ea ar fi trebuit să se supere, pentru că era singurul ei corset; dar izbucni în râs.

Viteza și forța cu care el îi trase de corset făcură ca și cămașa să-i coboare și de pe celălalt sân și să-i ajungă până la buric. Ea îl ajută să-i tragă corsetul în jos peste șolduri și, în timp ce ea și-l scotea, MacLean i-o luă înainte și-i trase cămășuța în jos pe mână.

Ea era dezbrăcată, iar el se grăbea – exact așa fusese și înainte. Dar, înainte ca ea să apuce să simtă vreo dezamăgire, MacLean se opri. Înconjurând-o cu brațele, se uită la ea.

– Dumnezeule, spuse el cu adorație, ești atât de frumoasă!

Ce se putea răspunde la o așa afirmație?

– Mulțumesc.

Ea se simțea frumoasă. El o făcuse să se simtă frumoasă.

Pe perna albă se împrăştiaseră şuviţe din părul lui crescut prea lung. Ochii îi erau uşor oblici, iar una dintre pleoape îi atârna mai mult decât cealaltă – de pe urma exploziei. Cicatricele îi mai păliseră, dar, pe lângă maxilarul lui puternic, îi confereau o duritate pe care ea nu i-o ştiuse înainte. Deşi nu era în stare să meargă, trupul îi era musculos, ca o forţă mută. Poate că, fără să ştie, Enid tocmai se dezbrăcase pentru un pirat, un tâlhar de primă clasă, un străin, iar senzaţia aceasta de pericol o făcu să se oprească şi să se înfioare – de plăcere.

Era o prostie, bineînţeles. El nu era un străin. Erau cu adevărat căsătoriţi. Poate că timpul îi mai schimbase caracterul, dar îl cunoştea pe Stephen MacLean. Era un actor şi, deşi îşi exersase aerul acesta ameninţător şi incontrolabil, nu era de fapt decât un amărât de hoţ şi un jucător împătimit. Ea se folosea de el, şi nu vedea nimic rău în asta. Îi era dator.

Îşi undui provocator şoldurile, şi cămaşa îi căzu definitiv.

Privirea lui o urmări până jos.

– Atât de frumoasă, zise el răguşit.

Enid simţi furnicături pe piele şi-l prinse de încheietură tocmai când el se pregătea să-şi vâre degetele în smocul de păr dintre coapsele ei.

– Încă nu, spuse ea, crezând că el se va împotrivi, că se va smulge chiar şi se va repezi la ea.

Dar nu – el îi zâmbi şugubăţ şi aşteptă până când ea îi eliberă mâna. Apoi, abia atingând-o, îi trasă conturul şoldului cu palma.

Pe Enid o trecură toate transpiraţiile. Pantomima lui înceată şi senzuală îi potolea şi foamea, şi setea în acelaşi timp. Palma lui alunecă pe deasupra pântecului ei – ah, nu chiar, abia o atinse, apoi îi înconjură sânii. Ea respira întretăiat de fiecare dată, la fiecare umbră de atingere, la promisiunea fiecărei senzaţii. Fiecare mişcare a lui era o provocare, exact aşa cum Enid îşi dorise.

Se aplecă înainte, dar mâna lui alunecă mai departe până pe clavicula ei, apoi pe gât, după care îi apucă o şuviţă de păr între două degete şi i-o trase peste sfârc, care se ascunse timid după ea.

Ah, dar putea şi ea să-l tachineze! Apucă cearşaful şi-l trase încet de pe el, torturându-l – şi torturându-se pe sine însăşi – în timp ce-i scotea la iveală trupul musculos.

Umerii şi braţele lui zvâcneau şi vibrau de energie masculină. Coastele încă îi ieşeau prea mult în evidenţă, dar exerciţiile de gimnastică formaseră peste ele un strat de masă musculară, şi vederea trupului lui fu copleşitoare pentru Enid. Distanţa dintre linia claviculelor şi talia lui părea imensă, iar zona unde carnea îi dispărea sub marginea pantalonilor largi, tăiaţi deasupra genunchiului, era o adevărată provocare a simţurilor.

Ea îi văzuse de multe ori bustul; îi fusese imposibil să-şi ferească privirea ori de câte ori el ridicase greutăţi şi-şi torturase corpul. Nu-l văzuse însă niciodată sub talie.

Acum voia să vadă.

MacLean chicoti.

– Eşti curioasă? Cred că aş putea să-ţi răspund la câteva întrebări.

Nu-i lua în serios dorinţa de a-l domina. Credea că poate s-o controleze cu câteva zâmbete fermecătoare şi cu dorinţa lui aprinsă.

Putea juca şi ea acelaşi joc. Îşi puse mâna pe umflătura din pantalonii lui.

Lui MacLean îi îngheţă zâmbetul pe buze.

Lui Enid nu-i venea să creadă cât de mare era. Nu-i putea cuprinde mădularul cu palma – şi încercă de câteva ori. Îşi întinse vârful celui mai lung deget spre bază şi încheietura mâinii până la cap şi-şi dădu seama că uitase mai multe despre MacLean decât crezuse. Îşi scoase mâna şi se uită la el.

– Tu îţi dai seama că eu n-am mai făcut aşa ceva de opt ani?

– Ah, femeie! El se întinse iute spre ea, o apucă de talie şi o trase peste el. *Eu* s-ar putea să nu fi făcut aşa ceva niciodată!

Enid râse de nebunia lui, dar apoi contactul cu pieptul lui dezgolit o lăsă fără suflare. El o luă pe după ceafă şi-şi lipi buzele de gura ei. Enid îi răspunse cu aceeaşi pasiune. Se lipiră şi gustară unul din celălalt, devorându-se reciproc. Ea îşi frecă pieptul gol în sus şi-n jos de părul lui de pe piept, împungându-l cu sfârcurile tari ca piatra.

MacLean îşi dezlipi brusc buzele.

– Frumoaso! spuse el.

Nu mai zise nimic, dar începu să se mişte în acelaşi ritm cu ea, şi apropierea părea să-i facă şi lui aceeaşi plăcere. Îi băgă degetele prin păr.

– Am vrut să fac dragoste cu tine din prima clipă când te-am văzut, spuse el. Am vrut să te răsfăţ, să-ţi văd chipul topit de extaz

și să-ți simt pielea moale și caldă și... să te văd că vrei și mai mult. O mângâie pe cap cu mișcări circulare și senzuale, apoi îi ridică bărbia ca s-o poată privi în ochi. Știi că tu ești motivul pentru care nu am murit, da?

– Nu, șopti ea.

Își frecă ușor mâinile de coastele lui și-și dori în gând ca el să nu-i mai vorbească.

Și totuși laudele lui îi mergeau la inimă. El nu părea deloc uimit de imoralitatea ei, ba chiar o încuraja. Nu părea deranjat câtuși de puțin, ci foarte mândru de el. De ea. Iar această mândrie se materializase în bărbăția ridicată care o împungea în stomac.

Iar acum o descria ca pe un înger.

– Spune-mi, îl îndemnă ea.

– De câte ori deschideam ochii, erai lângă mine, îmi dădeai să mănânc, vorbeai cu mine, mă spălai...

– Erai atât de slăbit, zise ea și-i sărută încheietura mâinii. Acum ești atât de puternic...

– Uneori noaptea, când purtai halatul ăla roz oribil...

Ei indignarea îi domoli brusc avântul, și vru să se ridice.

– Halatul meu e foarte frumos!

–... și te aplecai, îți vedeam conturul sânilor, continuă el, iar privirea îi coborî instantaneu spre pieptul ei, pe care îl atinse cu gingășie. Sânii tăi sunt cei care au salvat un bărbat de la moarte.

Enid chicoti aproape prostește. Dar el i se păruse atât de sincer, ziua fusese atât de groaznică, iar acum... momentele acestea erau dintr-o altă lume, făceau parte din visul ei, din fantezia ei de dragoste. Crezuse că nu va putea niciodată să aibă parte în mariajul ei de o asemenea fantezie, dar în seara aceasta bărbatul de lângă ea era chiar prințul pe care și-l visase. O ajuta să-și împlinească visul. Iar ea avea de gând să-i întoarcă favoarea.

– Așteaptă să vezi ce-ți pot face cu tot trupul meu.

Îi simți mădularul zvâcnind sub ea.

Îl sărută pe umăr și zăbovi asupra unei cicatrice.

– Te doare?

– Nu, sărutul tău a vindecat-o complet.

– Ah! exclamă ea, mulțumită de răspunsul lui. Dar aici? întrebă ea și-i sărută o cicatrice de pe piept.

– Mi-ai vindecat-o și pe asta.

– Dar aici? insistă ea, zăbovind asupra sfârcului lui.

– Eşti în stare să scoli şi-un mort, zise el febril.

Ea îl sărută din ce în ce mai jos pe stomac, stăruind pe fiecare cicatrice şi coastă, până ajunse la marginea de sus a pantalonilor. Îşi vârî degetele pe sub ea şi se uită la el.

El îi aruncă o privire intensă. Chipul îi era palid şi nemişcat de dorinţă.

– Mă simt ca şi cum te-aş fi aşteptat o veşnicie.

Enid îşi presă buzele de umflătura din pantalonii lui şi îşi umplu nările cu mirosul acela de săpun, curăţenie şi MacLean. Era soţul ei. Voia să-l satisfacă şi în acelaşi timp să-şi stingă şi ea focul interior – şi ştia cum. Îi desfăcu şliţul şi îşi băgă degetele înăuntru. Stomacul lui se înfioră. Ea îi găsi imediat organul rigid, pe care-l exploră cu tandreţe.

Uitase o grămadă de detalii; uitase cum se simte un mădular tare, neted şi rigid ca o bucată de marmură. Uitase cât de mare era, cât de fierbinte, cum îşi unduia el şoldurile când ea îl atingea.

Pantalonii îi coborâră câţiva centimetri; MacLean şi-i scotea.

– Avem toată noaptea la dispoziţie, susură ea.

– *Eu* mai am cinci minute până să explodez de nerăbdare.

Atunci ea îl prinse cu gura. Avea gust bun, de mascul curat, şi-l supse şi-şi roti limba în jurul lui, iar gustul lui deveni uşor sărat.

Era aproape, atât de aproape...

MacLean se ridică şi o trase peste coapsele lui, cu călcâiele prinse sub posteriorul lui. Pantalonii lui zburară pe podea. O clipă ea avu senzaţia că o s-o întoarcă pe spate şi o s-o penetreze fără menajamente şi se crispă uşor de teamă. Dar el o ridică şi o mută încet. Sânii ei îi atinseră pieptul. O privi ţintă, cu ochii arzând de pasiune. Ea îi simţi membrul care căuta intrarea şi îl prinse de umeri. Trupul i se relaxă, umed de dorinţă.

– Enid, ajută-mă, zise el, ţinând-o de mijloc. Nu pot singur. Trebuie să mă ajuţi.

Enid îşi dădu seama ce voia de la ea.

Voia să-l ghideze s-o poată pătrunde.

Ea era o femeie cu experienţă. Era măritată. Era soţia lui MacLean. În acelaşi timp însă, nu mai fusese cu un bărbat de opt ani. MacLean era atât de aproape de ea, încât îi simţea respiraţia

fierbinte pe buzele ei, îi vedea pupilele dilatându-se în aşteptarea verdictului – voia să-l primească în ea?

– Trebuie să mă ajuţi, zise el cu voce foarte înceată. Nu pot să mă descurc singur. Aş fi pierdut... fără tine.

De fapt, o întreba ceva mult mai important – voia să-l păstreze?

Graba ei de a atinge extazul se domoli brusc. Trăsăturile lui păreau turnate în metal; cicatricele lui, nasul spart, maxilarul acela de luptător îl vădeau un războinic, un bărbat cu o forţă teribilă pe care şi-o ţinea sub control.

Doar ochii îi erau plini de viaţă. Ochii lui unici, verzi-aurii, îi cereau imperios să se predea de bunăvoie.

– Vreau să mi te dăruieşti, zise el, şi să rămâi cu mine... pentru totdeauna.

În mansardă se lăsă o linişte greu de descris. Enid îşi dorea atât de mult să fugă şi să se ascundă, să nu mai fie nevoită să ia o astfel de decizie. Dacă avea să se predea, urma să-i fie soţie toată viaţa. Acesta era preţul pe care trebuia să-l plătească pentru o noapte de amor; dacă îl refuza, el avea s-o lase să plece. Deţinea suficientă tărie de caracter ca să facă acest lucru acum – dar urma să-şi reia asaltul într-o altă zi.

În cele din urmă avea oricum s-o învingă.

Enid înghiţi în sec. Toate spaimele ei se treziră din nou la viaţă.

Nimeni n-o iubise niciodată. În tot cazul, nu pentru toată viaţa. Iar ea putea să iubească – şi iubise – de prea multe ori, dar de fiecare dată rămăsese singură.

MacLean era însă soţul ei. Se schimbase. Era altul. Părea un om de onoare.

Şi la urma urmei, dacă se înşela în privinţa lui, oricum nu conta, pentru că nu-l iubea. A doua zi de dimineaţă, ca în orice altă dimineaţă, aveau oricum să fie legaţi în continuare de jurămintele făcute cu nouă ani în urmă, dar ea n-avea să-l iubească mai mult.

Putea să profite de ocazie în noaptea asta pentru că nu voia să se îndrăgostească. N-avea să mai lase niciodată suferinţa şi amărăciunea dragostei să-i pătrundă în inimă. Era vindecată de boala aceasta grea.

Încet, îşi strecură mâna între ei şi-i poziţionă penisul în locul cu pricina, apoi se potrivi ea însăşi şi se lăsă în jos.

MacLean zâmbi – un zâmbet dur, scurt, abia schiţat.

După care își arătă adevărata față. Căci nu avea nevoie de nici un ajutor.

Îi luă mâinile și i le puse pe umerii lui, apoi îi cuprinse coapsele, pe care i le depărtă mai mult, împingându-și șoldurile în sus.

Și intră în ea. Intră centimetru cu centimetru, lovind-o încet, repetat. Enid se schimonosi, mereu la limita disconfortului, hotărâtă să încerce să se elibereze fără să se lupte zadarnic cu el. Opt ani se scurseseră greu, fusese prea tânără atunci, trupul ei se vindecase de asalturile lui de atunci și se închidea din nou.

Dar el intra mai departe, cu o înaintare inexorabilă, desfăcând-o, așa încât ea fu convinsă că n-avea să cunoască niciodată extazul.

Exact ca înainte. Avea să rămână nesatisfăcută.

Încercă să-și ascundă dezamăgirea, dar nu reuși. El vedea totul, percepea totul, iar ei nu-i convenea deloc asta, așa că închise ochii și își întoarse capul în altă direcție.

El își strecură mâna între ei și o frecă ușor acolo cu două degete, ca într-o șoaptă profundă a voluptății.

Lui Enid i se tăie respirația. Coapsele i se curbară, și ea se ridică foarte puțin. Senzația fusese... neașteptat de plăcută.

Degetul lui o atinse din nou, rotindu-i-se pe margine.

Enid se relaxă complet.

Deschise ochii și se uită la el, plină de speranță și pasiune.

– E mai bine, iubito? întrebă el pe un ton senzual. Te-am simțit pe dinăuntru. Te-ai încordat, și ești deja atât de... strâmtă.

Ea se ridică mai mult, depărtându-se puțin de atingerea lui. Apoi se lăsă din nou în jos.

Vocea lui caldă și seducătoare îi murmura direct în ureche.

– Ești ca o mănușă de catifea în jurul meu, mă mângâi... Sunt... în extaz.

Senzația de disconfort aproape dispăru.

Ea se ridică din nou.

– Am să te posed. Ai să știi că ești a mea clipă de clipă. Ai să mă vrei în tine toată noaptea.

La vorbele acestea senzuale, genunchii ei cedară complet și ea se cufundă în el.

Apoi începură să se miște amândoi deodată, în același ritm violent și impetuos. El se prăbuși pe perne, iar ea se întinse peste el, cu mâinile pe umerii lui. El o ghidă cu mâinile în jurul coapselor.

Mușchii o dureau la fiecare mișcare, coapsele lui se ridicau fără preget. O umplea. El îi urmări chipul, acceleră ritmul, îi impuse în tăcere, cu furia voluptății, să se dăruiască toată.

Dar Enid nu avea de gând să-l lase să-i comande. Nu în privința asta. Ea alesese să i se ofere. Îi era soră, îi era soție. Avea să-l oblige să-și manifeste plăcerea. Se mișcă în ritmul lui, dar îl privi și ea cu atenție. Îl mângâie pe abdomen. Se lăsă pe spate, își puse mâinile pe coapsele lui și își expuse sânii cu mândrie.

MacLean își pierdu cumpătul. Închise ochii pe jumătate, își lăsă capul pe spate, începu să gâfâie, iar vena de la gât i se umflă.

Ea ar fi trebuit să se declare învingătoare deja, dar imaginea lui sub ea, contorsionat de plăceri chinuitoare, îi înzeci propria dorință. Începu și ea să geamă ritmic. Faptul că îl vedea că se simte atât de bine cu ea era cel mai tare afrodiziac.

Lumea întreagă devenise un pat cu cearșafuri șifonate, câteva perne și MacLean ținut captiv între picioarele ei. Se mișcară ritmic și din ce în ce mai repede, până când și ea simți că nu se mai poate stăpâni. Trupul, încălzit deja de pasiune, i se avântă în orgasm. Își dădu capul pe spate și, adânc înăuntrul ei, mușchii i se contractară spasmodic și vru... ah, își dorea... în sfârșit, găsi definitiv.

Țipă în culmea extazului.

MacLean se controlase până atunci în mișcări, se reținuse. Apoi, după ce ea atinse punctul culminant, nu se mai stăpâni. Se aruncă în ea cu toată forța, provocându-i încă un orgasm și încă unul, și în același timp își vărsă sămânța în ea, într-o împreunare superbă, virilă, grandioasă.

Încet-încet, inima ei se mai liniști. Pasiunea îi fu înlocuită de o stare de letargie, și Enid se lăsă cu toată greutatea pe pieptul lui și cu coapsele încă zvâcnind pe șoldurile lui. Respirația îi era șuierătoare. Se întrebă în treacăt dacă îi auzise careva de dedesubt, după care hotărî că avea să-și facă griji pe tema asta altă dată. Poate mâine dimineață. Atunci urma să se gândească și la alte lucruri, ca de exemplu...

Ca de exemplu la faptul că MacLean avea să creadă că ea îi promisese anumite lucruri, în timp ce ea știa că n-ar fi vrut să i le dea niciodată.

Gândul acesta o făcu să se încordeze. Senzaţia de letargie îi dispăru complet, şi Enid se prefăcu a se retrage uşor, într-o doară. Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut să se ducă să doarmă în patul ei...

De parcă ar fi putut să-l părăsească fără ca el să bage de seamă.

MacLean o ţintui lângă el.

– Te sperii cam repede.

De unde ştia?

– Dar n-ai de ce. Acum eşti a mea, şi o să am eu grijă de tot, zise el, trăgându-i pătura pe spate. O să am grijă de tine.

Enid închise ochii şi se prefăcu adormită.

La prima oră a dimineţii, o trezi un bufnet în trapă, apoi strigăte şi paşi grăbiţi.

– Foc! Pentru numele lui Dumnezeu, ieşiţi de acolo! Casa a luat foc!

Capitolul 15

MacLean. Enid se zbătu să iasă dintre pături. Trebuia să-l scoată pe MacLean din casă şi habar n-avea cum. Nu putea să-l care, nu putea să-l tragă după ea... poate paznicii de dedesubt...

Dar MacLean era deja în picioare. Venea spre ea cu halatul roz în mâini.

Enid ţipă şi încercă să se repeadă la el.

– Şşşt! N-am nimic, zise el în timp ce-i vâra o mână pe mânecă. Grăbeşte-te! Trebuie să ieşim de aici.

Era un miracol. Încă un miracol, la fel ca atunci când deschisese ochii şi vorbise. Putea să meargă!

Păcat doar că aveau să moară arşi.

Bătăile în trapă se înteţiră.

– Treziţi-vă! Treziţi-vă! Incendiu!

Incendiu. Dumnezeule, casa luase foc! Prin scândurile podelei ieşea fum. În partea de vest a camerei lucea o lumină ciudată.

MacLean îşi trăsese deja pantalonii. Îngenunche la picioarele ei şi o ajută să se încalţe, iar ea îl ajută să se încheie la pantaloni.

– Eu sunt gata, zise ea grăbită. Hai!

MacLean se mișca perfect calm, ca și cum n-ar fi existat nici un motiv de grabă, ca și cum avea de-a face cu situații de urgență în fiecare zi, ca și cum ar fi mers normal de când se știa.

Lui Enid îi venea să strige la el să se grăbească, dar în același timp să aibă grijă. Era un efort prea mare pentru el. Ar fi putut să cadă și să-și rupă piciorul sau să moară în incendiu.

Își puse pantofii, în timp ce el încerca să deschidă zăvorul trapei, dar își trase iute mâna înapoi: se fripsese.

Enid îi aruncă un prosop pe care MacLean și-l înfășură pe mână. Trase zăvorul și ridică trapa, ajutat de cineva care i-o împinse de pe scară. În mansardă năvăli de jos un nor de fum gros. Enid auzi pârâit de lemn ars.

Harry dădu buzna în încăpere cu un prosop în jurul capului și trânti trapa în urma lui.

– Nu putem s-o luăm pe scară, e blocat. Trebuie să ieșim pe geam.

– MacLean nu poate să sară pe geam, protestă Enid și tuși, înecată de fum. Are piciorul...

Dar bărbații n-o ascultau. Trecuseră la treabă. MacLean scoase o frânghie dintr-o geantă ascunsă sub patul lui și, înainte să-și dea seama ce se întâmplă, Enid se trezi că se târăște printre tufele de trandafiri din spatele casei. Niște mâini o recuperară și o scoaseră de acolo.

Apoi bărbații începură să-l încurajeze pe MacLean, care cobora pe geam. Ar fi vrut și ea să strige, dar amuțise de groază. Se temea prea tare pentru el.

Apoi se trezi cu el alături, apucând-o de braț. O conduse lângă gard.

– Stai aici până mă întorc după tine, zise el și se duse să-l ajute pe Harry să coboare și să se asigure că nu mai rămăsese nimeni altcineva înăuntru.

Ce-și imagina el că poate face? Că poate să salveze pe cineva? Fusese bolnav. Enid începu să plângă – ea, care nu plânsese niciodată înainte. Pereții de piatră ai casei luceau din cauza flăcărilor. Lady Halifax murise. Ea însăși își reconfirmase mariajul și-l lăsase pe MacLean să presupună tot felul de lucruri neadevărate. Acum focul mistuia totul în jur, iar el se agita de parcă ar fi fost capabil să-i salveze pe alții, de parcă ar fi fost într-o misiune aventuroasă de salvare... abandonând-o din nou.

Enid plângea cu sughițuri. De câte ori își permisese să se gândească la recuperarea fizică a lui MacLean, își închipuise că ea urma să fie cea care îl va învăța, pas cu pas, să meargă din nou.

Dar el nu mai avea nevoie de ea. Nu mai era pacientul ei. Totul se schimbase.

Ce avea să facă de acum încolo?

Cineva o luă de mână și o duse pe poartă afară, departe de mulțimea care țipa îngrozită pentru că flăcările lingeau acoperișul.

– Doamnă MacLean? Sunteți rănită?

Era Throckmorton, cu chipul iluminat de văpăile acelea ciudate. Nu avea eșarfă și nici plastron la cămașă, părul îi stătea vâlvoi, dar îi vorbea pe un ton liniștitor, deși privind-o cu îngrijorare.

Enid respiră adânc, tremurător.

– N-am nimic.

– Plângeți, zise el și-i întinse o batistă. De ce plângeți?

Da, de parcă ar fi putut să-i spună de ce!

– E în regulă, mai spuse el și o bătu cu prudență pe umăr. Nimeni n-a pățit nimic, și până la urmă doar asta contează. Știu că ați rămas fără lucruri, dar vă promit că o să le înlocuim cât mai repede.

Lucrurile ei! Uitase complet de ele... hainele ei, scrisorile de la Lady Halifax, șalul la care lucrase cu migală mai bine de patru ani... Enid începu să bocească din nou.

Acoperișul se prăbuși cu zgomot, iar oamenii fugiră care încotro. Enid uită de problemele ei și încercă să-l găsească din priviri pe MacLean.

El apăru lângă ea murdar pe față și mirosind a fum și o luă în brațe.

Enid se cuibări la pieptul lui și plânse din nou.

Gestul acesta începea să devină un obicei, pe care n-ar fi trebuit să-l încurajeze, dar acum era obosită și totul din jur era atât de înspăimântător.

– Ești rănită?

Ea clătină din cap că nu.

– E puțin necăjită din cauza lucrurilor ei, spuse Throckmorton.

MacLean o legănă încet.

– Să nu-ți pară rău de lucrurile acelea. Important este că suntem în siguranță.

Enid îl împinse cât colo și se uită furioasă la el, la Throckmorton și la toată lumea stupidă.

– Nu sunt necăjită... pentru niște obiecte! exclamă ea pe o voce atât de ridicată, încât câțiva câini din apropiere se apucară să urle. Dar ei nu-i păsă. Cum vă puteți închipui că-s atât de... proastă să mă necăjesc pentru niște... lucruri?

Între timp li se alăturaseră Kinman și Harry, și toți patru erau vizibil stingheriți să asiste la o scenă emoțională feminină.

– Doar că... incendiul ăsta și... tu mergi și...

Se abținu în ultima clipă să pomenească despre faptul că își petrecuseră noaptea trăgându-și-o ca iepurii. Dar ar fi vrut s-o strige în gura mare.

MacLean se prinse imediat și o trase din nou în brațele lui, turtindu-i fața de pieptul lui.

– Îmi pare rău. Eu și Throckmorton am interpretat greșit.

– Scrisorile mele de la doamna Halifax, suspină ea pentru ultima dată.

MacLean o mângâie pe păr și avu înțelepciunea să nu-i răspundă.

Degetele ei îi mângâiau pieptul gol. Apoi îl adulmecă.

– MacLean, de ce nu porți niciodată cămașă? Nu mai vreau să-mi șterg nasul de tine.

– E cam iritabilă, remarcă Harry.

– Ba nu sunt.

Dar mormăise.

MacLean interveni amuzat:

– Data viitoare când ne prinde incendiul în miezul nopții, o s-o salvăm fără s-o trezim din somn.

Enid știu că toți ceilalți dădeau aprobator din cap și-i veni să-i ia la palme. Întâi pe MacLean, apoi pe Throckmorton, apoi pe Kinman, apoi pe Harry – apoi din nou pe MacLean. Nu înțelegeau nimic.

– Sunt toți, zise Kinman.

Îl auzi pe MacLean vorbind pe tonul acela autoritar pe care de obicei îl păstra doar pentru ea.

– Ia zi, Throckmorton, din ce cauză a luat foc?

– O să aflăm, răspunse acesta.

– Mi se pare cam dubioasă treaba, adăugă și Harry.

Comentariul lui fu brusc urmat de o tăcere lungă. Enid își ridică privirea și-i văzu pe MacLean, Kinman și Throckmorton uitându-se furioși la Harry.

Ochii lui străluceau în lumina flăcărilor care se stingeau, și el arătă cu un deget spre ea.

– O duce capul, să știți.

– Crezi că cineva a pus intenționat foc?

Harry își băgă degetul în ureche și-l zgâlțâi bine. Enid reușise să atingă iar nota aceea înaltă.

– Cred că cineva a fost neatent și acel cineva va fi dat afară, spuse Throckmorton cu fermitate. Nu aveți de ce să vă faceți griji, doamnă MacLean.

Ea nu-l credea. Nu-l mai credea de ceva timp. Era posibil ca un asasin să vrea să termine treaba făcută doar pe jumătate cu bomba. Să provoace un incendiu în care invalidul ei să ardă de viu.

Harry avea dreptate. O ducea capul. Trebuia să fie în permanență precaută.

Throckmorton i se adresă cu blândețe:

– O să vă ducem în clădirea principală, iar femeile de acolo o să aibă grijă de dumneavoastră. Se întoarse apoi spre MacLean: Am trimis deja după o trăsură.

– Bine, răspunse MacLean, apoi își drese vocea și-i șopti cât să audă doar ea: Nu cred că pot să merg singur atât de departe.

Enid se simți încolțită de un sentiment de vină. Se gândise doar la ea și la scrisorile ei, uitând că MacLean se dăduse pentru prima dată jos din pat după atâtea luni și mersese. Și, bineînțeles, bărbat fiind și foarte încăpățânat, refuza să admită cât este de obosit în fața celorlalți. Enid se încruntă urât de tot la Harry și la Kinman, care se retraseră grăbiți, apoi își petrecu brațul în jurul taliei lui MacLean.

– Hai să te așezi pe banca aia.

Throckmorton îl apucă de celălalt braț.

– O să-ți pregătim bagajul pentru călătorie.

„Pentru călătorie?"

MacLean părea să știe despre ce era vorba.

– S-a stabilit ora plecării?

– Cât mai repede. Nu cred în coincidențe, și focul ăsta... Throckmorton nu mai continuă, și păru ușurat când cineva strigă după el. Crezi că poți să te duci fără mine până la bancă? Nu-i departe?

MacLean dădu din cap că da, şi Throckmorton plecă în mare grabă.

Banca de piatră era la doar câţiva paşi. Enid se bucură, pentru că el se lăsă cu toată greutatea pe ea.

„Ce călătorie?" Îi dădea ea o călătorie de n-o putea duce! Îi dădu drumul la braţ şi-i dădu un brânci. MacLean se dezechilibră şi se prăbuşi pe bancă.

– Enid, ai grijă. Piciorul...

Enid reuşi să-şi controleze tonul.

– Călătorie? Unde pleci?

– În Scoţia.

– În Scoţia.

Se ducea în Scoţia. Pleca, şi ei nimeni nu-i suflase o vorbă.

Păi da, de ce să-i fi spus? Ea era doar o îngrijitoare.

Era doar *soţia* lui.

MacLean continuă.

– Throckmorton speră că acasă o să-mi recapăt memoria.

– Ce ghinion cu incendiul ăsta, nu? întrebă ea ironic. Dacă nu se stârnea focul, reuşeai să te strecori tiptil fără să mai dai ochii cu mine.

MacLean imită foarte bine un bărbat care tresare ofensat.

– Enid, ai înţeles greşit.

Tonul lui solemn şi compătimitor îi făcu greaţă.

– Am înţeles greşit? Nu cred. Ai de gând să mă abandonezi iar. N-ai decât s-o exprimi în câte cuvinte vrei, dar nu faci altceva decât să mă părăseşti din nou! Îşi propti pumnii în şolduri ca o ţărancă, dar orice era mai bine decât să cedeze impulsului de a-l pocni. Ţi-ai făcut mendrele cu mine, iar acum dai fuguţa acasă.

– Nu, draga mea, ascultă-mă...

– Ştiu că nu sunt nevasta pe care ţi-ai dorit-o. Ştiu că nu-i mare lucru de capul meu în aşternut. Dar ţi-a trecut vreodată prin cap că poate n-am exersat suficient? Şi atunci vin şi te întreb: a cui vină o fi?

MacLean aruncă o privire spre oamenii care stăteau în apropiere, uitându-se la flăcările care se stingeau.

– Vorbeşte mai încet!

Enid ridică vocea.

– Nu vreau să vorbesc mai încet! Şi, oricum, care-i treaba cu metodele mele, de ce nu-s bune? Azi-noapte păreai foarte mulţumit!

– Chiar eram. Enid, ai înţeles greşit!

– Ce am înţeles greşit? Că o să mă părăseşti aici fără o slujbă, că o să mă laşi din nou pradă sărăciei, că mă abandonezi?

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, vrei să-ţi ţii fleanca? mârâi el.

Enid se opri, îşi încrucişă mâinile la piept şi-l fulgeră cu privirea.

El se uită la ea din cap până-n picioare, apoi îi întinse o mână.

– Ajută-mă să mă ridic.

Ea nu voia. Nu voia să-şi descrucişeze braţele şi nici să-l ia de mână. Bănuia că vrea s-o păcălească. Bănuia că vrea să încerce s-o ia pe ocolite, şi că ea avea să fie silită din nou să-i dea un brânci. Dar, văzându-l cum se chinuie să se ridice singur, îi întinse o mână.

– Poftim.

MacLean o apucă, se ridică şi o luă în braţe dintr-o singură mişcare.

– Vii şi tu cu mine.

Enid rămase cu gura căscată.

– Ah!

MacLean îşi lipi obrazul de creştetul ei.

– N-aş pleca nicăieri fără tine. Nici acum, nici altă dată.

– Ah! exclamă ea din nou, simţindu-se cam prost.

Se întrebă câţi oameni îi auziseră tirada. Se întrebă dacă a doua zi dimineaţă avea să-i pese.

– Am discutat cu Throckmorton ieri, când erai plecată. Azi-noapte n-am mai apucat să-ţi spun. Ştii de ce, îi şopti el fierbinte.

– Ah. Se simţea destul de prost. Se întrebă câţi alţii îi auziseră tirada, şi dacă dimineaţă o să-i mai pese de asta.

Da, ştia de ce. Stătea în braţele lui şi tremura, şi ştia prea bine de ce.

– Aşadar merg cu tine în Scoţia să-ţi cunosc familia.

Era curioasă să vadă cum aveau s-o întâmpine. Dacă acel Kiernan MacLean avea s-o dispreţuiască. Dacă Stephen MacLean urma să-şi recapete memoria, iar ea avea să se trezească din nou singură.

MacLean îi ridică bărbia şi-i netezi cutele dintre sprâncene.

– Nu-ţi face griji. O să am grijă de tot. O să am grijă de tine.

Ea îi privi chipul puternic, încăpăţânat şi plin de hotărâre, şi fu prima dată când avu senzaţia că puteau fi fericiţi împreună. Chiar dacă el avea să-şi recapete memoria, şansele să redevină imatur şi egoist erau aproape nule. Un asemenea regres era imposibil, iar

MacLean cel de acum era tot ce-şi dorise vreodată. Ba nu – era mai mult decât atât.

– Pari atât de confuză şi de... drăguţă. El îi zâmbi cu tot şarmul ciuntit de care era în stare, date fiind cicatricele de pe faţa lui. Mă gândeam – când eu stăteam culcat şi tu făceai pe şefa cu mine, mi se părea că eşti o adevărată uriaşă, şi când colo eşti o fetişcană. Credeam că eşti mai înaltă.

– Da, şi eu credeam că eşti...

Enid se întrerupse, copleşită deodată de spaimă. „Mai scund." Crezuse că era mai scund. Soţul ei, Stephen MacLean, avea cam 1,80 înălţime. Acest bărbat, acest soţ, era cu cel puţin 8 centimetri mai înalt.

– Credeai că sunt... cum? o iscodi el, zâmbindu-i cu chipul lui necunoscut.

Mintea ei căuta cu disperare o explicaţie.

„I-am uitat înălţimea la fel cum i-am uitat şi chipul."

Dar nu. O femeie îşi aduce aminte mereu cum s-a uitat la soţul ei în timpul ceremoniei, iar creştetul ei îi ajungea lui Stephen până la bărbie.

„S-a înălţat."

Imposibil. Stephen avea douăzeci şi şase de ani când se însurase cu ea.

Rămânea o singură explicaţie.

– Ce s-a întâmplat? întrebă MacLean prinzând-o pe umeri. Enid, ce-i cu tine? Arăţi de parcă eşti pe cale să leşini.

„Bărbatul acesta nu e Stephen."

Bărbatul acesta nu era soţul ei.

Capitolul 16

– Pot să vă ajut cu ceva înainte de plecare, doamnă MacLean?

Enid se uită buimăcită de jur împrejur la haosul din salonul de zi, la servitoarele care împachetau haine şi le vârau în bagaje, la doamna Brown care căra aşternuturi de pat, la Harry, care stătea

lângă uşă cu braţele încrucişate, emblemă a suspiciunii belicoase. Apoi ridică privirea spre Throckmorton.

Îi venea să ţipe ca din gură de şarpe: „Da, spune-mi de ce ai făcut aşa ceva."

Începu să respire cu nesaţ, pentru că altfel simţea că ar fi leşinat. De fiecare dată când se gândea la înşelăciunea aceasta îngrozitoare, stomacul i se strângea, mâinile începeau să-i tremure şi ea însăşi se temea că va face o criză devastatoare de isterie. Pentru că bărbatul pe care îl îngrijise două luni, pentru care îşi dăduse toată viaţa peste cap... căruia i se dăruise trupeşte... nu era soţul ei.

Şi totuşi... Ochii aceia erau ochii lui Stephen. În privinţa lor nu se înşela.

Dar chipul lui... nu era doar transformat de explozie, ci cu totul altul. Era... nu avea cine să fie decât... Kiernan MacLean, şeful clanului MacLean. Kiernan MacLean, cel care, cu prilejul nunţii ei cu Stephen, îi trimisese scrisoarea aceea crudă prin care o respinsese.

Enid nu era sigură că Throckmorton ştia. Înfăţişarea lui MacLean o păcălise până şi pe ea, aşa că... of, nu ştia. Nu ştia dacă ar fi fost bine să-i spună lui Throckmorton. Nu ştia dacă nu cumva mărturisirea ei avea să dea naştere la şi mai multe probleme şi să işte şi mai multe pericole.

– Nu înţeleg, se mulţumi ea să spună. De ce plecăm *astăzi* în Scoţia?

Soarele abia se căţărase deasupra orizontului, şi ei împachetau de când ajunseseră în casa principală.

– Acestea sunt măsurile fireşti de siguranţă pe care le luăm în astfel de situaţii, o înştiinţă Throckmorton. Guvernul Maiestăţii Sale ia foarte în serios asasinarea sau tentativa de asasinare a supuşilor săi de către puteri străine.

Poate că teoretic aşa era, dar, având în vedere faptul că graniţele imperiului se tot extindeau, era greu de crezut că guvernul Maiestăţii Sale depunea atâtea eforturi pentru fiecare caz în parte.

– N-am putea să mai aşteptăm măcar până când MacLean îşi revine după şocul incendiului?

Throckmorton se aşeză pe scaunul din faţa ei.

– Lui MacLean pare să-i meargă foarte bine.

Da, aşa era. MacLean era îmbujorat şi avea pe chip o expresie animată. Ceruse să fie tuns, aşa că şuviţele lungi pe care

ea i le mângâiase cu o noapte în urmă fuseseră reduse la o lungime mult mai masculină. Era evident că nu-i priise prea mult inactivitatea din camera în care zăcuse atâta vreme şi că se bucura să schimbe peisajul. Dar din când în când îi arunca o privire de verificare, ca şi cum ar fi fost îngrijorat în privinţa ei.

Mda. Enid aproape leşinase în faţa căsuţei în flăcări, iar el nu avusese habar de ce. Ea nu-l mai bănuia că se preface; MacLean chiar se credea soţul ei.

Dar nu era. Nu era soţul ei.

– Dumneavoastră sunteţi cea care mă îngrijoraţi, spuse Throckmorton. Îmi cer scuze dacă vă vorbesc prea deschis, dar sunteţi palidă şi aveţi cearcăne negre. V-am pregătit un dormitor. Nu vreţi să vă odihniţi puţin?

– Nu pot să dorm.

Dacă ar fi încercat, nu s-ar fi gândit decât la ochii aceia verzi-aurii şi ar fi ştiut... ar fi ştiut că se făcuse vinovată de adulter.

MacLean îi surprinse privirea şi chiar acolo, în văzul tuturor, îi transmise un sărut.

Un gest caraghios şi romantic. Ei îi veni să se facă mică şi să se ascundă, pentru că îşi închipuia cât de furios va fi el când va afla adevărul.

Doamne, Dumnezeule, se culcase cu Kiernan MacLean!

– Să nu vă faceţi griji în privinţa hainelor mistuite de flăcări, zise Throckmorton, care încerca s-o liniştească în toate privinţele. Celeste vă face bagajul, şi ştiu că o parte dintre rochii sunt chiar din trusoul ei.

– Aş fi preferat să nu mi-l facă, răspunse Enid, mângâind fusta costumului de călătorie din stofă verde pe care Celeste insistase să i-l dea. Două croitorese coseau de zor tot felul de veşminte la care Enid nici nu visase vreodată, adaptându-le la măsurile ei, căci era puţin mai înaltă. N-am cum s-o răsplătesc.

Throckmorton păru jignit.

– Vă rog, doamnă MacLean. Focul care v-a distrus toate lucrurile a fost pe proprietatea mea. Vă promit că voi înlocui personal toate rochiile lui Celeste, spuse el, aruncând o privire spre viitoarea lui soţie, care tocmai vorbea cu croitoresele. Logodnica mea este generoasă şi inteligentă, şi nu încercaţi să vă împotriviţi deciziilor ei, în chestiunea de acum sau în oricare alta, pentru că este în stare

să vă împuşte. Se întoarse spre Enid, uşor amuzat. Am câteva cicatrice cu care pot susţine această afirmaţie.

Indiferent de ce-i spunea Throckmorton, indiferent de cât de mult se străduiau ceilalţi să-i dea impresia că această plecare în grabă era naturală şi minunată, desfăşurarea rapidă a evenimentelor o copleşise. Ar fi vrut să aibă câteva momente în care să se poată gândi în linişte şi cu calm şi să decidă ce avea de făcut. Problema era că Throckmorton insista ca ei doi să plece de pe moşie pentru că cineva încercase să-l ucidă pe MacLean.

Ea ar fi trebuit să-l trimită pe MacLean de lângă ea, singur, dar, dacă făcea asta, renunţa la orice drept de a-i cunoaşte soarta mai departe. Era posibil – doar posibil – ca ea să servească drept camuflaj pentru el. La urma urmelor, părea devotată soţului ei. Lui Stephen MacLean.

Ah, ce rost avea să se mintă singură? Îi *fusese* devotată.

Doar că... era îngrozitor de speriată de ce s-ar putea întâmpla dacă cineva ar încerca din nou să-i facă rău lui MacLean. Şi descurajată când se gândea cât avea el să fie de furios când avea să-şi dea seama că se culcase cu soţia atât de dispreţuită a vărului său.

A vărului său mort.

Stephen MacLean fusese – trebuia să fi fost – bărbatul care murise în explozie. Acum ea era văduvă, liberă să facă ce vrea. Doar că... de fapt, nu era, pentru că tocmai se pregătea să plece în Scoţia. Ar fi vrut să-şi acopere faţa şi să plângă de disperare şi buimăceală, dar îşi jurase să nu mai plângă niciodată.

Avea o singură întrebare la care era imperios necesar să afle răspunsul. Se adresă domnului Throckmorton pe un ton extrem de politicos.

– Domnule Throckmorton, mă simt... mă simt ciudat să merg pe insula Mull. Simt că locul meu nu este acolo.

Throckmorton îi observă dezorientarea şi o examină cu atenţie.

– Doamnă MacLean, înţelegeţi de ce am vrut ca MacLean să-şi aducă aminte singur cine este şi de evenimentele premergătoare accidentului?

– Eu... da, cred că da. Aţi vrut să-şi amintească singur, fără intervenţia nimănui.

– Aşa este. Mă tem că, dacă i-am fi spus ce anume să gândească, influenţa noastră i-ar fi alterat memoria.

Enid distinse rugămintea dindărătul acestor cuvinte – și avertismentul totodată: „Nu-i spuneți lui MacLean nimic legat de trecutul lui..." Dar ce ar fi putut ea să-i spună în afară de faptul că nu era cine îl convinsese că e? Că nu era soția pe care o crezuse? Nu o încânta ideea acestei discuții, care urma să se producă oricum în momentul în care lui avea să-i revină memoria. Dacă el nu-și aducea aminte de trecut înainte să ajungă pe insula Mull, atunci ea avea să se trezească într-o situație extrem de neplăcută. Urma să-i cunoască familia, iar ei aveau să-și dea seama. Aveau să-i spună și lui adevărul. Mai important, risca să se întâlnească... Își încleștă degetele atât de tare că trosniră.

– Spuneți-mi câte ceva despre familia MacLean. Cine sunt? Cu ce se ocupă?

Throckmorton îi răspunse cu promptitudine.

– Este o familie mare, care locuiește pe o proprietate imensă, împreună cu o mulțime de veri și servitori.

Enid încercă să îndrepte cu delicatețe discuția spre ceea ce o interesa.

– Mama lui Stephen MacLean mai trăiește?

– Da. Din câte am înțeles eu, este o femeie frumoasă care își adoră fiul și care crede că orice face el este perfect, răspunse Throckmorton absolut impasibil. Lady Catriona MacLean.

– Lady Catriona MacLean, memoră Enid. Dar știu că tatăl lui Stephen a murit, continuă ea, dându-și seama că între timp îl urmărea pe MacLean.

MacLean îi surprinse privirea și-i zâmbi – un bărbat mare și păros care credea că sânii ei fuseseră cei care îl readuseseră la viață, care o sărutase și o dezmierdase până când amândoi trăiseră extazul.

Enid își mută privirea în altă parte.

– Dar... ăă, mătușa lui?

– Vă referiți la Lady Bess Hamilton. Am întâlnit-o o singură dată, acum câțiva ani. E destul de excentrică. Poartă turbane și fumează. Mi s-a părut fermecătoare, zâmbi Throckmorton. Fiul ei n-o consideră la fel.

Inima lui Enid începu să bată cu putere fiindcă, pentru prima dată de când știa adevărul, îi rostea numele.

– Fiul ei este Kiernan MacLean, cel care este șeful clanului acum?

– Da. Mai are şi o fiică, sora lui Kiernan. Se numeşte Caitlin.

Enid simţi că o trec toate transpiraţiile şi se aplecă uşor în faţă.

– Dar acest lord... este însurat?

Throckmorton se lăsă pe spate în scaun şi o privi foarte circumspect, apoi îşi măsură cu mare atenţie vorbele.

– Nu. E cam afemeiat. Nu s-a căsătorit niciodată.

Enid se lăsă şi ea în scaun şi expiră încet şi greu.

– Bine. Foarte bine.

Trăsura cu cei patru cai era gata. Se încărcară bagajele. MacLean stătea pe trepte, îmbătat parcă de aerul proaspăt şi de bucuria unei noi aventuri. Izbucni în râs. Nu ştia de ce avea senzaţia că totul îi pare familiar, dar se bucura de asta. Se simţea din nou important şi la cârma propriului destin. Deţinea puterea de a transforma evenimentele după bunul lui plac. Toate misterele aveau să fie dezlegate în curând, urma să-şi recapete memoria şi totul avea să fie bine.

Apoi o zări pe Enid, îmbrăcată într-un costum trainic de stofă din lână verde, cu bonetă, fustă neagră tot din lână, jachetă verde, o eşarfă cărămizie şi cu o expresie liniştită pe chip. Părea încrezătoare în forţele ei şi îngrijorată în privinţa lui. Plecase de lângă el; înainte de incendiu se comportase ca o nevastă caldă şi afectuoasă şi mai ales satisfăcută. Acum îi zâmbea distant, mai degrabă ca o femeie care fusese angajată să ducă la bun sfârşit o treabă, nu ca una care o făcuse din suflet.

La un moment dat chiar îl întrebase dacă se simte ca un bărbat însurat.

El îi aruncase o privire galeşă, exagerat de concupiscentă.

– Acum da, îi răspunsese, dar ea nu râsese.

Într-adevăr, ea nu se mai lăsase pradă nici unei emoţii sincere, dar el văzu semnele încordării: Enid purta pe mână o manta verde asortată cu restul ţinutei, garnisită cu blană, şi strângea o geantă mare cu atâta înverşunare, încât MacLean se întrebă dacă nu cumva articulaţiile i se albiseră pe sub mănuşile negre de piele.

Enid. Cu o noapte în urmă fusese tot ce el îşi dorise vreodată. Se arătase mai mult decât generoasă cu el şi atât de pasională, încât aproape se simţise mistuit de plăcere. Sigur că protestase când îi ceruse să-i fie fidelă de-a pururi şi nici chiar după aceea nu păruse convinsă de justeţea uniunii lor.

Era el convins cât pentru amândoi. Pe undeva era conştient de faptul că Enid nu era cea mai uluitoare femeie din lume, dar, când se uita la ea, vedea însăşi perfecţiunea. Era femeia lui, şi avea s-o ajute să-şi învingă toate temerile. Îşi dorea ca, atunci când îl privea, s-o facă plină de afecţiune. Îngrijorarea din ochii ei albaştri îl tulbura profund. Parcă şi-ar fi luat adio de la el.

De fapt, o urmărea cu atenţie pentru că se temea că avea să fugă de el.

Throckmorton îi veni alături.

– Eşti gata?

MacLean schiţă un zâmbet.

– De mult.

– Obiectele pe care le-ai cerut au fost plasate la îndemână. În mai multe ascunzători, exact cum ai sugerat, spuse Throckmorton, fără urmă de amuzament în glas. Te comporţi suspicios şi cu prudenţă, exact aşa cum te-ai comportat dintotdeauna. Sigur nu-ţi aminteşti nimic?

– Nu-mi amintesc, dar mă comport cât se poate de natural. Iar starea asta de precauţie ne-a salvat viaţa astă-noapte, mie şi soţiei mele.

Throckmorton îşi coborî vocea.

– Sally a dispărut.

– Sally? MacLean îşi aduse aminte de fata care îl aşteptase, care părea atât de dornică să fie de folos. Servitoarea?

– A intrat în căsuţă azi-noapte să vorbească cu paznicul. Harry l-a găsit inconştient, iar pe podeaua de lemn fuseseră aruncaţi câţiva cărbuni din foc.

MacLean gândi cu voce tare.

– Cineva a plătit-o. Cineva care vrea să mă elimine.

– Dacă ar fi ştiut că poţi merge, atunci acţiunea ar fi fost şi mai directă.

– Nu mă mir că vrei să ne scoţi de aici cât mai repede cu putinţă.

Throckmorton îşi înfipse mâinile în buzunare şi lovi cu piciorul o piatră.

– Aş veni cu tine dacă n-ar fi nunta asta.

– Trebuie să stai aici, replică MacLean, frecându-şi cicatricele de pe faţă. N-ai nici o idee cine ar putea fi pe urmele mele?

Throckmorton își coborî din nou vocea.

– Încă nu, dar o să te urci în trăsura asta în văzul tuturor, inclusiv al oricărei persoane care poate te urmărește. Peste câteva ore o să oprești la un han să schimbi atelajul. Voi o să rămâneți acolo, iar în trăsură o să urce un alt cuplu. Tu...

– Și Enid.

Throckmorton dădu din cap.

– ... și Enid o să rămâneți pe loc, apoi o să fiți transferați într-un tren privat care merge la Edinburgh. După aceea o să luați o altă trăsură și o să mergeți la Oban, de unde veți lua un feribot până pe insulă. Avem oameni care vă vor păzi non-stop. Evident că nu-ți pot garanta absența oricăror incidente – nu pot să-ți promit nimic după noaptea asta –, dar mi-am trimis în teren cât de mulți oameni am putut.

– Familia mea știe că venim?

– Nimeni nu trebuie să știe nimic.

– Deci o s-o luăm înaintea necazurilor.

– Pentru noi, cea mai bună apărare este retragerea.

MacLean vorbi înverșunat de nevoia de a ști:

– A sosit momentul să-mi spui adevărul.

Throckmorton ezită, de parcă ar fi fost tentat s-o facă.

– Știi deja mare parte din el. Știi ce ți s-a întâmplat. Știi că cineva vrea să te ucidă. Mi-e tare teamă că, dacă-ți spun înainte să-ți amintești singur, îți voi încurca amintirile. Și avem nevoie de ele. Cel care ți-a înscenat capcana aceea și l-a ucis pe celălalt e deja foarte nervos, iar dacă am putea să-i aflăm numele...

– O să ți-l spun de îndată ce o să-l știu, dar nu-mi place că îmi ascunzi o mulțime de lucruri.

– Dacă ți-aș spune în acest moment, ai face un scandal monstru, și nu ne putem permite o ieșire de asemenea proporții în public, zise Throckmorton și-i întinse mâna. Mai ai puțină încredere în mine. Ce știu eu nu îți poate face rău.

MacLean îi strânse mâna cu putere. Nu mai era nimeni aici altcineva în care să aibă încredere deplină. Nici Harry, care era îmbrăcat tot timpul în negru și i se părea periculos. Nici Kinman, un individ cu privire ageră care își ascundea inteligența sub o înfățișare stângace. Nici Jackson, valetul său îngâmfat, care mânuia atât de bine briciul. Cineva încercase să-i ucidă pe el și pe soția lui.

– Deci pleci, domnia ta? se auzi din spate vocea doamnei Brown.

– Da, răspunse el femeii pe care ajunsese s-o prețuiască pentru înțelepciunea ei. O să vă fie dor de mine?

– Și de dumneata, și de doamna MacLean, răspunse ea mulțumită. Știam că ne ascunzi dumneata ceva, domnule. Știam că te plimbi prin cameră.

– Cum v-ați dat seama?

– Ai bătături în talpă.

– N-ai cum s-o păcălești pe doamna Brown, rânji Throckmorton. A avut în grijă o groază de copii.

– Așa mi-a zis și mie, spuse MacLean, apoi îi luă mâna și i-o sărută, după care adăugă în glumă: Vă mulțumesc, doamnă Brown, că m-ați șters la fund.

Doamna Brown își duse mâna la inimă, râse și se înroși.

Enid îi privea ca și cum ar fi vrut să li se alăture. MacLean îi făcu semn să vină, dar ea se prefăcu a nu-l fi văzut.

Doamna Brown îi aruncă o privire încruntată.

– Domnule MacLean, credeam că ți-am zis să ai grijă de mariajul dumitale.

– Am!

– Atunci de ce e Enid supărată?

– De ce credeți, se oțărî el, că e din cauza mea?

– Pentru că dumneata ești bărbat. Întotdeauna e vina bărbatului, îi răspunse doamna Brown pe șleau.

Throckmorton îi trase un ghiont.

– N-ai nici o șansă cu doamna Brown. Nu știu de ce mai încerci.

Din capul scărilor se auzi o voce familiară.

Throckmorton își întoarse brusc capul, o zări pe Celeste și zâmbi atât de topit și de tâmp, încât MacLean abia se abținu să nu izbucnească în râs. Celeste îl avea la degetul mic.

Trecu în viteză pe lângă ei, le zâmbi și le făcu cu mâna, plină de energie și afectuoasă, dar se duse direct la Enid.

– N-aș fi vrut să pleci, spuse ea, luând-o de mână.

– Ah! exclamă Enid și o sărută pe obraz. Nici eu nu vreau să plec. O să-mi fie atât de dor de tine!

MacLean le urmări cu privirea, fericit că erau prietene, dar gelos pe zâmbetul care luminase chipul lui Enid când o zărise pe Celeste.

La el nu se uitase așa niciodată, iar după noaptea trecută se purtase de parcă ar fi fost hotărât să-i facă rău.

– Și mie de tine. Trebuie să-mi promiți că o să mai vii în vizită – Celeste își coborî vocea, dar MacLean tot o auzi –, indiferent de ce-o să se mai întâmple.

– Nu știu dacă o să mă mai vrei când o să afli că...

Vocea lui Enid se stinse. Se uită spre MacLean, iar când își dădu seama că și el o privea, se făcu roșie ca focul.

Nu-l privise mai mult de o secundă. Nu-i azvârlise nici un comentariu acid. Se întorsese pur și simplu ca și cum ar fi fost umilită de vederea lui.

Lui îi veni să țipe la ea, să-i spună că nu trebuia să-i fie rușine de ce făcuseră. Voia să-i vorbească, să-i explice că erau soț și soție și că aveau să-și petreacă toată viața împreună. Dorea s-o sărute până se liniștea. Cel mai mult voia s-o sâcâie până când ea i-ar fi răspuns ironic și el ar fi știut, ar fi *știut* că e a lui și doar a lui.

– Gata, zise Throckmorton, bătându-l pe spate. E timpul să porniți la drum.

Capitolul 17

Enid se trezi și auzi țăcănitul roților de tren, simți hurducăielile. Se luminase de ziuă când o luase somnul în cușeta specială. O singură lumânare mai era aprinsă în nișa din perete. Trase perdelele să se uite afară, dar era o beznă absolută, nici urmă de stele sau de lună. Traversau probabil – ea, MacLean și restul grupului lor – o regiune pustie. Ajunseseră în nord, presupuse ea, sau poate chiar trecuseră granița în Scoția. Nu știa cât va dura călătoria; nu mai fusese niciodată cu trenul.

Clipind des, se ridică în capul oaselor. Cineva o învelise, probabil Kiernan MacLean. Se întrebă dacă nici el nu putuse să adoarmă, apoi se mustră pentru curiozitatea ei. Fusese alături de ea când se dusese să se culce. De când plecaseră de la Blythe Hall își petrecuse fiecare moment alături de ea, vorbise cu ea, o mângâiase pe păr,

se comportase exact ca soțul iubitor mult-visat. Ei îi venise să plângă, să țipe și să se agațe de el, să-l implore să-i spună că totul va fi bine.

Nu făcuse nimic din toate acestea. Își păstrase o expresie senină, dar se temea că nu reușise să-l păcălească.

Se strecură jos din pat și începu să se spele în tăcere.

Nu putea să-l sâcâie. Nu putea să-i mai plângă în brațe și cu certitudine n-avea să mai facă dragoste cu el. Nu era soțul ei, așa că nu putea să-l trateze ca și cum ar fi fost.

Deși – își spuse ea, privindu-se în oglinda de deasupra mesei din colț – el se comporta ca un soț. Îi desfăcuse eșarfa cărămizie de la gât, îi descheiase butonii de la jacheta verde până la decolteu. Poate că intenționase s-o facă să se simtă mai comod, dar ea știa că oricum savurase imaginea pielii ei goale, convins că avea dreptul de a dispune cum voia de hainele ei.

Pufni nemulțumită, își netezi fusta, se încălță cu ghetele robuste și încercă să-și recapete înfățișarea respectabilă.

Bine măcar că nu încercase din nou să facă dragoste cu ea. Așa ceva nu i-ar mai fi permis. Era adevărat că aveau un antecedent, dar acum ea aflase adevărul. Putea să discearnă între bine și rău. În toate momentele cumplite ale vieții ei se agățase de principii etice, deși, dacă nu le-ar fi respectat, și-ar fi simplificat în mod sigur existența. Nu mai putea să facă niciodată dragoste cu MacLean – și își ura trupul care îl dorea.

Aproape că ar fi vrut să-i poată spune toate aceste lucruri, dar Throckmorton fusese foarte precis în instrucțiunile pe care i le dăduse, și Enid se temea că moșierul avea dreptate. Poate că amestecul lor în procesul de rememorare a trecutului l-ar fi împiedicat pe MacLean să mai identifice adevărul ascuns în adâncul minții sale.

Auzi niște voci de bărbați în compartimentul de lângă cușetă și se trase mai lângă ușă.

MacLean stătea cu picioarele sprijinite pe locul de vizavi și vorbea cu Harry.

Harry stătea într-o poziție similară, și totuși amândoi, în ciuda aparentei relaxări, aveau un aer neîndoielnic vigilent.

Amândoi erau îmbrăcați în negru și maro, culori monotone care-i făceau să pară niște antreprenori de pompe funebre. Haine negre, pantaloni negri, ghete negre nelustruite, din piele uzată. Veste maro, eșarfe asortate.

Între ei era o măsuță pe care se aflau un sfeșnic cu cinci lumânări aprinse, o sticlă de vin desfăcută și două pahare pe jumătate pline. Cei doi bărbați discutau aprins și nici unul dintre ei n-o observă pe Enid.

Ea se strecură înapoi până la pat, se așeză în capul oaselor și își pironi privirea în podea. Nu putea pricepe cum de MacLean se transformase atât de rapid dintr-un invalid într-un om de acțiune. I-ar fi fost mult mai ușor să aibă de-a face cu el dacă rămânea captiv în pat.

Ce urma să facă ea în următoarele câteva zile, în timp ce oamenii lui Throckmorton aveau să-i mute dintr-o parte într-alta, iar MacLean, să se apropie tot mai mult de casă? Stomacul i se strânse și mai tare. Se considera o femeie inteligentă și rațională, poate puțin prea rigidă când era vorba de respectarea etichetei și cu un instinct dezvoltat de conservare, dar acum se vedea nevoită să se lase purtată de val pentru că nu știa ce altceva ar fi putut face.

Nu avea nici un precedent pe care să-l ia drept punct de reper. MacLean nu trebuia să rămână cu impresia că ea îl mințise. Ori fusese o greșeală îngrozitoare, ori fuseseră mințiți amândoi, dar, în tot cazul, el trebuia să-i asculte explicațiile înainte să o împroaște cu dispreț.

Dispreț pe care Enid nu-l merita și pe care nu avea să îl accepte.

– Mă duc s-o trezesc, zise MacLean de undeva din dreptul ușii. Harry murmură ceva neinteligibil, iar el îi răspunse amuzat: Nu, mulțumesc, Harry. Mă descurc și singur cu nevastă-mea.

Enid se ridică atât de repede că ghetele îi bufniră pe podea.

MacLean deschise ușa compartimentului și se uită la ea.

– Ai auzit, nu-i așa? o întrebă el în timp ce o privea de sus până jos cu puțin prea multă căldură. Ești la fel de frumoasă ca întotdeauna, zise, apoi continuă, fără să-i lase răgaz să răspundă: Ajungem la Edinburgh în mai puțin de o oră. Trebuie să ne mișcăm repede.

Dacă n-ar fi avut atâtea șocuri în ultima vreme, Enid s-ar fi arătat poate surprinsă; acum n-o mai mira nimic.

– Sunt gata.

MacLean își întinse un braț lung și o trase împleticită înspre el.

– Tu ești fata mea curajoasă.

Harry râse pe înfundate undeva în spatele lui.

Harry. Lui Enid tot nu-i plăcea de el, pentru că își dădea cu părerea neîntrebat și că era extrem de secretos.

Așadar, pentru că știa că resentimentele ei erau lipsite de logică, îi zâmbi placidă în timp ce se elibera din strânsoarea lui MacLean.

– Știți că ne așteaptă un nou capitol din această călătorie, așa că sper că ați apucat și voi să vă odihniți.

Harry se înclină ușor în fața ei.

– Da, doamnă. Sunt soldat. Dorm ori de câte ori apuc.

– Și eu. Am dormit cu tine până acum o oră, zise MacLean, atingându-i buza de jos cu un deget. Erai epuizată. Te simți mai bine acum?

Toată ființa lui emana îngrijorare: vocea lui, adâncă și vibrantă, ochii vigilenți și calmi, felul acela plin de afecțiune în care o atingea.

Așa că ea trebui să se desprindă din nou de el.

– Mă simt mai bine. Vreau să mă asigur că am toate lucrurile...

În clipa aceea, trenul se opri brusc. Enid se ciocni de MacLean, care se rostogoli, trăgând-o după el. Harry zbură peste scaune. Frânele scrâșniră. Panourile de lemn trosniră. Paharele se sparseră, iar două dintre lumânări căzură pe jos.

Liniștea care se lăsă apoi o îngrozi pe Enid. Locomotiva era la două vagoane distanță și pufăia încet, dar din vagoanele în care se aflau oamenii lui Throckmorton nu se auzea nimic.

Harry își recăpătă primul suflul și începu să înjure amarnic, fără să țină cont de prezența ei. Simțindu-se, în mod ciudat, ușurată de cuvintele acestea, Enid îi fu recunoscătoare.

MacLean, care tocmai se ridicase de pe patul de bolnav, fusese trântit cu putere la pământ.

– MacLean, ai pățit ceva?

– Nu ești chiar așa de ușoară pe cât pari, bombăni el și o dădu din calea lui.

Enid se încăpățână să-l țină pe loc.

– Coastele? Piciorul? Sângerezi?

MacLean se ridică în capul oaselor, o apucă de umeri și o privi drept în ochi.

– N-am nimic. Tu?

– Eu? Eu n-am nimic. Dar tu?

– Nu sunt invalid, zise el atât de răspicat, că ea nu mai avu cum să protesteze.

Dar îl privi cu atenție cum se ridică singur. Apoi MacLean îi întinse o mână.

– Și eu sunt întreg, mulțumesc de întrebare, zise Harry sprijinindu-se de banchetă ca să se ridice.

– Sânge, ceva? se interesă MacLean.

– Puțin, răspunse Harry pipăindu-și capul spart. Mi-am scrântit piciorul.

– Ceva e-n neregulă, zise MacLean, uitându-se spre vagoanele din față. Nu-mi miroase a bine.

– Nici mie, replică Harry, șchiopătând. Mă duc să văd ce se întâmplă.

MacLean așteptă până când Harry deschise ușa dintre vagoane și o închise în urma lui, apoi trecu la acțiune. Își puse mantaua pe el și-i înmână lui Enid paltonul și boneta.

Speriată de comportamentul lui îndârjit, ea se îmbrăcă fără să mai comenteze.

– Mănușile? o întrebă el.

– Sunt la mine.

Ea nu știa ce se pregătea el să facă, dar avu o strângere de inimă când îl văzu că scoate de sub pat o geantă maro și lungă de voiaj, cu toarte lungi.

I-o întinse.

– Poți să cari geanta asta?

Enid simți că-i rupe mâinile, dar MacLean n-o mai așteptă să-i răspundă. Trase de sub masă o geantă și mai mare, scoase ceva din ea – Enid fu sigură că era un cuțit –, apoi și-o puse peste umăr.

– Uită-te la mine, îi ceru el.

Enid se execută imediat. Își simțea gura uscată.

– Asta este ceea ce se cheamă o ambuscadă. O să plecăm de aici, și să ne rugăm la Dumnezeu să nu fie prea târziu.

Enid încuviință din cap.

– Mă duc pe la ușa din spate. Vreau să stingi lumânările astea și să vii cu mine. Poți?

– Bineînțeles că pot. „Și bineînțeles că-s speriată de moarte" ar fi vrut să adauge, dar la ce bun? Măsură din ochi distanța dintre ea și ușă, apoi stinse lumânările.

Începură să meargă printr-o beznă de s-o tai cu cuțitul. Sub picioare le scrâșneau cioburi.

MacLean o apucă de mână instinctiv, fără s-o vadă, și o lipi de perete.

– Stai aici, îi șopti el și deschise ușa.

Enid simți instantaneu o paloare de vânt proaspăt și rece. Auzea niște bărbați strigând nu departe de ei, dar în apropierea ei era o liniște de mormânt.

– Bine, mai zise MacLean, apoi sări pe linia de tren fără să facă nici un zgomot. Sari, Enid, șopti el din nou. Sunt aici.

Ea se supuse fără să se mai gândească la nimic. El o prinse și o ridică prin aer, punând-o jos lângă sine.

Strigătele se apropiau de ei. Se auzi un foc de armă.

Enid tresări puternic și se agăță de MacLean.

Fără să șovăie, el o trase după sine, depărtându-se de tren, și se afundară amândoi în întuneric.

Când își făcu în cele din urmă apariția în ziua aceea mohorâtă, soarele îi surprinse urcând grăbiți un deal. Enid abia se mai ținea pe picioare.

MacLean observase, bineînțeles. În călătoria lor nocturnă prin regiunea aceea rurală, îi demonstrase de mai multe ori că remarca orice, indiferent de condiții. Ocolise fermele care le ieșeau din când în când în cale. O ajutase să treacă de stânci și să urmeze poteci înguste fără oprire, iar în momentul în care ea insistase ca el să se odihnească puțin, îi găsise un bolovan uriaș în spatele căruia putea să-și facă nevoile.

Ei nu-i convenea că el o înțelegea atât de bine.

Și, oricum, de ce n-avea deloc nevoie de odihnă? Parcurseseră kilometri întregi în mare grabă, iar el mergea înainte cu pas constant, aproape ajunsese pe creasta dealului, în timp ce ea...

– O să ne oprim aici, zise el și-și înfipse bățul pe care se sprijinise lângă o stâncărie. Tu stai să te odihnești, iar eu mă duc să cercetez puțin zona. Vreau să-mi dau seama cam pe unde ne aflăm și dacă am fost urmăriți.

Enid lăsă geanta să-i cadă din mână, se uită la el și-l întrebă printre gâfâieli:

– Ai fost... bolnav. Cum de nu ești... epuizat?

– Sunt cam obosit, drăguţo, zise el cu accentul acela scoţian care i se îngroşase de când mergeau pe coclauri. Dar şi tu te descurci.

– Abia mai pot respira! exclamă ea, rezemându-se de o stâncă.

Îşi duse mâna la cusătura care o strângea într-o parte.

– Englezoaicele fac prea puţină mişcare, comentă MacLean. Secretul este să stai cât mai mult la aer curat şi să mergi mult pe jos.

Enid îşi lipi capul de un pietroi.

– Eşti un măgar.

– Dacă eşti în stare să mă insulţi înseamnă că te simţi bine, remarcă el. Ia!

Îi întinse o ploscă pe care o umpluse la un izvor aflat parcă undeva pe un alt continent, în urmă cu cel puţin zece ani.

– Mulţumesc, zise ea, dar nu făcu decât să se uite la geanta pe care o cărase. Mă dor mâinile aşa de tare de la sacul ăsta – ce-i înăuntru, pietre de moară? –, că nici nu mai pot să le ridic.

MacLean clătină din cap, apoi desfăcu dopul şi-i ţinu plosca să bea. Enid sorbi cu poftă, iar după ce termină de băut se lăsă să alunece cu spatele pe o latură a stâncii. Umezeala o pătrundea până la os, dar cel puţin nu mai era nevoie să pună tălpile jos, îşi putea întinde picioarele şi nu mai trebuia să-şi mişte nici un muşchi.

– Un cuţit, răspunse el.

Enid se uită la el, rămas în picioare lângă ea.

– Poftim?

– M-ai întrebat ce-i în bagajul tău. Un cuţit. Biscuiţi. Brânză. Carne uscată. Pături. Bandaje. Alifie. O frânghie.

– M-ai pus să car geanta cea mai grea! izbucni ea, deşi ştia că vorbeşte aiurea. Dar nu vedea de ce ar fi trebuit să fie rezonabilă.

– Am şi eu aceleaşi lucruri, plus alte câteva. Mi-am luat kiltul şi *sporran*-ul. Erau ele arse, dar n-am putut să le las acolo. MacLean îşi scoase mantaua, o înfăşură şi o băgă în geanta lui. Ţi-am luat şi un pieptene.

Dacă voia să fie lăudat, nu trebuia să se aştepte la asta de la o femeie căreia îi tremurau picioarele de oboseală. Enid găsi să se plângă despre cel mai prostesc lucru cu putinţă.

– N-avem nevoie de două cuţite.

MacLean nu se enervă absolut deloc.

– Unul pentru noi, celălalt de dat la schimb. Avem mult de mers prin Scoţia, şi mâncarea n-o să ţină la nesfârşit.

– Păi nu mai bine ne oprim să cumpărăm ceva? Ai luat toate chestiile astea cu tine şi n-ai luat bani deloc?

– E destul de tocit, dar cu puţin noroc n-o să întâlnim pe nimeni. Dacă totuşi dăm peste careva, e mai bine să ne păstrăm banii pentru situaţii de urgenţă.

Ei îi veni să geamă, dar simţi că nu mai are suflu. Se mulţumi să se uite după el cum se cocoaţă în vârful dealului şi priveşte de jur împrejur. Vântul îi dădea la o parte părul castaniu-roşcat de pe chipul familiar şi străin în acelaşi timp. Scrută coasta dealului de unde veniseră, apoi pe cea spre care se îndreptau. Hainele lui se confundau cu mediul ambiant – ah, aşa se explica de ce se îmbrăcase în negru şi maro! –, dar Enid îi putu distinge umerii laţi şi talia subţire. Iar picioarele – remarcă ea cu un zâmbet strâmb – îi erau foarte musculoase. Oare cum de fusese atât de naivă să-şi închipuie că el îşi putuse forma asemenea muşchi pe coapse şi pe pulpe făcând exerciţii în pat? Sigur că mersese, şi încă mult. Nu se mai mira acum de ce toţi ceilalţi insistau pe lângă ea să-şi ia pauze cât mai lungi.

Bărbaţi...

Şi ce căuta ea aici? Noaptea trecută – ba nu, cu două nopţi în urmă – făcuseră dragoste ca doi amanţi pasionaţi. Enid fusese uluită de priceperea şi forţa lui şi îi cunoscuse trupul aşa cum n-o mai făcuse niciodată.

Pentru că nu-l avusese de fapt niciodată. Pentru că acum, după opt ani de singurătate în care răbdase nenumărate oferte venite din partea tuturor desfrânaţilor, devenise fără să vrea o stricată. Nu se mai puteau întoarce la relaţia de dinainte: soră şi pacient, soţie abandonată şi soţ înstrăinat. Se hotărâse aşadar să trateze totul cu seninătate, să fie puternică şi pregătită pentru furtuna care se întrezărea la orizont.

Problema era că se tot gândea cum ar putea evita furtuna.

„Dacă el nu-şi aduce aminte, aş putea să-l las să creadă toată viaţa că suntem căsătoriţi."

Familia lui însă ştia adevărul şi urma să i-l spună şi lui.

„Dar, dacă familia lui n-ar exista, aş fi mulţumită să trăiesc în minciună."

Însă de ce? Nici măcar nu-l iubea.

Avea nişte... sentimente... pentru el, dar ştia că, în momentul în care adevărul va ieşi la iveală, el avea să se repeadă cu furie asupra

el însuși, și mai rău, să aţintească asupra ei, cu frumoșii lui ochi verzi, o privire de gheaţă.

Dar Enid nu era lașă. Mintea lui o îngrijora mult mai tare. Creierul lui suferise deja destule șocuri, și ea se temea de consecinţele unui adevăr atât de brutal și crud...

Ba *era* o lașă și lipsită de orice principii morale, pentru că încă îl dorea. Poate ar fi fost bine să-i dea măcar un indiciu, ceva care să-i declanșeze revenirea memoriei. Da, poate doar un mic indiciu...

Dar... trebuia să rămână calmă. Fără replici ironice, fără tachinări.

MacLean sări de pe o stâncă direct lângă ea.

– Nu e nimeni în vâlceaua de pe partea cealaltă. Dacă ticăloșii ăia n-au câini, ne-au pierdut urma. Ridică-te!

– Poftim? De ce?

– Stai pe rece. Hai să-ţi pui o pătură sub tine să nu te ia cu frig.

Ea vru să protesteze, să-i spună că nu merita să se mişte pentru atâta lucru, dar el avea expresia *aceea*, de „știu eu ce-i mai bine pentru tine". Se ridică anevoie în picioare, îl lăsă să-i întindă pătura, după care se tolăni la loc.

– Câţi kilometri am mers până acum?

– Cel puţin douăzeci. Nu suntem departe de linia de tren.

– *Poftim?*

– Am mers în cerc, ne-am întors puţin ca să nu ne dea de urmă, zise el și se întinse pe spate la picioarele ei. Femeie, scoţi și tu ceva de mâncare?

– Sigur. Enid trase bagajul cu pietre de moară lângă ea și scoase pâinea și niște brânză. Bărbaţii fac pe cercetașii, femeile fac treaba adevărată.

Rămânea să fie calmă altă dată. Într-o zi mai puţin periculoasă.

MacLean se întoarse pe o rână și își sprijini capul în palmă.

– Recunoașterea terenului e o treabă complicată. Se învaţă în ani mulţi. Să nu uiţi că tot eu am condus tot drumul. Eu am deschis calea prin întuneric și frig.

Merseseră toată noaptea, dăduseră cine știe câte ture, o luaseră înapoi, iar el fusese atât de sigur pe el încât parcă avusese un ochi în plus. Enid nu s-ar fi descurcat singură. Fiecare pas fusese o mare aventură pentru ea, și se văzuse nevoită să se încreadă în el că n-o s-o izbească de un copac și n-o s-o prăvale într-o râpă.

Avusese într-adevăr *mare* încredere în el. Fusese impresionată de aptitudinile lui de cercetaş. Iar acum MacLean îşi minimaliza eforturile.

– Aş face oricând schimb de locuri, îi spuse ea.

MacLean se întinse spre bagaj.

– Bine.

Enid rămase cu mâna pe mâner şi se uită urât la el.

Cine ştie cum, echilibrul dintre ei se modificase. Acum ea se afla pe teritoriul lui, un tărâm al vânătorilor şi al vânatului. N-ar fi rezistat nici o zi singură aici, dar MacLean îmbrăcase rolul de comandant ca pe o armură de războinic, şi, aşa cum viaţa lui fusese în mâinile ei, viaţa ei depindea acum de el.

– Aş fi eu călăuză, zise ea, dar mă dor prea tare picioarele.

MacLean rânji, renunţă la aerul său de comandant şi nu-i spuse că de fapt habar n-avea în ce direcţie s-o apuce.

– Ca să nu mai zic că la concă nu mi-ai spus nimic despre faptul că puteai deja să mergi...

MacLean ridică din sprâncene, dar nu negă nimic, afurisitul.

– ... dar bănuiesc că acum eşti obosit.

– Sunt, răspunse el cinstit.

– Ar trebui să te pedepsesc şi să-ţi dau doar o fărâmă de pâine. Când mă gândesc la spaima pe care am tras-o când te-am văzut făcând primul pas! Doar că am avut prea mult timp grijă de tine ca să-mi compromit rezultatele tocmai acum, zise ea şi rupse o bucată zdravănă de pâine, o puse pe un şervet şi o împinse spre el.

– Ai avut într-adevăr grijă de trupul meu – mare, mare grijă, făcu MacLean. Îţi mulţumesc.

Şi îi zâmbi atât de lasciv, încât ea ştiu că nu se referea la aptitudinile ei medicale.

Enid găsi cuţitul şi-l scoase din teacă. Îşi plimbă degetul pe tăiş şi-i zâmbi şi ea. Dacă nu s-ar fi înroşit, ar fi reuşit să pară chiar ameninţătoare.

– Ia dă-mi cuţitul ăla, muiere, înainte să-ţi vină alte idei, zise el şi i-l luă din mână, după care apucă şi brânza.

Ea se văzu nevoită să recunoască că el mânuia cu abilitate cuţitul, pentru simplul fapt că reuşi să-i taie felii de brânză exact aşa cum îi plăceau ei, subţiri şi egale. Şi, pentru că avea reflexul să-şi facă griji

din orice, acum se gândi că el o s-o observe și o să-i țină minte toate preferințele culinare. Asta ar fi făcut un soț atent pentru soția lui.

Ah, fereasc-o sfântul de bărbați atenți! Enid mușcă din pâinea cu nuci și din brânza înțepătoare și-l întrebă direct:

– Cine-i pe urmele noastre?

– Nu-mi aduc aminte, frumoaso, dar, din câte mi-am dat seama, cred că sunt niște oameni care s-ar bucura să mă vadă mort.

Enid scotoci prin geantă și găsi fructe uscate. Nu doar mere, ci și fructe exotice. Le scoase triumfătoare.

– Ia te uită! Minunat!

– Cred că ar trebui să-i mulțumești prietenei tale, Celeste, zâmbi el văzând-o atât de bucuroasă. Bărbații nu știu să împacheteze delicatese din astea.

– Draga de Celeste, spuse ea și-și vârî dinții cu poftă într-o caisă dulce-acrișoară.

MacLean o apucă brusc de mână, i-o ridică la buzele lui și-și înfipse dinții în cealaltă jumătate de fruct.

El o hrănea și ea îl hrănea. Primitiv și seducător. Și felul în care o privea, ca și cum ar fi fost gata să se aplece peste ea s-o sărute... Sărutările lui erau pasionate și copleșitoare și nu duceau decât la păcat și durere. Enid încercă să-și tragă mâna. El se ridică și o lipi de stâncă, îi puse mâna pe umăr și se năpusti s-o sărute pe gură.

Era exact lucrul de care se temuse. O atâța fără nici o remușcare. Nici măcar n-o forță, blestematul. Îi atinse ușor buzele cu buzele lui dulci și moi într-o serie de sărutări rapide care o făcură să tremure de dorința de a-și înfige mâinile în părul lui și de a nu-i mai da drumul. Atingerea lui o încălzi, îi făcu inima să bată mai repede, o îmbujoră. MacLean mirosea atât de bine – a siguranță, a soț, a dragoste...

Îi puse o mână pe piept și-l împinse, apoi răsuflă greu, întretăiat.

– Vezi, ăsta e exact genul de problemă de care mă temeam.

– Problemă? ridică el mirat din sprâncene. Astea-s probleme pentru tine?

– Ar putea fi, dacă ne lăsăm purtați de val și cei care ne urmăresc ne prind în flagrant delict...

MacLean chicoti.

– Cu pantalonii în vine și cu poalele-n cap.

– N-ai decât să continui, dar fără mine.

– Nu vrei să ai de-a face cu un om urmărit? întrebă el laconic, aparent fără urmă de îngrijorare.

– Știi foarte bine că nu asta vreau să spun. Te țin pe loc. Te-ai mișca mult mai rapid și mai eficient singur, te-ai putea ascunde prin tr-un sat, vorbești ca un localnic...

MacLean se întinse spre geanta de lângă ea, de unde scoase un măr confiat pe care îl studie cu atenție.

– Chiar *sunt* localnic.

– Ai putea ajunge acasă de două ori mai repede fără mine.

El nu spuse nimic câteva minute bune, apoi oftă.

– Of, tu și ceea ce crezi despre mine!

– Ceea ce cred... ce vrei să spui?

MacLean își înălță privirea, și Enid își schimbă părerea despre calmul lui. Ochii îi fulgerau, bărbia îi ieșise înainte; era furios.

– Că sunt genul de bărbat care și-ar abandona soția în mijlocul sălbăticiei din Scoția pentru a-și salva pielea. Că aș putea să te las aici în frig și fără mâncare, fără să mă mai intereseze vreodată dacă ai supraviețuit sau ai murit, zise el și ridică un braț, semn că nu avea de gând să se lase întrerupt. Poate că înainte am fost așa. Nu-mi mai aduc aminte.

– Nu, nu tu! îi scăpă lui Enid fără să vrea.

– Știu însă că acum n-aș mai face așa ceva, așa că te rog să-ți scoți asta din cap.

– Dar dacă... începu ea, dar nu putu să continue.

– Dar dacă ce?

– Dar dacă ți-aș spune că nu eram soția ta? întrebă ea pe nerăsuflate.

Furia lui nu izbucni zgomotos, ci se topi într-o șoaptă amenințătoare.

– Atunci ți-aș răspunde că acum două nopți te-ai priceput de minune s-o imiți pe nevastă-mea, șuieră el, apoi trase adânc aer în piept. Avem mult de mers. N-are nici un rost să recurgi la asemenea șiretlicuri.

Lui Enid nu-i venea să creadă. Își luase inima în dinți să-i mărturisească marea înșelăciune – iar el n-o crezuse!

– Ești soția mea mult iubită, iar dacă afurisiții ăia pun mâna pe tine o să te tortureze până când am să mă predau.

Ea nu se gândise la asta – și nici că era posibil ca *afurisiții* din – oricine ar fi fost ei – să n-o creadă, așa cum n-o crezuse nici MacLean.

– Să te predai tu pentru mine? întrebă ea mirată.

Asta de unde-i mai venise?

– Tu ce crezi, drăguțo?

MacLean o privi drept în ochi, iar Enid încremeni. Stephen MacLean ar fi părăsit-o și nici că s-ar mai fi gândit la ea vreodată. Kiernan MacLean nu numai că nu voia să renunțe la femeia pe care o credea soția lui, dar ar fi și luptat pentru ea – și poate ar fi și murit.

Diferența dintre cei doi era atât de frapantă, încât i se părea incredibil că se păcălise până nu demult.

I se strânse stomacul când își dădu seama ce onoare ar fi fost pentru ea să fie de-adevăratelea soția lui Kiernan MacLean, și abia se abținu să se laude în gura mare că-l cucerise. Dar nu numai el avea onoare. Și ea avea.

– Oricât de mișcată aș fi de sacrificiul pe care ești gata să-l faci pentru mine, insist să...

MacLean brăzdă aerul cu tăișul palmei.

– Gata! Cum te simți în ghete?

Se transformase într-un personaj pe care ea nu-l recunoștea – într-un războinic gata s-o apere și s-o protejeze. Și Enid habar n-avea cum să-l convingă de adevăr.

De fapt nu voia să-l convingă.

O să-l prelucreze mai târziu. În circumstanțele de față avea o scuză pentru lașitatea ei.

– Mă simt... bine.

– N-ai făcut băsici? Nu te rod?

– Sunt comode. MacLean...

– Bine atunci. O să mergem fără oprire până la amiază sau până găsim un adăpost. La început o să mergem doar dimineața și seara, iar după ce o să mă conving că ne-au pierdut urma o să mergem toată ziua. O luă de mâini și o privi cu toată onestitatea în ochi. Ai încredere în mine, Enid. Vom găsi împreună drumul spre casă.

Capitolul 18

– Jos cu tine, fătucă.

MacLean o luă de talie și o ridică din căruță, observând că oasele începuseră să-i iasă prin piele. Erau de douăsprezece zile pe drum, iar Enid slăbise enorm, chiar dacă încă arăta omenește. Era în continuare atât de frumoasă cu pieptul ei îmbietor și cu trăsăturile delicate, că lui îi era tare greu să se abțină.

Își luă sacul în spinare, o ajută pe Enid să și-l ia pe al ei, apoi îi mulțumiră și-i făcură cu mâna fermierului care-i adusese până aici.

MacLean ar fi vrut s-o țină pe Enid în brațe și s-o audă cum geme ca în căsuța aceea din Suffolk. Ar fi vrut s-o învețe lucruri noi și s-o sărute până când ar fi rămas amândoi fără suflare pe culmile extazului. Ar fi vrut toate acestea, dar deocamdată trebuia să se mulțumească s-o țină în brațe cât timp dormeau.

Dar lucrurile o să se schimbe când o să ajungă la conacul familiei lui. Ba chiar mai devreme, dacă el știa cum să cârmuiască situația.

O luă pe Enid de braț.

– Mergem mai departe?

Enid se uită în jur la colțul acesta muntos și sălbatic din Scoția: povârnișuri fără vegetație, dealuri acoperite cu grozame și buruieni, păduri de pini și două șanțuri înguste în loc de drum.

– E de-abia amiază, spuse ea. După o plimbare atât de confortabilă, continuă ea urmărind cu privirea căruța care se îndepărta, ar trebui să mergem fără oprire până la miezul nopții.

– O idee foarte bună. Mă bucur că gândești așa.

Dar, în ciuda sarcasmului ei, MacLean își făcea griji. Tânguielile ei își pierduseră din aciditatea cu care îl obișnuise; era din ce în ce mai obosită. Asta și explica de ce, în urmă cu patru zile, el luase hotărârea să nu mai meargă prin sălbăticie, ci să iasă la drum.

Sigur că, pentru o femeie crescută în Anglia, ceea ce localnicii numeau civilizație era de fapt o mare sălbăticie. Câteva barăci înghesuite pe malul unui lac constituiau deja un oraș, și în toată regiunea nu erau decât câteva ferme, la distanță mare unele de altele. În prima zi plătiseră un flăcău să-i ducă pe bancheta din spate în brișca lui hodorogită și merseseră mulți kilometri până la căderea nopții.

A doua zi se cățăraseră într-o căruță cu fân și dormiseră aproape toată ziua. În noaptea dinainte dăduseră peste o fermă sărăcăcioasă, cu o grădină mică, un câmp fără roade și o căsuță amărâtă. MacLean negociase cu fermierul să-i lase să doarmă în hambarul lui și cu soția acestuia să le dea două farfurii cu mâncare și două halbe de bere. Enid înfulecase de parcă nu gustase în viața ei bucate mai alese și dormise buștean cu un acoperiș deasupra capului. Iar astăzi plecaseră împreună cu fermierul care se ducea la târg.

Dar se apropiau de coasta de vest și de mare. MacLean simțea mirosul din aer și schimbarea vântului. Mai mult, zărise o potecă lăturalnică, departe de drumul mai umblat, care ducea spre stânga. Era o cărare pe care mergeau ciobanii, ca majoritatea celor pe care umblaseră, dar pe aceasta parcă o recunoștea. Poteca și dealul pe care-l urca sinuoasă. Și avea impresia... bănuia că are să-i ducă exact unde voia el să ajungă.

Avea să recunoască oare ceea ce se afla pe partea cealaltă a dealului?

Ieși de pe drum și o luă printr-un crâng.

Enid nu veni după el.

El se întoarse.

– Hai să mergem!

– Nu-mi vorbi ca unui ogar!

MacLean înțepeni. Avea să-i facă iar o scenă.

– Hai să ne oprim undeva, zise ea pe un ton disperat, să facem un foc și o baie. N-ai văzut nici un personaj suspect de câteva zile.

El se întoarse la ea, o luă de mână și o privi în ochii aceia mari și albaștri, umbriți de gene lungi și negre.

– Nu, n-am văzut nici un personaj suspect. Sunt convins că am scăpat de ei. Dar n-am încredere în nici unul dintre cei pe care i-am cunoscut la Suffolk și n-am încredere în nici un străin, pentru că s-ar putea să mă cunoască și să fie de fapt pe urmele mele. O singură noapte la un han ne-ar putea veni de hac.

Enid nu mai era în stare să se comporte rațional. Buza de sus îi tremura.

El o conduse încet spre copaci și o întrebă pe un ton judicios:

– Și cum să plătim?

– Cu banii pe care i-ai adus.

Convins de tonul familiar dintre ei, MacLean îi mărturisi cinstit:

– Mai avem puțini bani și sunt pentru un caz special.

– Simt că *duhnesc*. Ăsta nu ți se pare un caz special?

– Eu nu simt nimic, o asigură el în timp ce ocoleau pâlcul de copaci. Cercetă cu atenție împrejurimile ca să se asigure că nu-i vedea nimeni și o grăbi să traverseze câmpul.

– Pentru că și tu duhnești, de-aia, replică ea înțepată și ursuză.

MacLean o examină cu atenția unei servitoare față de stăpâna ei. Pelerina îi era acoperită cu un strat de noroi care se întărise de la tiv până deasupra genunchilor. Șederea sub o căruță răsturnată îi șifonase iremediabil boneta. Se spălase cu regularitate pe față în fiecare dimineață, dar, invariabil, de câte ori se opreau, ea cădea pe loc din picioare, așa că era tot timpul murdară de praf pe față. Ochii albaștri îi străluceau, tenul avea o culoare sănătoasă, devenise mai puternică și mai frumoasă în urma efortului fizic, dar ajunsese să creadă că nu vor mai ajunge niciodată la destinație.

Atitudinea aceasta nu putea duce la nimic bun. MacLean nu putea să accepte așa ceva.

Intrară pe potecă, și Enid oftă dramatic și arătă undeva în spate.

– Hanurile sunt în direcția opusă.

MacLean se uită în jur. Recunoștea locul. Nu știa de ce, dar recunoștea aflorimentele, stânca abruptă din vârf, felul cum vântul le biciuia fețele când ajunseră sus, panta lină de pe partea cealaltă... drumul șerpuit care ducea spre următorul deal.

Dacă așa era... dacă memoria nu-l înșela... atunci avea să-i găsească un loc să se îmbăieze. O baie, un pat cald și un soț iubitor, deși ea nu-și dorea și ultimul articol de pe listă.

– O să te duc undeva unde-i mult mai bine ca la orice han, spuse el.

Deși Enid avea încredere în abilitățile lui de călăuză, nu avea încredere în dragostea ei pentru el. Nu-i vorbise despre asta, dar el nu putea să uite nebunia pe care i-o aruncase în prima zi a călătoriei lor – „Nu sunt soția ta". Putea să-și dorească orice voia, dar cuvintele nu transformau automat dorința în realitate, iar el avea de gând să-i demonstreze exact cât de căsătoriți erau. Cu prima ocazie avea să-și îndrepte toată atenția către ea. Avea să creeze el o ocazie și să afle cu orice preț de ce ea dăduse înapoi când o întrebase despre trecutul

lor şi de ce avea privirea aceea de iepure prins în capcană când venea vorba despre viitorul lor comun.

Înaintă iute şi vigilent ca întotdeauna, dar jucând în acelaşi timp tot felul de jocuri în minte. După culmea pe care urcau urma să vadă o cascadă în stânga. De-a lungul cărării urma să găsească un zid de piatră care ducea până la linia pădurii. În râpa de dedesubt avea să zărească ramurile legănate de vânt ale unei livezi.

Şi de fiecare dată ghicea corect. Erau din ce în ce mai aproape. O simţea cu tot trupul. În cel mai scurt timp aveau să ajungă la familia lui, şi atunci... oh, atunci va fi din nou un om împlinit, cu amintiri, cu o mamă şi o soră... cu duşmani cunoscuţi, pe care-i va răpune.

– Uite acolo, zise el de pe marginea culmii, arătând către un punct îndepărtat. Vezi?

Enid îşi dădu marginea bonetei din ochi.

– E o văgăună.

– Arată mai bine de aproape.

Era atât de frântă de oboseală că nici nu-l mai întrebă de unde ştia.

Şi bine făcu, pentru că el habar n-avea de unde ştie. Se strecură înaintea ei şi o ajută să coboare.

Cotiră pe o cărare şi mai îngustă, abia o urmă de paşi coborând abrupt panta înverzită. Trecură printre nişte bolovani mai înalţi decât MacLean şi se treziră deodată acolo, în văgăuna însorită, înconjurată de munţi.

El aproape îşi aminti cum alerga pe aici când era copil, mergând în vizită la... cineva. O femeie bătrână, căreia însă nu-i putea distinge chipul...

Da, era o femeie. Locuia singură în căsuţa ei, cu o vacă şi câteva găini. Avea o livadă micuţă, pe care blocurile de granit o protejau de viscolele iernii. Avea pruni şi meri şi o grădină în care cultiva legume. A, şi cel mai bun spanac pe care îl mâncase el vreodată.

Acum femeia aceasta, oricine ar fi fost, nu mai era şi nu mai existau nici animalele. Totul fusese lăsat în paragină. Casa de piatră stătea părăsită, cu obloanele trase, cu zăvorul uşii închis pe dinafară, iar din coş nu ieşea nici un fir de fum. Cu toate acestea, MacLean se simţea în siguranţă.

Îşi amintea.

Aştepta cu groază să audă ce avea Enid de spus despre locul acesta. La urma urmei, ea locuise cu o doamnă la Londra şi cu el la Blythe Hall, iar căsuţa de acolo era de zece ori mai mare decât cocioaba aceasta.

Enid însă suspină încântată.

– E minunat.

– Standardele tale au coborât dramatic.

– Nu, chiar e un colţ de rai. E... e frumos, zise ea şi-şi înălţă chipul spre soare. Miroase a mere şi e cald. Aud vântul şuierând pe creste, dar aici e bine.

El se uită la ea şi-şi dădu seama cât de tare se schimbase situaţia. Enid era delicată şi deloc obişnuită cu eforturi fizice, dar îi dovedise că dispune de tot atâta cutezanţă cât o femeie scoţiană. Urcase dealuri şi se plânsese, traversase cărări noroioase şi-l cicălise întruna, stătuse ascunsă într-o văgăună două ore şi nu scosese nici un cuvânt.

Putea să se bazeze pe ea. Mai mult decât atât, pur şi simplu o adora.

– Ce te uiţi aşa la mine? zise ea, ducându-şi oarecum alarmată mâna la faţă. M-am bronzat rău, nu-i aşa?

MacLean începu să râdă.

– Ai câţiva pistrui, dar sunt foarte drăguţi. Vino încoace să vezi şi mai bine.

O conduse pe o potecă croită printre stânci, călăuzit de un clipocit de apă, şi găsiră un bazin făcut de om, puţin mai mare decât o chiuvetă. În piscina aceea în miniatură picura dintr-o stâncă un fir de apă, iar din ea curgea un alt fir care se pierdea după o cotitură. MacLean se simţi mândru, ca şi cum locul acesta ar fi fost proprietatea lui, unde îi invita doar pe cei dragi.

– Ah, ce frumos e! E curat! Aş putea face o...

– ...baie, completă el şi o ajută să-şi desfacă boneta şi haina.

Enid îşi strânse gulerul, temându-se de gesturile lui.

Avea motive să se teamă. El îi mai spusese şi cu alte ocazii; femeile puneau mult mai mult accentul pe curăţenie decât bărbaţii. Lui nu i-ar fi păsat dacă ar fi făcut baie abia acasă, pe insula Mull.

– Acum e cald, dar umbra munţilor va cădea aici mult înainte de apusul soarelui, aşa că mă duc să strâng un pic prin casă şi să fac focul. Dacă vrei să te speli, mişcă-te repede.

Enid îl prvi în continuare țintă.

– Dacă nu vrei, hai să mă ajuți să strâng în bordei.

Enid își aruncă paltonul cât colo, se așeză pe o piatră și își scoase încălțările pline de noroi. O fi fost ea modestă, dar era mai ales o ființă practică.

Fluierând, MacLean se îndreptă spre cocioabă. Deschise ușa. Înăuntru era beznă. Auzi chițăit de șoareci, adulmecă mirosul de mucegai și pe cel de vacă. Se duse la ferestre și trase obloanele ca să aerisească.

Lângă sobă era un morman de lemne. În spatele ușii, o găleată. Patul era legat cu frânghii și acoperit cu o bucată de pânză, iar la picioarele lui zăcea un teanc de pături, învelite într-un cearșaf ca să nu se umple de praf.

Se uită de jur împrejur. Probabil că această căsuță aparținuse cuiva important de vreme ce fusese atât de bine întreținută.

Oare era deja pe moșia clanului MacLean? Oare stăpânul pământului insistase ca acest loc să fie îngrijit pentru orice drumeț rătăcit prin locurile acestea? Dreptate divină – asta era. Își găsea adăpost aici în drum spre familia lui.

Își scoase mantaua și își suflecă mânecile jachetei. Luă mătura și strânse pânzele de păianjeni de prin colțuri, apoi șterse pe jos. Găsi o cârpă uscată cu care șterse masa și băncuța. Pregăti lemnele pentru foc. Scoase păturile afară și le scutură bine, apoi le așeză pe pat. Luă găleata, dar se opri pentru câteva clipe să admire locul.

Totul era exact așa cum își amintea. Curat. Uscat. Confortabil.

Era pe moșia lui.

Închise ochii și o văzu pe femeia aceea bătrână cu fața ridată ca un măr pădureț și cu alunița aceea mare în bărbie.

– Vino oricând vrei, băiete. Ăsta-i locul tău.

Amintirile îl asaltau.

Se îndreptă către izvor fără să se furișeze, lăsându-i timp lui Enid să se pitească după un bolovan dacă voia; și, din păcate, bănuia că ca așa are să vrea.

Dar, când dădu colțul, se opri brusc. Ea stătea cu picioarele încrucișate în bazinul acela, cu ochii închiși, și întreaga ei făptură exprima extaz pur. Brațe grațioase, sfârcuri ușor înmugurite. Arăta ca un boboc gata să înflorească. Apa limpede îi ajungea până la talie, iar între picioarele ei puternice se zărea peticul acela roz încântător.

MacLean scoase probabil un sunet, căci Enid deschise brusc ochii.

Aţipise. MacLean îşi dădu seama după pleoapele grele şi după felul în care îşi rotea ochii, încercând să priceapă unde se află.

Nu-i păsă. Lăsă găleata jos şi porni direct către ea.

Enid se ridică în picioare precum Afrodita din spuma mării.

El se repezi şi o prinse de talie chiar în clipa când ea se pregătea s-o ia la fugă.

– Nu! ţipă ea. Nu se poate! Nu sunt... nu sunt...

– Nu-mi pasă ce crezi. Eşti a mea. O ridică din apă şi o duse către o lespede încălzită de soare. O aşeză cu grijă pe spate, cu şoldurile pe margine şi cu picioarele atârnate. Poziţia perfectă.

Îşi vârî un genunchi între picioarele ei şi se repezi să-şi desfacă şliţul.

– Ai pus totul la cale! strigă ea, încercând să scape.

– Dacă puneam ceva la cale, eram demult cu pantalonii în vine, zise el în timp ce îşi scotea mădularul; îşi trase pantalonii în jos şi o ţintui bine de piatră. Eu pot să te acuz pe tine că ai pus totul la cale. Tu erai aia dezbrăcată!

– Eu aşa ştiu să fac baie!

Lui îi veni să-i rânjească în faţă; era atât de udă şi de indignată. Gura însă nu-l mai asculta. Se sili să se stăpânească să n-o posede chiar atunci, pe loc. Simţea nevoia imperioasă să fie înăuntrul ei. Sângele îi clocotea în vine, dar mai întâi trebuia să se asigure că ea înţelegea că era *a lui*.

– Nu sunt soţia ta, spuse ea cu o voce aproape rugătoare.

Îi puse mâna pe umăr şi-l privi direct în ochi.

Da, bineînţeles. Mai jos nu putea să se uite.

– Crede-mă, continuă ea. A fost o greşeală.

– Asta e o greşeală? MacLean îi luă faţa în palme şi o sărută; vintrele îi clocoteau. Dar asta? întrebă el pe un ton gutural, plimbându-şi buzele spre sânii ei.

Enid scânci în momentul în care el îi prinse un sfârc şi i-l supse.

– Nu trebuie...

– Dar asta? întrebă el, rătăcindu-şi mâna prin tufa creaţă dintre coapsele ei, după care imediat îşi trecu degetul mare peste crăpătura aceea roz, desfăcând-o.

În momentul în care-i simți atingerea, ea își ridică tălpile pe stâncă și își curbă șoldurile. Îl refuzase, dar îl dorea la fel de mult cum o dorea și el. Era pregătită.

MacLean nu mai putea aștepta. Așteptase destul. Se apropie de ea, o deschise cât putu de mult cu degetele, își găsi locul și o pătrunse.

Era strâmtă. Al naibii de strâmtă. Umedă, caldă și primitoare. Îi spusese că nu mai fusese cu nici un alt bărbat, și el nu avea nici un dubiu că așa era. Felul în care trupul ei îl înlănțuia și-l învăluia era un miracol al plăcerii.

O poseda. O deținea. Era a lui. Consimțise la asta în noaptea aceea din căsuță, iar el n-avea de gând să lase un capriciu de moment să strice legătura aceasta dintre ei. De când era lumea lume nu mai existase o potrivire atât de perfectă între un bărbat și o femeie.

De parcă abia acum își dăduse seama ce se petrecea, Enid se scutură spasmodic și încercă să scape din strânsoare.

El îi prinse bine coapsele și-i depărtă și mai mult picioarele, preluând controlul.

– Ești a mea.

– Nu, șopti ea.

Cum de îndrăznea să-l contrazică?

– Ești toată a mea.

Apoi porni într-un ritm menit să-i taie respirația și s-o ducă pe culmile extazului. Se mișca violent, frecându-și pelvisul de pata aceea intimă rămasă la suprafață, apăsând-o tare, cu o dorință primară, sălbatică.

Reacția lui Enid nu se lăsă așteptată, exact cum bănuise. Îl dorea cu tot trupul ei. Își dădu capul pe spate, iar părul ei lung și negru rămase agățat pe suprafața aspră a bolovanului. Gemea. Scâncea. Ajunse repede la punctul culminant și se convulsionă toată, apoi se făcu mică, zvâcni din toate încheieturile și țipă din nou.

MacLean nu se oprea. Corpul lui o revendica cu tărie. Își mișca penisul în cel mai erotic și carnal mod cu putință, nu voia să încetinească. Aveau timp altă dată s-o ia pe îndelete. Acum voia s-o facă să priceapă cine îi este stăpânul. Testiculele i se întăriră și se năpusti și mai frenetic în ea.

– MacLean, Dumnezeule, MacLean! îl imploră ea.

Orgasmele se ţineau unul după celălalt, cu forţa irezistibilă a unei furtuni pe mare.

MacLean se opri în ultima clipă, pentru a-şi întipări bine în memorie chipul ei îndreptat spre ceruri cu ochii închişi şi fiecare trăsătură a corpului ei radiind extaz, după care acceleră din nou până o umplu cu sămânţa lui. O posedase aşa cum merita să fie posedată – de către el.

N-o aşteptă să-şi recapete suflarea, ba nici măcar ca ultima zvâcnire orgasmică să ia sfârşit. Se aplecă spre ea şi-i spuse drept în faţă:

– Uită-te la mine!

Enid deschise imediat ochii, apoi îi închise la fel de repede, speriată.

– Uită-te la mine!

Era prea slabă ca să i se opună. Deschise ochii aceia minunaţi, albaştri, şi-l privi plină de afecţiune. Degeaba încercase să nu-i pese, îl dorea.

El se încordă în ea.

– Eu sunt sângele care îţi curge prin vene, eu sunt măduva din oasele tale. N-ai să pleci nicăieri fără să ştii că sunt în tine, că te susţin şi că îţi dau puterea de a trăi. Sunt o parte din tine. Eşti o parte din mine. Suntem împreună pentru totdeauna.

– Ba nu. Nu. Enid îl simţea înăuntru, încordat şi umplând-o. Era înconjurată de mirosul lui, de corpul lui. O privea în ochi, îi invada mintea, o ţinea captivă în braţele lui. Nu spune asemenea lucruri.

– Ba îţi spun purul adevăr, iubire. Ar fi bine să-l accepţi.

Asta era şi problema ei. Ar fi vrut. Ar fi vrut să creadă că el va rămâne pentru totdeauna o parte din ea.

Dar ce proastă era! Îşi puse mâna pe pieptul lui şi-l împinse încet.

Spre surprinderea ei, el nu se împotrivi. Probabil considera că fusese suficient de convingător prin fapte şi vorbe ca să mai fie nevoie să adauge ceva.

Totul ar fi putut fi exact aşa – doar că ea ştia că nu era soţia lui.

MacLean se retrase, iar ea dădu să se aşeze în capul oaselor.

El o ajută.

– Ai grijă. Avem tot timpul din lume.

Ea nu voia să se uite la el. Nu voia să-l vadă aşa cum stătea acum, gol în faţa ei fără nici o ruşine şi insuportabil de mulţumit de sine.

Își trase părul cu o mână tremurândă cât s-o acopere puțin și se uită în altă parte. Valea era însorită, plină de căldură și culoare. Aerul devenise mai greu și mai înmiresmat; mirosea a piersici din livadă. Bolovanul gri de sub ea o înțepa ca o perniță de ace. O ciocârlie cânta fericită. Asta îi făcuse MacLean; îi făcuse sângele să-i curgă prin vine, o făcuse să vadă, să respire și să gândească așa cum nu i se mai întâmplase niciodată, îi trezise toate simțurile la viață.

Ar fi trebuit să-l urască, dar nu-l ura.

Ar fi trebuit să i se împotrivească, dar nu i se împotrivise. Obosise să tânjească după atingerea lui Kiernan MacLean... obosise să-l iubească, iar mintea să-i spună că nu face bine.

Îl iubea. Îl iubea pe MacLean.

Sări îngrozită de pe piatră direct în picioare.

– Ce s-a întâmplat?

El o prinse înainte ca ea să apuce să fugă.

Aiureli. Era imposibil să-l iubească. Nu era soțul ei.

– Enid? Te-am rănit?

– Nu... nu.

Ar fi trebuit să-și facă griji că stătea dezbrăcată în fața lui, dar mintea îi era prea covârșită de alte gânduri.

– Mă simt bine. Sunt doar puțin... ametită.

– Te-am speriat? întrebă el și se apropie mai mult. Trebuie să te fac să înțelegi cum stau lucrurile între noi.

– Cum ai hotărât tu că stau. „Eu sunt sângele care îți curge prin vene, eu sunt măduva din oasele tale. Suntem împreună pentru totdeauna." O speriase? Da, dar nu mai rău decât o speriau propriile ei temeri.

Îl iubea pe Kiernan MacLean?

Unii oameni – doamna Brown, de exemplu – ar fi putut susține că îl iubea, că de aceea îl sărutase cu atâta pasiune, de aceea râdea la glumele lui sau suferea când îl supăra. Dragostea... ah, era o explicație simplă a faptului că nu-i rezistase. Pentru că era îndrăgostită lulea.

„Ba nu sunt!"

Era imposibil. Mai pornise o dată pe drumul acesta.

Problema era că, de când îl văzuse prima oară, zăcând inconștient, simțise că Kiernan MacLean e un *altfel* de bărbat. Un bărbat făcut din oțel, onoare și tărie de caracter. Se luptase pentru el, devenise o parte din viața lui, avusese grijă de el. Chiar și când îl cicălise

pentru încăpățânarea lui îl admirase pentru fermitatea de care da dea dovadă.

Dar, dacă îl iubea cu adevărat, trebuia să aibă ceva mai mul decât o pasiune de moment. Dacă îl iubea pe Kiernan MacLean dragostea aceasta trebuia să fie palpabilă.

– De ce te uiți așa la mine? o întrebă MacLean și-i dădu o șuviță d păr de pe umăr, apoi îi coborî mâna pe spate. Își marca teritoriul.

Enid nu-și dăduse seama că se holba la el. Se holba la umer lui lați, la șoldurile lui puternice, la coapsele acelea musculoase Îi examinase fața, trăsăturile bine conturate, cicatricele.

Poveștile de dragoste nu se termină bine niciodată.

Asa era adevărat, dar ea nu-l iubea pe MacLean. Nu-și pute permite să-l iubească.

Așa că ce mai conta dacă... dacă făceau dragoste și în seara asta?

– Eu doar... îmi place cum arăți.

„Vreau să fac din nou dragoste cu el." Avea nevoie de apropier fizică pentru a-și alunga tristețea. Știa că în curând se vor despărți Îi era deja dor de pasiunea și de starea aceea de uitare de sine pe car i-o insufla el. Nu însemna nimic dacă făcea dragoste cu acest bărbat Absolut nimic.

Așa că putea s-o facă la nesfârșit.

– Hai în apă, zise ea, zâmbindu-i seducător, nesigur și pasional în același timp. E călduță și foarte... revigorantă.

Capitolul 19

Chiar înainte de asfințit, Enid se ghemui în spatele unui colac d frânghie de pe ponton și-i aruncă lui MacLean o privire îngrozită.

– Furăm barca?

– Pescarul a plecat acasă, șopti el în timp ce muta toate lucrurile într-o singură geantă. Frânghie, pături... nimic de mâncare. Nu ma mâncaseră nimic de dimineață, când plecaseră de la cocioabă după ce adunaseră ultimele resturi de biscuiți. Toți sunt la masă.

Stomacul lui Enid ghiorăi de foame.

– Dar nu se cheamă *furt*?

– E un cuvânt cam dur. O împrumutăm.

– Ipocritule!

– O să i-o aduc înapoi proprietarului, cu tot cu o recompensă pentru deranj, zise MacLean, ascunzând cuțitul în mânecă. Ai tu vreo idee mai bună? Urmăritorii noștri știu încotro ne îndreptăm. Aș putea paria că păzesc feribotul, și n-am ajuns până aici ca să mă las ucis pe pragul propriei case.

– Nu, îl susținu ea, speriată de această opțiune.

– Ca să nu mai zic că feribotul circulă o singură dată pe săptămână.

Stomacul lui Enid se strânse.

– De unde știi?

MacLean îi aruncă o privire sumbră.

– Mi-am adus aminte.

Ea se făcu mică și-și duse mâna la gât.

– Tot?

– Nu tot. Încă nu. Dar nu mai e mult.

„Nu mai e mult." Cuvintele îi răsunară în minte. Nici nu mai era nevoie să se uite la valurile agitate ca să i se facă greață. Momentul acela îngrozitor pe care-l așteptase se apropia vertiginos. În scurt timp el avea să afle adevărul.

– Bine, replică ea sec.

MacLean își reluă împachetatul.

– Am început să-mi aduc aminte în căsuța bunicii Aileen...

– Bunicii Aileen?

El o privi din nou, dar de data asta surâse.

– La căsuța din vâlcea.

Enid nu se putea gândi la coliba aceea fără să-și amintească de soarele după-amiezii aceleia de amor, când soarele asfințise încet, făcând loc unei nopți de îmbrățișări tandre, șoapte de dragoste și iubire.

– N-am crezut niciodată că o să fiu în stare s-o fac de atâtea ori, dar de când te-am cunoscut am simțit că ai nevoie de cineva care să aibă grijă de tine, și am vrut să te fac fericită. Am reușit? o întrebă el, mângâind-o pe obraz. Enid?

– Da. Ea încercă să-i zâmbească, dar tremura. O să țin minte toată viața ce a fost între noi acolo.

După ce el o posedase prima dată – după ce ea își încălcase jurământul și se culcase cu el –, Enid lăsase la o parte orice principii morale sau de bun-simț și-l ajutase să facă baie, și drept urmare repetaseră episodul de amor, de data aceasta pe iarbă și cu ea deasupra, pentru că avea tot spatele zgâriat din cauza bolovanului.

El făcuse urticarie.

Se îmbăiaseră din nou. El scosese o pătură la soare și ațipiseră.

Își arseseră puțin pielea și fuseseră pișcați de insecte.

După ce soarele dispăruse după o creastă și începuseră să tremure de frig, intraseră în colibă. El făcuse focul și scosese plăcinta pe care o procurase cu o seară în urmă. Soția fermierului nu prea se pricepea la gătit, arsese crusta. Mâncaseră însă cu poftă, iar după ce se săturaseră de mâncare, se năpustiseră în pat să-și astâmpere și cealaltă poftă. Iar noaptea se trezise purtată din nou într-un vârtej de erotism la care nici nu visase vreodată.

Ar fi trebuit să fie îngrozită de desfrâul acesta.

Dar singura ei dorință fusese să nu se mai termine niciodată.

Nici n-o mai interesa că era plină de zgârieturi sau că se arsese rău pe partea stângă. Era preocupată doar să strângă amintiri – magice, extraordinare, separate de lumea reală. Știa că nu mai avea nici un pic de etică. Știa că adevărul o va lovi cu cruzime. Nimic din ceea ce se putea întâmpla însă n-avea s-o facă să uite orele petrecute în coliba bunicii Aileen. Erau ale ei. Avea să și le pună deoparte, ca pe o comoară – căci MacLean începea să-și aducă aminte.

O luă de talie.

– E vreme bună pentru traversat estuarul. Vântul bate încet, cerul e înnorat, iar valurile sunt mici.

Enid se uită înspre valurile înspumate și speră din tot sufletul să nu înceapă furtuna.

– Ar trebui să reușim să-l traversăm dacă vâslesc cinci ore.

– Nu poți să vâslești cinci ore în șir! Abia te-ai făcut bine!

MacLean nu schiță nici un zâmbet la auzul protestelor ei caraghioase. Trata situația cu seriozitate, ca orice om conștient de pericolele care-i pândeau în sălbatica Scoție.

– O să mă mai odihnesc din când în când.

– Dar o să se întunece mai repede de cinci ore!

– Pot găsi insula şi pe întuneric, răspunse el şi o sărută pe gură. Eu dezleg barca, apoi tu sari înăuntru şi împinge-o în acelaşi timp. Poţi?

– Sigur că pot, răspunse ea înţepată.

– Eşti o dulceaţă de fată. Îşi puse bagajul în spinare şi o sărută uşor. Pot să mă bazez întotdeauna pe tine.

Se ridică în picioare, sări peste butoaie şi plase pescăreşti, apoi în barca de patru metri şi jumătate, care se clătină în urma impactului. Obişnuit însă cu mersul pe mare, MacLean îşi depărtă picioarele şi îşi recăpătă echilibrul. Slăbi parâma şi-i făcu semn.

Inima îi bătea lui Enid să-i spargă pieptul, dar nu se grăbi în timp ce păşea pe chei.

– Ce faci? Grăbeşte-te!

Enid se opri în dreptul bărcii şi-i întinse o mână.

– Dacă e să fur o barcă, o s-o fac ca o doamnă.

MacLean o luă de mână şi o ajută să urce la prora.

– Eşti foarte căpoasă, ţi-a mai zis cineva vreodată?

– Nu-s mai căpoasă ca tine, care nu vrei să te duci la preotul local să-l rogi să te ajute să ajungi pe insulă.

Se mai certaseră pe tema asta.

– O să ajung acasă fără ajutorul nimănui, replică el, prinzând vâslele la locurile lor.

Enid luă vâsla de rezervă şi împinse cu ea în mal.

– Iar eu o să respect bunele maniere în timp ce furăm.

– Chiar *eşti* căpoasă! râse el cu poftă. Nebună de legat. Cum o să mă înţeleg cu tine toată viaţa?

– Nu cred că asta va fi o problemă, replică ea şi se aşeză cu faţa spre el, în timp ce el se apleca spre vâsle.

Mirosea puternic a peşte. La fiecare mişcare din vâsle se stropeau. Ieşiră din golful Oban, iar estuarul îşi dezvălui deodată adevărata fire, azvârlindu-i dintr-o parte într-alta. După-amiaza se scurgea încet, monoton şi înspăimântător. Soarele aluneca după linia orizontului, aruncând săgeţi roz şi vineţii asupra oceanului tot mai negru.

Enid se apucă bine cu mâinile de marginea bărcii şi scrută orizontul.

– Se întunecă. Eşti sigur că n-avem cum să ne rătăcim?

– Aș găsi-o și în cea mai neagră dintre nopți, răspunse el cu hotărâre. Sunt ca un somon care se întoarce în locul în care s-a născut, nu-mi trebuie nici o hartă. Știu unde e insula.

De asta se temea și ea.

– Relaxează-te, draga mea, și odihnește-ți picioarele, rânji el. Se simt mai bine după masaj?

Înainte să plece de dimineață, el insistase, în ciuda protestelor ei zgomotoase, să-i maseze picioarele. La început mai mult o gâdilase. Dar, după ce Enid se mai destinsese, degetele lui se transformaseră în niște spiriduși vrăjitori. Enid gemuse și se contorsionase, iar în momentul în care terminase repriza de masaj erau deja dezbrăcați și unul peste celălalt.

– Mult mai bine, răspunse ea strâmbând din nas, de parcă n-ar fi știut la ce se referise el.

Rânjetul lui MacLean se lăți.

Enid se uită la valuri, la cer și la MacLean, care vâslea din răsputeri. Erau ultimele ei ore împreună cu el. De îndată ce avea să-și recapete memoria – și deja procesul se activase –, avea să fie exilată din nou în dezonoare. Acum voia să aibă cât mai multe amintiri cu el: voia să-l țină minte cum se strâmba când trăgea vâslele prin apă, cum îi zvâcneau mușchii pe sub cămașă, să țină minte barba lui ciufulită și țepoasă, obrazul plin de cicatrice, părul castaniu-roșcat în bătaia brizei.

Vântul se înteți, iar cerul se făcu mai întâi vinețiu-închis, apoi negru ca tăciunele. O durea spatele. Tremura de frig. Nu vedea absolut nimic, nici stele, nici locul unde pământul apărea din mare. Barca se înălța pe crestele valurilor, ducând-o într-o direcție de care ea n-avea habar, fără nici un far călăuzitor în zonă. Era mai mult decât îngrozită, dar nici să suspine nu putea. Nu voia să ajungă acolo.

Dar n-ar fi trebuit să ajungă deja? Se rătăciseră? Își cuprinse genunchii cu brațele și se înfofoli în pelerină.

– Ia și mantaua mea, se auzi din întuneric vocea autoritară a lui MacLean, mai ceva ca un tunet de-al lui Poseidon.

Enid ezită.

– Nu ți-e frig?

MacLean izbucni într-un râs de-a dreptul înfricoșător. Un râs pe care nu i-l mai auzise înainte.

– Ia haina mea și ridică-te în picioare. Uită-te după o lumină, ceva. Suntem aproape.

Enid auzea sunetul valurilor spărgându-se de mal... sau poate de stâncile de care aveau să se ciocnească și ei. Lumină însemna un port. Scrută orizontul în toate direcțiile, căutând cu disperare o limbă de pământ.

Și o văzu. Văzu niște lumini pâlpâitoare.

– Uite! strigă ea, arătând cu mâna. Acolo!

MacLean se opri din vâslit.

– E portul, rosti el satisfăcut, după care începu să vâslească și mai în forță.

– E periculos? se interesă ea.

– Știu drumul.

Vocea lui suna altfel. Era mult mai autoritar și complet stăpân pe el.

Poate că barca n-avea să se scufunde, dar cu siguranță inima ei se strângea până ajunse cât un purice.

Zgomotul de valuri sparte se înteți. Luminile deveniră mai distincte și căpătară forme. Ferestre. Case.

Barca vră brusc.

– Nu pe acolo! țipă ea.

– O s-o luăm prin vest. E mai aproape de castel.

Enid închise ochii. Nu vorbise nici Poseidon, nici vreun alt zeu. Era vocea lui Kiernan, stăpânul clanului MacLean.

Barca atinse nisipul și mai înaintă câțiva metri, iar MacLean lăsă vâslele și sări în apă. Trase barca pe mal, apoi o luă pe ea de mână și o ridică în picioare.

– Hai, femeie! Hai să pășești pe milostivul pământ al insulei Mull!

Enid se împiedică pe întuneric în plasele de pescuit.

MacLean scoase un mârâit și o luă pe sus, după care o depuse pe mal.

– Stai unde te pun eu.

De parcă ar fi avut unde să plece! Ea tot nu vedea mai nimic, deși el părea să se descurce mult mai bine.

– Unde pleci?

Dar nu mai auzi nici un răspuns. MacLean dispăruse deja.

Enid se întrebă dacă nu cumva era o farsă crudă din partea lui. Poate plecase şi o lăsase să rabde în beznă până se crăpa de ziuă. Poate stătea într-un golf de maree şi avea să fie înghiţită de mare, în timp ce el râdea cu bestialitate de soarta ei în castelul său. Poate...

MacLean apăru chiar lângă ea.

– Norii au început să se risipească. În curând o să răsară luna. O să stăm aici până plecăm spre castel.

Enid îşi duse mâna la inimă şi speră că nu scosese nici un ţipăt de groază. Nu era atât de proastă încât să-şi închipuie că „o să stăm" însemna chiar să ia loc. El avea chef de vorbă, iar ea nu trebuia să-l lase să vadă cât îi e de frică.

– Stai jos! spuse el.

Ea rămase nemişcată în picioare.

Stătu şi el lângă ea şi continuă să-i vorbească pe acelaşi ton ferm şi răsunător:

– Simt briza oceanului. Simt mirosul casei mele. Mă văd purtat cu ochii minţii odată cu vântul pe deasupra gardurilor şi a dealului, până pe coasta cealaltă, unde se află castelul familiei MacLean. Acolo m-am născut. Acolo am fost crescut, şi mă întreb cum de a fost posibil să uit aşa ceva.

– Te-ai lovit rău la cap, mormăi ea.

Tonul lui se schimbă categoric şi se dezlănţui.

– Eu nu sunt Stephen MacLean, iar tu nu eşti soţia mea!

Enid respiră adânc. Îi fusese groază de această confruntare, dar, pusă în faţa faptului împlinit, se simţea aproape eliberată. Era uşurată pentru că mai rău de atât nu avea ce să mai fie. El era furios şi dădea vina pe ea, dar şi ea putea să-şi adune toată furia şi să ţipe la el – fără să pomenească de singurătatea la care era condamnată apoi.

– Nu, nu eşti, şi nici eu nu sunt soţia ta.

– Ştii cine sunt?

– Eşti Kiernan MacLean.

– Aici ai dreptate. Bine măcar că atât ai înţeles! strigă el ca un balaur care scuipă flăcări. Şi cum ai de gând să-mi explici ce rol ai avut în toată mascarada asta?

Avusese un şoc, aşa că trebuia să aibă răbdare cu el.

– Ţi-am spus imediat ce am aflat adevărul. Ţi-am spus că nu sunt soţia ta.

– După două luni de când trăiam împreună. După o noapte în care am trăit cea mai bună partidă de sex din viaţa mea!

Şocată de cruzimea lui, Enid nu mai rezistă.

– Eşti... eşti un barbar!

– Eu aş putea să te jignesc şi mai tare. Cum îţi închipui că aş putea să te cred că nu ţi-ai recunoscut bărbatul?

Ce răbdare să mai aibă? De unde până unde să aibă atâta răbdare cu el? În nici un caz dacă îi vorbea pe tonul ăsta.

– Ultima oară când l-am văzut pe Stephen a fost acum nouă ani, iar când am ajuns eu la Blythe Hall aveai o barbă lungă, bandaje pe jumătate de faţă, iar după ce ţi le-am dat jos, numai cicatrice.

– În ultima lună s-au vindecat şi astea.

– Eu nu ştiu cum arătai înainte, dar îmi închipui că familia ta va fi surprinsă de cum arăţi acum, spuse ea şi se înfioră de frig. Aşa cum am fost şi eu când l-am văzut pe cel care credeam că e Stephen!

– Nu am semănat niciodată cu el, zise MacLean şi îngenunche.

Enid îl auzi cum cotrobăie... probabil prin geantă.

– Semănaţi destul. Aceiaşi ochi, iar timp de câteva săptămâni pentru mine a contat doar să-ţi văd ochii aceştia frumoşi deschizându-se. Până te-ai pus pe picioare deja mă obişnuisem cu tine şi nu m-am gândit că... oricum, ţi-am spus de îndată ce am considerat că e bine.

– Mi-ai spus că nu suntem căsătoriţi abia după ce am fost atacaţi în tren! zise el, aruncându-i o pătură peste umeri. La dracu', era puţintel cam târziu pentru o confesiune.

Enid se ghemui în cuvertura de lână.

– Nu înjura!

– Să nu înjur! ridică el vocea din nou. Mai bine te-ai ruga să nu te strâng de gât şi să te las aici.

În privinţa asta nu-şi făcea griji.

– Bănuiesc că, dacă faci asta, atunci se rupe şi jurământul cu sângele meu care de fapt e al tău, la fel ca şi măduva mea care este de fapt a ta.

– Ce dracu', femeie, nu eşti soţia mea!

Enid ridică şi ea vocea:

– N-am aflat nici eu decât după incendiu!

Valurile se spărgeau în continuare de ţărm. În apropiere cânta un greiere. MacLean nu mai spuse nimic.

Enid spera că asta înseamnă că se gândește.

– Când stăteai lângă mine? întrebă el, mult mai calm.

– Da!

Chiar se gândise!

– În noaptea aceea m-ai privit cu ochii mari de groază, ca și cum atunci te-ai fi trezit la realitate.

– Așa a fost. Nu puteam să-ți spun atunci. Eram debusolată. Nu știam ce să cred, zise ea și se uită în direcția în care bănuia că stă el. Știam doar că Throckmorton îmi ceruse să te las să-ți revii fără să-ți impun eu amintirile mele. M-am gândit că poate, dacă îți dau un indiciu, o să-ți amintești, dar, când ți-am spus că nu sunt soția ta, tu ai crezut că sunt... nu știu...

– Am crezut că te temeai de relația noastră. E o legătură puternică între noi, o pasiune aprinsă. Dar... când femeile vor să-i jignească pe bărbați, spun că toate pisicile sunt la fel pe întuneric. Chiar semăn atât de mult cu vărul meu?

Enid își frânse mâinile.

– Nu... dar... au trecut... nouă ani, iar eu am crezut că tu... el adică... a exersat și a învățat o grămadă de la alte femei.

– Ar trebui să mă simt flatat? se răsti el.

Indignată, Enid se răsti și ea:

– Puțin îmi pasă dacă ești sau nu flatat!

Îl auzi cum se îndepărtează de ea, apoi cum se întoarce.

– Hmm, pufni el, mai mult pentru sine.

Se părea că ascultase *ce-i țipase ea*. Trebuia să țină minte și asta... păcat că nu aveau să rămână împreună.

– Fizic erai foarte diferit, recunoscu ea încet, dar mă așteptam la asta. Eu făceam... sex cu un bărbat care fusese cât pe-aci să moară într-o explozie. Aș fi fost mult mai surprinsă dacă trupul tău ar fi rămas la fel!

– De ce nu mi-ai spus în noaptea aceea? În noaptea în care ți-ai dat seama că nu sunt Stephen?

– Cineva încercase să te omoare provocând un incendiu, asta după ce aproape îți venise de hac cu o bombă. Începuse să se înșenineze exact așa cum prevăzuse el. Enid îi putea desluși deja silueta înaltă și sumbră. Nu știam dacă nu cumva te pun în și mai mare pericol spunându-ți ceea ce știu. Nu știam nici măcar dacă Throckmorton avea sau nu habar cine erai.

– Avea, replică MacLean fără nici o urmă de dubiu.

– Așa bănuiam și eu, zise ea cu amărăciune. Când e vorba de lucruri măreţe, sufletul și trupul unei femei nu prea mai contează.

– Nu când e vorba de bunul mers al Britaniei. Bărbaţii ca Throckmorton fac orice pentru a sluji interesele ţării.

– Dar tu? îl iscodi ea în timp ce își lega pătura ca o mantie. Ce căutai în Crimeea?

– Îl căutam pe netrebnicul ăla de văr al meu, pe Stephen. Cum de te-au convins să vii să ai grijă de mine?

– Mi-au spus că Stephen a fost rănit și că e la un pas de moarte, așa că...

– Ai venit sperând că ţi-a lăsat ceva moștenire? își bătu el joc.

– Întotdeauna, răspunse ea printre dinţi, mi s-a spus că sunt o mercenară.

– Mercenară? Tu? Orfana care s-a măritat cu vărul meu? Ia zi-mi, Enid, te-au plătit să ai grijă de mine?

Ea înţelese capcana în care voia s-o atragă, dar era atât de istovită că nu-i mai păsa de nimic. El lămurise deja ce voia să creadă.

– Da. O grămadă de bani.

– Te-au plătit bine ca să mă seduci atunci când mă gândeam să plec?

O durea sufletul. Ba îi păsa, pentru că altfel nu ar fi durut-o atât de tare disprețul lui.

– Lepădătură! șopti ea.

– Dacă-mi aduc eu bine aminte, *tu* ești cea lepădată.

Ea înghiţi în sec și își simţi sufletul sfâșiat. I se reproșase de multe ori că era copil din flori, dar supravieţuise de fiecare dată. Ar fi supravieţuit și dacă el ar fi numit-o curvă. Cumva chiar se așteptase să audă și acest apelativ.

Dar nu se așteptase să sufere atât din cauza insultelor unui bărbat pe care refuzase să-l iubească.

– Oare să rămân pe plajă, întrebă ea, aparent nemarcată de vorbele lui, și să încerc să ajung înapoi în port până dimineaţă? Sunt sigură că pot găsi un vas de pescuit care să mă ducă îndărăt pe coastă.

MacLean își înfășură braţele atât de repede în jurul ei, încât pentru o clipă păru un șarpe care își înghite prada.

– Nu scapi tu așa ușor, fătucă, dacă tot ai ajuns până aici. Acum poţi înfrunta clanul MacLean cu toate păcatele-ţi scrise pe frunte.

Capitolul 20

– Aşadar ai venit alergând la mine – adică la Stephen, mă rog – nu pentru că îi voiai banii, ci pentru că mă iubeai sincer... pentru că îl iubeai? o întrebă el în timp ce îşi croiau drum prin pădurea întunecate şi mlaştini către castelul MacLean. Kiernan îşi ţinea braţul protector în jurul ei.

Enid îi trase un cot în coaste.

El se crispă de durere, dar continuă să meargă, la fel cum continuă să se lupte cu dezamăgirea care-l copleşise. Ce cumplit să descopere că femeia pe care se bizuise, care-i era dragă şi pe care o revendicase pentru sine nu era soţia lui! Îşi recăpătase toate amintirile vechi, da, dar avea şi unele de dată mai recentă. Îşi aducea aminte cum locuise în aceeaşi cameră cu Enid, cum vorbise cu ea, cum ea avusese grijă de el, cum îl ajutase, cum se îngrijorase şi se ciondăniseră. Ştia că are limba ascuţită, un râs frumos şi ştia şi cât de mult cască înainte să adoarmă.

Ştia cum arată dezbrăcată.

Fusese soţia lui, şi el încă voia să rămână soţia lui.

Enid mergea lângă el şi se străduia să ţină ritmul cu pasul lui lung şi cu furia lui.

– Am venit să-mi îngrijesc bărbatul dintr-un simţ al datoriei. Kinman s-a arătat uluit că nu-mi pasă, Lady Halifax a insistat să-ţi fiu alături... adică lui Stephen... şi să mă port ca o soţie grijulie şi iubitoare. Aşa am şi făcut. Te-am readus la viaţă, ticălos nerecunoscător ce eşti, şi nu care cumva să uiţi asta!

– Pentru bani!

– Şi dacă te lăsam să mori, tot primeam nişte bani şi mă scuteam şi pe mine de atâta suferinţă.

Naiba s-o ia de femeie! Îşi dădea ea seama cât de tare îl rănise? Îl confundase cu Stephen! Tocmai cu pierde-vară ăla, cu ticălosul şi netrebnicul ăla! Nu fusese în stare să-i deosebească.

– Mă simt onorat că nu m-ai ucis pentru a pune mâna pe moştenire.

– Ce moştenire? Stephen n-a avut nici măcar o oală de noapte sau o fereastră pe care să-i arunce conţinutul afară, iar când m-a părăsit

mi-a lăsat plină de datorii. N-aveam nici un motiv să cred că de data asta va fi altfel. Și mai știam cu siguranță că n-o să primesc nici o moștenire de la tine, stăpânul atotputernic al neamului MacLean. Mi-ai dat de înțeles foarte clar asta în scrisoarea pe care mi-ai trimis-o cu minunata ocazie a căsătoriei noastre.

El își aducea aminte de scrisoarea aceea. Se îmbolnăvise de supărare când auzise că Stephen vrea să se însoare cu cineva din clasa de jos. Mătușa Catriona venise să i se plângă de bietul ei fiu, un naiv, și, pentru că știa cât de sensibil era vărul lui la flaterie, mintea lui văzuse în Enid o seducătoare și o oportunistă.

– Stephen nu te-a abandonat. Tu l-ai abandonat pe el când ai văzut că nu îți poate oferi traiul acela lipsit de griji la care te așteptaseși din partea nepotului unui mare lord.

– Pun pariu că Stephen ți-a spus asta.

– Da. Bănuiesc că a mințit ca să salveze aparențele, adăugă el cu onestitate.

– Așa cred și eu, zise ea sarcastic. Am avut deja un soț MacLean. Nu-mi mai trebuie altul. Și să nu-ți faci griji în legătură cu momentele de intimitate. Am profitat de tine.

Nu era nevoie să-și afișeze dezinteresul atât de ostentativ.

– Așadar am avut dreptate, continuă ea pe un ton temperat. Stephen a fost ucis în explozie?

– Da. „Bietul nătărău." Ce bine că ai scăpat de el, nu?

Enid oftă.

– Nu mi-am dorit niciodată să-l văd mort pe Stephen, doar să...

– ... scapi de el și să fii liberă?

– Da, recunoscu ea. Am vrut să pot trăi fără spaima că Stephen va apărea din nou la ușa mea să-mi mai distrugă o dată viața. Nu voiam să trec și a doua oară prin toată umilința aceea.

– Deci recunoști că ai fost umilită.

– Da. M-am măritat cu cine nu trebuia.

Dumnezeule, femeia asta era ca un ghimpe în mândria, sufletul și mintea lui.

– Stephen a fost un MacLean!

– Stephen a fost un nemernic.

– Ești de gheață.

– Sunt. Mi-e frig și miros urât, dar tu ești un prost dacă ești dispus să crezi ceva din ceea ce Stephen ți-a îndrugat despre mine.

Îi spunea adevărul, dar el nu asta voia de la ea. Da, voia să fie Kiernan, stăpânul moşiei MacLean, dar voia să fie şi iubitul ei. Voia s-o ducă la castelul lui, s-o ţină lângă el zâmbitoare în timp ce o prezenta mamei şi surorii lui. Iar după ce aveau să fie primiţi cum se cuvine, voia s-o ducă în patul lui şi s-o iubească aşa cum merita să fie iubită. În loc de toate acestea nu avea parte decât de acrimonie şi de regrete.

– Hai să ne grăbim! Nu vreau să întârziem şi să trezim toată casa.

Iar în afară de asta, MacLean simţea un fior rece pe şira spinării. Nu trebuia să uite că era cineva care le purta sâmbetele. O trase iar pe Enid mai aproape de el şi porni să traverseze ultima bucată de pădure.

Marşul acela forţat o enervă pe Enid.

– *Când* anume ţi-a spus Stephen toate minciunile acelea despre mariajul nostru? Când a dat fuga acasă să ceară bani? Sau în Crimeea, când te-ai dus să-l salvezi de la pieire?

MacLean reacţionă imediat.

– Ce ştii tu despre ce făcea el în Crimeea?

– Am fost măritată trei luni cu el. L-am cunoscut. Dacă s-a dus în Crimeea, s-a dus doar ca să mai facă rost de nişte bani şi s-a băgat în ceva peste puterile lui. Aşa că te-ai dus după el, tu, vărul lui iubit, să-l salvezi încă o dată de prostia lui, şi aţi încurcat-o amândoi. Asta s-a întâmplat?

Inima lui MacLean sări din piept când o auzi cât de nonşalant vorbea despre nişte lucruri care abia puteau fi rostite în şoaptă.

– Ştii prea multe pentru o simplă soră medicală.

– După cum zicea şi Harry, am câte ceva în cap. Trase adânc aer în piept şi-şi duse mâna într-o parte, ca şi cum ar fi avut un junghi. Ce nu ştiu eu e pentru cine spiona Stephen. Pentru Britania sau pentru Rusia?

– Tu să-mi spui. Era soţul tău.

– Măcar bine că trădarea lui nu a pătat onoarea familiei mele.

Ce femeie obraznică!

– Insinuezi că reputaţia mi-a fost ştirbită de acţiunile vărului meu?

– Nu *eu* am fost rudă de sânge cu el.

Nu era de mirare că Kiernan o dorea așa tare pe Enid. Ei nu-i păsa cine era el sau ce titluri avea. Nu-i permitea s-o calce în picioare. Își susținea punctul de vedere. El nu-și dorea nimic mai mult decât să o sărute, dar... își înălță capul, apoi încetini.

– Șșșt!

– De ce să tac? Nu-ți place să auzi adevărul? Aș putea să-ți spun și eu niște povești despre Stephen de să ți să facă părul...

MacLean se opri și-i puse mâna la gură.

– Taci! îi șopti el la ureche.

Enid simți că nu era momentul să se certe cu el. Îi dădu mâna la o parte și rămase nemișcată cât timp el se concentră să audă din nou sunetul acela ciudat și ascuțit care îl făcuse să creadă că sunt urmăriți.

Nu mai auzi însă nimic. O luă iar de umăr și merseră precauți spre castel. Mai aveau doar un kilometru și jumătate. Kiernan n-ar fi permis pentru nimic în lume ca lui Enid să i se întâmple ceva tocmai acum. Își ridică din nou capul și scoase un țipăt prelung de bufniță.

Primi răspuns. De la mică depărtare, dinspre stânga, din direcția adăpostului care servea drept loc de pândă pentru vânarea căprioarelor.

O luă spre sursa sunetului cu pricina, repetându-l el însuși.

Primi din nou un răspuns, pe care îl recunoscu. Era tânărul Graeme MacQuarrie. O fi fost tot clanul MacQuarrie o mare pacoste, dar erau vecinii lor de insulă, și MacLean s-ar fi bucurat cu adevărat să vadă pe unul dintre ei.

Enid, fată deșteaptă, făcu liniște și rămase lângă el.

Făcea totuși mai multă gălăgie decât el, dar la ce se putea aștepta un bărbat din partea unei englezoaice pe care o dureau picioarele și care avea o mulțime de jupe pe ea?

Sunetul se auzi din ce în ce mai aproape, până când Graeme îi sări în cârcă direct din adăpostul de vânătoare.

– Nu-mi vine să cred că te-ai întors în sfârșit, zevzec bătrân ce ești!

Accentul tipic scoțian al lui Graeme fu cel mai melodios sunet pe care îl auzise vreodată MacLean.

– Și te găsesc taman pe pământul familiei mele, când te-am gonit de atâtea ori la mămica ta! MacLean îi dădu drumul lui Enid și îl pocni și el prietenește pe celălalt. Ce faci, Graeme?

– Fac bine, pentru cineva care a stat noapte de noapte în frigul ăsta ca să te aștepte pe tine! Ce-ai făcut atâta timp? Te-ai văicărit ca o muiere de cât ești de delicat?

Enid interveni fără nici un pic de jenă.

– N-a făcut decât să se plângă, minți ea. Prima dată că de ce e prea cald, dup-aia că de ce-i prea frig, ba că-l dor picioarele, ba că-i e foame.

Graeme rămase cu gura căscată.

– Femeie! zise MacLean pe tonul pe care îl folosea doar în situații oficiale. Îmi pui răbdarea la încercare.

– Sper că da. Eu am exersat destul, replică ea și se sprijini de un copac. Mai avem mult până la castel?

Graeme se trezi din vrajă.

– Nu, domnișoară. Am auzit eu că MacLean va sosi cu o lady, dar nu ne-a spus nimeni că sunteți atât de fermecătoare.

De fapt, voia să spună că nimeni nu-l anunțase că femeia cu care va veni MacLean avea îndrăzneala să-l înfrunte. Prin intervenția ei insolentă, Enid își dovedise deja tăria de spirit și crescuse în ochii lui MacQuarrie de la o muierușcă oarecare la statutul de femeie importantă.

Acum se sprijinea de copac, ceea ce însemna că era leșinată de foame.

MacLean o luă iar protector pe după umeri, și porniră toți trei spre castel.

– N-a mai mâncat nimic de dimineață și nici atunci cine știe ce.

– Și nici nu-i place să se discute despre ea ca și cum n-ar fi de față, ca să nu mai zic să fie târâtă ca un sac! trânti Enid.

– Când îi e foame e nițeluș colerică, explică MacLean.

– Orice fată care a traversat Scoția pe jos are dreptul să fie oricât de colerică dorește. Al naibii Graeme vorbea respectuos. Vreți să vă duc eu în brațe, domnișoară?

– Nu, nu vrea, interveni MacLean.

– Ah! Graeme rămase un pas mai în spate, și MacLean ar fi putut să jure că rânjea satisfăcut. Deci așa stau lucrurile?

– Nu! sări Enid.

Graeme chicoti.

MacLean l-ar fi pus la punct, dar avea chestiuni mai importante de rezolvat.

– Mai e cineva pe afară în seara asta?

– Da. Jimmy MacGillivray e în est, Rab Hardie în nord și englezul ăla, Harry. E cam bizar, nu prea-ți vine să dai peste el. Eu nu știam că o să apari, dar englezul era sigur că ai să vii încoace și se temea să nu te fi atacat cineva pe drum, râse Graeme disprețuitor.

– Când am trecut în seara asta prin livadă mi s-a părut că aud pe cineva armând o pușcă, zise MacLean.

Enid se împiedică.

MacLean o ajută să se țină pe picioare și o trase mai departe după el.

– Ce naiba, MacLean! Nu-i nimeni cu nici o pușcă pe nicăieri, zise sigur de el Graeme. Nu într-o noapte înnorată. Și nu când e aproape miezul nopții!

– Cât mai avem? se interesă Enid.

– Se văd deja luminile. Uitați! Graeme se opri la marginea pădurii și arătă spre colina pe care se zăreau zidurile crenelate printre nori. E castelul MacLean.

– E frumos, zise ea.

MacLean rânji. În întuneric părea foarte romantic, dar știa el ce știa.

– Stai să se lumineze de zi și mai vorbim după aceea. Clădirea a traversat timpuri grele.

– Ați păstrat ce-a fost mai bun din el, se gândi Graeme să-și lingușească puțin vecinul dacă tot se apropiau de mâncare și foc.

MacLean dădu din nou semnalul acela care imita țipătul unei bufnițe, și toți stătură ascunși după copaci până când poarta dublă se deschise.

În prag se afla mama lui, Lady Bess Hamilton, iar holul impresionant din spatele ei era luminat în întregime. MacLean o recunoscu după silueta ei mai mult decât voluptuoasă, după turban și după țigara aprinsă din mâna întinsă spre el.

– Kiernan! strigă ea. Treci imediat în casă!

Ehe, avea el un dinte împotriva ei, dar acum vocea răgușită de tutun a mamei sale i se păru lui MacLean tril de ciocârlie.

– Trebuie să fugim, zise el către Enid. Crezi că poți?

– Am încotro? zise ea şi ţâşni mai ceva ca o căprioară.

MacLean şi Graeme o urmară instantaneu.

O ajunseră din urmă şi rămaseră în spatele ei, alergând în zigzag pentru a induce în eroare orice puşcaş care i-ar fi urmărit.

– Haide, fetiţo, strigă mama lui, întrece-i pe melcii ăia doi!

Din spatele ei apărură trei bărbaţi cu torţe, între care şi Kinman, şi porniră spre ei. Tocmai când MacLean se gândea că numai un neghiob ar mai îndrăzni să tragă asupra lor acum, se auzi o împuş cătură. Graeme căzu secerat.

Lady Bess scoase un ţipăt şi alergă spre ei. Bărbaţii cu torţe o luară şi ei la fugă. Din casă ieşiră şi alţii.

Enid vru să se oprească să îngenuncheze lângă Graeme.

MacLean o trase spre castel.

Ea se împotrivi.

– MacLean, are nevoie de ajutorul meu!

– Ţi-l aducem. Pe undeva prin preajmă e un nebun cu o puşcă.

– Şi-a consumat glonţul!

MacLean nu se mai obosi să-i explice că puteau să fie mai mulţi trăgători sau mai multe arme. Era fată deşteaptă. Ştia şi ea.

– Am prins-o eu, zise Lady Bess apucând-o zdravăn de braţ. Era aproape la fel de înaltă ca ea. Tu du-te şi ajută-l pe Graeme!

– Nu! se împotrivi Kinman, care îl înşfăcă şi el cu hotărâre pe MacLean de braţ. Nu putem risca.

– Dispari! zise MacLean, apoi se întoarse către grupul din jurul lui Graeme.

Enid se smulse de lângă mama lui.

– Dacă nu intri în casă, nu intru nici eu.

MacLean o săgetă cu privirea.

– Fă ce-ţi spun!

– Nu te-am îngrijit după o explozie ca să te văd împuşcat la o sută de metri de casă!

Lady Bess nu se putu să nu exclame şi ea exact ca Graeme:

– Deci aşa stau lucrurile.

– Nu! răspunse Enid.

– Se ridică! strigară cei de lângă Graeme.

MacLean îl văzu pe tânăr clătinându-se, ajutat de doi oameni care-l ţineau pe picioare. Rânjea şi-şi ştergea fruntea de sânge.

MacLean se predă.

– Hai să mergem atunci!

O luă de braţ pe Enid şi o puse să se grăbească în susul dealului fără să-i pese că era istovită. Dacă stătea să se gândească, îl făcuse de râs în faţa prietenului său şi a mamei sale, şi nu trecuse nici o oră de când sosiseră.

O auzea pe mama lui râzând şi tuşind în drum spre castel. Nu se temea de un amărât de glonţ.

Kinman se ţinea în spatele lui MacLean, alergând în zigzag, aşa cum făcuseră şi MacLean cu Graeme în spatele lui Enid.

Bătrâna lor menajeră, Donaldina, stătea în prag şi le făcea cu mâna.

Dintr-un motiv foarte evident pentru el, MacLean o înhăţă în braţe pe Enid şi o trecu pragul.

Capitolul 21

– MacLean, pune-mă jos!

Oripilată, Enid se zbătu în braţele lui MacLean în timp ce intrau în sala uriaşă, plină de făpturi zgomotoase.

– MacLean, am zis să mă laşi jos! E puţin cam târziu pentru acte de cavalerism.

Apoi în încăpere se făcu linişte. Enid se potoli şi se uită la mulţime.

Holul imens era luminat de torţe şi lumânări. Pe lângă pereţi erau înşirate mese lungi, iar în jurul celor două şemineuri, uriaşe şi ele, fuseseră aşezate o mulţime de fotolii confortabile. Bărbaţii aveau spade şi scuturi. Femeile ţineau în mâini flinte şi cornuri cu praf de puşcă. Toţi lăsară armele în jos şi rămaseră tăcuţi, holbându-se la stăpânul lor – şi la Enid.

Singurul sunet fu produs de unul dintre câini, o creatură mare cu picioare lungi, care veni alergând şi dând din coadă la MacLean.

O femeie măruntă, ştirbă şi cu o faţă de pasăre sparse tăcerea şi i se adresă lui MacLean în cel mai gros accent scoţian pe care-i fusese dat lui Enid să-l audă:

– Oho, ia te uită ce a adus stăpânul cu el! E drăguță, milord. Putem s-o păstrăm?

Toată lumea începu să-și dea coate, să schimbe priviri și să clatine din cap.

Lui Enid îi venea să-și ascundă fața în umărul lui MacLean sau să facă orice altceva ca să nu mai vadă ochii aceia mari ațintiți asupra ei. Dumnezeule, pe câțiva îi recunoștea! Vreo zece dintre ei erau oamenii lui Throckmorton – încă un motiv să se simtă umilită.

Nu făcu însă nimic din toate acestea, ci își semeți bărbia spre el.

– Pentru numele lui Dumnezeu, MacLean, pune-mă jos!

El o lăsă încet jos. O luă de talie și își plimbă privirea prin încăpere cu aerul amenințător al unui adevărat stăpân.

Era ca și cum i-ar fi pus o plăcuță pe frunte: „proprietatea lordului MacLean". Enid sperase ca, după șederea la castel, să rămână măcar cu un dram de demnitate intact. MacLean îi spulberase și această speranță.

Se întoarse apoi spre femeia cea bătrână.

– Îi e foame. Are nevoie de o baie și de un pat, spuse el, apoi i se adresă lui Enid: Du-te cu Donaldina! O să aibă grijă de tine.

Bătrâna făcu o reverență.

– Da, milord, o să-mi dau toată silința.

– Trebuie să mă duc să văd ce face Graeme, se încăpățână Enid.

– Fă așa cum ți-am spus, replică el. Ești leșinată de foame.

Era, și mai avea și o amețeală ciudată. Simțea în aer ceva cu totul neobișnuit.

– Pe aici, domnișoară, îi spuse Donaldina cu blândețe.

Enid nu se mișcă. Cu adevărat neobișnuit.

Kinman îl prinse pe MacLean de umăr.

– Am fost foarte îngrijorați. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

– Mai târziu. Acum du-te și află cine a tras, zise el și se aplecă să mângâie câinele care abia-l așteptase.

– Oamenii tăi au plecat în căutarea lui. Kinman părea cu cinci ani mai bătrân și cu zece kilograme mai slab decât în urmă cu două săptămâni. Vrem să știm unde ați fost!

MacLean îi aruncă o privire aspră.

– Mai târziu. O să vorbim mai târziu.

Kinman mai că nu țopăia de nerăbdare, dar MacLean îl ignoră fără nici o remușcare. Ah, asta era diferența pe care o sesizase Enid!

Nu-l mai văzuse pe MacLean comportându-se ca un mare stăpân. Nu făcea decât ce voia el să facă. Părea mai înalt, mai sobru, mai puternic, cu o aură de autoritate care ar fi înspăimântat-o dacă nu ar fi fost şi foarte atrăgătoare în acelaşi timp. Doamne apără şi păzeşte, se culcase cu acest bărbat! Iar când privirea lui se opri asupra ei, ea ştiu că încă o dorea. Fără să schiţeze nici un gest, el o chemă alături, imperios, atrăgând-o cu o forţă întunecată de seducţie care anula toate dezacordurile şi problemele dintre ei. El era stăpânul. Ea era o englezoaică nelegitimă. Diferenţa aceasta era însă contrabalansată de pasiunea care exista între ei.

Neputincioasă, Enid făcuse un prim pas spre el, când fu adusă cu picioarele pe pământ de nişte ţipete. În cameră năvăliră doi bărbaţi care îl purtau pe Graeme pe braţe, urmaţi de Jackson şi de unul dintre paznicii din Anglia. Enid îşi desprinse privirea de la MacLean.

– Graeme are nevoie de ajutorul meu.

– N-are nimic, răsună de undeva de lângă uşă vocea guturală a lui Lady Bess. L-a nimerit în cap, pe care oricum nu şi-l foloseşte mai deloc.

Lumea izbucni în râs.

– Sunteţi nedreaptă, milady, replică Graeme, care mergea clătinându-se spre un scaun, escortat de cei doi.

Oh, Dumnezeule! Scoţienii poartă fuste. Cum le zicea Stephen? Kilturi. În bezna şi haosul acela, Enid nu remarcase până acum. Acum trebui să-şi desprindă din nou privirea de genunchii lor osoşi şi de picioarele pline de păr.

– I-am salvat pielea fiului dumneavoastră, zise Graeme.

– Stând în drum! zise MacLean.

– Pielea lui merita salvată, spuse Lady Bess şi făcu semn unui servitor, care-i aduse îndată o halbă lui Graeme. Îţi mulţumesc.

Enid clipi de mai multe ori când se uită cu atenţie la mama lui MacLean. Era înaltă ca şi el, dar asemănările dintre ei se opreau aici. Prezenţa ţigării ar fi putut fi explicată prin excentricitate. Dar restul... hainele, machiajul, apariţia aceea a unei femei de... cât să fi avut? Patruzeci şi cinci de ani?

Evident, renunţase la corset şi jupe şi purta nişte haine potrivite mai degrabă acum douăzeci de ani decât modei din ziua de azi şi mai curând scandaloase decât de bun-gust. Materialul transparent

era strâns sub sâni și se revărsa până în podea, la fel de decent ca și lenjeria intimă parcă expusă vederii. Da, de cum trecu pe lângă o sursă de lumină, Enid îi putu discerne conturul picioarelor, iar materialul era prins în câteva locuri în care clar n-ar fi trebuit să fie. Cel puțin... nu conform regulilor bunei cuviințe.

Lady Bess veni lângă fiul ei.

– După ce ai lipsit atât de mult și după toată zarva asta, nu vrei s-o îmbrățișezi pe biata ta mamă?

– Ba da, doamnă.

MacLean o strânse în brațe, dar Enid avu impresia că doar cu foarte mare răceală.

Îl ignoră deci și se duse să-l examineze pe Graeme.

Un valet veni imediat lângă ea cu un sfeșnic cu mai multe brațe, ca să-i țină lumină.

Enid îi mulțumi cu un surâs.

– Sunt întreg, doamnă, zise Graeme, și în aceeași clipă o trăsni drept în față cu un damf de whisky. E doar o zgârietură.

– Din zgârietura asta îți curge o grămadă de sânge, spuse ea și-i dădu părul la o parte ca să-i examineze rana care-i brăzda scalpul. Dacă mă lași să te cos, o să se vindece mai bine.

Graeme se alarmă. MacLean veni și se așeză lângă el pe partea cealaltă.

– Las-o să te coasă, frățioare, interveni MacLean. O să arăți foarte bine.

Unul dintre scoțienii în kilt mugi:

– Se pricepe la miracole?

Un alt ropot de râsete răsună în sală.

– N-o să aibă odihnă până n-o să vadă că ești îngrijit cum trebuie. MacLean stătea lângă umărul lui Enid, încercând să-i sublinieze autoritatea. Așa că rămâi acolo, Graeme, și rezistă ca un bărbat adevărat.

Un scoțian îmbrăcat în haine aspre de pădurar spuse:

– Dacă Graeme rezistă ca un bărbat, înseamnă că domnița chiar face miracole!

Râsetele se întețiră, și abia acum Enid realiză ce se întâmplase. Peste tot erau mese și bănci răsturnate. Unii bărbați aveau încă paloșe în mâini. Fuseseră preveniți că stăpânul lor va fi atacat, așa că își luaseră armele și se pregătiseră de luptă. Nu mai apucaseră

să treacă la acțiune pentru că fuseseră chemați înapoi, iar acum toți – servitori, domni și doamne – nu-și mai găseau locul de nerăbdare. Dacă Enid mai avea nevoie de vreo dovadă că nu mai e în Anglia, atunci oamenii aceștia uniți și joviali o convinseseră.

– Uitați, doamnă, v-am adus ac și catgut. Donaldina stătea lângă cotul ei cu o tavă de argint pe care avea câteva instrumente medicale ce păreau autentice. De obicei Lady Bess coase dacă e cazul, dar nu prea suportă să vadă durerea, așa că micuțul Graeme se va bucura că a încăput pe mâinile dumneavoastră.

Graeme interveni docil:

– Da, doamnă, mă bucur tare mult.

Așezată pe scaunul masiv din capătul unei mese lungi, Lady Bess pufăi din țigară.

– O să țin minte asta data viitoare când o să fiu chemată să am grijă de tine, tinere Graeme.

Graeme se făcu mic pe scaun și păru atât de demoralizat, că Enid îl întrebă:

– Te rănești des?

– Dacă cineva trage o săgeată aiurea sau aruncă un ciob, Graeme al nostru se va afla fix pe traiectorie, dar acum e prima dată când ești împușcat, așa-i, băiete?

– Prima, rânji Graeme. Și ultima.

– Vezi să te ții de cuvânt, îl avertiză MacLean.

Își puse apoi mâinile pe ceafa lui Enid și-i făcu masaj. Un gest mărunt, dar remarcat cu ochi aprinși de toată lumea.

Mulțimea remarcă și când Enid îi dădu peste mână și se uită urât la el. Nu trebuia să-și închipuie că o poate păcăli cu șiretlicurile astea.

MacLean îi zâmbi cu atâta căldură, încât Enid se înălță pe vârfuri și-i șopti la ureche:

– Vrei te rog să încetezi?

– Ce anume?

– Să te comporți de parcă am avea vreo legătură unul cu celălalt, zise ea și se uită de jur împrejur. Erau în centrul atenției.

Lui MacLean nu părea să-i pese.

– Dar avem, drăguță, răspunse el fără să-și coboare vocea. Ești iubita mea.

Toată lumea începu să șușotească. Enid îi șuieră printre dinți:

– Mi-ai spus că sunt o ticăloasă și o mercenară care s-a culcat cu tine pentru bani. Crezi că am uitat?

MacLean îi luă palmele și i le duse la buzele lui. Îi sărută întâi mâinile, apoi podul palmelor, iar când ea și le strânse în pumni, îi sărută și pe aceia. O privi direct în ochi și-i șopti:

– Am greșit. Mă ierți?

Enid se lăsă de pe vârfuri și-și smulse mâinile.

– Nu.

Cum să-l ierte? Avea de gând să nu uite și să nu ierte nimic. Era singura modalitate prin care se putea apăra de ochii aceia atât de verzi și însuflețiți și de zâmbetul lui fermecător.

– Te rog, Enid. Am greșit când am vorbit astfel.

– De ce? Ai spus adevărul.

MacLean ridică din sprâncene, surprins de răspunsul ei.

– Te-ai culcat cu mine pentru bani?

– Nu, nu asta, dar faptul că sunt copil nelegitim, și mercenară, și o englezoaică bună de nimic.

– Ah, toți facem greșeli, zise el și începu să-i sărute degetele unul câte unul. Mă ierți?

Ea avea zece degete. El avea toată noaptea la dispoziție.

– Bine. Te iert.

MacLean se opri din sărutat și-i dădu voie să-și retragă mâinile.

– Îți mulțumesc.

Enid își dădu părul de pe fruntea încinsă. Nu se mai înroșise niciodată atât de tare încât s-o ia cu transpirații.

MacLean arătă spre Graeme și o întrebă respectuos:

– Îl coși acum?

– Îmi dai și mie din whisky-ul tău? îl întrebă ea pe Graeme.

Graeme rânji și i-l întinse imediat.

– Da, am știut de când v-am auzit vorbind prima dată cu domnia sa că sunteți o fată strașnică.

– Putem să vă aducem o sticlă nouă, se băgă și Donaldina. Deși de obicei licoarea-i cam tare pentru vizitatorii noștri englezi.

– Îmi trebuie doar un pic, zise ea, după care-i turnă în cap lui Graeme din sticlă, direct peste rană. Băiatul sări urlând de la locul lui.

Lumea începu iar să râdă, iar MacLean se văzu nevoit să-și lase mâna grea pe umărul lui ca să-l oblige să se așeze din nou.

– Asta a fost partea cea mai neplăcută, i se adresă Enid lui Graeme şi se apucă să-l coasă în ciuda faptului că acesta se bâţâia întruna.

MacLean se întoarse spre Donaldina.

– Enid o să mănânce imediat ce termină.

– Da, milord, răspunse Donaldina cu o plecăciune. Vreţi şi dumneavoastră o bucată de pâine?

– După ce termină ea.

Porni prin mulţime cu câinele, care nu scăpa nici o ocazie să-i atingă palma cu nasul.

Enid îl urmări pe furiş. MacLean zâmbea şi dădea mâna cu oamenii. Ba chiar ceilalţi stăteau la coadă ca să-l bată pe umăr, să-i zâmbească, să schimbe o vorbă cu el.

– Ah, e aşa de bine că s-a-ntors! zise Donaldina care rămăsese lângă ea, gata să-i mai întindă un fir de catgut. Ne-a fost dor de el. E un om de treabă care sare în ajutorul oricui, iar cum moşia e aşa mare, e tot timpul nevoie de el pe undeva.

Enid avusese dreptate când îi spusese lui MacLean că nu trebuia să creadă minciunile lui Stephen despre ea. Acum abia îşi dădu seama că nici ea nu trebuia să ia seama la balivernele pe care fostul ei soţ i le înşirase despre Kiernan. Oamenii îl iubeau.

Situaţia de acum era insuportabilă. Îi fusese mai bine pe vremea când credea că scrisoarea aceea crudă pe care o primise de la vărul lui Stephen era o părticică din MacLean cel malefic, o dovadă a răutăţii lui obişnuite la adresa altora.

Dar nu trebuia să uite că, în chiar seara aceea, în pădure, el o numise „lepădată". Poate că îşi ceruse iertare. Poate chiar crezuse ce spusese, pentru că nu era un om crud. Dar, într-adevăr, aşa stăteau lucrurile. Ea era o englezoaică săracă, fiică nelegitimă, iar fetele născute în afara căsătoriei nu se măritau cu nobili. Asta nu trebuia să uite.

– După chipul lui, cred că stăpânul a trecut şi el prin multe de când a plecat, continuă Donaldina. Tot dumneavoastră l-aţi cusut şi pe el?

– Nu, asta s-a întâmplat înainte să fiu eu chemată.

Donaldina se săltă pe vârfuri şi-şi vârî nasul să vadă ce face Enid.

– De-aia are atâtea cicatrice. Dumneavoastră... faceţi minuni cu acul.

– Mulţumesc. Enid termină de cusut şi-l bătu pe umăr pe Graeme. Gata!

Graeme se ridică şi se înclină în faţa ei.

– Vă mulţumesc, domnişoară, pentru bunătatea pe care mi-aţi arătat-o. Dacă o să vă pot fi vreodată de folos, nu trebuie decât să mă chemaţi.

– Îţi mulţumesc, Graeme, spuse ea, făcând o reverenţă. O să ţin minte.

Avea motive să creadă că o să aibă nevoie de toţi prietenii pe care putea să şi-i facă pe insula asta uitată de lume.

Lady Bess observă că Enid se eliberase.

– Domnişoară, îi ordonă ea, vino şi stai lângă mine! Avem de vorbit.

Enid ar fi vrut să mănânce, dar era musafiră şi stârnise curiozitatea tuturor. Se îndreptă deci către celălalt capăt al mesei, urmată de servitoarea cu tava de mâncare, băiatul cu lumânări şi Donaldina.

Lady Bess trecu în revistă convoiul din spatele ei.

– Ce de admiratori ai strâns!

Enid refuză s-o lase pe mama lui MacLean s-o tulbure. La urma urmei, i se întâmplaseră lucruri mai groaznice decât să fie interogată de stăpâna casei, şi chiar în seara aceea.

– Lasă tava, te rog, spuse ea servitoarei, apoi se adresă băiatului. Ai făcut bine, mulţumesc.

Donaldina se aşeză în dreapta lui Lady Bess, fapt care lui Enid i se păru cam ciudat pentru o servitoare. De vreme ce Lady Bess nu găsi însă nimic neobişnuit în asta, se aşeză şi ea pe locul din stânga.

La început îşi concentră întru totul atenţia asupra mâncării, constatând că, de fiecare dată când termina ceva, pe tava ei apăreau alte trei feluri, care de care mai apetisante. Trecuse mult timp de la micul dejun. Se sătură în cele din urmă şi respinse alte farfurii.

Lady Bess o observase cu atenţie.

– Nu se poate spune că n-ai poftă de mâncare. Mă bucur să văd că nu eşti ca fetele acelea moderne care ar fi în stare să-şi rupă o coastă ca să-şi subţieze talia.

– După săptămâna din urmă, pe a mea nu prea mai am cum s-o subţiez, replică Enid.

– Hmm. Lady Bess îşi scutură ţigara într-o scrumieră şi zâmbi afectat. Dar vai, fiul meu nu dă doi bani pe o talie.

Iritată de presupunerile pe care părea că le face toată lumea, Enid spuse:

– Nu-mi pasă de ce crede MacLean.

– Nu? întrebă Lady Bess, arătând spre el.

MacLean era foarte relaxat. Stătea într-un grup de bărbați și gesticula, ținând în mână o căpșună. Bărbații râdeau în hohote, inclusiv Jackson, pe care Enid îl crezuse mai bățos. Se părea că Scoția îl mai destinsese... și îl speriase în schimb pe Kinman, care se ținea după MacLean de parcă era legat cu fire nevăzute de el. Ușa de la intrare se deschise, și în încăpere pășiră alți doi bărbați, care se îndreptară direct spre MacLean, clătinând din cap.

– Ah, ce păcat, n-au găsit nimic! suspină Lady Bess. În tot cazul, mă bucur să văd că Kiernan s-a întors. Eu sunt bună de șefă până în momentul când bărbații încep să se certe între ei, când îmi vine să-i iau și să-i dau cap în cap. Kiernan le ascultă argumentele caraghioase și trage concluzia corectă, iar ei nu crâcnesc.

– Nu crâcnesc nici în fața dumneavoastră, milady.

Donaldina luă o gură din cana pusă în fața ei, apoi plescăi din buze.

– De mine le e frică. Pe MacLean îl respectă, continuă Lady Bess și se lăsă într-o rână pe scaun. Uite! Până și MacQuarrie s-a dat jos din pat ca să dea fuga aici să-l salute pe Kiernan.

– Prostănac bătrân, zise Donaldina cu afecțiune. Cred că o să vrea să-și petreacă noaptea în patul meu.

– Iar eu cred că o să-l lași. Lady Bess se întoarse la Enid și își îndreptă mâna cu țigara spre bărbatul care dăduse mâna cu MacLean. Îl vezi pe bărbatul ăla mai în vârstă cu părul ca niște alge? Este capul familiei MacQuarrie. N-au reușit să scape de probleme la fel de bine ca noi, așa că Kiernan l-a ajutat cu un împrumut sau două.

Donaldina pufni cu paharul la gură.

– O să-i spun eu lui MacLean de unde provin banii ăia.

– Nu te îngriji tu de asta, Donaldina, i-o reteză Lady Bess. Ah, ia te uită, a venit și Catriona!

Donaldina se întoarse și văzu cum cei din jurul lui MacLean se dădeau la o parte ca să facă loc unei doamne mai în vârstă decât Lady Bess, îmbrăcată după ultimul răcnet al modei.

– Credeți că va avea una dintre ieșirile ei clasice? se interesă Donaldina.

– Fiul meu vine cu veşti proaste, aşa că probabil da, îi răs-punse Lady Bess, apoi i se adresă lui Enid: Doamna cu părul cărunt este Lady Catriona MacLean, mătuşa lui Kiernan şi cumnata soţului meu.

Enid o privi deschis cu toată atenţia. Aşadar, aceasta era mama lui Stephen – faţă rotundă, drăguţă, gropiţe în obraji, nas mic... şi totuşi părea veşnic încruntată.

Lady Bess continuă:

– A suferit mult în viaţă. Soţul i-a murit înainte de naşterea fiului lor, care a dispărut acum mai bine de un an. Ne-am dat seama că Stephen a dat de bucluc în momentul în care n-a mai venit acasă să ceară bani.

– Amin, interveni Donaldina, concentrată asupra băuturii ei.

Lady Catriona se apropie cu timiditate de MacLean, ca şi cum i-ar fi fost teamă ca el să n-o respingă. Tremurul acesta o surprinse pe Enid; toată lumea îl respecta pe MacLean, dar nimeni altcineva nu păruse intimidat de el.

Lady Bess îşi privi cumnata cu răceală.

– Kiernan, care are un simţ al familiei foarte dezvoltat, s-a dus să-l găsească pe Stephen.

– Mă întreb de unde până unde simţul ăsta atât de dezvoltat al datoriei, se băgă iar Donaldina în discuţie.

– Donaldina, am zis că nu mai discutăm despre asta.

– Da, milady, zise Donaldina şi se întoarse spre Enid. Dar ştiţi la ce mă refer, nu?

Nu, Enid nu ştia, dar era curioasă să afle. Curioasă în legătură cu Lady Bess, curioasă să vadă reacţia mamei lui Stephen când avea să afle de moartea fiului ei. Stephen vorbise numai de rău de mama lui. Oare ce părere avea Lady Catriona de fiul ei?

– Kiernan a dispărut mai bine de zece luni, zise Lady Bess. Bănuiesc după cicatricele lui că l-a găsit pe Stephen, nu?

Enid dădu afirmativ din cap.

– Deduc că a ajuns prea târziu, iar Kiernan a fost rănit încercând să-l scoată din rahat. Nu-i aşa?

Enid dădu din nou din cap, cu privirea îndreptată spre ceea ce se petrecea în mijlocul sălii spaţioase.

Când MacLean își dădu seama că mătușa lui era acolo, îi făcu semn. Femeia îl îmbrățișă cu o afecțiune timidă, se agăță de brațul lui precum iedera și începu să-i vorbească.

MacLean o luă de umeri și o conduse la un scaun. Îngenunche lângă ea, clătină din cap și-i spuse doar câteva cuvinte, dar ea izbucni în plâns, îl împinse cu brutalitate, sări în picioare și fugi afară.

– Mda, asta a fost, zise Lady Bess trăgând din țigară până când nici nu se mai văzu de fum. N-ar trebui să zic așa ceva, dar moartea lui Stephen nu e cine știe ce pierdere. Catriona l-a răzgâiat prea tare pe băiatul ăla. I se părea că tot ce făcea el e perfect. Și nu-l lăsa în pace nici o clipă! Nu l-a lăsat niciodată să crească și să se maturizeze. Nu-i de mirare că a devenit un pierde-vară și un laș.

Foarte interesant. Din comentariile lui Stephen despre mama lui, Enid dedusese exact același lucru.

– Dacă din cauza lui Stephen îmi murea mie fiul, continuă Lady Bess, l-aș fi urmărit și în iad să-i trag un șut în fund.

Enid izbucni într-un râs care nu-și avea locul.

– Cineva trebuia să-i tragă un șut în... hmm... fund.

Lady Bess se îndreptă de spate.

Donaldina se ridică imediat.

Schimbară câteva priviri.

Lady Bess i se adresă lui Enid pe un ton fals cordial:

– Știi, draga mea, sunt o femeie bătrână și cam tare de ureche. Nu-mi aduc aminte să-ți fi auzit numele.

MacLean n-o prezentase, după cum știa foarte bine și Lady Bess. Enid n-avea cum să evite acest moment teribil; trebuia să dea dovadă de curaj. Răspunse clar, cât să fie auzită de jumătate din încăpere:

– Sunt Enid MacLean. Văduva lui Stephen.

Toată lumea se dusese la culcare cu excepția grupului restrâns de englezi. Kinman, Jackson și cinci dintre cei mai buni oameni ai lui Throckmorton se strânseseră în jurul focului cu picioarele pe divane, fumând și așteptându-și rândul să stea de vorbă cu MacLean.

Înainte să ajungă la ei și să le răspundă la întrebări, acesta se mai opri pentru o discuție scurtă. Mama lui stătea singură pe jilțul din capătul mesei. Țigara fumega în scrumieră, iar ea aranja cărțile să joace *solitaire*.

Întotdeauna îi plăcuse să joace cărți. Când era el mic, îl învățase tot felul de jocuri care-i îmbunătățiseră aritmetica, apoi strategia și inteligența. Îl învățase cum să-și citească dușmanul și cum să nu pară afectat când pierdea. MacLean făcea uz de aceste aptitudini în fiecare zi.

Dar nu mai jucase de mult cu ea nici un joc.

Lady Bess se ridică când îl văzu că vine spre ea. El îi făcu semn să se așeze și-și trase un scaun alături.

– Ți-ai câștigat locul din capul mesei, spuse el. Am auzit despre cearta lui Torquil cu Eck în legătură cu cursa de cai.

Lady Bess făcu un gest a lehamite.

– Cearta n-a fost nimic. Dar era nevoie de înțelepciunea lui Solomon ca să-i convingi să se liniștească.

MacLean îi cunoștea. Mama lui nu exagera deloc.

– Amândoi sunt foarte încăpățânați, recunoscu el.

– Bărbați proști... dar oare nu sunteți toți la fel? îl luă ea peste picior, așa cum făcea mereu.

Îi spunea lucruri pe care nu le-ar fi spus nimănui altcuiva, lucruri care pe el îl făceau să-și dorească să-i dea anumite replici greu de rostit, pentru că nici ea nu era virtutea întruchipată, nu, pe toți sfinții! Dar era mama lui și merita tot respectul pentru că se ocupase cu mare pricepere de moșie.

– Știi ce am venit să te întreb, zise el.

– De asta am rămas aici când englezii tăi nu mai au răbdare, zise ea și-i zâmbi lui Kinman, care se uita pe furiș înspre ei.

Kinman se înroși și-și mută imediat privirea.

– Unde-i sora mea?

Mama lui stinse țigara.

– De data asta n-am vești bune.

– Dar când ai?

MacLean se gândi cu disperare la Caitlin, cea cu picioare lungi ca ale unui mânz și la fel de neîmblânzită.

– Asta-i o veste chiar foarte proastă, zise Lady Bess și-și coborî privirea spre cărți. A plecat să te răzbune.

MacLean speră că nu auzise bine.

– Să mă răzbune? Cum adică să mă răzbune?

– S-a temut că ai murit. A fost cutremurată de durere şi atât de furioasă, încât a fugit pe urmele tale, hotărâtă să-ţi pedepsească ucigaşul.

– Nu.

MacLean era sigur că mama lui nu-l minţise, dar simţea că i se face rău numai la gândul că surioara lui era undeva în lumea largă şi o căuta cu lumânarea.

– Dar cum se gândeşte să mă răzbune? Nu – te rog nu-mi spune! Spune-mi doar că ai trimis oameni după ea.

– Ne-a scris din Londra. N-a zis aboslut nimic despre răzbunare şi sper că a ajuns în oraşul acela atât de mare şi a renunţat la ideea ei nebunească, răspunse Lady Bess, mutând la nimereală o carte.

– Aşa sper şi eu.

Dar nu credea, şi de fapt nici mama lui nu credea. Caitlin era cea mai încăpăţânată fată de pe faţa pământului, şi perseverentă ca un buldog.

– Şi ce face la Londra? întrebă el şi mai îngrijorat. Din ce trăieşte?

– N-a rămas la Londra. Şi-a găsit o slujbă prin... – Lady Bess îşi scoase o hârtie împăturită din decolteu – ... Distinsa Academie a Guvernantelor.

În sfârşit, o umbră de speranţă.

– E aceeaşi agenţie care i-a găsit şi lui Enid postul la Lady Halifax. O instituţie respectabilă. N-ar trimite-o într-un loc periculos.

Lady Bess se aplecă şi-l înhăţă de braţ.

– Eşti sigur? Ştii tu asta?

MacLean îşi dădu seama că, deşi lăsa impresia că nu-i pasă, în adâncul sufletului mama lui era foarte îngrijorată pentru fiica ei.

– Sunt sigur. Le-ai scris?

– Le-am trimis o scrisoare şi am primit un răspuns politicos de la o anume Lady Bucknell. Caitlin i se pare o fată bună, spunea ea, are recomandări bune şi i-a spus că are douăzeci şi cinci de ani, adică adevărul, aşa că Lady Bucknell a trimis-o la cineva din Ţinutul Lacurilor. A zis că o să-i scrie şi o s-o roage să mă contacteze, dar că nu-i poate impune să se întoarcă.

– Copila s-a transformat în femeie, răspunse MacLean şi mută o regină de cupă peste un rege de pică.

Lady Bess îl plesni uşor peste mână.

– Nu mi se pare că e în pericol. Lady Bucknell ți-a dat și adresa ei?

– Insula Rasnull. Am trimis pe cineva să dea de ea în momentul în care am aflat că ești în viață. Poate se întorc împreună acasă.

– Da, zise el, mângâindu-și gânditor bărbia, apoi zise mai încet. Sau poate va rămâne acolo unde este și-și va găsi fericirea.

Ochii lui Lady Bess se umeziră.

– Kiernan!

Pentru prima dată, MacLean spuse ceea ce știau amândoi.

– Draga mea mamă, aici nu-și poate găsi fericirea. Indiferent de cât de tare încercăm noi s-o protejăm, toată lumea bârfește despre scandalul acela, și ea știe asta.

– Știu, râse amar Lady Bess, gândindu-se la propriul ei scandal. Știu prea bine.

„Dar tu meriți să suferi bârfele și clevetirile."

MacLean nu rosti cu voce tare aceste vorbe, pentru că știa că și Caitlin le merita. Fusese fata răzgâiată a clanului MacLean, și se aruncase direct în brațele unei vipere, ale unui ticălos... ale unui bărbat pe care el însuși îl prețuise ca pe un frate.

– Atunci deocamdată nu ne rămâne decât să presupunem că este bine sănătoasă, zise Lady Bess, luă cărțile de joc, le amestecă și le întinse din nou pe masă. Ai devenit foarte înțelept, mai spuse ea serios, apoi îi zâmbi iarăși și-l luă încă o dată peste picior. Se zice că unui bărbat îi vine mintea la cap când vrea să se însoare.

MacLean se lăsă pe spate.

– Așa crezi?

– Cât ai fost plecat și a trebuit să am grijă de moșie mi-am dat seama că sunt prea bătrână pentru o responsabilitate atât de mare.

– Nu ești deloc prea bătrână, se răți oi el.

Chiar nu era. Îl născuse la șaisprezece ani, și tot timpul lui i se păruse că mama sa este foarte frumoasă. I se părea în egală măsură nerușinată, puternică, dificilă, și de multe ori îl făcea să se simtă jenat.

– Da, dar tu mai ai puțin și ești, zise ea și clătină din cap dezaprobator spre cărți, după care le strânse din nou. Nu-s prea multe femei care să mai vrea să se mărite cu un bătrânel ca tine, mai ales una care a mai fost măritată deja.

– Te gândești la cineva anume?

– Hai să terminăm cu jocurile astea, fiule! zise ea și trânti pachetul de cărți pe masă. În seara aceasta ți-ai afișat foarte clar sentimentele față de Enid.

– Nu te deranjează că este soția vărului meu?

– *Văduva* lui, și cu siguranță nu e deloc ființa îngrozitoare descrisă de Stephen. El a mințit doar ca s-o facă fericită pe Catriona, zise Lady Bess, strâmbându-se dezgustată, ca de fiecare dată când vorbea despre mătușa lui. Catriona n-a vrut ca în viața fiului ei să existe nici o altă femeie în afară de ea.

MacLean își reaminti cum îl împinsese Catriona în momentul în care încercase s-o consoleze de pierderea fiului.

Femeia aceasta îl adorase pe Stephen cu ardoarea unui fanatic. Din punctul de vedere al celorlalți însă, chiar și moartea lui fusese un act dezonorant pentru restul familiei.

– Știu, zise el și se întinse după mâna ei. Așadar... îți place de Enid?

Lady Bess își feri degetele.

– Însoară-te cu ea, fă-mi nepoți, și o s-o iubesc din tot sufletul.

El simți un val de căldură în vintre. N-ar trebui să-i pese nici cât negru sub unghii de părerea mamei lui. N-avea decât s-o ia pe Enid și să se însoare cu ea... Trase aer în piept. Așa deci, iată și planul. Trebuia s-o aibă pe Enid, prin urmare trebuia să se însoare cu ea.

– Ai de gând să faci așa ceva? îl descusu Lady Bess.

MacLean își dorise ca mama lui s-o placă pe Enid. Era acum evident că o plăcuse instantaneu – sau poate în urma discuției succinte pe care o avuseseră.

– Lui Enid nu-i prea pasă de mine în momentul ăsta.

– Știu că n-ai catadicsit să faci asta niciodată, dar ce-ai zice să încerci puțină curte? Lady Bess se ridică și-i zâmbi ironic. Dacă ai nevoie de ajutor, vino la mine!

– Nu.

– N-ai veni niciodată la vrăjitoarea de maică-ta după un sfat, spuse ea și-i puse mâna pe obraz. Mare fraier mai ești!

MacLean o urmări cum traversează sala uriașă spre dormitorul ei și remarcă privirile pe care le întorceau după ea toți bărbații prezenți.

Naiba s-o ia! Își râdea de el de fiecare dată, iar el îi răspundea întotdeauna sfidător. Îl necăjea mereu, apoi se amuza pe seama lui,

şi el se simţea mereu în ochii ei un fraier, aşa cum îl numea ea. Nu, nu chiar fraier – mai degrabă ca un copil cicălit de mama lui că nu vrea s-o asculte şi să vadă adevărul. Dar el ştia adevărul despre ea... oare?

Se duse spre şemineu şi se scufundă într-unul dintre fotoliile acelea confortabile. Era obosit, atât de obosit că abia se mai ţinea pe picioare. Aruncă o privire spre grupul de englezi şi-i anunţă solemn:

– Mi-a revenit memoria.

Bărbaţii rămaseră cu gurile căscate, iar el rânji satisfăcut. Remarcă absenţa unuia dintre ei, aşa că zâmbetul îi dispăru rapid.

– Mai întâi aş vrea să ştiu unde a dispărut Harry.

Capitolul 22

Enid se trezi într-un pat imens şi somptuos, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte dantelată, trimisă de Celeste. Îşi puse mâna pavăză la ochi împotriva soarelui şi scoase un mârâit.

În seara precedentă avusese parte de cea mai umilitoare experienţă din viaţa ei. MacLean o trecuse pragul castelului de parcă ar fi fost o invalidă sau o... mireasă.

Iar după ce mâncase trebuise să se prezinte singură. Pentru a doua oară într-o singură seară, în încăperea aceea uriaşă se lăsase liniştea, o linişte care se împrăştiase ca o undă de la ea până în toate colţurile sălii. Oamenii întorseseră capetele să se uite când la ea, când la MacLean.

Dar trebuia să recunoască meritul clanului MacLean. Chiar şi după ce le dezvăluise informaţia aceea uimitoare, toată lumea îşi păstrase cordialitatea faţă de ea. Îi umpluseră paharul cu vin, îi povestiseră întâmplări din tinereţea lui Kiernan MacLean. Istorisirile acestea o făcuseră să râdă cu poftă, poate puţin prea zgomotos. Ei, da, fusese foarte obosită, iar vinul se dovedise destul de tare.

După ce tot neamul MacLean, împreună cu oaspeţii şi servitorii săi, fusese anunţat de însuşi stăpânul castelului, în termeni fără echivoc, că Enid este extrem de obosită, însăşi Lady Bess venise

să o conducă sus, unde o aşteptaseră o cadă şi un pat. Deşi aproape adormise de-a-npicioarelea, Enid îşi aducea vag aminte că Lady Bess îi spusese că în dormitorul ei se odihnise cândva Robert the Bruce[1].

Enid speră să fi fost doar o fantezie a creierului ei ameţit de vin. Dar, ridicându-se în capul oaselor şi uitându-se în jur, începu să se teamă că totuşi auzise bine. Aşternutul ei era din cel mai fin bumbac. Patul cu stâlpi înalţi şi tăblia sculptată, lambriurile care acopereau pereţii până la mulură, toate erau făcute dintr-un superb lemn de cireş. Cuvertura, baldachinul şi perdelele erau toate din ţesătură de damasc verde-închis. Până şi tavanul înalt, pictat cu nori şi heruvimi bucălaţi, sugera regalitate.

Ah, cât de repede ar fi putut să fugă din locul acesta îngrozitor ca să se întoarcă la viaţa ei reală?

Mânerul de argint al uşii fu zgâlţâit frenetic, şi Enid îşi trase plătura până sub bărbie.

– Intră! strigă ea.

Clanţa se mişcă din nou. Enid presupuse că era servitoarea cu micul dejun, aşa că se dădu jos din pat şi se duse spre uşă exact când aceasta se deschise brusc, iar MacLean se prăvăli la podea.

Enid scoase un chiţăit şi înşfăcă husa de brocart roşu de pe un scaun. Şi-o lipi de ea ca un scut şi se uită spre el, constatând că nu păţise nimic. Aterizase pe un covor foarte moale. Purta exact hainele în care străbătuse Scoţia pe jos şi era în mod evident beat turtă. Probabil avea şi o migrenă. Plus că probabil era sensibil la lumină.

Enid se duse la fereastră şi trase draperiile să intre lumina.

Se auziră nişte mormăieli de protest.

– Nu eşti soţul meu! strigă ea. Ieşi afară!

În mod surprinzător, MacLean se ridică direct în picioare şi o examină cu ochi mijiţi, dar concentraţi.

– Arăţi mai bine în dimineaţa asta, spuse el şi îşi flutură mâna prin faţa ochilor. Aseară aveai cearcăne mari şi negre sub ochi, iar buzele îţi erau crăpate şi acre.

Pe jumătate insultată, pe jumătate amuzată, pe jumătate disperată – prea multe jumătăţi, dar ea nu fusese niciodată bună la matematică –, Enid îi spuse:

[1] Rege al scoţienilor (1306–1329) şi conducătorul acestora în timpul primului război de independenţă împotriva Angliei (n.tr.)

– Ce limbă mieroasă ai! Acum ieşi afară!

„Ieşi afară pentru că arăţi prea bine chiar dacă eşti jegos şi poţi a whisky."

– Cred că ţi-ar prinde bine să ştii ce se mai întâmplă, zise el şi-şi dădu cu palma peste gură. Ştii că am stat treaz toată noaptea, de vorbă cu englezii?

Enid se întoarse cu spatele la el şi-şi puse halatul.

MacLean nu păru să remarce cât de bine îi stătea.

– Le-am spus absolut tot ce mi-am adus aminte.

Enid se duse la uşă, puse mâna pe clanţă şi-i făcu un semn clar.

– Ieşi!

– A fost extrem de interesant. Exact când am ajuns la partea cea mai tare, mi-am dat seama că nu mai ştiam nimic.

Enid se opri din gesticulaţie şi-l fixă cu privirea.

– Cum adică nu mai ştiai nimic?

– Mai bine ai închide uşa, zise el, ducându-şi degetul la gură în semn de linişte. Sunt chestii secrete. N-ar trebui să le spun nimănui.

– Văd că tocmai mi le spui *mie*.

– Sigur că da. Tu eşti iubita mea.

Cum de-l putuse considera atrăgător pe bărbatul acesta? Enid deschise larg uşa.

– Ba nu sunt. Ieşi afară!

– Nu-mi aduc aminte de explozie.

Enid avu un moment de ezitare. Se uită pe coridor să verifice dacă mai era cineva, apoi îşi întoarse privirea spre el, spre chipul lui neîngrijit şi relaxat.

– Explozia care l-a ucis pe Stephen?

MacLean încuviinţă din cap.

– Dar de *ce* îţi aduci aminte?

– Îmi amintesc că am plecat în Anglia să-l găsesc pe Stephen, pe care îl suspectam că intrase într-un anturaj prost. Asta făcea tot timpul. L-am găsit pe Throckmorton. M-a trimis în Crimeea să-l aduc pe Stephen, şi apoi – scutură supărat din cap – nimic. Am uitat tot.

Pe ea n-ar trebui s-o intereseze toate astea. N-ar trebui să-i pese de siguranţa lui, de povestea asta... dar devenise o parte din viaţa ei. Acum era curioasă.

– Deci crezi că persoana care a încercat să te ucidă în Crimeea încearcă să te ucidă şi acum?

– Cu siguranţă.

– Crezi că te-a urmărit atâta drum?

– De ce nu? E uşor să călătoreşti cu trenul în ziua de azi, iar dacă mă poate reduce la tăcere înainte să-l dau în vileag, atunci n-o să mai păţească nimic niciodată, zise el şi se trânti pe un scaun mai firav stât de brusc, încât lemnul pârâi. Harry aproape că m-a împuşcat.

– Poftim? Enid renunţă la proteste şi trânti uşa. Când?

– Îl ştii pe Harry. Înalt, brunet, zise el şi imită o faţă fioroasă. Serios tot timpul.

– Ştiu la ce te referi şi să ştii că l-am suspectat demult că el este asasinul.

– Nu, nu, nu. Nu el. A venit foarte târziu aseară şi avea o puşcă.

MacLean tuşi ca şi cum ar fi avut ceva în gât.

Enid se duse la noptieră şi-i turnă un pahar de apă. Puterea obişnuinţei.

– De ce avea Harry o puşcă?

– Discutam cu Kinman despre împuşcătură. Îţi mai aduci aminte de împuşcătura de aseară?

Ei îi venea să ţipe la el să zică odată ce avea de zis. Se abţinu şi-i întinse paharul.

– Îmi aduc aminte de împuşcătură.

El se uită la ea cu ochii roşii de oboseală şi o împunse cu degetul.

– Ce halat frumos ai! Pentru mine îl porţi?

– Nu. Bea-ţi apa! răspunse ea şi-i dădu paharul.

– Nu, zise şi el cu subînţeles. Pentru mine nu porţi nimic.

Enid se roti pe călcâie şi se duse direct la fereastră.

– Mare păcat că Harry nu te-a împuşcat.

MacLean avu obrăznicia să pară jignit.

– Crudă. Eşti crudă. Dacă nu te porţi frumos cu mine, plec.

– Stai să-ţi deschid uşa.

– Îţi baţi joc de mine, zise el şi se lăsă în scaun. Harry a căutat pe afară până a găsit puşca, şi era foarte nervos. E chiar frumos halatul ăsta. Îţi face părul să pară... ondulat.

– Părul meu *este* ondulat, zise ea, dar apoi îşi luă seama. De ce era nervos?

– Pentru că e o pușcă englezească, răspunse el și dădu de dușcă apa. Cineva a furat-o din colecția personală a lui Throckmorton și a adus-o aici doar ca să tragă asupra ta.

– Asupra *mea*?

– Și a mea.

– Dar Harry nu știe cine a tras.

– Nu.

Nu erau în siguranță.

– Știm mai multe decât înainte. Știm că este unul dintre oamenii de pază.

– Azi pleacă toți acasă, mai puțin Harry, Kinman și Jackson.

Enid fu surprinsă.

– Jackson? Îl păstrezi?

– Are recomandări impecabile de la Lordul și Lady Featherstonebaugh și m-a asigurat și Kinman că este de încredere. MacLean arăta în același timp vrednic de milă și fermecător. Și mă bărbierește atât de bine...

Enid se uită bine la chipul lui plin de cicatrici, nebărbierit și murdar. Da, MacLean trebuia să-l aprecieze pe Jackson pentru măiestria lui de bărbier.

– Ar trebui să-l chemi chiar acum.

El agită paharul.

– Îmi mai dai?

Enid se apropie să-i ia paharul, iar el o prinse de mână.

– Ai o cămașă de noapte de dantelă.

– Dormeam când ai venit.

Mințea, dar nu-i păsa.

– Am văzut-o înainte să-ți pui halatul ăsta urât pe deasupra. Cămașa de noapte e mai drăguță, zise el și o trase mai aproape.

Dacă ea nu s-ar fi opus, ar fi tras-o în poala lui. Înfuriată că-i lăsase impresia că e o ușuratică și panicată că-și dorea de fapt să fie, Enid se răsti la el:

– Ai uitat că nu-ți place de mine? Sunt nevasta mercenară a lui Stephen.

– Mercenară. MacLean se posomorî, însă nu-i dădu drumul. Dar nu ca mama mea.

– Ca mama ta?

Lady Bess? Mercenară?

– Aseară am vorbit cu ea. E de părere că ar trebui să mă însor cu tine.

Enid nu mai ştia ce să creadă. Habar n-avea ce ar fi putut să-i răspundă.

– Se înşală. N-o să ne căsătorim niciodată. Tu nu eşti suficient de înţelept să mă ceri. Eu nu sunt suficient de disperată să accept. Dar de ce crezi că mama ta e mercenară?

Chipul lui se contorsionă de durere.

– Cât am fost mic a fost o mamă grozavă. Apoi a trădat memoria tatălui meu. Pentru *bani!*

Dacă n-ar fi fost atât de cherchelit, probabil nu i-ar fi vorbit atât de deschis. Dar era beat, iar Enid tocmai descoperea de ce o dispreţuia atât de mult. Ezită, pentru că ştia că nu-i frumos să se bage în viaţa lui Lady Bess, dar curiozitatea o rodea prea tare.

– Dar ce-a făcut mama ta?

– Tata n-avea nici două luni de când fusese dus la groapă, şi ea a plecat la Edinburgh şi şi-a găsit un negustor, zise el, profund dezgustat. Bătrân, foarte vulgar, dar şi foarte bogat.

Imaginea lui Lady Bess, plină de viaţă şi cordială, în braţele unui moş desfrânat şi parvenit o cutremură pe Enid.

– A spus de ce?

– Mama mea n-a dat niciodată explicaţii nimănui, cu atât mai puţin fiului ei de cincisprezece ani pe care l-a lăsat să aibă grijă de sora lui plângăcioasă de unsprezece.

– O, Doamne!

– S-a dus la Londra împreună cu noul ei soţ. L-a introdus în societate. Oamenii îi râdeau în faţă. Vestea s-a răspândit până aici, zise MacLean şi se uită spre mâinile lor înlănţuite. Am rămas aici cu sora mea, ne-a fost dor de ea, dar a trebuit să încep să preiau îndatoririle de stăpân al proprietăţii, iar Elizabeth să aibă grijă de casă. Mama stătea la Londra, îşi cumpăra cele mai alese haine şi-şi ignora toate obligaţiile.

Enid şi-o putea imagina pe Lady Bess mutată în alt oraş, dar nu putea să creadă că-şi nesocotise îndatoririle.

– După care, la nici un an, moşul ăla a murit, şi mama s-a întors acasă, unde se aştepta să fie primită cu braţele deschise, continuă MacLean scuturând din cap, vădit deranjat încă de această amintire.

Mi-a dat averea pe care o obținuse, să am grijă de ea, și a crezut c
să-i mulțumesc. Dar *eu* nu mă las mituit așa de ușor.

– Bravo ție! Ai prins ideea! exclamă cu ironie Enid. Probabil
de aceea nici n-ai avut vreodată probleme cu banii.

– Ca de obicei, te înșeli. MacLean părea să-și fi revenit suficie
ca să-i răspundă cu aceeași monedă. Evenimentele din 1745[1] ne
afectat foarte tare.

Enid deduse de aici că membrii clanului MacLean fuseseră i
plicați în revolta eșuată din secolul anterior.

– De atunci încoace ne luptăm să ne revenim. Când tatăl meu
murit, nu ne-a lăsat mai nimic în afară de moșie și de castel, și ne-a
considerat norocoși să avem și asta. Dacă aveam nevoie de bani? I
aveam cincisprezece ani, tu ce crezi...

Enid vedea foarte limpede adevărul. Un adevăr atât de evide
încât MacLean nu putea fi decât orb să nu-l vadă.

Orb... sau captiv în durerea și dezamăgirea unui băiat de cin
sprezece ani.

– Stai puțin, zise ea și-i strânse degetele ca să-i atragă atenț
Îmi spui că mama ta s-a măritat cu un decrepit pentru banii l
Susții că a făcut așa ceva pentru a scăpa de responsabilitățile car
reveneau aici la castel, că s-a dus să trăiască bine în Anglia în tim
ce voi v-ați zbătut să supraviețuiți aici. Îmi spui că, după moart
comerciantului aceluia bătrân, s-a întors aici, cu tot cu averea lui,
care ți-a pus-o ție în brațe, că ție nu ți-a păsat și că de atunci n-a m
părăsit niciodată insula Mull, nu?

MacLean se îndreptă de spate și-i aruncă o privire rece
directă.

– Da.

– Și ai impresia că acțiunile ei au fost conduse de egoism? Fu
oasă, Enid își smulse mâna dintr-a lui. Cred că ai o inimă de ghea
Că ești un nefericit egoist. Mama ta a avut grijă ca *tu* să nu trebuias

[1] E vorba de încercarea nereușită din 1745 a lui Charles Edward Stuart (ca
regală Stuart era de origine scoțiană) de a readuce conducerea Marii Brita
în mâinile casei Stuart, încercare sprijinită de majoritatea clanurilor scoțien
Pentru a împiedica o nouă revoltă de acest tip, un an mai târziu, șefii clanu
lor scoțiene au fost deposedați prin lege de o serie de drepturi speciale pe ca
le dețineau până atunci. Tot atunci, englezii au interzis și portul tradițion
scoțian. (n.red.)

să te însori cu cine știe ce moștenitoare dezgustătoare ca să-ți salvezi moșia!

MacLean mijì ochii, apoi se răsti la ea:

– Nu-i adevărat!

Enid făcu un gest tăios.

– Nu-mi mai spune nimic! Dacă tu nu înțelegi ce a făcut mama ta pentru tine și cât ar trebui s-o prețuiești pentru asta, ca să nu mai zic că ar trebui s-o prețuiești doar pentru că e mama ta... nu ești doar beat, ești și foarte prost!

MacLean se ridică în picioare, trezit brusc.

– Nimeni altcineva nu-ți mai împărtășește părerea.

– Și contează asta pentru tine? Contează ce gândesc ceilalți? întrebă ea și se înfipse chiar sub ochii lui, agitându-i un pumn spre nas. Te asigur că toată lumea știe ce a făcut mama ta. Întreab-o pe Donaldina, să vezi ce-o să-ți spună.

– Donaldina a fost doica mamei mele, replică el, de parcă asta ar fi explicat tot.

– Bine atunci. Întreabă pe cine vrei tu, spuse ea, gesticulând din nou. Graeme se plânge de ea. Întreabă-l pe Graeme ce crede despre mama ta.

– Mama l-a cusut de mai multe ori. O place.

MacLean încerca să găsească tot felul de scuze, nevrând să accepte adevărul.

Lui Enid nu-i păsa. Voia să-i facă dreptate lui Lady Bess, și pentru asta trebuia să-l facă să recunoască adevărul, atât pentru binele lui, cât și pentru al ei.

– Toată lumea o place pe Lady Bess. Toată lumea o venerează. M-a adus personal aici și mi-a spus niște baliverne despre cum Robert the Bruce ar fi dormit aici...

– Este adevărat.

– ... și m-am culcat plângând că n-am avut o mamă ca ea. Eu n-am avut niciodată o mamă, iar tu te văicărești că mama ta și-a vândut trupul ca să te salveze pe tine! Ești un mizerabil nerecunoscător.

Îi venea să bată din picior de nervoasă ce era. Își îndreptă însă spatele și trase aer în piept ca să se liniștească.

– Așa că să nu mă compari pe mine cu mama ta, continuă ea. Ea este o femeie minunată, iar eu... eu sunt exact mercenara care m-ai acuzat că sunt.

– Am trimis pe cineva să ducă barca înapoi.

– Poftim?

– Barca pe care am împrumutat-o ca să ajungem aici.

– Bine.

Trecuse iar de la un subiect la altul, iar acum ea își dădu seama că o făcea dinadins. De fiecare dată când voia să-i abată atenția făcea la fel. Dar n-avea să-i meargă.

– De vreme ce ești aici, vreau să-ți spun ceva. Toată lumea știe că nu suntem căsătoriți, deci nu sunt în nici un pericol. Vreau să plec acasă.

MacLean păru mai puțin amețit, mai puțin obosit și mult mai asemănător cu nătărăul autoritar pe care Enid ajunsese să-l cunoască.

– Nu pleci până nu-mi amintesc tot.

– Poate n-o să-ți amintești niciodată.

– Atunci o să stai aici multă vreme.

Enid îi arătă ușa.

– Ieși și să nu te mai întorci!

De data asta, el se îndreptă spre ușă.

– Nu poți să ieși nicăieri singur.

Kinman se aplecase în față, cu mâinile pe genunchi, și-l privea intens pe MacLean.

MacLean își aminti de mahmureala lui.

– Ai dreptate.

Focul trosnea în șemineu, răspândind o aromă slabă de lemn de pin. Sala cea mare răsuna de voci și râsete. Totul era exact cum ar fi trebuit să fie. MacLean stătea pe scaun alături de cei trei englezi și de Graeme MacQuarrie, Jimmy MacGillivray, Rab Hardie, iar femeile ședeau în celălalt capăt al încăperii, lângă un alt șemineu. Donaldina încerca s-o învețe pe Enid să toarcă, dar, după râsetele care se auzeau, nu prea părea să reușească. Totul era așa cum îi plăcea lui MacLean. Bărbații stăteau de vorbă, femeile făceau treabă pentru ei.

– I-am expediat pe aproape toți oamenii noștri astăzi, zise Kinman, dar cel care e pe urmele tale e disperat, și cred că de fapt sunt mai mulți.

Deşi Jackson stătea pe margine, fusese şi el inclus în sfatul bărbaţilor. În virtutea firii şi înfăţişării lui, el rămânea de obicei aproape invizibil, dar acum ridică mâna să vorbească.

– Domnule Kinman, pot să vă întreb de unde ştiţi?

– Bărbatul pe care l-ai împuşcat în tren...

Asta era o noutate pentru MacLean.

– Jackson a împuşcat pe cineva?

– Pe un englez, un ofiţer cu o reputaţie de temerar în luptă, răspunse Harry.

– Se pare că altcineva îi cumpărase loialitatea, spuse Graeme.

Kinman se indignă ca şi cum Graeme s-ar fi luat de toţi englezii.

Harry dădu aprobator din cap, calm ca întotdeauna.

– Aşa se pare. Urcase în tren pe post de om de-al nostru de pază. L-a ucis pe mecanic şi a oprit trenul. Jackson l-a împuşcat când a dat buzna în vagon.

MacLean îl privi brusc pe ştersul şi cusurgiul Jackson cu mult mai mult respect.

– Ştii să tragi cu arma?

Jackson îşi luă o scamă de pe mânecă.

– Fostul meu stăpân împuşca păsări la moşia lui din apropierea Edinburghului şi a insistat să învăţ şi eu să trag.

– Credeam că fostul tău stăpân era prieten cu Throckmorton. Lord Featherstonebaugh parcă, nu?

Jackson îl privi pe MacLean cu ochii lui insipizi.

– Am lucrat pentru mai mulţi domni de-a lungul timpului.

Foarte interesant! MacLean îşi propuse să-l roage pe Throckmorton să investigheze mai cu atenţie trecutul acestui valet.

Atenţia lui MacLean fu atrasă de râsul unei femei, aşa că se mai uită o dată în cealaltă parte a sălii. Deja trecuseră câteva luni de când era cu Enid. Nu putea să-i fie dor de ea doar pentru că fuseseră despărţiţi o zi – ba nici măcar o zi întreagă.

Se crispă când îşi aduse aminte de intrarea pe care şi-o făcuse de dimineaţă în camera ei. Nu-i venea să creadă că fusese atât de beat încât să se ducă la ea. Îi spusese toate secretele de familie, pentru că undeva în mintea lui se hotărâse că ea are dreptul să ştie.

Chiar şi acum, când se trezise, deşi mahmur, credea în continuare că procedase corect. Enid îi fusese alături aproape de la începutul acestei aventuri. Era şi ea în pericol din cauza lui. Sigur că loialitatea

ei trebuia să fie răsplătită măcar ţinând-o la curent cu evenimentele zilnice, chiar dacă păreau neînsemnate.

Kinman aduse discuţia înapoi la subiectul principal.

– Ceilalţi oameni au urcat când s-a oprit trenul.

– Eu am văzut doar doi, interveni iar Jackson.

– Dar, pentru că era întuneric şi debandadă, n-am reuşit să-i numărăm. Ştiu că cel puţin unul a mai intrat în vagonul în care se afla MacLean, probabil imediat după ce el scăpase, spuse şi Harry.

Kinman îl apucă pe MacLean de mână.

– Aşa că, MacLean, ştim că cineva o să vină din nou după tine. O să încerce din nou să te ucidă. O să creeze o ambuscadă.

Ceilalţi schimbară priviri îngândurate, aşa cum le şedea bine unor bărbaţi care se pregăteau de luptă.

– Te cunosc, MacLean, zise Kinman cu francheţe. Ştiu că nu-ţi place să fii restricţionat, dar trebuie să înţelegi că de data asta restricţiile sunt indispensabile.

– Absolut indispensabile, repetă MacLean.

Nu putea să se strecoare în dormitorul lui Enid să discute cu ea, pentru că de dimineaţă reuşise s-o facă să-l dea pe uşă afară. Da, sigur, nu erau căsătoriţi încă. Ea nu-i cunoştea intenţiile, dar îi dăduse clar de înţeles că nu voia să-i devină soaţă. N-avea nici un drept să intre în dormitorul ei, dar... voia să şi-l câştige.

Din nefericire, mama lui avea dreptate. El nu ştia cum se face curte unei femei. Nu fusese niciodată în situaţia asta; având un titlu nobiliar, femeile erau cele care îl curtau. Sigur că ştia lucrurile de bază: ştia să flirteze, ştia să spună minciuni. Dar nu-şi dorise niciodată o femeie care să nu-l dorească şi ea. Şi niciodată până atunci dorinţa aceasta nu contase atât de mult ca acum.

– Trebuie să te comporţi normal, dar în acelaşi timp să fii tot timpul în gardă.

Kinman îşi freca nervos mâinile; părea extrem de surescitat.

– Clar.

Dacă nu şi-ar fi recăpătat memoria, poate că până acum o lăsa şi gravidă.

Tresări.

Poate că ea îi purta deja în pântece un urmaş, caz în care trebuia să se căsătorească cu el, chiar dacă nu-şi dorea.

Kinman repetă ce spusese mai devreme.

– Nu știm ce informații ai, dar trădătorul ne-a dovedit că sunt suficient de importante ca să-și dorească să te elimine.

– Ai dreptate, răspunse automat MacLean.

Un copil... cu Enid? Inima îi tresăltă de bucurie.

Kinman sări în picioare.

– Ce naiba, MacLean, nici nu asculți ce vorbesc!

MacLean tresări și se uită la el; englezul era roșu de nervi.

– Am fost de acord cu tot ce ai spus!

– Și ți se pare normal? se plânse Kinman.

Acum, că-și recăpătase memoria, MacLean își reamintise de unde-l știa pe Kinman. Ajunseseră să se cunoască atunci când el fusese în Anglia să dea de urma lui Stephen. Kinman era un om conștiincios, bun la suflet, supus, care se putea lupta cu oricine. Aspectul lui de mocăit ascundea o minte ascuțită, iar MacLean îl respecta pentru asta.

Dar acum Kinman părea să-l considere refractar, așa că se văzu nevoit să-l liniștească.

– Nu trebuie să ies singur, recită MacLean. Majoritatea paznicilor englezi au plecat, dar tot nu sunt în siguranță. Nu știm ce știu eu, dar criminalul a dovedit cât de importante sunt pentru el aceste informații dând foc casei, oprind trenul, urmărindu-mă prin toată Scoția și trăgând asupra mea.

Kinman își coborî privirea și-și târșâi picioarele pe podea.

– S-ar putea să fie mai mulți criminali.

– Asta-i evident, zise MacLean, aruncând o privire spre chipurile serioase din jurul lui. Îmi place să cred că sunt un bărbat curajos, dar nu prost. Nu pot opri glonțul, așa că n-o s-o zbughesc singur afară, ci doar cu un om de pază care să-mi păzească spatele. Acum sunteți mulțumiți?

Toți dădură aprobator din cap.

– Bine atunci, zise el și se ridică. Mă duc să vorbesc cu doamnele. Veniți și voi dacă vreți. Cel mai rău lucru care mi se poate întâmpla cu ele este să mă înjunghie vreuna cu fusul.

Harry se tolăni în fotoliu.

– Și știm cu toții cine ar putea face așa ceva.

MacLean îi aruncă o privire urâtă și se depărtă de ei. Bărbații se luară după el, nu ca să-l protejeze, ci ca să se distreze pe seama lui că se îndrepta spre grupul de femei.

Toți, cu excepția lui Harry, care rămase pe loc, cu privirea ațintită asupra flăcărilor.

Când MacLean ajunse în celălalt capăt al încăperii, servitoarele își dădeau deja coate și rânjeau, iar mama lui amesteca bine cu noscutul ei pachet de cărți.

MacLean fu cât pe-aci să-i pună mâna pe umăr, dar se opri în ultimul moment.

Era imposibil ca Enid să aibă dreptate în ceea ce o privea. Mama lui se îmbrăca dezgustător. Flirta tot timpul, flirta cu tineri. Fuma mult, bea mult, juca și cărți. Nu se putea să se fi sacrificat pentru el și pentru moșia lor. Nu se putea să fi fost atât de bătut în cap încât să nu vadă adevărul.

– Mamă...

– Da, băiete.

MacLean se uită în jur și observă că toată lumea era cu ochii pe el. Nu putea s-o întrebe aici.

– Nimic, zise el. Nu-i momentul.

Se proțăpi în fața lui Enid, întrebându-se cam ce-ar trebui să-i spună. Nu putea s-o întrebe direct dacă-i venise ciclul. Se uită la profilul ei și remarcă felul cum lumina lumânărilor se reflecta în părul ei prins în vârful capului, cum câteva șuvițe îi atârnau pe gâtul subțire, cum rochia albă trimisă de Celeste se mula pe formele ei. Era frumoasă. O dorea. Trupul lui, instinctul o identificaseră drept femeia ideală pentru el.

Femeia lui ideală și gingașă îi aruncă o privire, după care sări cu gura pe el:

– Ori te dai la o parte, ori te așezi! Stai în lumină.

Capitolul 23

Ce fusese în capul ei când îl alungase pe MacLean din dormitor?

Sigur că știa de ce. Crezuse că va pleca acasă în curând – oricare ar fi fost casa aceea. Cu siguranță nu era aici, în castelul MacLean, unde în fiecare colț dădea de câte un englez și apoi de câte un scoțian

în spatele lui, pe care îi întâlnea cu o regularitate dubioasă. În cele patru zile de când sosise, începuse să-i suspecteze că o urmăreau.

Se întoarse repede și se uită în spate. Galeria de la etaj era plină de umbre prelungi, dar nimic nu părea să justifice un atac de nervi. Se uită spre bustul de marmură așezat pe un piedestal. Examină ferestrele din alcovuri. Nimic. Afară nu se vedeau decât ploaia torențială și seara violetă.

Trebuia să se adune și să nu uite cine era. Enid MacLean, o femeie care în curând avea să se întoarcă la slujba ei monotonă unde toate zilele se scurgeau la fel, fără nici o schimbare sau distracție – și fără doruri inutile sau seri interminabile în sala cea mare, în care Kiernan MacLean stătea uitându-se la ea cu ochi meditativi.

Toată lumea din castel remarcase cu bucurie preocuparea aceasta a lui.

Enid evita cu orice preț să se uite la el. Dar știa întotdeauna că el stătea acolo, îmbrăcat în straiele scoțiene tradiționale, cu kiltul de lână țesut de mână și cu șosetele până la genunchi, cu *sporran*-ul lui drag prins la brâu. Uneori arunca fără să vrea o privire sub kilt, spre coapsele acelea care-i tăiau respirația – și mai sus de ele.

Oftă. De asta abia se târa spre cină. De patru zile se afla sub privirea aceasta constant cercetătoare, care o obosea. Începuse deja să verse lucruri, să uite ce avea de spus și să se înroșească fără motiv. Situația o apăsa din ce în ce mai tare.

Mai bine s-ar fi întâmplat ceva! Mai bine atacatorul ar fi ieșit la iveală! Deși nici unul dintre bărbați nu discuta situația cu ea – nici unul nu voia să atenteze la delicatețea și sensibilitatea unei femei –, Enid știa că ei cântăreau posibilitatea ca acesta să fi plecat cu paznicii englezi. Cât mai aveau să tragă de timp până să declare că MacLean era în afara oricărui pericol și s-o lase să se întoarcă acasă?

Uneori se întreba dacă nu cumva MacLean o ținea aici doar pentru că-i făcea plăcere s-o chinuie. Știa unde era dormitorul ei și, deși acum ea stătea cu ușa încuiată, el ar fi putut să facă rost de o dublură a cheii. Era hotărâtă să nu-l primească în patul ei. Dar, offf! Cât de tare își dorea să fie scutită de încercarea aceasta, pentru că în fiecare noapte tânjea după atingerea lui. Când dormea, mintea îi zbura către dealurile din Scoția, unde găseau întotdeauna o colibă unde nu bătea vântul și soarele strălucea, iar ei făceau dragoste până

când înşişi munţii vuiau de bucurie. Îşi imagina că, undeva în castel, MacLean făcea vrăji ca s-o determine să vină la el.

De aceea îşi imagina că cineva o urmăreşte. Şi spera întotdeauna să fie MacLean.

Porni din nou prin galerie cu mâinile la spate, uitându-se pe pereţii înţesaţi de tablouri cu lorzi străbuni, câinii lor, caii şi soţiile lor.

O atrăgea mai ales portretul din capătul galeriei – tabloul care îl înfăţişa pe ultimul lord cu soţia sa, Lady Bess, cu copiii lor, Kiernan şi Elizabeth, cu Lady Catriona şi... cu Stephen. Enid petrecu minute în şir uitându-se la cei doi băieţi care păreau prieteni. Stephen fusese mai mare decât Kiernan, avea şaptesprezece ani aici, pe când Kiernan doar unsprezece, dar Kiernan era deja mai înalt şi mai solid. Pictorul reuşise să imortalizeze şarmul lui Stephen şi nerăbdarea de care dădea dovadă Kiernan când era constrâns să facă ceva. Doi MacLeani, crescuţi împreună, dar cu firi atât de diferite.

– Era frumos, aşa-i? auzi ea o voce feminină abia şoptită.

Enid tresări şi se întoarse.

Deşi n-o văzuse decât în treacăt în prima seară, o recunoscu pe Lady Catriona. Părul cărunt îi era prins într-un coc, peste care purta o bonetă de doliu din dantelă neagră. Chipul ei arăta uzat, era îmbrăcată în negru de sus până jos, iar în mâini mototolea o batistă.

Nu putea fi cu mult mai în vârstă decât Lady Bess. De fapt, lui Enid i se păru că ar trebui să fie mai tânără, dar în mod sigur vârsta îi era accentuată de umerii aduşi, de silueta masivă şi de ridurile din jurul gurii şi al ochilor înroşiţi de plâns.

– Te-am speriat? o întrebă Lady Catriona, venind cât putea de aproape. N-am vrut. Erai atât de absorbită de portretul scumpului meu băiat.

– Da... eram.

Enid era convinsă că fusese absorbită, dar Lady Catriona trebuie să fi fost în stare să se furişeze fără un sunet dacă reuşise să o ia pe Enid complet prin surprindere.

– Sunt Lady Catriona MacLean, zise ea şi-i întinse o mână tremurândă. Îmi cer scuze că nu ne-am cunoscut mai devreme, dar am preferat să mă izolez. Din cauza doliului.

– Sigur. Enid se simţea de-a dreptul penibil. Era văduva fiului acestei femei, dar nici prin cap nu-i trecuse să-l jelească sau să poarte doliu. Condoleanţe. Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră.

– Mulţumesc, zise Lady Catriona şi o podidiră lacrimile. Dar este pierderea *noastră* comună, nu?

– Da. Mulţumesc, zise ea, deşi Lady Catriona nu-şi exprimase condoleanţele.

– Nu m-am simţit în stare să vin la masă cu familia. Au fost total absorbiţi de alte lucruri în loc să-şi manifeste sentimentele care se cuveneau în astfel de momente triste.

– A, da. Enid presupuse că se referea la faptul că nimeni nu-şi exprimase regretul faţă de moartea fiului ei. Dar Stephen a dispărut de aici de mult timp, sunt sigură că l-au jelit deja.

– Nu le scuza comportamentul. Să le fie ruşine!

Ruşine ar fi trebuit să-i fie şi lui Enid, de vreme ce luase apărarea familiei. Pe de altă parte însă, Lady Catriona o dojenise cu şiretenie şi pe ea, a cărei rochie de culoarea rubinului numai veşmânt de doliu nu se putea chema. Enid fu tentată să-i spună că-şi pierduse toate hainele într-un incendiu, dar nu voia să se scuze în faţa acestei femei, care nu făcuse niciodată nici o tentativă să ia legătura cu ea după nuntă, nici un efort să-i ureze bun venit în această familie, care nu-i întinsese niciodată o mână de ajutor sau prietenească. Vina pentru această situaţie nu-i aparţinea doar lui Enid.

Enid nu răspunse nimic, aşa că Lady Catriona continuă:

– Îl cunosc pe Kiernan de când era bebeluş, şi e un om din cel mai rău soi cu putinţă. Un bătăuş parşiv, care s-a crezut întotdeauna mai bun decât Stephen doar pentru că are un titlu.

– Serios? întrebă Enid, scrâşnind din dinţi. Mie nu mi-a lăsat impresia asta.

– Asta pentru că Stephen nu s-a plâns niciodată. Stephen a fost întotdeauna un băiat blând care a avut grijă de vărul lui. Vocea i se îndulcea ori de câte ori rostea numele fiului ei. Iar Kiernan, mai spuse ea cu ochii scăpărând de furie, a fost întotdeauna un ingrat.

Hotărâtă să protesteze, Enid răspunse:

– Kiernan a plecat să-l salveze pe Stephen.

Lady Catriona îşi ridică privirea spre ea şi-i zâmbi politicos, dar foarte rece.

– Îi spui pe numele mic?

Oare toată conversația aceasta era plină de capcane?

– I-am spus așa cum i-ați spus și dumneavoastră. Eu îi zic MacLean MacLean, așa îi zice toată lumea pe aici.

– Ah! exclamă Lady Catriona, întorcându-și privirea spre portret. Mda, Kiernan nu l-a salvat pe Stephen, iar sufletul meu de mamă îndoliată se întreabă dacă nu cumva a făcut-o intenționat.

Enid răspunse automat, fără să mai stea să se gândească:

– Lady Catriona, este îngrozitor ce spuneți. MacLean nu ar da greș intenționat în nici o misiune pe care și-o asumă!

– Trebuia să-mi închipui că o să-i iei partea. Stephen n-a avut parte nici măcar de o soție care să-l aprecieze așa cum merita, zise ea, ștergându-și cu batista lacrimile șiroaie. Eu sunt singura care l-am înțeles pe iubitul meu fiu.

Femeia aceasta era expertă în manipulare, iar Enid îi permisese să conducă discuția într-o direcție pe care nici nu și-o putuse imagina. Nu mai voia acum decât să plece de lângă ea.

– Vom avea plăcerea, se limită ea s-o întrebe, să vă vedem la cina din această seară?

– Nu, oftă Lady Catriona. Nu. Am vrut să te întâlnesc pe tine, dar mă tem că sunt istovită de suferință. O să mă duc înapoi în camera mea. Mi s-a adus o tavă cu ceva de mâncare, dar nu cred că am să pot mânca nimic.

Enid se uită după ea – un suflet pierdut în galeria cu cei mai prestigioși MacLeani care existaseră vreodată.

Se uită apoi la portretul lui Stephen și simți pentru prima oară în nouă ani că îi pare rău pentru el.

Cina servită în sala mare a castelului era un prilej de voioșie, râsete, gâlceavă și flirt. Doar în capătul mesei era liniște, acolo unde stăteau MacLean și Enid. Liniște, pentru că MacLean părea incapabil să poarte o conversație. Dacă era întrebat ceva, răspundea doar cu da sau nu. Uneori formula și propoziții întregi. În majoritatea timpului însă stătea și o privea fix pe Enid, ca și cum ar fi vrut să-și dea seama de ceva foarte important pentru el.

După ce mâncarea fu servită și brandy-ul turnat în pahare, Enid socoti că rezistase destul privirii amenințătoare a lui MacLean.

– Ceva mai devreme m-am întâlnit cu Lady Catriona, îl anunță ea răspicat.

Zdrăngănitul tacâmurilor de argint se mai potoli. Conversația se stinse. Enid își întoarse privirea din farfurie și constată că toți scoțienii se uitau spre ea, cu aceeași expresie de compasiune pe chip.

Lady Bess, de obicei foarte vorbăreață, spuse doar atât:

– O, Doamne!

MacLean se hotărî să vorbească.

– Și ce zicea?

Enid își aranjă șervetul în poală.

– M-a căutat ca să ne consolăm reciproc pentru pierderea suferită.

– Asta a fost frumos din partea ei, replică MacLean. Dar ce-a zis, de fapt?

Enid își făcu din nou de lucru cu șervetul.

– Mă tem că am ofensat-o pentru că nu țin doliu.

– În chestiunea asta am ofensat-o toți, zise Lady Bess, aprinzându-și una dintre țigările ei împuțite.

– E imposibil să n-o ofensezi pe mătușa mea, zise grav MacLean. Dacă te-a jignit cumva, îmi cer scuze în numele ei.

– Nu. Enid se simțea precum Lady Catriona – îl manipula pe MacLean pentru plăcerea ei. Mi s-a părut nefericită.

Lady Bess scoase o dâră de fum.

– Ea e tot timpul nefericită.

– Și puțin cam... dezechilibrată.

– Nebună de legat, ca toată familia ei, zise Lady Bess. Asta este părerea mea.

MacLean se întoarse spre ea.

– De mâncat, mănâncă?

– Hai, te rog! zise Lady Bess, făcând o față lungă. Când ai văzut-o tu vreodată atât de melancolică încât să nu poată mânca?

– Atunci nu-mi fac griji pentru ea, zise MacLean și se ridică. Mergem lângă șemineu?

– Nu, se ridică și Enid. Sunt obosită.

Și iritabilă, și deprimată – semne limpezi că îi venise ciclul.

– Mă duc la mine în cameră, adăugă Enid.

– Te conduc, replică MacLean.

– Poftim? Enid se uită la cei prezenți, care auziseră propunerea lui indecentă. De ce?

– Ai de urcat o scară lungă şi întunecată, după care urmează un coridor lung şi întunecat. Îţi trebuie o escortă. Cineva care să-ţi lumineze drumul.

Enid strâmbă din nas.

– Nu se cade să mă conduci în dormitor.

Lady Bess interveni cu un zâmbet placid.

– Draga mea, aici nu eşti în Anglia, cu toate regulile alea ale ei sofisticate şi cu normele exagerate de bună purtare. În Scoţia noi avem o înţelegere încheiată printr-o simplă strângere de mână, prin care un cuplu este declarat căsătorit pentru un an şi o zi, iar dacă pe parcurs apare şi un copil, atunci căsătoria este oficială.

– Iar dacă nu rezultă un copil, ce face femeia aia? Se autodeclară o ratată şi pleacă pe furiş? se indignă la culme Enid. Fusese deja captivă într-un mariaj nefericit. Ştia ce înseamnă să fii umilit şi disprețuit. De ce s-ar complace o femeie într-o asemenea situaţie?

– Draga mea, nu este tocmai o metodă de a obţine consimţământul femeii, interveni MacLean. Această înţelegere datează din vremurile când bărbatul îşi alegea mireasa indiferent de voinţa ei.

Enid nu fu impresionată nici de tonul, nici de vorbele lui, aşa că i-o reteză scurt:

– Slavă Domnului că trăim în timpuri mai luminate!

MacLean nu păru învins. Zâmbetul care-i juca pe buze o făcu pe Enid să se gândească îngrijorată că lui îi trecuse prin cap o acţiune atât de drastică. Dar nu. Nu. Nu voia să se însoare cu ea. Deja făcuse rău că se culcase cu el, şi nu doar o dată... Enid îşi duse mâna la frunte. Se culcase cu el de o mulţime de ori – când ştiuse deja cine este!

– Te doare capul?

El îi puse o mână pe umăr. I se adresase pe tonul acela grijuliu cu care o obişnuise când colindaseră munţii.

Ea lăsă capul în jos şi se depărtă repede.

– N-am nimic! se răsti.

MacLean zâmbi din nou, iar din felul în care o privea, puternic şi dominant, ea trase concluzia că făcuse într-adevăr farmece s-o aducă în patul lui.

Se întoarse spre Lady Bess.

– Eu nu sunt scoţiană, aşadar nu pot fi subiectul unui astfel de aranjament.

– Of, draga mea, ba da, eşti, râse Lady Bess. Dar nu aşa se pune problema.

– Nu. Problema se pune astfel: sunt sau nu în stare să-mi luminez singură calea? zise ironic Enid. Până acum m-am descurcat de minune patru nopţi la rând. Mă descurc şi-n seara asta.

– Nu contează, te conduc, zise MacLean, foarte stăpân pe sine.

Dacă Enid i-ar fi spus că afirmaţia cu mersul la culcare fusese făcută într-o doară, că n-avea de gând să se retragă încă, n-ar fi făcut decât să amâne inevitabilul. Tot avea s-o conducă. Îl cunoştea, ştia că nu se va răzgândi. Dar trebuia s-o conducă doar până la uşă. Trebuia.

Îi zâmbi – un zâmbet frugal şi rece.

– Cum doreşti, milord, spuse ea şi porni spre scară.

El porni în urma ei.

– MacLean! zise Enid şi se opri. Ai uitat să iei sfeşnicul.

El se încruntă, şi ea se aşteptă să-i spună că nu voia să aibă mâinile ocupate cu nenorocitele alea de lumânări. O servitoare veni şi-i înmână un sfeşnic cu un singur braţ, după care el o urmă pe Enid la etaj şi prin galerie.

– Îţi place castelul? o întrebă el.

Enid tresări şi se întrebă de ce-i păsa lui ce crede ea.

– Da, chiar îmi place. E încărcat de istorie.

– Cincizeci de generaţii din familia MacLean şi-au dus traiul pe stânca aceasta. Primul MacLean a venit pe mare şi s-a aciuat în primul loc pe care a putut să-l apere. De atunci n-am mai plecat de aici.

Se opri, ca şi cum şi-ar fi epuizat cuvintele.

Dar în seara aceasta îi vorbise mai mult decât în celelalte patru nopţi, aşa că ea îl încurajă:

– Castelul e atât de mare că nici nu ştiu câte etaje are.

– Patru, îşi drese el glasul. Patru etaje. O sumedenie de lorzi l-au tot mărit, de-a lungul timpului. Clădirea originală era din lemn şi înconjurată de un şanţ, ca mijloc de apărare împotriva englezilor şi a scandinavilor. Apoi a fost reconstruită din piatră, iar bătăliile s-au purtat atât pe uscat, cât şi pe mare.

De când locuia aici, Enid îi înţelegea mai bine aroganţa aceasta nemărginită. Sau, mai bine zis, vanitatea.

Deşi i se păruse atent doar la lumânare, el o întrebă:

– De ce zâmbeşti?

Ea nici nu-şi dăduse seama că zâmbise, însă nu avusese intenţia să-l provoace.

– Deci clanul MacLean a ţinut piept multor duşmani.

– Da... dar femeile de lângă ei au câştigat şi ele, întotdeauna. De aceea avem sculpturi, zise MacLean şi arătă spre o scenă de luptă sculptată într-o bucată de lemn de nuc şi agăţată în mijlocul galeriei.

Enid studie cu interes imaginea: o decapitare, valuri de sânge, duşmani târâţi sub cai.

– Da, emană feminitate.

– Eşti sarcastică. Bine. Dar ce zici de asta? zise el pe un ton belicos. O vază.

O vază Ming pe un piedestal de marmură.

– Incredibil de frumoasă.

– Nu e cumpărată de un bărbat MacLean. Vreo nevastă şi-a dorit-o, iar soţul n-a putut s-o refuze.

Enid îşi înfrână amuzamentul.

– Bănuiesc că aşa se explică şi covoarele, şi tapiţeriile.

– Da. Bărbaţii MacLean nu ştiu să aprecieze frumosul, dar ştiu să-şi răsfeţe femeile.

– Să-nţeleg că de obicei se însoară cu femei urâte.

– Poftim? Nu! Se uită direct la ea şi privirea i se îmblânzi. Vocea îi deveni un susur persuasiv care-i dădu lui Enid fiori pe şira spinării. Nu, bărbaţii MacLean ştiu să recunoască frumuseţea în femeile lor, iar după ce îşi găsesc dragostea adevărată n-o mai caută în altă parte.

Zâmbetul de superioritate de pe buzele lui Enid se topi. Comentariile lui despre castel erau mai mult decât o simplă încercare de a face conversaţie. Îşi arăta interesul faţă de ea. „Îmi face curte."

Cu un zâmbet mulţumit, MacLean îi spuse:

– Drăguţă, te-ai cam albit la faţă. Te simţi bine?

– Sunt bine, mulţumesc, îngăimă ea.

Îi făcea curte.

Nu. Se înşela.

Dar îi prezenta casa în care crescuse ca pe o bijuterie pe o tavă de argint.

Și totuși îi spusese foarte limpede că este o mercenară care nu merita nici să-i șteargă ghetele. O numise „lepădată". O întrebase dacă Throckmorton o plătise să se culce cu el.

După care își ceruse scuze. Enid își frecă fruntea. Nu i se putea întâmpla așa ceva. Mai fusese nefericită. Acum era panicată, speriată și-i venea să fugă cât o țineau picioarele.

Și de ce? Nu făcuse decât să-l refuze. Nu mai putea să cadă în nici o capcană; le știa deja. Sărea peste ele.

– Ba te doare capul.

Vocea lui aproape cânta.

– Ba nu.

Sigur n-o durea capul. Se simțea bine. Era puternică.

– Lasă-mă să-ți masez tâmplele, spuse el.

– Nu!

Panica pe care o simțea putea fi reprimată dacă privea adevărul în față. Poate că ideea de a trăi înconjurată de generozitatea lui ar fi atras-o, la modul superficial, dar, dacă se învoia să-i devină soție, avea să știe în permanență că el era dezamăgit de căsătoria cu o englezoaică orfană și bănuitor ca nu cumva ea să se dovedească până la urmă o profitoare.

Profitoare... Enid se uită în jur la portrete, la vaze, la siguranța simbolizată de simpla etalare a bogăției. Avea într-adevăr un castel somptuos, o familie nobilă. Dacă se mărita cu el avea să ducă o viață fără griji.

Enid respinse tentația.

Avea să supraviețuiască și acestei încercări cu inteligența și spiritul pe care le învățase în momentele grele ale vieții. Trebuia să schimbe subiectul. Porni mai departe prin galerie.

– Vreau să te întreb ceva despre obiceiurile scoțienilor.

– Acum? Accentul i se potrivea de minune. E bine că vrei să te informezi despre obiceiurile scoțiene.

O făcuse să pară că-l întreba despre propriile lui tabieturi. Dar ea nu asta voia. Voia doar să umple tăcerea.

– De ce porți *sporran*-ul și kiltul? îl întrebă fără să clipească. Stephen mi-a zis că e un obicei învechit.

MacLean o privi cumva de sus, și ei i se păru că era mai solid și mai înalt decât fusese până atunci. O iluzie, desigur, căci, deși plimbările zilnice în jurul castelului, în compania englezilor și a scoțienilor

săi, îi făceau probabil bine, era mult prea bătrân ca să-şi mai schimbe fizionomia sau modul de a gândi.

– După 1745, britanicii au încercat să elimine portul tradiţional, la fel cum au încercat să elimine şi clanurile în sine. Au avut obiecţii în special la adresa *sporran*-ului, în care se putea ascunde o armă. MacLean duse mâna la bucata lui uzată de blană. *Sporran*-ul meu a fost aproape distrus de explozie, dar e de la tata, aşa că o să-l port mereu.

– Admirabil, zise ea, şi parcă bătăile inimii i se mai domoliră.

– Noi avem memorie bună, şi, cu toate că am fost siliţi să învăţăm să coabităm cu englezii, am refuzat să ne uităm tradiţiile, zise el, schiţând un zâmbet. E ciudat. Acum ni se „permite" să purtăm tartan şi kilt, iar pentru englezii care ne vizitează a devenit o modă. Se apropie de ea. Unii zic că unul dintre motivele pentru care scoţienii poartă kilt e că le e mai uşor să-l ridice pentru fete. Să-l ridic pe-al meu?

Ea pusese o întrebare inocentă, iar el deviase discuţia fără nici o ruşine. Enid nu se simţi deloc impresionată. Îşi încrucişă mâinile la piept şi-i spuse pe un ton tăios:

– Sunt sigură că porţi ceva pe dedesubt.

MacLean îşi ţuguie buzele şi clătină din cap.

– Aşa e tradiţia. Doar n-ai vrea ca tocmai eu să n-o respect, nu?

– E... scandalos!

Şi era scandalizată şi de ea pentru că îşi pusese întrebarea asta de o mie de ori. Îi aruncă o privire dezgustată şi iuţi pasul.

N-avu însă noroc. El o prinse de mână.

– Acum am şi eu o întrebare pentru tine. Am trăit ca soţ şi soţie.

Îi trase mâna lângă el. Căldura trupului lui o încălzi, deşi nu-şi dorea asta, iar inima începu să-i bată mai repede.

– Da.

– Am fost împreună două săptămâni, şi, dacă-mi aduc bine aminte, în timpul acesta am făcut dragoste de şase ori.

– Poate. N-am stat să număr.

Exact de şase ori se întâmplase.

– Aşa că trebuie să-ţi pun o întrebare pe care orice bărbat i-o pune unei femei pe care a cunoscut-o...

„Vrea să mă ceară în căsătorie."

Enid se temea de această provocare... de această relație.

– Nu, te rog, nu.

– Ești însărcinată?

Ea îngheță. Se înroși de rușine că fusese atât de naivă. Îi venea să închidă ochii și să se dea cu capul de pereți – de ușurare, desigur. Era ușurată. Misterul fusese deslușit. Insistase s-o însoțească nu ca s-o ceară de nevastă, poate nici măcar ca s-o seducă, ci ca să afle dacă nu cumva din întâmplare urma să devină tătic.

Iar dacă ea continua să-i cadă în brațe, avea să repete greșeala pe care o făcuse și mama ei. Avea să aibă un copil din flori. Din cine știe ce motiv, în toată nebunia întâmplărilor prin care trecuseră, nu se gândise niciodată la asta.

– Nu, răspunse ea șoptit. Nu sunt însărcinată.

– Ești sigură?

Enid strânse pumnii. Întrebările lui o exasperau uneori, dar în perioada aceasta din lună îi venea să-i care numai pumni.

– Da. Sunt foarte, foarte sigură. Sunt cât se poate de sigură.

– Aha, zise el și dădu din cap că înțelesese.

Iar îi venea să-i tragă pumni. Cum își permitea să se poarte ca un atotștiutor, ca unul care înțelegea perfect cum funcționează corpul ei? Nici măcar ea nu înțelegea asta pe deplin, cu toate crampele și durerile acelea, cu dorințele inexplicabile din cauza cărora trebuia să fie foarte atentă să nu facă vreo prostie, de pildă să aterizeze din nou în pat la el.

Ajunseră în capătul galeriei, și ea apucă mânerul sfeșnicului din mâna lui, fără să-l privească.

– Ai aflat ce voiai să afli. Nu-i nevoie să mă însoțești mai departe.

MacLean nu dădu drumul sfeșnicului.

– Nu de asta am venit cu tine.

– Am înțeles. Ești un om onorabil. Aveai de gând să-mi propui să ajuți copilul, zise ea și smuci de sfeșnic. Îți apreciez grija.

MacLean rămase pe loc ca un om care vedea prea multe și căruia nu-i plăcea ce vede.

– Mă compari cu tatăl tău.

– Sigur că te compar cu tatăl meu! Amândoi sunteți bărbați onorabili.

Păcat că îi spusese ce gândea cu adevărat despre tatăl ei.

– Tatăl tău a fost un laș.

– A plătit pentru educația mea. La ce altceva puteam să mă aștept din partea lui?

Enid se simțea stăpână pe sine, se ținea în continuare de mâner și era foarte mândră de ea.

– Poate să fii primită cu brațele deschise de familia lui, să vină din când în când să te viziteze, să moștenești ceva după moartea lui? ridică MacLean vocea.

– Asta ai face tu pentru copilul tău? ridică și ea vocea.

– Copilul nostru își va avea tatăl tot timpul lângă el.

– Nu te-aș lăsa niciodată să-mi iei copilul de lângă mine!

– Nu iau nici un copil de lângă tine, protestă el. Mă însor cu tine!

– Nu... nu te însori, zise ea, trăgând cu disperare de sfeșnic. Lasă-mă să plec!

MacLean se mișcă atât de repede că ea nu-și dădu seama de intenția lui. O luă de talie, o trase lângă el și o sărută.

Nu. Nu asta își dorea. De câte ori o săruta, se simțea și mai aproape de buza prăpastiei. Deja pământul îi fugea de sub picioare. Nu voia să cadă de pe stânca aceea înaltă.

Dar... căldură. Apropiere. Dorință. Simți toate acestea pe buzele lui.

Iar ea... era furioasă și supărată, și aceste emoții se transformau prea ușor în pasiune.

Nimic nu se putea compara cu senzația pe care o simțea când își lipea palmele de pieptul unui bărbat puternic și-i simțea inima bătându-i cu putere. Faptul că știa că o dorește atât de mult era în sine extrem de excitant. Respirară amândoi deodată; trupurile lor se mișcară în același ritm primitiv al dorinței carnale. Ea îi mototoli cămașa fină, îndrăgostită de textura materialului și a mușchilor de dedesubt. Se simțea în siguranță în brațele lui și degeaba încerca să nege acest lucru. Se sprijini de el cu ardoare, temându-se de tentația pe care o reprezenta.

El se cutremură.

Ea exulta.

Apoi el tresări și oftă.

Enid se retrase brusc. Roşeaţa din obraji îi urca spre frunte. Îl sărutase de îndată ce se ivise ocazia. El nu fusese la fel de captiv ca ea; se abţinuse.

MacLean aşeză sfeşnicul pe piedestal.

– La naiba, muiere, m-ai făcut să uit de lumânare! zise el şi-şi curăţă ceara topită de pe încheietură.

– Ha! Enid n-ar fi trebuit să râdă, dar se simţea atât de uşurată, că nu se putu abţine. Erai cu mintea în altă parte.

– Aşa-s tot timpul în preajma ta.

El îi zâmbi şi, deşi era nebunie curată să creadă aşa ceva, se uită la ea ca şi cum ar fi fost cel mai frumos lucru din lume. Singura frumuseţe pe care bărbaţii din neamul MacLean o puteau vedea.

Dar ea nu putea fi obiectul veneraţiei lui. Nu trebuia să-i devină soţie.

El o prinse şi o trase înapoi spre el.

Ea îl împinse.

Fără s-o ia în seamă, el o îmbrăţişă şi o mai sărută o dată.

– Nu! zise ea, întorcând capul.

MacLean o prinse de bărbie şi o privi în ochi. Îşi apăsă buzele de gura ei cu mişcări moi, lente şi liniştitoare. Îi plăcea s-o sărute. Blestemat să fie! Se vedea că îi place s-o sărute chiar dacă ştia că nu-i bine-venit în patul ei. Îi puse mâna pe spate şi o mângâie pe ceafă.

N-avea a se teme de nimic în îmbrăţişarea aceasta. Nu era simplă seducţie, ci apropiere, plăcere. Se relaxă în braţele lui, îşi simţi pieptul şi inima pline de dor.

Nici nu-şi dădu seama cum se întâmplă. Îşi întredeschise buzele, îi oferi limba şi i-o supse cu voluptate pe a lui. Se lăsă în voia lui, a pasiunii, a tot ceea ce însemna el. Ca întotdeauna în braţele lui, viitorul dispărea şi ea nu mai avea nici o teamă.

Apoi, în liniştea galeriei se auzi zgomotul produs de trăgaciul unei flinte.

El ridică brusc capul.

– MacLean, la pământ! se auzi strigătul unui bărbat.

MacLean o trânti pe Enid la podea şi se aruncă peste ea.

Împuşcătura răsună cu un zgomot asurzitor.

Cineva se prăbuşi la pământ cu un urlet.

Imediat se auziră zgomot de paşi şi o uşă trântindu-se în urma atacatorului.

MacLean înălță din nou capul.

– Enid, ai pățit ceva?

El cântărea cam cât un mistreț, așa că o lipise bine de podea.

– Nu, suspină ea. Cine țipă?

MacLean sări ca ars și fugi către victima care se zvârcolea de durere.

– Harry! îl auzi ea strigând. E Harry!

Capitolul 24

MacLean așteptă până când toate vocile se stinseră, oamenii se împrăștiară, iar Harry fu așezat în fața șemineului din sala mare, după care intră și el cu tava în mână.

Enid se învârtea încă pe lângă rănit, dar, de îndată ce îl văzu, își luă poziția de drepți și se uită la el de sus.

– Ce vrei?

Ah, ce frumusețe era cu bărbia semețită care ținea la distanță orice bărbat, dar și cu sânii aceia minunați care-l invitau mai aproape!

Sânii aceia reprezentau unul dintre motivele pentru care MacLean voia ca Harry să se pună cât mai repede pe picioare. Nu-i convenea ca ea să trimită invitații de genul acesta și altor bărbați.

– Vreau să discut cu salvatorul nostru.

Enid puse o mână pe umărul întreg al lui Harry. Celălalt îi era bine înfășat și legat la piept. Glonțul îi străpunsese clavicula.

– Ne-a salvat, și, pentru că astăzi este prima zi când i-am dat voie să se ridice, abține-te să-l superi.

– Da, doamnă, zise MacLean.

Harry râânji.

– Asta așa e, MacLean. Am încasat un glonț pentru tine, așa că îmi ești dator vândut.

– Și eu, zise Enid, învelindu-i genunchii cu un pled.

Tonul lui Harry se mai înmuie.

– Deși sunteți o teroristă când vă faceți meseria, consider că v-ați achitat de datorie.

Lui MacLean nu-i plăcea tonul lui şi nu-i plăcea să se gândească la faptul că Enid petrecuse şase zile având grijă de Harry. O considera proprietatea lui. Sora lui medicală. Femeia lui.

– Ştiu şi eu ce teroristă este, zise MacLean, sărutându-i mâna. Dar îmi place să mă supun ei.

– Baliverne, MacLean, i-o tăie ea şi-şi luă trusa. Domnilor, vă las să vorbiţi.

– Rămâi, spuse MacLean, apucând-o de mână.

Ea rămase pe loc. Tremura. Vorbi fără să-l privească:

– Cred că-i mai bine dacă vă las singuri.

– Doamnă, insistă el pe tonul acela impresionant pe care îl păstra doar pentru ea, chiar trebuie să mă contrazici de fiecare dată?

Ea îi aruncă o privire fugară, şi, preţ de o secundă, MacLean avu senzaţia că se temea de el. Să se teamă? De ce?

Îşi trase mâna din strânsoare şi făcu un pas înapoi.

– O să discut cu Harry despre cine a tras marţea trecută şi cum o să-l prindem. Nu eşti interesată? încercă el s-o ispitească.

Enid era nehotărâtă.

– În mod sigur Harry îşi doreşte să plec.

– Sunteţi prinsă la mijloc, şi, dacă nu vi s-a spus tot adevărul, sunt sigur că aţi tras totuşi concluziile corecte, spuse Harry. Şi, în afară de asta, aş fi interesat să aflu ce sugestii aveţi pentru prinderea vinovatului.

Enid se aşeză pe un scaun în faţa lui Harry.

– Cum doreşti.

MacLean auzise vorbele astea extrem de rar din gura ei – iar acum îşi scrâşni măselele de ciudă. Avusese nevoie de permisiunea lui *Harry* ca să rămână? Aşa de repede se apropiaseră într-un timp atât de scurt?

– Ţi-am adus un pahar de ratafia, zise MacLean şi-i întinse tava.

– Mulţumesc, răspunse ea şi luă unul dintre pahare.

– Whisky, Harry?

– Aş prefera un burgund ca lumea.

MacLean îi arătă cel de-al doilea pahar.

– M-am gândit eu.

Harry îl studie cu interes.

– Adică îţi aduci aminte de preferinţele mele din Crimeea?

Enid rămase cu gura căscată.

Luat prin surprindere, MacLean ezită o clipă să se aşeze pe taburetul de la picioarele lui Enid.

– Ai fost în Crimeea cu mine?

– *Trebuie* să-ţi aminteşti, spuse el de parcă i-ar fi dat un ordin.

– Nu-mi amintesc, zise MacLean şi se aşeză.

Taburetul era scund, tare şi deloc confortabil, dar el era perfect conştient de cum arăta cu cotul sprijinit de scaunul lui Enid. Ea îl avea la picioare. Cu siguranţă şi Harry înţelegea aceasta simbolistică.

O înţelegea şi Enid şi-şi trase picioarele de lângă el.

Ce Dumnezeu avea femeia asta?

– Acum ai încredere în mine? îl întrebă Harry, arătând spre rană.

Apucase să vadă ţeava puştii apărută din spatele draperiei, strigase şi se repezise spre atacator, dar fusese împuşcat.

– Am încredere în tine. M-ai salvat pe mine şi ai salvat-o şi pe Enid, aşa că ţi-ai câştigat eterna recunoştinţă a familiei mele.

– Nu vreau recunoştinţă, zise Harry mâhnit. Eu vreau să-ţi aduci aminte. Tu îţi dai seama ce e în joc? Nu doar siguranţa ta şi a doamnei MacLean, ci şi a tuturor agenţilor activi. Viitorul Angliei. Totul depinde de memoria ta.

MacLean clătină din cap.

– Nu-mi amintesc aproape nimic din momentul în care am plecat din Anglia până când am pus din nou piciorul pe insula Mull.

Nu spunea tot adevărul. Mai avea crâmpeie de amintiri, dar, de câte ori încerca să se concentreze asupra lor, îl apuca o durere îngrozitoare de cap şi-l treceau toate transpiraţiile. Ceva era bine pitit în creierul lui, probabil identitatea trădătorului, pe care se temea s-o dezvăluie de frică să nu fie chiar vărul lui. Îşi făcea griji că Stephen încercase să-l omoare, dar din greşeală se omorâse pe sine însuşi.

Enid învârtea de zor fuiorul şi torcea un fir de lână. Deşi părea absorbită, MacLean îi simţi încordarea. Îi asculta cu nesaţ fiecare cuvânt, şi el se temu că suspecta şi ea acelaşi lucru, că fostul ei soţ încercase să-şi omoare propriul văr.

– Lui Throckmorton n-o să-i placă deloc ce-am de gând să fac, dar văd că nimic nu funcţionează, şi mă tem că suntem presaţi de timp, zise Harry şi trase aer în piept. Aşadar, o să încerc să te ajut. Spune-mi ce-ţi aminteşti despre călătorie.

MacLean se tolăni în scaun, dar sângele îi clocotea în vine. Asta era. Cu ajutorul lui Harry trebuia să-şi amintească.

– M-am dus în Crimeea. Singur.

– Eu eram deja acolo. Mi-ai adus o scrisoare de prezentare din partea lui Throckmorton.

MacLean sări în picioare.

– Aşa-i. Ai zis: „Încă un scoţian, lua-i-ar naiba!"

– Iar tu mi-ai arătat pumnul.

– Încă judecam limpede pe vremea aia.

Harry râse, dar se crispă de durere şi se apucă de umăr.

– Eu îl supravegheam pe vărul tău. La început, Stephen s-a comportat genial. Beţivan, mare jucător de jocuri de noroc, genul de bărbat care putea să se plimbe prin toate cârciumile şi să afle toate secretele de la ofiţerii ruşi într-o singură seară. După care, cam la un an distanţă, informaţiile de la el au început să fie suspecte. Nu toate, nu tot timpul, dar atunci când chiar contau.

Enid încetini ritmul torsului.

– Eu sunt cel care i-am solicitat lui Throckmorton să-mi trimită un ajutor, aşa că mi te-a trimis pe tine, zise Harry rânjind. Încă un blestemat de scoţian!

– Eu n-am ştiut nimic din toate astea, zise MacLean. Cu siguranţă Throckmorton nu-i spusese nimic. Mama lui Stephen mă înnebunise cu spaimele ei, aşa că am dat de el prin Throckmorton şi i-am cerut să-l trimită acasă.

– Iar Throckmorton te-a trimis să-l recuperezi.

– Da, confirmă MacLean, străduindu-se să îndepărteze ceaţa care-i învăluia trecutul. Da, ţi-am dat scrisoarea de prezentare. Te-ai uitat la mine şi m-ai studiat din cap până-n picioare.

– Nu ţi-a păsat ce impresie îmi făcuseşi. De aceea am decis că Throckmorton nu se înşelase în privinţa ta. Erai om de încredere.

– Deci ai avut încredere în mine?

– Tot atâta câtă ai avut şi tu în mine.

– Câtă ai în oricine.

Harry se strâmbă.

– Poate. Ştiu doar că, în momentul în care Stephen te-a văzut, a părut încolţit, şi atunci n-am mai avut nici o îndoială că era vinovat.

MacLean își bău whisky-ul și încercă să nu vorbească pe un ton de reproș.

– Aș vrea să-mi fi spus și mie ce bănuieli aveai.

– Și eu, spuse Harry, rânjind din nou. În timp ce ne întorceam din Crimeea, după ce tu fuseseși făcut franjuri de bomba aia și nu mă gândeam decât că o să te pierd, îmi venea să-mi trag nu mai pumni că nu-ți spusesem adevărul. Dacă ai fi știut, poate ai fi evitat capcana.

MacLean se temu că știe deja răspunsul, dar vru să se asigure.

– Dar de ce voiau să mă omoare?

Și primi un răspuns neașteptat:

– Nu pe tine. Pe Stephen.

Enid scăpă fusul din mână, renunțând să mai simuleze torsul.

– Devenise limpede pentru toată lumea că aveai o mare influență asupra vărului tău și că erai incoruptibil, începu Harry, privindu-l direct în față. Stephen era ușor de influențat, iar rușilor le-a fost frică că ai putea să-l readuci de partea britanicilor. Știa prea multe despre acțiunile lor operative. Probabil cunoștea și alți trădători britanici. Nu-și puteau permite să-l lase să-ți scape vreun nume. Așa că au plănuit să-l ucidă, iar dacă ai fi murit și tu cu el, cu atât mai bine.

– Mi-aduc aminte că ne plimbam pe o stradă și ne certam – eu și Stephen. Credeam... mă temeam... Stephen a fost întotdeauna un răzvrătit, îi plăceau principiile etice cât unui motan în călduri. Mă temeam că îi trădase pe englezi. Atenție, nu că i-aș avea prea mult la inimă pe englezi.

– Nu, răspunse Harry, dar am crezut că, odată ce ți-ai declarat loialitatea față de Throckmorton, n-ai să te răzgândești.

MacLean încuviință din cap.

– Într-adevăr. Throckmorton este foarte convingător. Dar alunecoșii ăia de ruși nu-mi sunt nici măcar dușmani. Nu înseamnă nimic pentru mine, iar când am băut împreună...

Își aminti vag de un bar plin de bărbați cu mustăți stufoase și care vorbeau cu accent grosolan, dar rememoră foarte clar cât de puțin îi plăcuseră aroganța lor și felul în care Stephen îl lingușise pe șeful lor.

– Rușii sunt niște nenorociți plini de aere.

Harry rânji și-i dădu dreptate.

– La început îi uram pe ruşi pentru că le trecuse prin cap să se măsoare cu englezii. După ce i-am cunoscut, sentimentul a devenit personal.

MacLean dădu din cap. Pe măsură ce Harry vorbea, el îşi amintea din ce în ce mai multe lucruri.

Harry se încruntă şi mângâie faţetele pocalului.

– În momentul exploziei te urmăream.

Lui MacLean îi sări inima din piept.

– De ce?

– Tu m-ai rugat să vă urmăresc pe tine şi pe vărul tău. Cineva voia să vă cunoască.

– Da... mă durea stomacul de nervi, zise MacLean. Şi acum avea aceeaşi senzaţie când îşi amintea. Ce ai văzut? Ce ştii?

– Te certai cu Stephen. Încerca să te facă să taci şi să-ţi spună ceva.

Îşi aminti. Dumnezeule, acum îşi amintea!

– Avea o listă cu agenţii ruşi din Anglia. Voia să-mi spună unde e ascunsă, dar eu eram foarte furios. Nici nu-l ascultam, zise MacLean şi-şi duse mâna la nas. Doamne, ce prost sunt!

– Aici nu te contrazic, zise Harry.

– Dar n-avea de unde să ştie ce-o să se întâmple! sări Enid.

Cei doi bărbaţi se holbară unul la celălalt. Bravo ei că îl apăra, dar, dacă el s-ar fi abţinut atunci să-i facă morală lui Stephen, poate că acum ar fi ştiut unde se afla lista.

– Locul de întâlnire era la colţul unei străzi pustii, unde nu se vedeau decât o căruţă dărăpănată şi nişte butoaie trântite unul peste altul. Dar altfel, nimeni. Eu eram în spatele vostru. Nu ştiu ce-a văzut Stephen, dar te-a împins în spatele căruţei şi a luat un butoi să-l arunce...

–... dar el i-a explodat în mâini. MacLean îşi acoperi faţa, dar continuă să vadă scena aceea teribilă. Amintirea era prea dureroasă. Stomacul i se făcu ghem la gândul clipelor de stupoare şi de groază pe care le trăise. M-a împins fără nici un avertisment, n-am ştiut de ce, dar, când am ridicat capul, am văzut...

Enid îi puse mâna pe umeri.

– Uşurel...

Dacă ar fi fost atât de simplu... însă acum nu mai putea scăpa de amintiri.

– Stephen a fost pur şi simplu... ciopârţit. Suflul exploziei m-a ridicat în aer, m-a ars, m-a plesnit cu toată forţa. Piciorul mi-a crăpat. Peste tot era doar sânge. Sângele meu. Sângele lui Stephen.

Realitatea depăşise cele mai îngrozitoare coşmaruri.

Aceasta era amintirea pe care MacLean şi-o reprimase de atunci.

Lacrimile începură să-i curgă cu repeziciune. Enid îi băgă o batistă în pumn. Se străduia să-şi ţină firea. Cineva din sala asta îl urmărea. Dacă ar fi ştiut că-şi amintise, l-ar fi ucis fără să clipească.

Vărul lui era mort, iar el îl plângea. Îl vedea cu ochii minţii, îşi amintea cum se jucau împreună când erau copii, rememora sfârşitul lui tragic...

– Nu m-a trădat, şopti el. Până la urmă, mi-a salvat viaţa.

– Oh, slavă Domnului! o auzi ca prin vis pe Enid.

Îi mulţumea lui Dumnezeu că el era în viaţă? Sau pentru că soţul ei se dovedise a fi avut totuşi onoare? MacLean înghiţi în sec. Trăgea speranţă că pentru amândouă. Probabil că pentru amândouă.

– După aceea... chiar nu-mi mai amintesc nimic.

Harry continuă el relatarea evenimentelor.

– Erai în nesimţire. Te-am luat de acolo şi am fugit. Eram convins că o să-mi mori în braţe. Te-am dus acasă la mine, am chemat un doctor englez, care a clătinat din cap şi a zis că n-ai nici o şansă. Am chemat un alt doctor, un arab, care te-a reparat cât de cât şi ţi-a aranjat piciorul. Unul dintre vasele lui Throckmorton era acostat în port – ăsta a fost singurul meu noroc pe ziua aia. Arabul m-a învăţat cum să am grijă de tine, şi te-am adus înapoi în Anglia.

Enid întrebă încet:

– Cine a decis să mă cheme pe mine sub pretextul că eram soţia lui?

Harry încercă să se eschiveze.

– Eu şi Throckmorton am conceput planul. MacLean era atât de grav rănit, încât nimeni nu-l mai recunoştea, şi ne-am gândit că ar fi mai bine dacă ruşii ar crede că Stephen e încă în viaţă.

– De ce?

– Dacă Stephen se întorcea în Anglia şi nu s-ar mai fi aflat sub influenţa lui MacLean, atunci avea toate motivele să ascundă faptul că devenise un trădător. MacLean însă ne-ar fi spus tot de îndată ce şi-ar fi recăpătat cunoştinţa. Ne-am gândit că ar fi mai în siguranţă

preluând identitatea lui Stephen. Harry îl privi. Nu ne-a trecut însă prin cap că ai putea să-ţi pierzi memoria.

Cei doi bărbaţi căzură pe gânduri.

– Dar nu contează, nu-i aşa? Indiferent că eu ştiu ceva sau nu, ruşii se tem că ştiu, aşa că n-o să se oprească până nu mă ucid.

– Nu! sări Enid de la locul ei, apoi îşi drese vocea. N-o să stăm cu braţele în sân să-i aşteptăm să te omoare. O să-i gonim.

– Iată o idee excelentă, doamnă MacLean, o luă Harry peste picior. Aveţi şi vreo idee cum am putea să facem acest lucru?

Enid îşi ridică bărbia şi schiţă un zâmbet de gheaţă.

– O să-i înscenăm înmormântarea.

MacLean se holbă la ea.

Harry se holbă la ea.

Harry îşi trase una peste genunchi şi răbufni:

– Naiba să mă ia, doamnă MacLean, e genial!

– Genial, zise încet MacLean. Cel puţin pe jumătate.

Acum Harry şi Enid se holbau la el.

– În ziua înmormântării...

– Poimâine, spuse Harry şi, când îi văzu că se întorc spre el, dădu din umeri. Ce rost are să mai aşteptăm?

MacLean clătină din cap.

– Da, chiar aşa, de ce să mai aşteptăm? În ziua înmormântării să spuneţi tuturor că am insistat să fiu îngropat cu *sporran*-ul. Să spuneţi oamenilor că tot ce aveam eu mai de preţ a fost îngropat odată cu mine. Trebuie să profităm de faptul că aveam *sporran*-ul la mine în momentul exploziei şi că încuietoarea s-a blocat...

Cu ochii sclipind frenetic, Harry îi duse ideea mai departe.

– O să-l iei cu tine în sicriu, iar când nemernicul va încerca să ţi-l ia...

– Nu. E o prostie. E prea periculos, interveni Enid. Vreau ca acest ticălos să creadă că ai murit ca să te lase în pace. Dacă mori, n-o să mai tragă nimeni asupra ta.

MacLean se aplecă spre ea.

– Draga mea, tu pleci de la premisa că e englez, adică va face cale întoarsă şi nu va mai da niciodată pe aici, dar ar putea fi scoţian. Şi, de fapt, genul ăsta de oameni nu gândeşte aşa. Ei îi cumpără pe alţii. Angajează ucigaşi. Stau la pândă şi aşteaptă. Singurul mod în care pot să scap de ameninţare este să-l deconspir pe spion şi să dau

de înțeles superiorilor lui că le știu numele – și că am transmis deja aceste nume altora.

Capetele aproape li se atingeau. Vorbeau în șoaptă și furioși.

– O să zaci întins într-un sicriu și o să fii extrem de vulnerabil, spuse ea.

– Nu atacă nimeni un mort, dar spionul va fi dispus să fure de la un cadavru dacă știe că astfel îi poate împiedica pe englezi să pună mâna pe lista agenților.

– Dar tu nici nu ai lista aia. O să trimită pe altcineva după tine.

– Poate, dar deocamdată trebuie să-l prindem pe cel de aici, și, cine știe, dacă-i cruțăm viața, poate-l convingem să mărturisească tot. MacLean se uită spre Enid, care era îngrijorată și speriată. Știi că am dreptate. Știi că asta trebuie făcut.

Enid se uită la el, apoi se retrase încet.

– Știu. Ai dreptate. Fă ce ai de făcut, spuse ea cu voce tare, apoi adăugă doar pentru ea: Și eu o să fac la fel.

Capitolul 25

– Săraca Lady Bess! Graeme MacQuarrie își șterse o lacrimă de pe obraz cu o înflăcărare care o înduioșă pe Enid. N-am văzut niciodată o femeie atât de dărâmată. Nu vrea să plece de lângă MacLean și nu lasă pe nimeni altcineva să stea la priveghi.

– Da, zise și Jimmy Maggilivray, care stătea în picioare și se uita spre scări. Săraca! După ce și-a pierdut fiica așa cum și-a pierdut-o, și-a regăsit fiul și sărmanul a murit... Vocea i se sparse.

Ce zi lungă și îngrozitoare! Enid abia putea răbda să se uite la bărbații aceștia care jeleau. Iar femeile care boceau încontinuu o înnebuniseră. Îi venea să le țipe tuturor că MacLean nu pățise nimic. Că stătea bine mersi și se ascundea în camera lui. A doua zi avea să se urce singur în sicriu și să-l aștepte pe trădător. Nu putea să spună nimănui adevărul pentru că și-ar fi sabotat singură minunatul plan – și era într-adevăr minunat!

Contribuția lui MacLean la planul acesta nu-i plăcea însă deloc. El ignora pericolele. Ea știa foarte bine că un om care se prefăcea mort putea fi ucis înainte să apuce să mai deschidă ochii.

– Mi s-a părut mie ceva suspect aseară când s-a plâns că îl dor vintrele și s-a dus mai devreme la culcare. Băiatul ăsta nu era niciodată bolnav. Donaldina o ajuta pe Lady Bess să ascundă adevărul față de ceilalți, jucând teatru ca o adevărată profesionistă. Iar de dimineață, când Lady Bess s-a dus să vadă ce-i cu el, țipătul ei mi-a înghețat sângele-n vine.

– Dragul nostru stăpân! N-o să uit niciodată cum zăcea el pe patul ăla, rece și alb ca varul.

Servitoarea își ascunse capul în mâini și plânse și mai abitir.

MacLean era alb pentru că Lady Bess îi dăduse cu pudră pe față. La o privire mai atentă, cosmeticele nu reușeau să ascundă nimic de fapt, dar Lady Bess își demonstrase din plin talentul actoricesc. În timp ce Enid venise și ea lângă așa-zisul mort, îndurerata mamă începuse să bocească atât de zeloasă, încât toată lumea era atentă mai mult la ea.

Oamenilor care se înghesuiau în dormitorul lui MacLean nu le venea să creadă și o tot întrebau pe Enid dacă era adevărat. Enid se uita la chipul lui împietrit și simțea că i se face inima cât un purice de panică. Până și ea simțea nevoia să-i pună mâna pe obraji să se convingă că încă respiră. N-avea ce face însă, trebuia să-și joace rolul, să se întoarcă spre mulțime și să confirme veștile proaste. Gestul provoca un val de lamentări și plânsete, încât își dorea să nu fi avut niciodată ideea unei înmormântări.

Dar cum altfel să-l dea în vileag pe ticălosul care stătea la pândă și-i vâna din umbră? Dacă nu-i descopereau identitatea, ea nu mai putea pleca niciodată acasă. Dacă nu-l găseau pe asasin, MacLean n-avea să mai fie niciodată în siguranță. Iar ea voia să plece. Voia să nu trebuiască să-și mai facă griji în privința lui. De fapt, își propusese să nu se mai gândească niciodată la el.

– Când era la Suffolk și credea că i se apropie sfârșitul, a cerut să fie înmormântat în costumul tradițional scoțian, zise Harry destul de tare ca să fie auzit până în spatele încăperii. Deși memoria îl părăsise, a cerut să poarte *sporran*-ul, obiectul lui cel mai de preț.

Scoțienii din cameră dădură solemn din cap.

– A fost al tatălui lui, zise Rab Hardie. E făcut din pielea unu viezure pe care bătrânul MacLean l-a împuşcat cu mâna lui. Kierna MacLean îl purta mereu.

– Eu nu l-am auzit spunând niciodată nimic de *sporran*-ul lu protestă Kinman.

Săracul Kinman! Era foarte tulburat şi abătut, dar Harry insis tase că adevărul trebuia ştiut de cât mai puţini, iar MacLean fuse de acord.

Graeme se simţi dator să-i explice:

– *Sporran*-ul unui scoţian este unul dintre cele mai preţioas obiecte. În el se poate ţine o şuviţă din părul mamei sau o scrisoar de la cei dragi.

Enid trase cu coada ochiului la Harry şi observă că acelaşi lucr îl făcea şi el. Fără să ştie, scoţienii intraseră în joc şi contribuiau l dezvăluirea trădătorului.

Enid dădu din cap, încurajându-i să continue discuţia.

– Acolo îşi ţinea el secretele?

– MacLean n-avea secrete, declară Donaldina. Nici un secre n-avea.

– Dar, oricum, dacă ar fi avut ceva de preţ, acolo l-ar fi ţinut adăugă Graeme.

– Aş fi vrut să am şi eu *sporran*-ul bietului meu Stephen. Aş f vrut să fie îngropat pe pământul familiei MacLean. Tare mult a fi vrut să avem o slujbă de înmormântare pentru Stephen.

În momentul în care bocetele ajunseseră până la dormitorul ei Lady Catriona începuse să bântuie prin sala cea mare precum o fantomă care îşi caută alinarea în nefericirea celorlalţi.

– Aş fi vrut să am ceva care să-mi amintească de el. Durerea m răpune, mai spuse ea în timp ce-şi ştergea ochii cu batista.

– O să mă duc la MacLean de dimineaţă şi o să-i bărbieres chipul brăzdat de cicatrici, interveni Jackson, care se ţinea tare, da tremura atât de rău încât părea că va izbucni în plâns dintr-o secund într-alta. A fost un stăpân bun. Măcar atât să pot face pentru el.

Enid se chinui să nu-şi arate disperarea. Dacă Jackson se apropi de MacLean, avea să-şi dea seama imediat că stăpânul lui nu er mort, iar valetul era pe lista englezilor suspecţi.

Din capul scărilor se auzi vocea lui Lady Bess.

– Nu. N-aș suporta ca altcineva să aibă grijă de el în ultimele clipe pe care le petrece în castelul MacLean. L-am bărbierit deja. L-am pregătit. Toate sunt aranjate, cu excepția *sporran*-ului. În noaptea aceasta mă voi încuia în camera mea cu *sporran*-ul și voi plânge deasupra ultimei amintiri care-mi rămâne de la fiul și de la soțul meu. Mâine îl voi depune pe corpul lui neînsuflețit și va fi îngropat cu el.

Oamenii începură să plângă din nou, iar Enid constată că și ei îi dăduseră lacrimile. Durerea era molipsitoare. Deși știa că MacLean era cât se poate de viu și de nevătămat sus la etaj, tot nu-și putea stăpâni gândurile negre. Cum ar fi fost dacă ar fi știut că murise? Cum s-ar fi putut împăca vreodată cu gândul că omul pe care îl salvase din ghearele morții n-avea să mai zâmbească, să mai fie gălăgios, spiritual, sarcastic, arogant? Ce s-ar fi făcut dacă nu l-ar mai fi putut vedea niciodată?

Lady Bess se strecură lângă ea.

– Am o rugăminte.

Hotărâtă să-și joace rolul până la capăt, Enid stoarse o lacrimă din colțul ochiului – juca teatru, nimic mai mult – și o bătu liniștitor pe mână.

– Orice, milady.

– Vreau să fii tu conducătoarea grupului de bocitoare.

Enid fu cât pe ce să se înece.

– Conducătoarea... șefa bocitoarelor? Dar, milady, eu pentru MacLean... nu sunt nimic.

– Îl iubești. Se vede de la o poștă. Ai avut grijă atâtea luni de el. Ai traversat Scoția cu el ca să-l aduci acasă. Meriți această onoare.

– Nu sunt... nu pot... Enid aruncă priviri disperate în jur.

Scoțienii încuviințară din cap și câțiva dintre ei zâmbiră printre lacrimi.

Domnul Kinman și Jackson stăteau cu mâinile împreunate și privirile în pământ, dar până și ei dădură din cap că erau de acord.

Singura care se arătă indignată fu Lady Catriona.

– Bess, e o sugestie complet nelalocul ei. Enid este văduva lui Stephen și nici măcar n-a avut bunul-simț să poarte doliu pentru el. Iar acum vrei să-ți ia locul la înmormântarea fiului tău? Chiar n-ai nici un simț al decenței?

Lady Bess se puse pe harță.

– Dacă Enid ar fi aflat că pe faţa pământului există un bărbat precum Kiernan, l-ar fi căutat până l-ar fi găsit. S-a mulţumit cu Stephen, iar acum merită să-şi ocupe locul de soţie a inimii lui Kiernan.

Enid încercă să intervină:

– Doamnelor, vă rog...

Înfuriată la culme, Lady Catriona replică dur:

– Fiinţa aceasta n-a reuşit să facă nimic bun pentru Stephen. Nu l-a meritat pe Stephen al meu.

Enid crezuse că ziua n-avea să fie mai rea decât începuse, dar se înşelase. Lady Catriona îşi înfipsese din nou ghearele în ea şi o atacase pe Lady Bess.

– Lady Bess, va fi o onoare pentru mine să stau în dreapta lui MacLean. Vă mulţumesc că v-aţi gândit la mine, zise ea şi porni spre scară.

La urma urmei, nu se întâmpla nimic dacă se prefăcea că plânge pentru MacLean. Ştia că nu e mort de-adevăratelea. Dacă totul mergea bine, a doua zi de dimineaţă avea să fie în trenul spre Londra şi pentru nimic în lume nu avea să se mai întoarcă în Scoţia. Pentru absolut nimic. Niciodată.

Se duse în camera ei, închise uşa şi rămase sprijinită de ea. Se uită în jur. Camera arăta aproximativ la fel ca în prima zi; prea mare, prea somptuoasă, prea regală. Dacă nu se întorcea la slujba ei de îngrijitoare, în curând avea să înceapă să creadă că era îndreptăţită să locuiască într-o aşa minunăţie de castel.

Se lăsa noaptea, iar una dintre servitoare renunţase la jelit ca să aprindă toate lumânările. Femeile ca Enid nu aveau servitoare. Ce o speria cel mai tare era faptul că ştia – ah, era aproape sigură – că, dacă ar fi vrut, ar fi putut să se mărite cu MacLean. O nostalgie adânc înrădăcinată în ea ar fi vrut ca el să-i şoptească cuvinte precum „pentru totdeauna", aşa cum o făcuse când erau în munţi. Cum îi spusese atunci?

„Eu sunt sângele care îţi curge prin vine, eu sunt măduva din oasele tale. Sunt în tine, te susţin şi îţi dau puterea de a trăi. Sunt o parte din tine. Eşti o parte din mine. Suntem împreună pentru totdeauna."

Se întoarse cu faţa spre uşă şi mângâie lemnul neted. În momentul acela MacLean crezuse din suflet în adevărul acelor cuvinte, iar ea fusese fericită să le audă.

Dormitorul lui MacLean era la doar două uşi distanţă. De când mătea aici nu se interesase nici măcar o dată să afle care era camera lui. De dimineaţă însă trebuise să se alăture celorlalţi şi să-i vadă trupul neînsufleţit. Acum ştia unde dormea el – sau, mai bine zis, unde se odihnea el în seara aceasta.

N-avea nevoie să-i spună cineva că lui MacLean nu-i plăcea deloc să stea fără să facă nimic. Îşi imagina cât de tare şi-ar fi dorit acum să ştie ce se întâmpla în casă. Nu avea nici o îndoială că tentaculele invizibile ale voinţei lui se întindeau ca nişte fuioare de fum pe coridor şi pătrundeau prin uşa ei, comandându-i să vină în camera lui.

MacLean voia ca ea să vină la el. Îi cerea imperios să vină.

Sprijinită de uşă, Enid îşi frecă fruntea de lemnul rece.

Nu ca s-o întrebe ce făceau ceilalţi, cine sau de ce fusese suspicios, ci ca s-o bage în patul lui şi s-o pedepsească pentru toate nopţile în care îl evitase.

Se depărtă de uşă, îşi scoase rochia de doliu şi îşi puse una dintre cămăşile ei simple de noapte din bumbac alb, cu butoni în faţă, ornată doar de câteva cusături delicate verticale pe piept.

Dacă se ducea la el în noaptea asta, ştia că el nu se va mulţumi cu o singură vizită. Avea să aştepte mai mult. Avea să-i interpreteze apariţia ca pe o capitulare şi să-şi închipuie că are dreptul să-i comande pentru tot restul vieţii. Trebuia să reziste... chiar dacă împotrivirea aceasta îi producea o suferinţă foarte mare.

Stinse lumânările, trase puţin perdeaua grea şi privi afară peisajul de sub clar de lună. Camera ei avea vedere spre mare. Castelul se înălţa chiar pe marginea unei stânci, şi valurile se spărgeau furioase la baza ei. Priveliştea aceasta măreaţă şi sălbatică li se potrivea de minune lui MacLean şi clanului său de nebuni şi excentrici. Îşi lipi faţa de geam să se mai răcorească.

Voia să intre în patul lui MacLean. Tânjea după plăcerea pe care i-o oferea el. Pântecul o durea şi-i pulsa de dorinţă. Îi era o poftă nebună de trupul lui, o poftă avidă ce nu se putea ostoi nicicum.

Marea se ridica şi se prăbuşea într-un ritm arhaic, şi fiecare mişcare a valurilor era ispititoare în sine. De pe cealaltă latură

a coridorului, MacLean o chema imperativ la el, iar chemarea lui era caldă și primitoare.

Pleca a doua zi. Indiferent de ce avea să se întâmple, mâine avea să plece. Ce rău...?

Nu. Trebuia să se întoarcă în Anglia. Dacă rămânea aici avea să piardă tot: demnitate, onoare, respect de sine.

Care era prețul demnității în comparație cu dorința? Onoare... onoarea și-o pierduse deja când își făcuse de cap cu un bărbat care nu era soțul ei. Cât despre respectul de sine... așa cum spusese Lady Halifax, reușise să supraviețuiască în momente în care altele și-ar fi luat lumea în cap de disperare. Chiar dacă se hotăra să petreacă noaptea cu MacLean, tot avea să-și păstreze respectul pentru propria persoană.

Trase perdeaua la loc și se îndreptă spre ușă.

Era nebună.

Era ultima dată când avea șansa asta.

Putea rămâne însărcinată.

Se întoarse înapoi în centrul camerei.

Ciclul îi trecuse cu abia două zile în urmă. Nu putea rămâne gravidă.

Halatul ei din brocart greu vișiniu era așezat pe scaun. Îl luă și-l puse pe ea.

Se ducea la el.

Plecă desculță și merse tiptil pe coridorul semi-întunecat și pustiu. Ușa camerei lui ar fi trebuit să fie încuiată ca măsură de precauție, dar mânerul nu opuse nici un fel de rezistență.

O aștepta.

Deschise încet ușa, se strecură înăuntru și o închise în urma ei.

Întins pe patul masiv cu mâinile sub cap, MacLean se uită la ea. Nu mai avea pudră pe față. Draperiile albastre erau trase, nelăsând nici o rază de lună înăuntru. Lambriurile camuflau perfect orice zgomot. Covorul mare în nuanțe puternice de albastru și roz făcea ca liniștea să pară supranaturală. Enid își auzea propria respirație trepidantă.

Lumina lumânării ar fi trebuit să-i mai diminueze trăsăturile ferme, dar el arăta neclintit și masiv ca stâncile pe care se înălța castelul. Cearșaful alb îl făcea să pară mai înalt. Era îmbrăcat doar cu kiltul, iar pe pieptul musculos i se vedea părul creț și roșcat.

Lumânările aruncau umbre pe chipul lui bronzat și brăzdat de cicatrice. Ochii verzi îi străluceau, iar nervurile acelea aurii chiar arătau ca niște fulgere.

O așteptase, iar faptul că ea se împotrivise atât de mult îl frustrase și-l înfuriase.

– Încuie ușa, spuse și se încordă ca un motan mare și roșcat gata să se năpustească asupra prăzii.

Enid căuta cheia.

MacLean nu se clinti, iar Enid își dădu seama de ce. Nu voia să vină el la ea. Ea era cea care trebuia să se apropie de el, și avea s-o facă fără să se grăbească.

Atitudinea lui o incită. Era supărat? Și ce dacă? Și ea era. Fusese trădată în toate modurile cu putință de oricine – până și propriul ei corp o trădase. Trebuia să plece acum, înainte de a merge mai departe.

Nu putea. Îl dorea atât de mult încât pasiunea îi întunecă mintea și o împinse să facă, șovăitoare, primul pas.

MacLean o privea fără să clipească.

Privirea lui pătrunzătoare îi ardea pielea și-i ghicea dorul și nerăbdarea.

Enid mai făcu un pas. Tălpile i se afundară în covorul de lână. Voia să se întoarcă și să fugă de aici, dar voința lui era mai puternică.

Cum își permitea s-o dirijeze astfel?

Iar ea de ce i se supunea?

Mai făcu un pas. Inima îi bătea mai să-i sară din piept. Simțea că pieptul îi plesnește de emoție. Ar fi vrut să poată zâmbi ca să-i mai îndulcească severitatea, dar buzele tremurânde nu-i dădeau ascultare.

Înainta spre el, înfuriată la culme de ultimatumul acesta nerostit, supărată pe sine însăși, dar dorindu-l cu o asemenea pasiune încât nu mai putea face cale întoarsă. Pasul către podiumul pe care se afla patul lui fu cel mai important pe care-l făcu în viața ei. Se opri lângă pat, așteptând ca el să spună ceva sau măcar să se miște.

Dar el nu schiță nici un gest. Rămase imobil, așteptând ca ea să facă și următoarea mutare.

În noaptea aceasta, ultima noapte, ea avea să i se supună încă o dată. Își desfăcu halatul și-l lăsă să-i alunece pe brațe.

Privirea lui poposi pe pieptul ei. Nările îi fremătară.

Avea o cămașă simplă, dar materialul era subțire și moale, iar sfârcurile întărite peste măsură îi trădară imediat starea de excitare. Își ridică poalele cămășii și își puse un genunchi și ambele palme pe cuvertura pluşată.

Privirea lui alunecă înapoi spre chipul ei, dar fără să-i dea nici un semn că avea de gând s-o ajute. Nu ceda.

Enid se duse de-a buşilea spre centrul patului, unde el trona printre perne. Se sprijini într-o rână și se uită la corpul lui, încercând să-și adune curajul, căutând inspirație. Mușchii și pielea lui frumoasă, străbătută de cicatrici, o îndemnau să-l atingă, să-l iubească. Până și erecția care-i ridicase kiltul era o invitație.

Enid știu că, dacă îl privea direct în ochi, avea să vadă mai mult decât dorință. Acolo se ascundeau obsesia, pasiunea pură, o poftă de nestăvilit. Știa, pentru că și ea suferea de aceeași nebunie.

Își plimbă mâna pe pieptul lui, pe inima lui și coborî încet palma către zona acoperită de păr. Textura părului, căldura corpului, puterea care emana din el – era subjugată de ele. Îl dorea cu înflăcărare, avea nevoie de el și, oricât de mult i-ar fi displăcut ideea, știa că era singurul bărbat care-i putea satisface dorințele.

Trase aer în piept și-l privi în ochi.

Privirea lui transmitea putere. Ea i se predase, iar el n-avea s-o mai lase să dea înapoi, să se răzgândească sau să se prefacă indiferentă. O ținea lângă el acum și avea de gând s-o păstreze.

O luă în brațe și o rostogoli sub greutatea lui. N-avea de gând să se poarte cu mănuși; voia s-o domine.

MacLean câștigase. Ea fusese cea care venise la el.

Acum el avea să rămână cu impresia că este a lui.

Enid avu un moment de panică. Fusese foarte hotărâtă să vină la el, dar, prinsă sub greutatea lui, își reconsidera decizia. Era speriată... ba nu, era furioasă.

El o privi și descifră pe chipul ei fragmente de emoții contradictorii, dar nu mai avea răbdare. Își băgă cu forță genunchiul între picioarele ei și i le depărtă.

Nu, îl dorea atât de mult încât nu mai era loc și de alte emoții.

Fără nici un preludiu, el îi băgă mâna acolo, în zona ei cea mai lăuntrică.

Senzația de intimitate... prea rapidă. Prea bruscă. Prea puternică. Enid fu uluită, iar când îi simți degetele ferme înăuntru, suspină și se strânse, ferindu-se.

Dar el nu avea de gând să accepte așa ceva. Cămașa de noapte de pe ea nu era o opreliște. Îi găsise deja crăpătura cărnoasă, și umezi țesătura în lichidul produs de extazul ei. Își potrivi apoi degetul mare în punctul ei cel mai sensibil, și Enid simți că îi explodează pântecul. Gemu încet, fericită de această senzație neașteptată.

El o mângâie încet cu degetele, stârnindu-i și întețindu-i apoi focul din pântece. O frecă acolo cu textura bumbacului ușor rugos, excitând-o până aproape de punctul-limită.

Lui Enid nu-i venea să creadă. Totul fusese atât de rapid, se petrecuse fără nici un avertisment. Încercă să se întoarcă pe o parte.

MacLean o țintui locului. N-o lăsă să se miște nici măcar un centimetru.

Orgasmul surveni într-o clipită, copleșind-o și făcând-o să uite absolut totul în afară de el și de atingerea lui. Se convulsionă în spasme de o grandoare magică... care apoi se stinseră încet.

Se simți umilită. Îl lăsase să înțeleagă cât de tare îl dorise, cât de repede reacționa la atingerea lui. Se gândi că el avea să râdă de ea, avea s-o ia peste picior. Dar deschise ochii și constată că MacLean nu era nici pe departe amuzat. O privea cu pasiunea aceea intensă a bărbatului îndrăgostit, învăluit într-o aură ușor amenințătoare. Își dădu kiltul jos, iar membrul i se înălță spre ea brăzdat de vine albastre, cu capul mijind din teacă, rigid și insistent. Coapsele lui musculoase se unduiră pe abdomenul ei ca un avertisment pentru ce avea să urmeze.

Între timp îi desfăcuse nasturii de la cămașă și i-o trăsese până la glezne.

Inima lui Enid se mai potolise; acum o luă razna din nou. Ar fi vrut să protesteze față de metodele lui, dar nu îndrăznea. Nu se temea de el; nu chiar. Bărbatul care o ținea captivă sub el era totuși un cuceritor, un luptător care trecuse peste multe obstacole pentru doamna lui. Nu putea răbda nici un act de sfidare.

Iar ea... ea nu făcuse decât să-l sfideze. Râsese de el, îl disprețuise, îl cicălise întruna. În noaptea aceasta între ei nu mai era nimic în afară de lupta eternă pentru supremație dintre un bărbat și o femeie.

Concluzia era bine cunoscută, dar ea trebuia să lupte oricum... cu o mângâiere pe cicatricea din bărbia lui, pe obrazul lui, cu o dezmierdare a urechii.

MacLean ținea ochii întredeschiși, ca o adevărată personificare a senzualității. Își lăsă capul în jos și o mușcă ușor de buză, iar când ea țipă, îi linse locul rănit.

Respirația lui mirosea a mentă și avea gust de desfrâu. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, ea își băgă mâinile în părul lui și deschise gura. MacLean o sărută de parcă ar fi vrut s-o devoreze, potrivindu-și în permanență buzele pe buzele ei, străpungând-o cu limba. Lui Enid îi dădură lacrimile; dacă o poseda în felul acesta, ea n-avea cum să mai rămână stăpână pe trupul și sufletul ei.

O sărută pe pleoape, își plimbă buzele pe obrazul ei, apoi îi strecură limba în ureche.

Enid îl mângâia pe umerii largi, subjugată de senzația primară că bărbatul acesta avea de gând s-o domine. Iar ea voia să fie dominată, ah, cât de mult voia!

Ciudat. Dacă stătea să se gândească, ar fi zis că e o femeie puternică și dârză. În momentul însă în care el o atingea, descoperindu-i toate zonele moi, feminine, se simțea dezarmată și relaxată.

Respirația lui întretăiată îi încălzi sufletul în clipa când el își vârî mâinile pe sub cămașa ei și-i apucă sânii. Îi frecă sfârcurile cu mișcări regulate, iar ea aproape uită să mai respire. Își ridică un genunchi, desfăcând nasturii, și își dezveli o rână. Ridicându-se deasupra ei, MacLean se uită la silueta ei doar parțial acoperită și scoase un mârâit. Un mârâit exact ca al unei fiare sălbatice pe cale să-și devoreze prada.

Se aplecă, îi luă sfârcul în gură și i-l supse până când ea își înfășură un picior în jurul taliei lui și începu să se frece de el.

MacLean râse slab. Naiba să-l ia, râdea acum cu buzele lipite de pielea ei, iar mâna îi alunecă pe spatele ei până la despicătura posteriorului. O lipi și mai strâns de el, o împunse cu șoldul între picioare și-i stârni plăcerea lovind-o ușor, repetat, din față și frecând-o blând și lent cu degetele în spate.

Enid își arcui spinarea și își lăsă capul să se legene pe perne.

MacLean îi supse și celălalt sfârc. Enid simțea că trecuse de orice barieră a simțurilor. Fiecare por din trupul ei tânjea după atingerea lui, iar când încercă să-și ridice capul, el o luă de încheieturi

și o țintui de saltea. Îi linse palma, transmițându-i șocuri electrice prin tot corpul. Enid gemu adânc.

El îi făcu semn să păstreze tăcerea.

Ea avu un moment de luciditate în care se desprinse din abisul de plăcere și-și dădu seama că el avea dreptate. Nu puteau să-și exprime senzațiile prea sonor. Oricine ar fi trecut pe coridor și-ar fi dat seama că MacLean era în viață, iar *aceste* sunete nu puteau oricum fi confundate cu nimic altceva. Trebuiau așadar să se hârjonească în liniște. Se auzeau numai respirațiile lor grăbite și scâncetele brute, în șoaptă.

El îi supse degetele unul câte unul.

Așa se simțea când era înăuntrul ei. Căldură, senzație de frecare, mișcări vicioase care aduceau raiul pe pământ.

Pe măsură ce el o asalta tot mai nestăpânit, mintea și trupul ei deveniră euforice. În cameră se lăsase liniștea. Până și faptul că trebuiau să se abțină să scoată sunete era un afrodiziac. Enid îl voia peste ea, în ea. Trebuia să-și umple golul.

– Acum, șopti ea agonizant. *Acum.*

Dar el o ignoră, blestematul. O dorea. Ea știa asta, pentru că îi simțea mădularul zvâcnind pe piele. Cu toate acestea, prefera s-o chinuie, pentru a-i demonstra că el era cel care deținea controlul. O sărută, dar n-o lăsă să-l sărute și ea.

O mușcă încet de ureche și râse pe înfundate când ea gemu. Îi luă câte un sân în fiecare palmă și-i încercui sfârcurile, o dată, și încă o dată, și încă o dată. Își strecură două degete în ea și imită mișcările penisului. Le reproduse atât de bine încât Enid îl mușcă de umăr într-un extaz de-a dreptul animalic.

Dar apoi nu mai rezistă nici el. O aruncă pe spate, îi desfăcu picioarele și o penetră.

Nu era nimic elegant în acțiunea lui. Îi găsise intrarea și o invadase în forță, căutând s-o cucerească fără nici un fel de delicatețe.

Dar nici ei nu-i păsă. Trupul i se predase, era udă toată de pe urma atingerilor lui abile.

Enid era înnebunită de plăcere. Căldura aceea, pofta trupească, disperarea. Își desfăcu picioarele cât putu de larg și și le petrecu pe după șoldurile lui, predându-se necondiționat.

MacLean acceleră ritmul până la frenezie.

Ea își înfipse unghiile în fundul lui, gata să primească tot ce avea el de oferit.

El se repezi ca un armăsar înspumat, cât putu de adânc, răscolindu-i toate simțurile.

Enid scânci, și sunetul acesta, continuu și încet, îi trădă disperarea. Orgasmul era din ce în ce mai aproape, aproape ireal de aproape. El nu încetini suficient ca s-o lase să ajungă acolo, dar n-avea să mai dureze mult. Era foarte aproape. Exploziv.

Chiar când Enid credea că nu mai rezistă, MacLean o apucă de coapse și făcu o pauză. Se uită la ea preț de o clipă, săgetând-o cu privirea lui aurie, marcând-o cu însemnele lui.

Enid nu voia să se uite la el. Vru să închidă ochii. Nu putu.

Și atunci el o penetră cât putu de adânc. Penisul îi palpită. O umplu de spermă, ca o explozie atotputernică de patimă și dominație. Apoi se mai avântă o dată. Și încă o dată.

Orgasmul mult așteptat o lovi ca un bici.

El îi puse mâna pe gură ca să nu țipe și continuă să se miște într-un ritm care-i prelungi plăcerea dincolo de rațiune, de constrângere, de limita suportabilității. Enid se crispă și se contorsionă, toți mușchii i se încordară, iar spasmele din pântecul ei atinseră un punct atât de sublim încât se gândi că n-avea cum să mai trăiască așa ceva altă dată.

Și totuși știa că, alături de Kiernan, totul era posibil.

Pernele erau împrăștiate care încotro, cearșafurile mototolite și ude. Petecul de carne dintre picioare îi zvâcnea, iar dovada orgasmelor lor se simțea în aer, ca un fel de loțiune ceremonială care-i unea într-un tot.

Încet-încet, spasmele încetară. MacLean încetini, apoi se opri complet. Îi luă bărbia în palmă și-i întoarse capul spre el.

Enid nu se adunase încă. N-avea să-și mai revină niciodată, dar mai avu suficientă voință ca să se ferească. Se ridică într-o rână, vrând să-i evite privirea pătrunzătoare și pretențiile nerostite.

Dar el nu voia s-o lase să se ridice. Nu voia nici măcar să iasă din ea.

Se gândi ce putea face ca să sfârșească odată cu toate acestea.

Cineva trebuia să spună ceva.

Cineva trebuia să cedeze.

Bineînţeles că ea.
– Te iubesc, şopti. Te iubesc.

Capitolul 26

În ceas de noapte, cu mult înainte de lăsarea zorilor, când lumânările se stinseseră demult, iar castelul era învăluit într-o beznă de catifea, Enid decise că era timpul să acţioneze. Încet, foarte încet, se desprinse din îmbrăţişarea lui Kiernan care dormea. Îşi ţinu respiraţia cât timp se târî, centimetru cu centimetru, până pe marginea patului, după care îşi lăsă întâi un picior pe podea, apoi şi pe celălalt. Se ridică de pe saltea şi începu să cotrobăiască după halat, îngrijorată ca el să nu se trezească şi să-şi dea seama că ea reuşise să evadeze.

Dar el era epuizat şi probabil că adormise gândindu-se că o cucerise fără putinţă de întoarcere.

Merse tiptil-tiptil prin cameră, îşi puse halatul, apoi se duse la uşă, luă cheia şi se rugă ca broasca să fie unsă. Inima îi bătu cu putere când auzi clicul zăvorului. MacLean se mişcă puţin, dar adormi la loc.

Enid avu un moment de ezitare. Vru să se întoarcă la el, să se târască înapoi în braţele lui şi să se lase în voia lui. Dar nu putea. Pur şi simplu nu putea.

Coridorul era liber. Deschise uşa încet, o închise în urmă şi se grăbi să ajungă în patul ei. Îşi trase pătura până la gât şi rămase cu ochii pironiţi în întuneric. Dimineaţa o prinse tot cu ochii larg deschişi. Se ridică în capul oaselor.

Îl cunoştea pe Kiernan. Era un om puternic şi cu principii stricte şi îşi exprimase intenţiile foarte clar. Nu era însărcinată cu copilul lui, dar tot o voia în patul lui. Îi dovedise acest fapt de nenumărate ori. Nu-l suspectase niciodată că voia s-o ţină doar de amantă. Era atât de decis şi precis încât o irita mai ceva ca o haină de lână purtată pe pielea goală. Nici un bărbat nu avea dreptul să fie atât de onorabil, cu atât mai puţin vărul lui Stephen. Dar MacLean o voia de soţie,

iar ea, care toată viața își căutase o casă, o familie, un suflet-pereche, putea găsi toate aceste lucruri alături de el.

Gândul acesta o umplu de panică. Era mai speriată acum decât fusese atunci când se stârnise incendiul, sau când își dăduse seama că MacLean nu este soțul ei, sau când se oprise trenul. Și de ce? Nici măcar ea nu-și înțelegea reacțiile.

Dar era cumplit de speriată. Când se gândi la planul lui de a-l prinde pe trădător și la pericolele la care se expunea, își dori atât de mult să fie undeva departe, la Londra, încât închise ochii, ca un copil care crede că toate dispar în jur dacă nu se uită la ele, și își imagină că se află acolo.

Lady Bess o trezi la realitate.

– Enid, trebuie să te pregătești, zise ea, ciocănind în ușă.

Enervată, Enid trase un pumn în pernă.

Lady Bess venise să se asigure personal că Enid nu se răzgândea. Era o femeie inteligentă.

– Enid! o chemă ea din nou, ciocănind mai tare. Mi-ai promis că vei conduce slujba. Ai uitat?

– Nu, milady, răspunse Enid, mirându-se de claritatea vocii ei.

Sigur, și când vorbise ultima oară tot clară fusese. „Te iubesc", așa îi spusese lui MacLean.

Încercă să scape de această amintire și se dădu jos din pat. „Te iubesc." Oare puteau să existe cuvinte care s-o bage mai rău în încurcătură decât astea? Acum MacLean era probabil convins că o cucerise definitiv, din moment ce îi cucerise și inima.

Dar nu câștigase nimic, și ea parcă îl și vedea cât de tare se enervase când se trezise și constatase că ea nu mai este lângă el. Se mira chiar că nu băgase deja tot castelul în sperieți și că nu le dăduse tot planul peste cap doar ca să dea buzna în camera ei.

Lady Bess ciocăni din nou.

– Lasă-mă să intru! Vreau să te ajut să te pregătești.

Enid descuie și o pofti înăuntru.

Lady Bess intră nerăbdătoare, și Enid observă că, deși era îmbrăcată în negru de sus până jos, părea indecent de veselă.

– Mă bucur atât de tare că farsa asta va lua sfârșit în curând! Am obosit să-mi tot fac griji pentru băiat și pentru tine. Hm, zise ea după ce o examină pe Enid, parcă n-ai închis un ochi toată noaptea.

Enid își duse mâna sub ochi. Pielea îi era umflată și dureroasă.

– Nu, n-am dormit deloc.

Deși nu din motivul pe care îl credea Lady Bess.

– Foarte bine. Te ajută să-ți intri mai bine în rol.

O ajută imediat să îmbrace hainele de doliu pe care le adusese cu ea, îi puse pălăria neagră pe cap și-i aranjă voalul pe față, apoi îi strecură o batistă neagră în mânecă.

– N-o să ai nevoie de batistă ca să te ștergi, dar poți să-ți acoperi fața cu ea, și n-o să-și dea seama nimeni că de fapt nu plângi.

Enid dădu cuminte din cap.

– MacLean e deja în sicriu?

– Da, îmbrăcat cu tartanul și cu *sporran*-ul tatălui său. Tatăl lui ar fi fost foarte mândru de el că este atât de curajos, ca și de tine, de altfel, pentru că te-ai gândit la un plan atât de dibaci. Lady Bess își lăsă voalul negru pe față și o conduse pe Enid spre scară, șoptindu-i: Trebuie să terminăm cât mai repede cu înmormântarea asta, pentru că nu putem aștepta la nesfârșit. Mai devreme sau mai târziu, Kiernan o să vrea să facă pipi.

Enid nu schiță nici cel mai vag zâmbet și nici măcar nu remarcă privirea pătrunzătoare a lui Lady Bess.

Capela era simplă, veche și plină până la refuz. Toată lumea stătea în picioare și toți plângeau mai încet sau mai sonor ori își ștergeau ochii înroșiți. Servitorii stăteau în rândurile din spate și se înclinară în momentul în care Lady Bess și Enid se îndreptară spre altar. Donaldina reușise să pară extrem de îndurerată, dar și puternică în același timp.

– Dacă urca pe scenă la Londra, bătrânica noastră s-ar fi îmbogățit, șopti Lady Bess către Enid. Uite, în dreapta ta! Tot clanul MacQuarries e aici. Au venit să-și prezinte omagiile. Uite-l și pe mai-marele lor. Ah, pare supărat! A venit pentru că ține la Kiernan, dar să-l vezi cum o să se dezlănțuie când o să-și dea seama că a fost doar o înscenare. Uite-l și pe Graeme, uite-l și pe Rab în spatele lui! De vreme ce englezii sunt nu doar musafirii noștri, ci și suspecții noștri principali, i-am așezat în primul șir pe Kinman, Harry și Jackson.

Enid îl scrută cu privirea pe Harry. Era palid și încă slăbit din cauza rănii, dar stătea în picioare lângă tovarășii săi.

Kinman era alb ca varul, se holba întruna la sicriu şi din când în când clătina din cap, dând mărunt din buze. Enid descifră cuvintele „Nu pot să cred".

Jackson era îmbrăcat cu un costum negru apretat şi extrem de potrivit ocaziei. Îşi ţinea mâinile împreunate pe stomac. Pe chip avea întipărită expresia sumbră adecvată şi se uita fix la podeaua din faţa lui.

– Iar în capătul celălalt al rândului pe care stăm noi, oftă Lady Bess, Lady Catriona.

Scundă şi durdulie, mama lui Stephen era îmbrăcată în negru, ca de altfel toată lumea prezentă, doar că reuşise să-şi confere un plus de dramatism adăugând câţiva metri de trenă din dantelă neagră şi un voal care-i atârna de la pălărie până la pământ.

– Bănuiesc că n-aţi putut să-i evitaţi prezenţa, zise Enid cu răceală.

– Eu nu bănuiesc nimic, dar adevărul este că am sperat că n-o să vină, zise Lady Bess, jucându-se cu crucea de fildeş care-i atârna la gât. Dar să ştii că-i mai bine aşa. Bătrânul preot, domnul Hedderwick, i-a văzut crescând pe băieţi unul lângă altul, aşa că va vorbi despre amândoi. Sigur că despre Stephen nu va spune nimic de rău. Moartea are tendinţa de a-i reabilita pe oameni.

Enid intră pe rândul familiei MacLean înaintea lui Lady Bess şi o salută politicos pe Lady Catriona.

Aceasta îi răspunse cu o pufnitură enervată.

– Eu pariez pe Kinman, şopti Lady Bess.

Enid tresări puternic.

– Poftim?

– Kinman e ticălosul pe care îl căutăm. E prea sclifosit ca să fie ceea ce e. Toată aşa-zisa lui onestitate exagerată îl face suspect.

Enid protestă. Nu-i venea să creadă.

– Vai, nu! Nu Kinman!

– Harry a încasat un glonţ în umăr pentru MacLean, continuă în şoaptă Lady Bess, uitându-se drept înainte. Valetul este prea fără haz şi înţepat ca să se bage în intrigi din astea. Aşa că nu poate fi decât Kinman.

Mânată de patriotism şi disperare, Enid încercă să-i schimbe părerea.

– Ar putea fi un scoţian.

Lady Bess își sprijini capul pe umărul lui Enid, ca și cum ar fi fost copleșită de emoții.

– E foarte posibil, dar șeful operațiunii este un englez.

Contrariată peste poate de afirmațiile ei, Enid trase adânc aer în piept și expiră încet. Nervii îi erau întinși la maximum. Era adevărat. Tot ce spusese Lady Bess se dovedise adevărat. Era prima dată când se vedea obligată să recunoască faptul că unul dintre oamenii pe care-i știa personal putea fi ucigașul. În timp ce preotul sobru, îmbrăcat în negru, apăru cu pas târșâit de pe ușa din spatele altarului, Enid se uită din nou la Kinman, la Harry și la Jackson. Astăzi urma să-l înfrunte în sfârșit pe trădător și nu trebuia să uite nici o clipă că, indiferent cine ar fi fost, omul acesta încercase de trei ori să-i ucidă pe ea și pe MacLean – trei tentative puse la cale cu sânge rece.

Gălăgia se stinse în momentul în care preotul Hedderwick își începu discursul.

Enid nu voia să se uite la MacLean întins în sicriu. Și-ar fi adus aminte de ultima noapte, de sălbăticia și de toată plăcerea pe care o simțise. De furia, de pasiunea de atunci... de faptul că se trădase pe ea însăși.

În nebunia aceea îi spusese că-l iubește. Mâinile începură să-i tremure, și-și șterse palmele transpirate de fustă. Dacă se mai gândea mult la confesiunea aceea, era în stare să leșine acolo, pe loc. Dacă se mai gândea mult la MacLean și la felul cum *sporran*-ul se odihnea pe trupul lui, momeală pentru un ucigaș nemilos, capul avea să-i explodeze.

Preferă să-și coboare privirea în poală.

Capela era atât de veche, încât treptele către altar erau mâncate de vreme. Vitraliile se ridicau spre cer. Suporturi înalte pentru lumânări încadrau podiumul, martor, de secole întregi, la tot felul de predici.

Sicriul lui MacLean fusese amplasat chiar în mijloc, și lumina dimineții cădea pe trupul lui nemișcat.

Arăta incredibil de frumos... mort.

– I-am dat iar cu pudră pe față de dimineață, îi șopti la ureche Lady Bess.

Enid își mută privirea. Se hotărâse să nu se mai gândească deloc la MacLean. Chiar dacă știa adevărul, nu-i făcea nici o plăcere

să-l vadă în postura asta. Era o înmormântare falsă, dar tot îi aducea aminte de toate înmormântările la care nu fusese.

Lady Halifax murise în urmă cu mai puțin de o lună, iar Enid o plânsese cu sinceritate... timp de câteva ore. Pe urmă își găsise alinare în brațele lui MacLean, fusese surprinsă de un incendiu, după care ajunsese în Scoția. De atunci abia dacă își mai adusese aminte de bătrâna aceea, deși o iubise pe Lady Halifax. La un moment dat sperase că va putea pleca la înmormântarea ei, unde avea să asculte imnurile și să se roage. Parcă o și auzea pe Lady Halifax cu vocea ei aspră: „Enid, Domnul te ascultă oricând te rogi, așa că nu mai găsi tot felul de scuze".

Lăsă capul în jos, își împreună mâinile și se rugă pentru Lady Halifax, încercând să nu dea atenție nodului care i se pusese în gât.

Lacrimi. Amintindu-și de Lady Halifax, simți că o podidește plânsul.

Înghiți în sec și se uită la MacLean, care purta o cămașă imaculată și un kilt, avea la gât o eșarfă de mătase și era acoperit cu tartanul. Of, Kiernan, n-ai putea să fii mai puțin atrăgător, măcar când faci pe mortul?

Înainte să-i scape un suspin, își îndreptă mintea în altă parte.

Către soțul ei. Stephen. Preotul vorbea acum despre el, despre curajul lui și despre cum se sacrificase pentru vărul lui în momentul exploziei. Aminti în treacăt că Stephen fusese un bărbat plin de farmec care adusese alinare și bucurie mamei sale rămase văduvă.

Lady Catriona suspină sonor.

Stephen fusese neastâmpărat, plin de viață, oricând gata să joace orice fel de joc și să-și ducă echipa spre victorie. Glumise pe seama urechilor sale mari și fusese întotdeauna preferatul fetelor și al femeilor.

În timp ce-l asculta pe preot, în mintea lui Enid răsări imaginea lui Stephen. Când îl cunoscuse, fusese într-adevăr un tânăr fermecător. Absolut fermecător. Întâlnise o orfană, o fată care trăia un coșmar fără sfârșit, și o învățase să râdă.

De aceea se măritase cu el. Pentru că el o învățase să râdă.

Nu râsese prea mult, dar timp de câteva săptămâni fusese fericită. Acum Stephen era dus pentru totdeauna. După nouă ani de singurătate, după zile în care-i blestemase numele, după nopți

în care refuzase să-şi aducă aminte că avuseseră o mulţime de clipe bune... acum dispăruse de pe lumea asta.

– Of, Doamne! şopti ea.

– ... căruia i-au supravieţuit iubitoarea lui mamă, Lady Catriona MacLean, zise preotul pe acelaşi ton monoton, şi soţia lui credincioasă, Enid MacLean.

Cât de ciudat i se părea ca moartea unui soţ delincvent să fie aproape la fel de devastatoare ca moartea unui mentor iubit!

Enid pufni şi încercă disperată să-şi controleze emoţiile, dar o lacrimă tot i se prelinse pe obraz. Îşi strecură pe furiş batista pe sub voal şi se şterse.

Lady Catriona îi trase un cot, iar când Enid se întoarse spre ea, îi aruncă o privire atât de urâtă, încât fata se lipi de Lady Bess.

De ce se supărase Lady Catriona? Asta era slujba pe care şi-o dorise pentru fiul ei. Enid era îmbrăcată în negru, plângea după Stephen... dar, sigur, slujba era în egală măsură şi pentru MacLean.

MacLean... Enid deja nu mai vedea sicriul de lacrimi. Ar fi vrut ca MacLean să se ridice în picioare şi să le dovedească tuturor că trăia!

Lady Bess îi şopti atât de încet, încât abia o înţelese:

– Catriona l-a vrut întotdeauna pe Stephen doar pentru ea. Nu suportă gândul că l-ai avut, chiar şi pentru foarte scurt timp.

Preotul ridică mâinile spre cer.

– Să ne rugăm! Ne rugăm ca Tatăl nostru să-l ia pe Stephen la sânul Său...

Tatăl nostru.

Tatăl lui Enid.

Altă înmormântare la care nu fusese. Alt mormânt pe care nu-l vizitase niciodată. Tatăl ei. Ah, iată într-adevăr un om care nu meritase niciodată respect sau afecţiune din partea ei. Era adevărat că o ajutase cu banii pentru şcoală când ar fi putut la fel de bine s-o lase la azilul de săraci. Acolo ar fi murit, n-avea nici un dubiu. Majoritatea copiilor mureau acolo. O înscrisese în schimb la o şcoală şi o abandonase. Celelalte fete se duceau acasă de Crăciun şi în vacanţa de vară, dar ea rămânea acolo lună după lună, an de an. Şi, deşi, pe măsură ce crescuse, înţelesese de ce era condamnată să-şi ducă viaţa pe coridoare şi prin dormitoare goale, nu putuse

să-şi ierte niciodată tatăl că fusese atât de slab, încât să-şi părăsească fiica oropsită când el era cel care păcătuise.

Ea nu putea fi atât de slabă cum fusese el... Ba da. Şi, pe măsură ce înţelegea crudul adevăr, Enid îşi îngropă faţa în palmele înmănuşate. Fusese la fel ca el în ziua aceea din munţi când se culcase cu MacLean fără să-i pese de urmări. Încă mai rău... noaptea trecută, deşi era conştientă de faptul că multe sarcini apăreau când te aşteptai mai puţin, fusese incapabilă să-i reziste lui MacLean. Noaptea trecută se lăsase pradă alături de el plăcerilor carnale nu o dată, ci de trei ori.

Suspină. Aşadar, era o fiinţă aidoma tatălui ei fără chip, mânată doar de dorinţe de nestăvilit. Ar fi vrut să-i poată spune asta, să-i spună că-l înţelegea... dar nu mai putea. Era mort. Iar ea nici măcar nu-l cunoscuse vreodată.

Simţi că i se taie genunchii şi se prăbuşi în scaun. Căută cu mâini nesigure batista.

Cuvintele preotului o loviră ca un ciocan.

– Iar când vorbim de lordul nostru Kiernan MacLean, vorbim de un bărbat mânat de onoare.

Lui Enid i se tăie brusc respiraţia. MacLean întins în sicriu.

Dar nu era mort. Ştia că nu e mort.

– Lordul şi stăpânul nostru a avut grijă de fiecare dintre noi cu cel mai înalt simţ al datoriei şi mai ales cu o dragoste neţărmurită.

Dragoste. Enid clătină neîncrezătoare din cap. Nu dragoste. El nu împărţea dragoste.

Kiernan MacLean nu-şi oferea niciodată încrederea, prietenia sau dragostea prea uşor, dar, odată ce le acorda, erau pentru totdeauna.

Pentru totdeauna. „Sunt o parte din tine. Tu eşti o parte din mine. Suntem împreună pentru totdeauna."

Suspină din nou, mai tare de data asta, şi-şi apăsă batista pe gură, ca să oprească valul de durere care o copleşea.

Lady Bess o masă uşor pe spate şi se aplecă spre ea să-i şoptească ceva.

– Foarte bine.

– Fiul mult iubit. Iubit de sora noastră Enid...

Preotul îi aruncă o privire lui Enid de parcă ar fi ştiut câte ore petrecuse în braţele lui, sărutându-l şi iubindu-l.

Iubindu-l.

O dureau pieptul, gâtul, ochii îi ardeau în orbite, iar pe obraji îi curgeau lacrimi fierbinți.

Dragoste. Îl iubea – și știa asta. Știa că o dragoste așa mare nu putea să se sfârșească decât cu o mare angoasă. În toată viața ei nu întâlnise pe nimeni care s-o iubească îndeajuns de mult ca să vrea să fie cu ea. Dacă îl iubea pe MacLean, dacă se mărita și trăia cu el, la un moment dat avea să trebuiască să se confrunte cu acest adevăr. Într-o zi aveau să se certe, să se părăsească, să fie despărțiți de moartea unuia dintre ei. Nimeni nu stătuse o veșnicie cu ea.

– Enid... Lady Bess îi puse mâna pe umărul tremurător. Te simți bine?

Enid nu se simțea bine. Era în doliu, jelea toate relațiile pe care nu le avusese și nu le va avea... își plângea de milă. Îl iubea pe MacLean. Dacă nu-l părăsea acum, dragostea aceasta avea să se adâncească. Avea să-și dăruiască toată inima și tot sufletul lui MacLean, după care toată viața avea să și-o petreacă îngrozită că el va muri sau o va părăsi. Și, din câte văzuse ea în viața asta, niciodată dragostea nu merita ca în final să suferi atât de mult.

Niciodată.

Trebuia să plece.

MacLean stătea nemișcat în sicriu, așteptând vigilent ca asasinul să facă prima mișcare... și furios pe Enid. Nu avea nimic de făcut și gestul ei de sfidare îi rodea sufletul. Pentru prima dată de când venise acasă avusese parte de un somn adânc și împăcat. Dovedise ce avusese de dovedit femeii lui. Enid înțelesese că locul ei este lângă el. De acum înainte nu avea să-i mai iasă din cuvânt. Înțelesese care-i era menirea și avea să i se supună. Sau cel puțin așa crezuse el.

Auzea plânsetele femeilor, fonfănelile bărbaților. Una dintre femei plângea de ți se rupea sufletul, și pentru o clipă el își imagină că era Enid, căreia îi venise mintea la cap. *Trebuia* să-i vină.

Când se gândea la ea, nu vedea originea ei umilă sau greșelile pe care le comisese. Își amintea doar că îl scăpase din ghearele morții, își amintea curajul de care dăduse dovadă în fața pericolului, bunătatea cu care se purtase cu familia lui și plăcerea cu care se bucura de lucrurile simple. Caracterul ei făcea cinste numelui MacLean. Și-o închipui locuind undeva departe, trecând dintr-un salon de spital în altul, tot timpul la dispoziția bolnavilor, și se enervă. Enid merita

ce era mai bun, şi avea să obţină ce era mai bun, pentru că în cele din urmă el trebuia să fie al ei.

În sfârşit, recunoscuse că îl iubea. O forţase puţin, era adevărat, dar acea mărturisire fusese absolut necesară pentru ca ea să-şi înţeleagă propriile emoţii înainte de a-şi începe noua viaţă alături de el.

După care fugise. Dacă n-ar fi trebuit să-şi joace rolul până la capăt, Kiernan s-ar fi dus după ea şi ar fi adus-o înapoi.

Preotul încheie slujba. MacLean trebuia să se concentreze, pentru că acum toţi oamenii aceia urma să se perinde la căpătâiul lui. Stătea cu ochii închişi, dar celelalte simţuri îi erau activate. Auzea orice tuset nervos, mirosea pe oricine suficient de stresat ca să transpire.

Paşii se apropiară de el. O femeie se opri la căpătâiul lui şi plânse cu sughiţuri.

Nu, era imposibil să fie Enid... Ce motiv ar fi avut să plângă atât de convingător?

Îi venea să se ridice să se uite, dar mai erau o grămadă de oameni la rând. MacLean era atent mai ales la *sporran*-ul prins în talie cu o cureluşă de piele. Dacă Enid şi Harry îşi făcuseră bine treaba, spionul trebuia să fie convins că informaţiile pe care i le pasase Stephen se află acolo.

Unii puseră mâna pe el. Câteva voci remarcară că era cald încă. Unii exclamară că arată ca şi cum ar dormi. Alţii o compătimiră pe mama lui şi pe biata fată care îl iubise atât de mult şi care acum plângea cu disperare, copleşită de durere.

Deci *Enid* era cea care plângea atât de tare! Dar de ce? Îşi imaginase oare că o va lăsa să plece? O trecuse pragul castelului său. Era mireasa lui.

Capela se goli fără ca nimic deosebit să se fi întâmplat. Într-un fel, MacLean parcă îşi dorise să nu se întâmple nimic, ca să aibă o scuză s-o ţină pe Enid lângă el, chipurile s-o protejeze.

Era conştient însă că pericolul plana încă asupra lor şi că nu vor putea fi niciodată liberi cu adevărat să se certe şi să se iubească aşa cum ar fi trebuit.

Aşteptă şi iar aşteptă. Mai erau doar câţiva oameni. Se făcea din ce în ce mai linişte. Majoritatea ieşiseră deja pe pajiştea unde era organizat parastasul. Singurul zgomot era plânsul lui Enid, care părea să nu se mai termine. MacLean o auzea şi pe mama lui cum

Încearcă s-o liniștească și parcă o și vedea pe Lady Bess privind-o cu scepticism. Nici lui nu-i venea să creadă că Enid jelește atâta după el, mai ales că nici măcar nu era mort... dar, dacă nu după el plângea, atunci după cine? Avu impresia că n-ar fi vrut să știe răspunsul.

După care simți niște degete pe burtă, care tăiară curelușa de piele și înșfăcară *sporran*-ul. Deschise ochii și prinse brațul vinovat.

Preț de o clipă, Jackson înțepeni cu ochii ieșiți din orbite de frică, după care începu să țipe ascuțit.

MacLean își înfipse mâna în gâtul lui.

Jackson se trase cu putere înapoi și dărâmă sicriul, iar MacLean se prăbuși pe lespezile de piatră... și își rupse din nou niște coaste. Pierdu câteva clipe prețioase chircindu-se de durere.

Jackson își dădu seama imediat de vicleșugul care fusese pus la cale și se aruncă în luptă. În genunchi, începu să lovească la nimereală cu briciul. Ochii albaștri îi scăpărau scântei.

Avea reflexe de ucigaș.

Lady Bess o trase pe Enid de lângă sicriu. Preotul ținea o predică despre pace și iubire reciprocă. Dintre cele două persoane care mai rămăseseră în biserică, unul era un valet, care ieși țipând după ajutor. Cealaltă, o servitoare, se lipi disperată de zid.

Ținându-se de coaste, MacLean se retrase câțiva pași ca să-și ia avânt și să-l atace pe Jackson din lateral. Rapid ca un șarpe, valetul spintecă aerul cu briciul chiar pe lângă gâtul lui MacLean. MacLean îl prinse iar de braț, dar trebuia să se folosească și de celălalt, altfel n-avea nici o șansă. Deși durerea abia îl lăsa să respire, renunță să se mai țină de coaste și-l pocni pe Jackson direct în figură.

Îi sparse nasul, umplându-l de sânge.

Valetul dădu să-i tragă și el un pumn drept în coaste. MacLean sări într-o parte, eliberându-i mâna, și Jackson reteză din nou aerul cu lama. MacLean se făcu că sare la el, valetul se dezechilibră ușor, MacLean îl prinse din nou de brațul cu briciul și-l ținu așa, convins că, dacă nu câștiga această luptă, avea să ajungă de-adevăratelea în sicriu.

Se clătinară, măsurându-și forțele. Jackson îl împinse cu toată forța pe MacLean, care la rândul lui se lăsă cât putu de greu asupra adversarului. Pudra de pe fața lui MacLean se risipi în aer ca fulgii de zăpadă. Brațele li se încordară la maximum, tremurând, dar MacLean miji ochii spre Jackson și zâmbi. Un zâmbet mărunt,

însă foarte încrezător, menit să zdruncine din temelii încrederea celuilalt.

– Ești pe pământul meu. N-ai nici o scăpare.

Jackson îi răspunse cu un atac la beregată.

Enid țipă.

MacLean reuși să-l imobilizeze, și saltul acela avea să fie ultima încercare a valetului.

– Nu poți să câștigi. Renunță! spuse MacLean.

Tocmai începuse să-i forțeze brațul care ținea briciul înapoi, îndreptând lama spre gâtul lui Jackson, când în spatele acestuia apăru Enid, cu ochii roșii și înnebunită de furie. Ridică suportul uriaș pentru lumânări și îl pocni pe Jackson drept în ceafă. Forța impactului îl împinse pe valet înainte, și lama ajunse să-l taie pe MacLean la gât.

Jackson își pierdu cunoștința și alunecă la pământ.

MacLean se apucă iar de coaste și rămase cu privirea ațintită asupra valetului, care zăcea cu fața înroșită de sânge și capul crăpat.

Își duse mâna la gât și constată că și el sângera. Trase adânc aer în piept și urlă cât putu de tare:

– Ce naiba, femeie, mă descurcam foarte bine! Te-ai găsit tu să mă ajuți, și ia uite ce-a ieșit!

Capitolul 27

– Să fii sănătos! țipă Enid la el. Bărbatul acesta era un munte de nerecunoștință. Nici nu mai știa de ce plânsese după el. Era absolut dezgustător. De ce te ții de piept? Ți-ai rupt coastele, așa-i?

– Nu chiar pe toate!

Enid făcu semn energic către primul rând de scaune.

– Du-te și așază-te acolo să ți le leg.

MacLean se ridică cu grijă, ținându-se în continuare de coaste.

– Mai aveam puțin și câștigam lupta.

– Foarte puțin, da, zise ea ironic.

Harry intrase în capelă și, auzind strigătele, se făcuse nevăzut.

Enid se întoarse spre Lady Bess, care rămăsese cu gura căscată.

– Îmi aduceți și mie niște bandaje?

Lady Bess dădu din cap că da.

– Și, mamă, cheamă pe cineva să strângă gunoiul ăla de pe jos, zise MacLean arătând spre Jackson.

– Imediat, răspunse Lady Bess.

– V-ați bătut în capelă. În casa Domnului, zise domnul Hedderwick, clătinând din capul lui alb. Erai un băiat așa bun, Lord MacLean. Ce s-a întâmplat cu dumneata?

Enid își dădu pe spate voalul și se uită spre preotul cel bătrân. Văzuse un om ridicându-se din sicriu și nu găsea altceva mai bun de făcut decât să-l mustre de ce se bate?

– Domnule Hedderwick, ce-ați zice să veniți cu mine? îl abordă Lady Bess și-l apucă îndată de braț. Haideți să facem rost de bandaje pentru coastele lui Kiernan. O văzu apoi și pe servitoarea care rămăsese în biserică, în stare de șoc. Hai să mergem *cu toții* să luăm niște bandaje pentru coastele lui Kiernan.

Servitoarea făcu o plecăciune scurtă și fugi afară din capelă să le spună celorlalți că MacLean era în viață.

– Nu las pe nimeni să intre, îi spuse Lady Bess lui MacLean.

– Mulțumesc, mamă, zise el cu greu.

– Nu s-ar fi rănit dacă nu s-ar fi luat la bătaie, îl auzi Enid pe domnul Hedderwick lamentându-se lui Lady Bess în timp ce se îndreptau spre ieșire.

Își puse mâinile în șolduri și se duse lângă MacLean. Hainele și fața lui erau murdare de pudra aceea albă. Se uită la ea și se strâmbă de durere. Era în viață. Slavă Domnului că era în viață!

– Lupta cu Jackson nu era în plan!

– Dar cum mama naibii credeai că o să se termine toată povestea? replică MacLean ducându-și mâna la gât. Cât e de grav?

Enid aruncă o privire spre rană.

– E doar o zgârietură, dar pot să-ți prind un garou dacă vrei, zise ea și rânji la ideea de a-i lega strâns bandajul în jurul gâtului.

– Foarte distractiv.

Ea îi dădu propria batistă.

– Apasă pe rană, zise ea, apoi reveni la celălalt subiect. Am crezut că Harry o să pună mâna pe el.

– Pentru că Harry e destul de sănătos ca să lupte?

Logica lui o scotea din minți.

– Atunci Kinman.

– Să-ţi aduc aminte că îl bănuiam şi pe Kinman şi n-am avut încredere să-i spunem că n-am murit de fapt?

– Bine. Ai dreptate! Tu tot timpul ai dreptate.

Ironia ei n-avu nici un efect.

– Ce bine ar fi dacă n-ai mai uita măcar atâta lucru! replică MacLean.

Servitoarea se întoarse în fugă cu o grămadă de bandaje. Se uită la stăpânul său de parcă ar fi văzut o fantomă, îi dădu bandajele lui Enid şi fugi afară la fel de repede de cum venise.

– Ai fi putut să fii rănit, zise Enid.

– Am fost rănit.

Ce prost era!

– Rănit grav, îi explică ea. Omorât!

– Ai mai fi plâns după mine?

Dar la întrebarea asta ea nu vru să răspundă.

MacLean îşi îndulci glasul şi se gândi să insiste.

– Enid, de ce plângeai? Ştiai că n-am murit.

Enid îi desfăcu eşarfa plină de sânge.

– Dă-ţi cămaşa jos.

– Într-o zi tot va trebui să-mi răspunzi.

Ea nu-i dădu atenţie.

– Ce coaste ţi-ai rupt?

Probabil că îl durea într-adevăr dacă renunţa atât de repede.

– Nu ştiu. Mă doare atât de tare că s-ar putea să fie toate.

Văzându-i bustul gol, ei îi trecură din nou prin cap imagini din noaptea anterioară, iar cicatricile îi amintiră de cât de aproape de moarte fusese MacLean cu prea puţin timp în urmă – ca şi astăzi, de altfel. Trebuia să se care de aici. Înainte să mai plângă. Înainte să mai cedeze ispitei. Înainte să-şi ruineze viaţa.

Dar mai întâi... îngenunche lângă el şi-şi plimbă degetele pe pielea lui, încercând să-şi dea seama care erau coastele rupte. Ştiu că găsise una când MacLean icni de durere. El nu se plânse, dar ei nu-i făcea deloc plăcere să-l vadă că suferă.

Imediat ce termină, luă bandajele.

– Cel puţin două sunt rupte. După ce te leg, n-o să te mai doară atât de tare.

MacLean îşi puse palmele pe palmele ei.

– Sunt legat de ceva vreme de tine, drăguţo. Doar că tu încă nu ţi-ai dat seama.

Enid se crispă.

– Nu, bombăni ea.

– Nu? ridică el iar vocea.

Bine aşa. Era mai simplu să se înţeleagă cu el nervos decât suferind.

– Am încercat toată noaptea să te conving că locul tău e alături de mine şi tu nu ai să-mi spui decât „nu"?

Se întinse spre bandaj.

– Şi ce-ai vrea să spun?

– „Da!" Aş vrea să spui „da".

– La orice zici tu? Enid se aplecă spre el şi-i puse capătul fâşiei pe coaste. Ţine aici.

El îşi puse palma peste bandaj.

– Te cer în căsătorie.

În sfârşit, o spusese.

– În căsătorie.

– În căsătorie. Instituţia sfântă a căsătoriei, prin care două suflete sunt unite pentru totdeauna.

Doamne, Dumnezeule! Rostise cuvinte atât de mari, care ar fi putut s-o ia în râs şi s-o jignească – şi le spusese din suflet! O voia de soţie şi nu se temea să i-o declare cu toată seriozitatea. Dar ea... ea nu putea să se mărite cu el. Poate că el se prefăcea acum că uită situaţia ei, dar nici un bărbat n-o putea uita cu adevărat.

Ea îi trecu fâşia de bandaj peste degete.

– Mi-ai zis că sunt lepădată.

– Eram furios. Mi-am cerut scuze.

– Poţi să-i dai drumul.

Îşi petrecu mâinile în jurul lui, dar numai pentru a-l înfăşura bine cu bandajul.

– M-ai întrebat dacă m-am culcat cu tine pentru bani. M-ai făcut curvă.

– Eram foarte furios – şi mi-am cerut scuze.

Mâinile lui Enid începură să tremure.

– Deci, de câte ori o să te enervezi, o să-mi zici „curvă" şi „lepădată"?

– Când sunt nervos țip și fac urât, și tu țipi și faci la fel de urât, dar știu că nu ești curvă și nu-mi pasă deloc că părinții tăi n-au fost căsătoriți, zise el și încercă să-i ridice chipul și s-o privească în ochi.

Ea se smuci iar. Ar fi vrut să fugă, dar era legată de el cu un bandaj și cu două cuvinte pline de pasiune: „Te iubesc."

– M-am simțit rănit. Abia aflasem de câteva luni cine sunt și tocmai înțelesesem că femeia care îmi fusese alături în clipele acelea grele nu era soția mea. M-am temut că te-ai folosit de mine, și asta mi s-a părut de neiertat, zise și o mângâie pe gât. Enid, am fost un prost.

– Da, ai fost, zise ea cu vocea ușor tremurată. Mai avea puțin și începea din nou să plângă. Să plângă din cauza unor apelative aruncate cu multe zile înainte. Dar o jignise atunci cu adevărat, iar durerea provocată de cuvintele acelea se stingea, apoi apărea din nou.

– N-am să te mai supăr niciodată așa, Enid.

MacLean se fâțâi și alunecă pe scaun.

Alarmată, ea încercă să-l facă să se așeze din nou.

– Ce faci?

– Când mi-am cerut iertare, ai zis că m-ai iertat, dar n-ai uitat, așa că acum o să-mi cer iertare în genunchi, zise el apropiindu-se de ea.

– Poftim? Nu! Ah, nu voia ca el să stea atât de aproape de ea! Îți bandajez coastele.

– Ba nu. Plângi.

Cu o grimasă de durere, el se aplecă s-o privească de aproape.

Ea își șterse lacrimile cu mâna liberă.

– Îmi cer iertare că ți-am aruncat niște acuzații atât de grave. Acum, în prezența lui Dumnezeu, jur că n-o să le mai repet niciodată și că nici măcar n-o să le mai gândesc.

Enid îi evită privirea.

– Tu pentru mine reprezinți tot ce înseamnă curaj, compasiune și iubire.

– Bine. Bine! „Dar nu mai vorbi așa! Încetează să mai fii atât de sincer! Încetează să mai folosești cuvinte precum „jur"! Acum stai jos și lasă-mă să termin de bandajat.

MacLean nu se clinti.

– Mă crezi?

– Te cred. Tu spui numai adevărul.

Faptul că întotdeauna știa și spunea doar adevărul era mai degrabă un defect.

– Mă ierți?

Să-l ierte? Hm... asta nu era ușor. Nu voia să cedeze decât în momentul în care avea să-l ierte complet. Dar putea oare să-l ierte? El o rănise cu răutatea lui, cu modul în care înfipsese cuțitul într-o inimă care aștepta iubire din partea lui. Dar... dar, dacă se gândea mai bine, înțelegea de ce un bărbat care descoperise că fusese mințit în privința unui fapt atât de fundamental precum identitatea lui reacționase atât de violent. Acum nu avea s-o mai facă să sufere niciodată. Îi jurase acest lucru, iar ea avea încredere că își va respecta cuvântul.

Trase aer în piept de câteva ori înainte să-i răspundă.

– Te iert.

– De tot?

– De tot.

– Te căsătorești cu mine?

– Stai jos pe scaun. Nu pot să-ți leg coastele până nu te așezi.

O întrebă din nou, de data asta pe tonul acela vibrant care-i aducea aminte de partidele lor de amor.

– Te căsătorești cu mine?

Și avea s-o întrebe la nesfârșit, până când ea l-ar fi convins că nu. Trebuia să-și termine treaba și să plece de aici.

– De ce tocmai eu, când ai putea să te căsătorești cu o scoțiană cu o grămadă de bani și să devii un stăpân și mai respectat, cu o grămadă de copii?

– Nu aș putea pentru că nu aș fi fericit.

Enid aștepta și în cele din urmă înțelese. El decisese că alături de ea avea să fie fericit. O accepta așa cum era, iar toate îndoielile și temerile care o măcinau pe ea nici nu existau pentru el.

Chiar *trebuia* să plece.

– Urcă-te pe bancă, te rog! Mă dor genunchii de la podeaua asta tare.

El o ascultă, dar se mișcă încet din cauza durerii.

Ea îi înfășură cu repeziciune bandajul, prinzându-i coastele la loc. Termină și prinse capătul.

– E mai bine acum?

– Mult mai bine.

Înainte ca ea să apuce să se ridice, el își strecură mâna pe sub vălul care-i atârna pe ceafă. Îi ridică bărbia cu cealaltă mână și o privi în ochi.

– Încerci cu tot dinadinsul să fugi de mine. Un om normal ar crede că din cauza lui, dar tu ții la mine, mă înfrunți și mi te supui – toate la un loc, cu pasiune.

Se uită cu seriozitate la ea, iar ochii lui transmiteau nu doar dorința de a o poseda, ci și alte emoții, mult mai profunde. Enid simți că ar putea să se scufunde în sufletul lui și să rămână acolo, una cu el, pentru totdeauna. „Pentru totdeauna." Îi promisese că pentru totdeauna. Iar ea aproape că îl crezuse.

Jackson gemu.

Enid se smulse de lângă MacLean.

– Nu! încercă el să fugă după ea, dar se opri. Vraja dispăruse.

Era salvată. Putea respira ușurată. Trezirea lui Jackson o salvase de la cel mai înspăimântător și pripit pas pe care ar fi putut să-l facă vreodată.

– Să-l ia naiba de nenorocit! zise MacLean, pe jumătate ridicat. În sicriu e o funie. Dă-mi-o să-l leg.

– Pot și eu să fac un nod, răspunse ea înțepată.

Funia căzuse din sicriul de pe podea. Enid o luă fără ezitare și-i legă lui Jackson încheieturile mâinilor la spate, apoi gleznele.

MacLean zâmbi amuzat.

– Asta de unde ai mai învățat-o?

– De la doctorul Gerritson. Așa lega viteii ca să-i castreze.

Văzând că Jackson deschisese ochii, MacLean râse din nou.

– După privirea lui panicată, aș zice că te-a auzit.

– Foarte bine. Când l-am văzut cu briciul în mână...

Vocea îi tremură la amintirea acelui moment de groază.

MacLean o luă de mână și o mângâie.

– Briciul e o armă perfectă pentru un valet. Nu dă de bănuit nimănui.

– Voiam doar să iau *sporran*-ul, zise Jackson.

– Și să-mi tai gâtul dacă ai fi știut că sunt încă în viață, completă MacLean.

Jackson încercă să se întoarcă un pic spre el.

– Așadar, *sporran*-ul a fost doar o capcană. Nu era nimic în el.

MacLean zâmbi.

– Ba da.

Enid se întoarse brusc spre el.

– Poftim? Nu!

– După ce ne-ai sugerat să înscenăm înmormântarea, am început să mă gândesc. Stephen știa și el că țineam la *sporran* ca la ochii din cap și că nu l-aș fi înstrăinat niciodată. Dacă ar fi vrut să-mi lase vreun mesaj, acolo l-ar fi lăsat, zâmbi el amar. Explozia i-a stricat încuietoarea, așa că a trebuit să-l tai și să-l întorc pe dos.

Enid înțelese imediat.

– Pielea de viezure era tăbăcită pe interior.

– Pe ea Stephen scrijelise numele tuturor spionilor din Anglia, zise el, și zâmbetul îi pieri. Inclusiv pe Lordul și Lady Featherstonebaugh, nobilii care l-au recomandat pe Jackson pentru această slujbă.

Enid își aduse aminte de cuplul acela în vârstă despre care se dusese buhul că bârfesc – prieteni apropiați ai lui Throckmorton.

– Adică vrei să spui că și ei sunt spioni?

– Și încă importanți.

– I-ai scris lui Throckmorton?

– Noaptea trecută. Ar trebui să știe deja. MacLean se ridică în picioare și se duse direct la Jackson. Ai încercat să mă omori, ba, mai mult, ai încercat să-mi ucizi femeia.

Jackson reacționă imediat:

– Nu eu am tras asupra voastră în galerie.

– Chiar crezi că poți să ne prostești?! exclamă Enid.

– Eu am incendiat casa, eu am oprit trenul, eu am tras asupra voastră când erați aproape de castel, dar nu eu am tras în voi în galerie, protestă el cu vehemență. Nu știu cine a tras, dar oricum a fost un prost.

Enid își lărgi puțin eșarfa neagră de la gât.

– Jackson, nu avea cine altcineva să tragă în noi.

Dacă nu el fusese atunci, însemna că un alt asasin era încă liber și că ea și MacLean erau încă în pericol.

– Dacă n-ar fi stârnit atâta zarvă, ai fi renunțat complet la pază, zise Jackson, uitându-se la MacLean, și eu aș fi descoperit lista.

– M-ai fi ucis, zise MacLean, împungându-l cu piciorul. Dacă nu tu ai tras, atunci cine?

De lângă ușa din apropierea altarului se auzi o voce de femeie:

– Ai fost un băiat prost, care a crescut şi s-a transformat într-un bărbat prost.

MacLean şi Enid se rotiră pe călcâie şi dădură nas în nas cu Lady Catriona – şi cu puşca pe care aceasta o ţinea în mâini.

Enid făcu un pas inutil în spate.

– Dumnezeule! şuieră MacLean. Mătuşă Catriona, ce faci?

– Vreau dreptate pentru băiatul meu.

Lady Bess avusese dreptate când spusese că Lady Catriona era nebună de legat. Enid se uită în ochii ei turbaţi de furie şi inima începu să-i bată cu putere la vederea deschizăturii negre de la capătul ţevii de puşcă.

– Nici unul din voi nu-i ajunge lui Stephen nici până la gleznă, zise ea, îndreptând ţeava puştii când spre unul, când spre celălalt. A fost un băiat bun, dar voi n-aţi ştiut să apreciaţi norocul de a-l fi cunoscut.

Era mai mult decât hotărâtă.

MacLean se întinse foarte lent, o luă pe Enid de mână şi o conduse lângă scaune. Se aşezară unul lângă celălalt, formând o ţintă mai compactă.

– Ştie să tragă? şopti Enid.

– În fiecare sezon doboară câte un cerb, răspunse MacLean la fel de încet.

Jackson se zbătea ca un vierme, încercând să iasă din bătaia puştii.

– Ea a tras asupra noastră în galerie? întrebă Enid, nevenindu-i să creadă că femeia aceasta scundă putea să ucidă cu sânge rece.

– Te-aş fi nimerit şi atunci dacă nu intervenea Harry ăla, zise ea cu ură.

– Harry nu ţi-a făcut niciodată nimic rău, mătuşă Catriona, încercă MacLean s-o liniştească.

– Era prieten cu voi, şi oricum trebuia să-l împuşc pentru că altfel m-ar fi prins. Lady Catriona făcu câţiva paşi spre ei şi îndreptă puşca spre MacLean. Voiam atât de mult să te omor. Erai cu Stephen când a murit, Kiernan. Probabil că tu l-ai omorât.

MacLean rămase interzis.

– Cum poţi să crezi aşa ceva?

Lady Catriona îndreptă arma spre Enid.

– Dar tu... tu ești cea care l-a trădat cu adevărat pe Stephen. Erai soția lui. Te-ai culcat cu ucigașul lui.

Nu prea avea rost s-o contrazică, dar Enid încercă totuși:

– Lady Catriona, nu Kiernan l-a ucis pe Stephen.

– Poate că nu. Poate doar n-a reușit să-l salveze. Dar *tu* te-ai culcat cu Kiernan când Stephen nici nu se răcise bine în groapă. Vă urăsc pe amândoi atât de tare că nici nu știu pe care să-l împușc – știu doar că acela care va trăi va suferi toată viața, zise ea și își potrivi degetul pe trăgaci.

MacLean o trânti pe Enid la podea și ateriză peste ea gemând de durere.

Lady Catriona trase, dar, înainte ca ecoul să se stingă, țipă și scăpă pușca din mâini.

– Te-am prins, hoașcă nebună! zise Harry.

Harry. Slavă cerului!

MacLean se uită la Enid. Părea întreagă, iar el, dacă făcea abstracție de durerea din coaste, n-avea nimic. Se ridicară cu precauție și se uitară peste scaune.

Harry sucise mâna Catrionei la spate, iar ea chițăia și se zbătea întruna.

– M-a împușcat cu sânge rece, zise el. Este timpul să scăpăm de ea.

– Da, zise MacLean. Era momentul să se întoarcă la familia ei, obișnuită să aibă de-a face cu astfel de oameni. Mulți dintre ei erau la fel de țăcăniți. Du-o în turnul de nord și încui-o. O s-o expediem mâine.

Harry se întoarse brusc spre mulțimea care se strânsese în spatele lui.

– Kinman! Ia-o! strigă el și o împinse dezgustat pe Lady Catriona de lângă el. Și cheamă-i pe Graeme și pe Rab să-l scoată pe Jackson din capelă. Cineva strigă ceva la el, iar el țipă înapoi: Nu, nu poți să stai de vorbă cu MacLean. Nu vezi că are treabă?

MacLean și Enid se ridicară în picioare și se scuturară de praf, în timp ce scoțienii împreună cu Kinman, tăcut, dar cu gura până la urechi, îl luară pe Jackson pe sus.

Enid ar fi vrut să plece cu ei, dar MacLean n-avea de gând s-o lase. Nu până nu terminau ce aveau de discutat. O prinse de braț.

– Azi-noapte mi-ai spus că mă iubești.

Enid tresări de parcă el ar fi lovit-o.

– Dar nu vreau să te iubesc, zise ea pe un ton ridicat, semn că era nervoasă. Dragostea nu-i decât o ambuscadă, o capcană, iar cine cade în ea va suferi îngrozitor.

– Dar dragostea înseamnă și bucurie. Înseamnă a avea pe cineva doar al tău, înseamnă șoaptele de la miezul nopții, înseamnă a crește un copil, înseamnă să tinzi spre infinit...

– Ba nu tinde spre infinit. Asta e problema. O să ne certăm. O să mă părăsești pentru că sunt ceea ce sunt.

MacLean rosti cât putu de răspicat:

– Nu... o... să... te... părăsesc.

– Sau o să... o să mori!

Ieșirea ei îl surprinse. Se uită la sicriu și înapoi la ea.

– Sunt foarte sănătos, draga mea, iar orice om care a trecut prin ce am trecut eu este călit și și-a demonstrat rezistența.

– Sau i se termină norocul! strigă ea, strângându-și pumnii. Sunt atât de supărată de tot ce s-a întâmplat!

– Te comporți de parcă ai fi tot timpul supărată, replică el, înțelegând în cele din urmă. Dar de fapt nu ești supărată. Ești speriată.

Enid se înroși toată.

– Nu.

– Speriată de moarte. MacLean o studie cu atenție, sesizând în sfârșit motivul pentru care era atât de sfidătoare, de defensivă și sarcastică. Te sperie îngrozitor să ai un bărbat, să speri, când ție viața ți-a demonstrat că este extrem de imprevizibilă. Experiențele ți-au lăsat un gust amar, iar acum te aștepți doar la ce-i mai rău.

– Adevărul e cel mai rău, se răsti ea și se dădu în spate.

MacLean se ținu după ea.

– Nu. Te-am dorit cu disperare din prima clipă în care te-am văzut. Nici nu eram în stare să-mi ridic capul de pe pernă și te-am sărutat. Pentru mine nu va mai exista niciodată o femeie ca tine.

Enid acceleră. Se împiedică de covor.

– Și tu mă vrei. „Știe." Ai venit la mine azi-noapte. Mi-ai spus că mă iubești.

– Te iubesc. Dar nu pot rămâne. Nu voi rămâne.

MacLean nu știa că poate rosti și el cuvintele acelea pe care nu le folosise niciodată, dar, când o văzu că se întoarce și e aproape de ieșire, strigă după ea:

– Enid, te iubesc.

Ea nici măcar nu încetini. Dispăru pe ușă afară.

– Te iubesc!

Probabil că nu-l auzise. Trebuia s-o ajungă din urmă.

Lady Bess îi apăru în cale și-l apucă de mână.

– Las-o să plece!

– Nu pot.

Enid îl părăsea. Ea era tot ce-și dorea. Îl iubea, și el o iubea, dar îl părăsea!

– Dacă o silești să rămână, n-o s-o ai niciodată cu adevărat. Las-o să plece!

De obicei MacLean se ferea să asculte de sfaturile mamei lui, dar, până acum, tot ce încercase el eșuase. O trase pe Lady Bess după el până când reuși să zărească silueta lui Enid. Apoi, deși durerea de coaste îl vlăguise, rămase pe loc, se uită după ea cum o luase la fugă și-și simți inima sfâșiată. Respira cu dificultate, și vocea îi tremură când îi puse mamei sale întrebarea care-l măcina:

– Mamă, e adevărat că te-ai măritat cu englezul ca să mă scuteși pe mine de o căsătorie nefericită din obligație?

– Păi... da, dragul meu.

El se uită la ea – mama lui, frumoasă și excentrică, agățată încă de brațul fiului ei.

– Și de ce nu mi-ai spus?

– Ești băiat deștept. M-am gândit că la un moment dat o să-ți dai seama singur.

El îi luă capul în palme și o sărută pe creștet.

– Îți mulțumesc, mamă.

Lady Bess zâmbi, apoi își scoase o țigară dintre sâni.

– Și Enid e fată deșteaptă. O să-și dea și ea seama mai devreme sau mai târziu că te iubește.

– Mai devreme? întrebă el cu speranță în glas.

– Sau mai târziu, sublinie ea.

Capitolul 28

Avocatul din Londra își luă la revedere de la Enid cu o plecăciune respectuoasă, pe care ea abia dacă o remarcă în timp ce ieșea pe ușa biroului. Era în stare de șoc. În mâini avea o scrisoare de la Lady Halifax, scrisă în ultimele ei zile de viață, și o cutie tapetată cu catifea unde se afla peria de argint cu care obișnuia s-o pieptene.

Se duse să se plimbe prin Hyde Park, complet răvășită. Voia să se așeze pe o bancă și să citească scrisoarea, după care totul avea să se limpezească. Cu siguranță după aceea va ști ce avea de făcut.

– Milord. Milord!

Era după-amiază, iar soarele se reflecta pe umerii goi ai lui MacLean, care înfipse lopata în pământul proaspăt arat și aștepta până când Graeme ajunse la el, gâfâind de alergătură.

– Ce e?

– S-a întors, zise Graeme și se aplecă să-și pună mâinile pe genunchi ca să-și tragă sufletul. Enid s-a întors la castel și...

MacLean scăpă coada lopeții din mână și porni în fugă spre castel.

– Negociază cu mama ta termenii în care te cere de bărbat, strigă Graeme după el. M-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

MacLean era interesat. Mai mult decât interesat. Dădu buzna pe ușă și o văzu pe Donaldina.

– Sunt în biblioteca din aripa de est, îl informă ea. Și, vai de mine, să știți că doamna MacLean e tare elegantă!

Elegantă? De ce era Enid elegantă? Mai bine ar fi arătat jalnic, așa ca el, care așteptase o lună întreagă să afle dacă femeia care-i cucerise inima avea să se însoare cu el. Elegantă, i-auzi! Mai bine ar fi arătat înfierbântată și murdară de munca în grădina de ierburi medicinale, pe care el o plantase ca s-o atragă pe cea plecată la Londra să-și cumpere haine elegante. Urcă treptele câte două deodată, intră în biroul mamei sale... și o văzu pe Enid.

Chiar *era* elegantă. Purta cel mai nou și la modă model de costum de călătorie, confecționat din satin violet-închis, cu o pălărie asortată pe care era prinsă o pană caraghioasă ce se mișcă și mai

caraghios când se întoarse spre el. MacLean era gata să se ducă la ea și s-o zgâlțâie, dar ea îi zâmbi cu atâta căldură, încât el încremeni. Îi zâmbea, și el ar fi putut jura că-și auzea deja inima cântând de fericire.

– Fiule, de tine vorbeam. Lady Bess stătea la biroul ei cu registrele contabile deschise în față și învârtea în mână pana de scris. Enid mi-a făcut o ofertă ca să te poată cere în căsătorie.

Lui MacLean îi luă ceva timp până când înțelese despre ce era vorba, după care rămase cu privirea ațintită asupra mamei lui, încruntată și sumbră.

– Cum adică?

– Mi-a făcut o ofertă ca să te ceară în căsătorie, repetă Lady Bess. Am încercat, și sper că n-am greșit, să-i explic că tu ai fi fericit să te însori cu ea...

– Da.

Ca specie, femeile erau toate nebune rău.

– Enid ne oferă o zestre.

– O zestre. MacLean se întoarse spre Enid. Ce naiba, femeie, ce-mi pasă mie de zestre! Eu pe tine te vreau!

Lady Bess își drese glasul și se încruntă.

– Nu contează, ne alegem cu o zestre. Ne-a oferit două mii de lire. Eu nu te las să te însori pentru mai puțin de douăzeci.

– Douăzeci de mii de lire sterline! strigă MacLean. Nebune de legat, ce să mai... De unde să aibă ea douăzeci de mii de lire? întrebă el, gesticulând spre Enid. De unde să facă ea rost de douăzeci de mii de lire? E soră medicală.

Enid interveni pe un ton jignit:

– Eu ofer două mii de lire sterline pentru tine.

Două mii de lire! Ce încerca Enid să facă? Deja îl băga la idei.

– Sper că n-ai jefuit banca națională, drăguță.

Enid își întinse mâna într-un arc elegant pe spătarul canapelei.

– Nici pe departe.

– A dat ea de niște bani, zise Lady Bess. Ne-a oferit o zestre pe care o s-o acceptăm.

– Nu avem nevoie de zestre.

Ce era asta? Își cumpăra un soț. Îl cumpăra pe el.

– Nu-mi spune tu mie de ce avem și de ce n-avem nevoie, zise Lady Bess, bătând cu mâna în catastife. Cu douăzeci de mii de lire

putem cumpăra fâșia aceea de pământ pe care clanul a trebuit s-o vândă în timpul revoluției agrare.

Enid dădu din umeri, ușor disprețuitoare.

– Păcat, pentru că nu-mi pot permite mai mult de trei mii.

MacLean rămase pironit locului, dând aiurea din mâini pe lângă corp. Asta era prima lor discuție după o lună? Despre bani?

Din punctul de vedere al lui Lady Bess, discuția părea însă perfect normală.

– Kiernan este lordul celui mai puternic clan scoțian. Merită de două ori câte douăzeci de mii de lire.

Enid se uită la el, la noroiul de pe kilt și de pe pieptul lui gol și transpirat, iar privirea ei lascivă îl făcu să roșească.

– Într-adevăr, și asta nu datorită clanului.

– Da, da, e băiat frumos, fu de acord Lady Bess. E sănătos, are toți dinții în gură, dar are câteva cicatrice de la o încăierare recentă. Deci plătești douăzeci de mii?

– Mamă!

Enid clătină din cap.

– Patru.

– Cinșpe.

– Șapte.

Lui MacLean îi venea să trântească un pumn în perete.

– De ce faceți asta?

Lady Bess îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Nu întrerupe negocierile. Enid nu se căsătorește altfel cu tine.

MacLean se mai uită o dată la femeia pe care o iubea. El era, după cum spusese și mama lui, stăpânul absolut al unui clan puternic. Enid era o orfană, un copil nelegitim, iar când el își redescoperise adevărata identitate, în furia lui oarbă o acuzase că este mincinoasă. Și mercenară. Și o lepădătură, și o curvă – și o jignise și rănise atât de tare, încât avea să-și petreacă toată viața încercând să se revanșeze.

Iar acum ea găsise o modalitate de a intra în căsnicie și cu altceva în afară de simpla ei prezență – iar el îi dădea voie.

Nu-i trebuia decât ea.

Iar ea avea nevoie de mândria ei.

– Continuați! zise el sec.

– Douășpe mii de lire, zise mama lui.

– Zece, contraofertă Enid.

Lady Bess se ridică și zâmbi.

– Cred că ne-am înțeles.

MacLean răsuflă ușurat.

Enid nu se ridică.

– Zece mii în următorii zece ani.

Zâmbetul lui Lady Bess păli, după care luă iar loc.

Gata, nu mai suporta!

– Pentru numele lui Dumnezeu, muierilor, până terminați voi cu negocierile o să fiu prea bătrân să-mi mai sărut nevasta!

Lady Bess încercă fără mare succes să-și ascundă zâmbetul.

– Poate că ar fi mai bine, fiule, să te duci în camera ta și să faci o baie până terminăm noi aici.

Răbdare. Trebuia să aibă răbdare. Își încrucișă mâinile pe piept și se sprijini de dulap.

– Nu miros chiar așa rău. Nu plec nicăieri.

Când ele terminară de negociat, el era epuizat psihic.

Lady Bess și Enid se ridicară și bătură palma.

Apoi Lady Bess plecă și închise ușa în urma ei.

MacLean își reluă poziția de drepți.

– Acum ești fericită?

Enid nu părea fericită. Părea mai degrabă o femeie nesigură că era primită cu brațele deschise.

– Tu ești?

– Te măriți cu mine?

– Da.

Chipul încordat al lui MacLean fu luminat brusc de un surâs. Se duse spre ea și, fără să-i pese de costumul ei elegant, o trase spre el.

– Atunci sunt și eu fericit.

O sărută până când crisparea de pe chipul ei se topi și pălăria caraghioasă îi căzu pe jos.

– Hai să-ți arăt ceva, zise Enid și se desprinse din brațele lui, îndreptându-se spre canapeaua pe care își lăsase poșeta. Îți aduci aminte că am primit o moștenire de la Lady Halifax?

– Da.

MacLean începea să înțeleagă.

Ea scoase o hârtie acoperită de un scris tremurat și încâlcit.

– Aceasta este scrisoarea pe care mi-a scris-o în legătură cu moştenirea.

MacLean o luă şi o lăsă jos, după care o luă iar în braţe.

– Zi-mi ce scrie.

Enid nu protestă. Se cuibări la pieptul lui gol şi murdar.

– Lady Halifax afirmă că mă plăcea. Că mă admira. Mi-a lăsat cinci mii de lire şi mi-a zis să-i ascund de Stephen şi să-i păstrez pentru momentul când voi putea obţine exact ce-mi doreşte inima. Dar, când am primit scrisoarea, tocmai mă întorsesem de la castelul MacLean, Stephen era mort, iar eu nu mai ştiam ce-mi dorea inima. Credeam că îşi dorea să cresc plante medicinale pe bucata mea de pământ, dar în ultimele luni şi acest vis s-a năruit încetul cu încetul şi nu m-a mai atras deloc. Am încercat să mă gândesc unde aş vrea să merg, ce mi-ar plăcea să fac, acum, că aveam resursele financiare. Nu ştiam. M-am gândit că poate ar trebui să-mi cumpăr o casă, dar unde? Şi să-mi întemeiez o familie, dar pe asta n-o puteam cumpăra cu bani. Prieteni? Am prieteni, dar, în timp ce eu am acum o mică avere, ei încă trebuie să muncească din greu pentru a-şi câştiga existenţa. Am petrecut două săptămâni bătând Londra în lung şi-n lat, căutând adevărul în fiecare parc, pe fiecare stradă şi grădină.

– Şi ce te-a făcut să te întorci la mine?

– Am recitit scrisoarea. Lady Halifax spunea să mă hotărăsc ce-mi doreşte inima, şi mi-am dat seama că nu puteam privi în inima mea căutând prin Londra. Trebuia să caut... în mine.

– Şi ce ai găsit acolo?

Enid îşi ridică privirea şi-i prinse tâmplele în palme.

– Pe tine. Numai pe tine. La nesfârşit. Nu-mi doresc nimic altceva decât pe tine.

MacLean îi acoperi palmele cu palmele lui.

– Dacă nu te întorceai în scurt timp...

– Ce? Veneai după mine?

– Da. Aveam de gând să încheiem acel acord scoţian – până când erai într-adevăr de acord să ne legăm destinele în capela noastră, cu toţi oamenii de pe moşie drept martori.

Enid râse.

– Mă gândeam eu. Mă tot uitam în spate, sperând să te văd.

El îi luă o mână, o duse la gură şi o sărută în palmă. Avea gust de femeie. De femeia lui.

– Dar tot nu înțeleg ceva.

Enid avea ochii pe jumătate închiși de fericire.

– Da?

– Ai zis că ai moștenit cinci mii de lire.

Enid deschise ochii larg și-i zâmbi cu o inocență exagerată.

– Dar ai promis o zestre de zece mii.

– Pe zece ani.

– Deci mincinoasă ești.

– Și mercenară.

– Care și-a cheltuit și ultimul sfanț pe mine.

– Am făcut o investiție bună, în urma căreia mă aștept la un copil de la tine, pe care mama ta să-l considere parte din banii pe care-i datorez.

– Soția mea este o șmecheră exuberantă și frumoasă. MacLean râse, o luă pe după talie, o lăsă ușor pe spate și o sărută cu patos, ca pentru toată luna în care fusese lipsit de acest privilegiu. O mincinoasă mercenară, frumoasă și desfrânată care ar face orice pentru mine.

– Absolut orice, jură ea. Aș face orice pentru tine.

El se uită în ochii ei extraordinari de frumoși și repetă jurământul pe care i-l făcuse în ziua aceea lângă coliba din munți.

– Eu sunt sângele care îți curge prin vene, măduva din oasele tale. Nu te vei duce nicăieri fără să știi că sunt în tine, că sunt alături de tine și că îți dau puterea de a trăi. Sunt o parte din tine. Ești o parte din mine. Suntem împreună pentru totdeauna.

Enid își puse mâinile pe umerii lui.

– Pentru totdeauna.